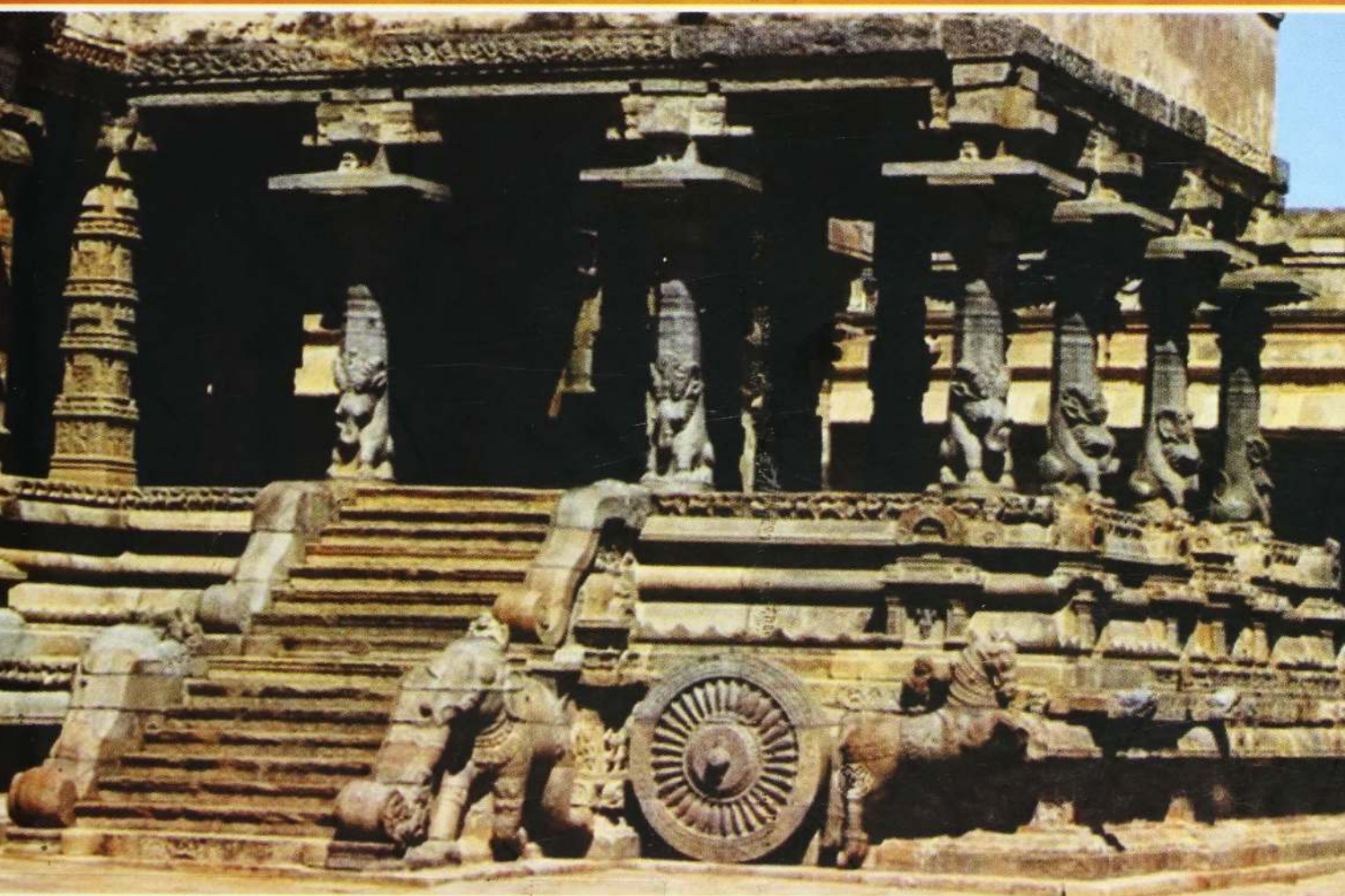

திருமுறையும் சைவத்திருநறியும்

திருவிசைப்பா | திருப்பல்லாண்டு | திருமந்திரம்

JPL

C12840

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
நீதுமத அலுவல்கள் அமைச்சு

திருமுறையும் சைவத்திருநறியும்

திருவிசைப்பா | திருப்பல்லாண்டு | திருமந்திரம்

பொதுசனநூலகம்
01 SEP 2019
மாநகராட்சி
யாழ்ப்பாணம்

செவ்விதாக்கம்
க.இரகுரன்
கலாநிதி டீ. பிரசாந்தன்

1284000

273490

273490 00

இந்துசமய கலாசார அலுவலர்கள் திணைக்களம்
இந்துமத அலுவலர்கள் அமைச்சு

2
294.5

திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும்

(திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம்)

பதிப்பாசிரியர்கள்: திரு. க. இரகுபதி, கலாநிதி டீ. பிரசாந்தன்

பதிப்பு: மார்ச் 2016

வெளியீடு: இந்த சமய கலாசார அலுவலர்கள் திணைக்களம்

அச்சுப் பதிப்பு: குமரன் அச்சகம்

விலை: ரூபா 700 /=-

Thirumuraiyum Saiva Thirunerium

Editor: Mr. K. Raguparan & Dr. S. Prashanthan

Edition: March 2016

Published: Dept. Hindu Religious and Cultural Affairs

Printed by: Kumaran Press (Pvt) Ltd

Price: Rs. 700 /=-

ISBN: 978-955-9233-41-1

வாழ்த்துரை

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் வருடந்தோறும் தமிழில் இலக்கியம் இந்துசமயம் தொடர்பான துறைகளில் பல்வேறு கருப்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வரங்குகளை நடத்தி வருவதை நான் அறிவேன். அவ்வகையில் திருமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கடந்த சில வருடங்களாக ஆய்வரங்குகளை நடத்தி வருவதும் அவற்றில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலுருப்பெறுகின்றதும் கண்டு மகிழ்கிறேன்.

அவ்வகையில் 2015 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஆய்வரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு சிறந்ததொரு நூலாக வெளிவருவது கண்டு மகிழ்வெய்துகிறேன். திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும் எனும் இந்நூல் அறிஞர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் உகந்ததாக அமையும் என எண்ணுகிறேன்.

இத்தகைய பணிகளில் ஈடுபட்டுவரும் அறிஞர்கள், திணைக்களத்தின் பணிப்பாளர், உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரையும் வாழ்த்துவதுடன் திணைக்களத்தின் செயற்பாடுகளுக்கு இந்துசமய விவகார அமைச்சு என்றும் முழுமையான ஒத்துழைப்பையும் வழிகாட்டுதல்களையும் வழங்க தயாராக உள்ளது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

டி. எம். சுவாமிநாதன்

அமைச்சர்

சிறைச்சாலைகள் மறுசீரமைப்பு புனர்வாழ்வளிப்பு மீள்குடியேற்றம் மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சு

பாராட்டுரை

இந்துசமய கலாசர அலுவல்கள் திணைக்களம் ஆண்டு தோறும் இந்துசமயம் தொடர்பான துறைகளில் ஆய்வரங்குகளை நடத்தி வருகின்றது. கடந்த வருடம் 9, 10 ஆம் திருமுறைகளை உள்ளடக்கியதாக திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும் எனும் தலைப்பில் ஆய்வரங்கினை கொழும்பில் நடாத்தியிருந்தது.

அவ்வாய்வரங்கில் தமிழக அறிஞர்கள், இலங்கை அறிஞர்கள் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்திருந்தனர். இவர்களது கட்டுரைகள் அடங்கிய தொகுப்புக்களை திணைக்களம் ஆய்வரங்கு முடிந்தவுடன் அச்சிட்டு நூல் வடிவில் அடுத்து வரும் ஆய்வரங்கில் வெளியீடு செய்து வருவது பொருத்தமானதும் பயனுடையதுமான செயலாகும். இத்தகைய வெளியீடுகள் யாவும் வளரும் சமூகத்தின் அறிவுத் தேடலுக்கும், இவை தொடர்பான மேலதிக ஆய்வுகள் செய்யவிரும்பும் ஆய்வாளர்களுக்கும் வழிகாட்டி நூல்களாக அமைகின்றன.

இத்தகைய பணிகளில் ஈடுபட்டு வரும் அறிஞர்கள் திணைக்களத்தின் பணிப்பாளர், உயர் அதிகாரிகள், ஆய்வுப்பிரிவு உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரையும் மனதாரப் பாராட்டுகின்றேன். திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும் எனும் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிக்கு என் வாழ்த்துகளைத் தெரிவிப்பதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

திரு. வே. சீவஞானசோதி

செயலாளர்

சிறைச்சாலைகள் மறுசீரமைப்பு புனர்வாழ்வளிப்பு மீள்குடியேற்றம் மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சு

வெளியீடுரை

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் வருடந்தோறும் இந்துசமயம், தமிழிலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வரங்குகளை நடத்தி வருகின்றது. 1992 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 23 ஆய்வரங்குகள் நடைபெற்றுள்ளன. இவற்றில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் யாவும் நூல் வடிவில் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன.

இந்நூல்கள் யாவும் உயர்கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் பயனுடையனவாக அமைகின்றன. 2015 ஆண்டு திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும் எனும் தலைப்பில் 9, 10 ஆம் திருமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வரங்கு இடம்பெற்றது. இதில் தமிழக அறிஞர்களும் இலங்கை அறிஞர்களும் பல்வேறு தலைப்புக்களில் தனது ஆய்வுக்கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தனர். பங்கேற்ற அறிஞர்கள் அனைவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

முப்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வாளர்கள் கட்டுரைகள் வாசித்தனர். திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம் ஆகிய நூல்களில் காணப்படும் தத்துவம், இலக்கிய மரபு, சமய மரபு போன்ற பல்துறை சார்ந்த விடயங்களை உள்ளடக்கி இவ்வாய்வரங்கு இடம்பெற்றது. இவ்வாய்வரங்கில் உள்வாங்கிய ஆய்வாளர்களின் ஆய்வுக்கருவூலங்களை நூல் வடிவில் வெளிக்கொணருவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்நூல் உயர்வகுப்பில் தமிழ் இலக்கியம் சமய கலாசாரம் பயிலும் மாணவர்களுக்கு மிகவும் பயன்படும் வகையில் தரம் பிரிக்கப்பட்டு நூலருவாக்கம் பெற்றுள்ளன.

இந்நூலின் பதிப்பாக்கத்திற்கு உறுதுணையாக இருந்ததுடன் கட்டுரைகளைப் படித்து திருத்தம் செய்து செம்மைப்படுத்தி உதவிய பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்களுக்கும்

சமர்ப்பிக்கப்படும் கட்டுரைகளை சிறந்த முறையில் செம்மைப்படுத்தி தரம் பிரித்து அவைகள் சிறந்த முறையில் அச்சாவதற்கு உறுதுணை புரிந்த தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு க.இரகுபரன் அவர்களுக்கும் கலாநிதி ஸ்ரீ பிரசாந்தன் அவர்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஆய்வரங்கு கடமைகளில் முழுமையாக ஈடுபடுவதுடன் ஆய்வரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்படும் கட்டுரைகளை நூலுருவாக்கு வதற்கும் ஒத்துழைத்த ஆய்வுத்துறை உத்தியோகத்தர்கள் அனைவருக்கும் எனது பாராட்டினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இந்நூலை சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு உரிய காலத்தில் வழங்கிய குமரன் பதிப்பகத்திற்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

திரு. அ. உமாமகேஸ்வரன்

பணிப்பாளர்

இந்துசமய கலாசார அலுவலகம் திணைக்களம்

முன்னுரை

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், இலங்கை இந்து சமுதாயத்துக்கு - தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்கு ஆற்றிவரும் பணிகள் பலதிறப்பட்டன. இந்து சமயம், தமிழிலக்கியம், பண்பாடு என்பன தொடர்பாக அது ஆற்றிவரும் புலமைப்பணி அறிவுலகால் மெச்சப்படுவது. ஆய்வரங்குகளை ஏற்பாடு செய்தல், நூல்களை எழுதுவித்தல், வெளியிடல் என அப்புலமைப் பணியும் பலதிறப்பட்டது. திணைக்களம் வருடா வருடம் ஏற்பாடு செய்து வரும் ஆய்வரங்கு, நாட்டிலுள்ள புலமையாளர் பலரையும் ஒன்று கூட்டுகின்றது. அவர்களைச் சிந்திக்கவும் எழுதவும் தூண்டுகிறது.

அண்மைய வருடங்களில் திணைக்கள ஆய்வரங்கின் பேசு பொருளாகச் சைவத்திருமுறைகள் அமைத்து வருகின்றன. கடந்த வருடம் ஒன்பதாம், பத்தாம் திருமுறைகளிலடங்கும் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்பனவும் திருமந்திரமும் ஆய்வுப் பொருளாயின. நம் நாட்டிலும் தமிழ்நாட்டிலும் உள்ள அறிஞர்கள் அப்பனுவல்களைப் பல்வேறு நோக்குகளில் அணுகி ஆராய்ந்து ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தார்கள். அக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூல்.

தமிழ்மொழியைப் பொறுத்த வரையிலும் தமிழ் சூழலில் நிலவும் சைவத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் திருமுறைகளுக்குத் தனித்துவமான இடமுண்டு. தமிழில் சைவமரபு சார்ந்தும் வைணவமரபு சார்ந்தும் பெருந்தொகையான பக்தி இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் சைவ மரபு சார்ந்த பக்தி இலக்கியங்களுள் குறித்த சில அருளாளர்களால் பாடப்பட்ட பனுவல்கள் திருமுறை என்ற பெயரில் பன்னிரண்டாக வகைப்படுத்தித் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்பதாம் திருமுறையாக திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு என்னும்

திருவிசைப்பா திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த்தேவர், பூத்துருத்திநம்பி காடநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணாட்டடிகள், திருவாலியமுதனார், புருடோத்தம நம்பி, சேதிராயர் ஆகிய ஒன்பதின்மரால் பாடப்பட்ட இசைப் பதிகங்களாகும். திருப்பல்லாண்டு என்னும் ஒரு பதிகம் அவ்வொன்பதின்மருள் ஒருவரான சேந்தனாராற் பாடப்பட்டது. சைவக் கோவில்களில் நிலவும் பஞ்சபுராண மரபில் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்னும் இரண்டும் முறையே மூன்றாவதாகவும் நான்காவதாகவும் ஒதப்பெறுகின்றன.

திருவிசைப்பாப் பதிகங்களின் எண்ணிக்கை இருபத்தெட்டு திருப்பல்லாண்டுப் பதிகம் ஒன்று. இவற்றைப் பாடியவர்கள் தேவார, திருவாசக ஆசிரியர்களின் காலத்துக்குப் பிற்பட்டும் சேக்கிழாருக்கு முற்படவும் வாழ்ந்தவர்கள் பெரும்பாலும் சோழப் பேரரசர்களின் காலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். தேவாரப் பதிகங்களிலுள்ள ஈடுபாடு காரணமாக அவற்றின் அமைப்பினைப் பின்பற்றி அவைபோலவே இசைத்தன்மை வாய்ந்தனவாகப் பாடப்பெற்றவை இவை. சைவ மரபில் கோவில் எனச் சிறப்பிக்கப்படும் பெருமைவாய்ந்த சிதம்பரத்தின் மேலதாக அமைந்தவையே திருவிசைப்பாக்களுள் அதிகம். திருப்பல்லாண்டும் அத்தகையதே. சோழப் பெருமன்னர்கள் சிதம்பரத்துக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவமும் உணரத்தக்கது. கோயில் எனப்பெறும் சிதம்பரம் முதலாக, திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களாற் பாடப்பெற்ற தலங்கள் பெரும்பாலும் தேவார ஆசிரியர்களாற் பாடப்பட்டவையே. சில அக்காலத்தில் இல்லாமல் சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் புதிதாக உருவானவை பிரமாண்டமானவை. தஞ்சைப் பெரியகோயில் எனப்பெறும் இராஜராஜேச்சரம், கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம் என்னும் இரண்டும் அத்தகையவை. முதல் எட்டுத் திருமுறைகளில் இல்லாத வகையில் முருகத்தலம் மேலதாகவும் ஒரு பதிகம் (திருவிடைக்கழி) அமையப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

தேவாரப் பதிகங்களை அடியொற்றி பதிகவடிவிலே பாடப்பட்ட இத்திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டுப் பதிகங்கள் பக்தி உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டிலும், இசைநலத்திலும், இலக்கிய உத்திகளிலும் கணிசமான வளர்ச்சி நிலையைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. இறைவனது தோற்றமும் அவன் எழுந்தருளியுள்ள கோயில்களது அமைப்பும் சூழ்நிலைகளும் அங்கே நடைபெறும் விழாக்களும் வழிபாடுகளும் மிக நுணுக்கமான வகையிலே நேர்த்தியான ஒரு கட்புலச் சித்திரிப்பு என்று சொல்லத்தக்க வகையிலே அவற்றிலே எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பக்தி உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுத் திறத்தால் தமிழிலக்கிய மரபுக்கும் சைவ சமய மரபுக்கும் கிடைத்த அருநிதியமாக திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டுப் பதிகங்களைக் கொள்ளலாம்.

கருத்து வளத்தின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் கிடைத்த அரும்பெரும் நிதியம் என்று கொள்ளத்தக்கது திருமந்திரம். தனக்கு முன்மாதிரி ஒன்று இல்லாததும் தன்னைப் பின்பற்றியதாக மற்றொன்று இல்லாததும் என்று சுட்டிச் சிறப்பிக்கத்தக்க வகையில் பரந்துவிரிந்த தமிழ் நூற்பரப்பில் தனித்துவத்தோடு காணப்படுவது அது. சமய வரலாற்றில் காலத்துக்கு ஒவ்வாத நடைமுறைகளை நீக்கி, இந்து சமயத்தை நவீனமயப்படுத்த வேண்டும் என முனைந்த சீர்திருத்தவாதிகள் முன்வைத்த சிந்தனைகள் பலவற்றைப் பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன்பே தன்னகத்தே கொண்டமைந்தது; வெற்றுச் சடங்குகளையும் போலி ஆசாரங்களையுமே கொண்ட ஆரவாரத் தன்மையுள்ள சமயமாகவன்றி, அர்த்தமுள்ள சமயமாகச் சைவத்தை இனங்காட்டுவது. 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்', 'அன்பே சிவம்', 'நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கொன்று ஈயின் படமாடக் கோயில் பகவற்கதாமே', 'உள்ளம் பெருங்கோயில் உனுடம்பு ஆலயம்' முதலாகத் திருமந்திரம் முன்வைக்கும் கோட்பாடுகள் பல நாம் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியவை. திருமந்திரத்திற் சில பாடல்கள் சித்தர் பரிபாசையில் அமைந்து நமக்கு விளங்க

முடியாதனவாக இருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பாலான பாடல்கள் 'ஓரிரு வருசத்துச் சாதாரண நூற் பயிற்சி உள்ள ஒருவ'ராலும் விளங்கிக்கொள்ளத் தக்கனவாய், அவர்தம் மனதிற் சென்று தைப்பதாய் எளிமையானதும் வலிமையானதுமான தமிழிலே அமைந்துள்ளன. வாழ்வியலின் பல்வேறு துறைகளைப் பற்றியும் திருமந்திரம் நுட்பமாகப் பேசுகின்றது. அவ்வகையில் அது ஒரு வாழ்வியற் களஞ்சியம் என்று கொள்ளத்தக்கது.

இத்தகையனவான திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம் என்பன தொடர்பாகப் பல்வேறு நோக்கிலே ஆராய்வதற்கு நிறையவே வாய்ப்புள்ளது. அவ்வாய்ப்பினைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்ட ஆய்வாளர்களது நோக்குகள் இந்நூல் வழியாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அவை அறிவுலகுக்குப் பயன்படும் என நம்பலாம்.

வருடாந்தம் நல்லதொரு ஆய்வரங்கினை ஏற்பாடு செய்துவரும் திணைக்களத்தினர் சமூகத்தின் நன்றியறிதலுக்கு உரியவர்கள். இந்த ஆய்வரங்கின் ஏற்பாட்டில் பெரும்பங்கு கொண்டவர் திணைக்களத்தின் முன்னைநாட் பணிப்பாளரர் திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன் அவர்கள். அவர் பதவி உயர்வு பெற்றுச் சென்றவேளை, பிரதிப் பணிப்பாளராக இருந்த திரு. அ. உமா மகேஸ்வரவன் அவர்கள் பணிப்பாளராகப் பொறுப்பேற்றுத் தம் பணியைச் செவ்வனே ஆற்றி வருகிறார். திணைக்களத்தின் ஆராய்ச்சி அலுவலர் திருமதி தேவகுமாரி ஹரன் அவர்கள் நூலாக்கத்தின்போது பெருந்துணையாய் அமைந்தார். நூலைச் செம்மையுற வடிவமைத்துத் தந்த திருமதி கோ. சுதர்சினி, அச்சேற்றித் தந்த குமரன் பதிப்பகத்தார் ஆகியோரும் நன்றிக்குரியவர்கள்.

க. இரகுபரன்

மொழித்துறை,

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,

ஒலுவில்.

பொருளடக்கம்

- பக்தியிலக்கிய மரபில் திருவிசையா
சோ. பத்மநாதன் 01
- முருகக் கடவுள் மீதான திருவிசையா
வ. குணபாலசிங்கம் 08
- திருவிசையா திருப்பல்லாண்டு வெளிப்படுத்தும் பக்திச்சுவை
பேராசிரியர் கிருஷ்ணவேணி நோபர்ட் 21
- திருப்பல்லாண்டின் இலக்கிய மரபு
சாந்தி கேசவன் 40
- திருமந்திரப் பதிப்புக்கள்
கலாநிதி சுகந்தினி சிறீமுரளிதரன் 60
- திருமந்திரம் உபதேசம்
முனைவர் அரங்க. இராமலிங்கம் 73
- திருமந்திரம் கூறும் முத்திக்கோட்பாடு
சி. ரமணராஜா 92
- திருமந்திரம் எடுத்தானும் சைவப் பிரிவுகள்
நா. ஞானகுமாரன் 107
- திருமந்திரத்தில் வடமொழி செல்வாக்கு
ச. பத்மநாபன் 134
- திருமந்திரத்தில் குருவழியாடு
சாந்தி நாவுக்கரசன் 156
- அறவியல் நோக்கில் திருமந்திரம்
ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன் 166
- திருமந்திரத்தில் உயிரியல் - அறிவியல் நோக்கு
ச. முகுந்தன் 185
- திருமந்திரத்தில் பக்தி
றுபி வலன்ரீனா பிரான்சிஸ் 201

- திருமந்திரத்தில் மாயை
பொ.சந்திரசேகரம் 215
- திருமந்திரத்தில் ஆணவம்
நா.வாமன் 238
- திருமந்திரத்தில் சங்கமம்
தி.செல்வமனோகரன் 252
- திருமந்திரத்தில் வாழ்வியல்
கலாநிதி செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம் 263
- திருமந்திரமும் ஆகமங்களும்
கலாநிதி பாலகைகலாசநாதசர்மா 276
- திருமந்திரத்திலும் தம்மபதத்திலும் கூறுகின்ற பஞ்ச பாவங்கள்
மற்றும் பஞ்ச சீலம்
தம்மிக ஜயசிங்க 285
- மொழியியல் நோக்கில் திருமந்திரம்
கலாநிதி சுபதினி ரமேஸ் 293
- திருமந்திரத்தில் பசுக் கோட்பாடு
பேராசிரியர் மா.வேதநாதன் 308
- ஆலய வழியாடு
கலாநிதி விக்னேஸ்வரி பவநேசன் 323
- நவீன சிந்தனைகளின் ஒளியில் திருமந்திரம்
கலாநிதி ம. நதிரா 338
- திருமந்திரத்தில் கடவுட் கோட்பாடு
சிவ. மகாலிங்கம் 350
- திருமந்திரத்தில் கன்மம்
ந. சுபராஜ் 374
- சைவ மரபில் ஒன்பதாம் திருமுறை
கலாநிதி ஸ்ரீ.பிரசாந்தன் 386

கட்டுரையாசிரியர்கள்

சோ. பத்மநாதன்

முன்னைநாள் விரிவுரையாளர்,
கோப்பாய் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை.

வ. குணபாலசிங்கம்

ஆசிரியர், சரஸ்வதி வித்தியாலயம்,
மகிழடித் தீவு,

பேராசிரியர் கிருஷ்ணவேணி நோபர்ட்

தலைவர், நுண்கலைத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சாந்தி கேசவன்

தலைவர், இந்து நாகரித்துறை, கலை கலாசார பீடம்,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி சுகந்தினி சீரீமுரளிதரன்

முதுநிலை விரிவுரையாளர், இந்து நாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம்.

முனைவர் அரங்க இராமலிங்கம்

முன்னைநாள், தலைவர், தமிழ் மொழித்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

சி.ரமணராஜா

விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் நா.ஞானகுமாரன்

தலைவர், மெய்யியல் துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

ச.பத்மநாபன்

விரிவுரையாளர், சம்ஸ்கிருதத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சாந்தி நாவுக்கரசன்

செயலாளர்,

மீள்குடியேற்றம், புனர்நிர்மாண இராஜாங்க அமைச்சு.

ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

ச. முகுந்தன்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத்துறை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

றுாபி வலன்ரீனா பிரான்சீஸ்

தலைவர், மொழித்துறை,

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

பொ.சந்திரசேகரம்

விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத்துறை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

நா. வாமன்

விரிவுரையாளர், இந்துநாகரிகத் துறை,

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

தி.செல்வமனோகரன்

வருகைதரு விரிவுரையாளர், இந்து மெய்யியல் - இந்து நாகரிகத்துறை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி செல்வரஞ்சீதம் சீவசுப்பிரமணியம்

முதுநிலை விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி ம. பாலகைலாசநாதசர்மா

சிரேஷ்டவிரிவுரையாளர், சம்ஸ்கிருதத்துறை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

தம்மிக ஜயசிங்க

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
றுஹுண பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் சுபதினி ரமேஸ்

மொழியியல் ஆங்கிலத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் மா.வேதநாதன்

தலைவர், இந்துநாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி விக்னேஸ்வரி பவநேசன்

இந்துநாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி ம. நதிரா

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
மொழிகள் துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

சீவ. மகாலிங்கம்

முன்னைநாள் உதவிப் பணிப்பாளர்,
இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

ந. சுபராஜ்

விரிவுரையாளர்,
இந்துநாகரிகத்துறை,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

பக்தியிலக்கிய மரபில் திருவிசைப்பா

சோ. பத்மநாதன்

புன் னிரு திருமுறைகளுள் ஒன்பதாவதாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளதே திருவிசைப்பா. திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த்தேவர், பூந்துருத்தி நம்பிகாடநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணாட்டடிகள், திருவாலியமுதனார், புருடோத்தம நம்பி, சேதிராயர் என்னும் ஒன்பது பேர் 14 தலங்கள் மீது பாடிய 288 பாடல்கள் கொண்ட 28 பதிகங்கள் இத்தொகுதியில் அடங்குகின்றன.

முதலெட்டுத் திருமுறைகளும் இராசராசன் காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டவை. திருவிசைப்பா உள்ளிட்ட ஏனைய திருமுறைகள் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டவை.

‘இசைப்பா’ என்பதற்கு இசையமைத்துப் பாடப்பட்டவை என்று பொருள் கொள்வது வழமை. எனினும் ‘இசை’ என்பதைப் ‘புகழ்’ எனக்கொண்டு இறைவன் புகழ்பாடுபவை ‘இசைப்பா’ எனக் கருத இடமுண்டு.

இசையமைப்பைப் பொறுத்தவரை, பெரும்பான்மை பஞ்சமத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனையவற்றுள், காந்தாரத்தில் இரண்டும் புறநீர்மையில் மூன்றும், இத்தளத்தில் ஒன்றும் சாளரபாணியில் ஒன்றும் ஆக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் சாளரபாணி தேவாரத்தில் வராத பண். இது ஆனந்தபைரவி என இக்காலத்தில் அழைக்கப்படும் 'புறநிலைப்பண்' என்பர்.

திருவிசைப்பாவின் யாப்பைப் பார்க்கையில், இவை சுத்தாங்கமாகப் பாட ஏற்றவையாகத் தென்படுகின்றன. எழுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம், அறுசீர் விருத்தம், கலித்தாழிசை, கலிவிருத்தம் ஆகிய பாவினங்கள் திருவிசைப்பாவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

திருவிசைப்பா பெறும் தலங்களுள் 'திருவிடைக்கழி' மட்டும் முருகன் தலம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 'சுப்பிரமணியன்' என்ற பெயர் திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாவிலேயே குறிப்பிடத்தக்கது. திருவிடைக்கழியில் முருகன் 'குரா'மரத்தடியில் எழுந்தருளியிருக்கிறான். இந்த முருகனை,

“திருக்குராவடி நிழல்தனில் உலவிய பெருமாளே”

என அருணகிரிநாதர் பாடியுள்ளார்.

வேணாட்டிகள் அருளிய திருவிசைப்பாவில் விநாயகர் பற்றிய குறிப்பு உளது.

“படுமதமும் மிடவயிறும் உடைய களிறுடையபிரான்” (விநாயகரை மகனாக உடைய சிவபிரான்) என்பது அடிகள் கூற்று.

பக்தியிலக்கிய மரபில் திருவிசைப்பா வகிக்கும் இடம்பற்றி இனி நோக்கலாம். இறைவனைப் பாதாதிகேசமாக வருணிப்பதே

மரபு. அதற்கமைய திருவாலியமுதனார் தமது முதற் பாவில் பாதத்தையும், இரண்டாம் பாவில் கழலையும், மூன்றாம் பாவில் தொடைகளையும், நாலாம் பாவில் கட்டிய கச்சையையும், ஐந்தாம் பாவில் திருவயிறு மற்றும் உந்திச்சுழியையும், ஆறாம் பாவில் திருவரைப்பட்டிகைகளையும், ஏழாம் பாவில் திருக்கைகள், திருத்தோள்கள், திருமார்பு, நீலகண்டம் ஆகியவற்றையும், எட்டாம் பாவில் சிவனுடைய புன்முறுவல், காதுகள், மாத்திரைகள், தோடு என்பவற்றையும், ஒன்பதாம் பாவில் கண்கள், திருமுகம் மற்றும் நெற்றிக் கண்ணையும், பத்தாம் பாவில் அகத்திமொட்டும் ஊமத்தமலரும் பிறையும் கொண்ட திருமுடியையும் பாடுகிறார்.

இறைவனை நாயகனாகவும், தம்மை நாயகியாகவும் பாவித்து, அகத்திணை மரபைப் பின்பற்றிப் பாடும் வழக்கத்தை நாயன்மார்களிற் காணலாம். ஞானசம்பந்தர் தாம் பாடிய முதற் பதிகத்திலேயே –

“நீர் பரந்த நிமிர் புன்சடைமேலோர் நிலாவெண் மதிசூடி
ஏர் பரந்த இளைவெள்வளை சோர என் உள்ளங்கவர் கள்வன்”
என்று பாடுவார்.

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பாவில் சிவனிடத்துக் காதல் கொண்ட தலைவி கூற்றாக அமைந்த ஒரு பாவைப் பார்க்கலாம்.

“என்னுடல் சிவபெருமானுடைய திருநீற்றைப் பூசிக் கொள்ள
விரும்பும், என் செவிகள் சிவஞானத்தைத் தெரிவிக்கும்
நூல்களையே கேட்கும். என் வாய் அவன் பெயரையே
சொல்லும். என் கண்கள் அவன் கோயில் விமானத்தைப்
பார்த்துப் பெருமூச்சு விடும். என் மனமோ “செறிவான பூங்
கிளைகளிலிருந்து கிளிகள் கொஞ்சி மாஞ்சோலைகளில்
ஆரவாரம் செய்கின்ற திருக்கீழ்க் கோட்டியூர் வள்ளலே!” என்று
(உன்னை) நினைக்கும் !

“தெள்ளுநீ றவன்நீறு என்னுடல் விரும்பும்
 செவியவன் அறிவுநூல் கேட்கும்
 மெள்ளவே அவன்பேர் விளம்பும்வாய் , கண்கள்
 விமானமே நோக்கி வெவ்வுயிர்க்கும்
 கிள்ளை பூம்பொதும்பிற் கொஞ்சிமாம் பொழிற்கே
 கெழுவுகம் பலை செய்கீழ்க் கோட்டுர்
 வள்ளலே! மணியம் பலத்துள்நின் றாடும்
 மைந்தனே ! என்றுமென் மனனே”

திருவிசைப்பாவில் அதிக எண்ணிக்கையான பதிகங்கள் பாடியவர் கருவூர்த்தேவர். இவர் சிவயோக நெறியில் நின்றவர். பல சித்திகள் கைவரப் பெற்றவர் என்பர். திரைலோக்கிய சுந்தரம் என்ற தலத்தின் மீது கருவூர்த்தேவர் பாடிய பதிகம் அகத்துறையில் அமைந்தது. அதில் தோழி தலைவனிடம் கூறுவதாக அமைந்த பாடலைப் பார்க்கலாம்.

“துள்ளி நடக்கும் பெண்களுடைய பாட்டொலியும் சிலம்பு முதலிய அணிகலன்கள் எழுப்பும் ஒலியும் நிகழும் திருவிழா நடக்கும் கோட்டுரைச் சார்ந்த திரைலோக்கி என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! இவ்விளம்பெண்ணுடைய நழுவிய ஆடையையும், தளர்ந்த இடையையும் அவிழ்ந்த கூந்தலையும் கண்டு இரங்குகின்றாயில்லை!”

“உரிந்ததுகில் தளர்ந்த இடை அவிழ்ந்த குழல்
 இளந்தொரிவை
 இருந்த பரிசு, ஒருநாள் கண்டு இரங்காய் எம் பெருமானே!
 முரிந்த நடை மடந்தையார்தம் முழங்கொலியும்
 வழங்கொலியும்
 திருந்துவிழ(வு) அணிகோலிடத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே!

நற்றாயிரங்கல் என்று ஒரு துறை. ஏதுமறியாச் சிறுமி என்றுதான் கருதியிருந்த தன் மகள், முன்பின் அறியாத ஒருவன் பின் போகத் துணிந்தாளே என்று மனம் வருந்துவதாகப் பாடுவது, திருமாளிகைத்தேவர் பாடிய திருவிசைப்பாவில் ஒன்று. 'விடைக்கொடி ஏந்திய தலைவா என்கிறாள். சிவனே என்காவற்றுணையே என்கிறாள். மிருகங்கள் உலாவும் மலைச்சாரலில் உறையும் நாயகா, இங்கே வா! என்கிறாள். தில்லை மூவாயிரம் பூவார் மலர் கொண்டு தொழும் அரசே, குணக்குன்றே, என்று கூத்தனைக் கூவி அரற்றுகிறாள். என் பேதை நிலை இவ்வாறாயிற்றே!"

“சேவேந்து வெல்கொடி யானே யென்னும்
சிவனேஎன் சேமத் துணையே யென்னும்
மாலேந்து சாரல் மகேந்திரத்தில்
வளர்நாயகா, இங்கே வாராயென்னும்
பூவேந்தி மூவாயிரவர் தொழ்ப்
புகழேந்து மன்று பொலிய நின்ற
கோவே யென்னும் குணக்குன்றே யென்னும்
குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே”

அகப் பொருளில் மடலேறுதல் என்றொன்றுண்டு. காதல்மிக்க தலைமகன் ஒருவன், அவன் காதலைத் தலைவி ஏற்காத நிலையில், பனைமடலாற செய்த குதிரையில் ஏறி, ஊரறிய தன் காதலைத் தெரிவித்தல் அது. இதைத் தொல்காப்பியர்,

‘ஏறிய மடற்றிறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇ
செப்பிய நான்கும் கைக்கிளைக் குறிப்பே” என வகுப்பார்.

திருவள்ளுவர், காமத்துப்பாலில், “நாவைத் துறவுரைத்தல்” என்னுமோர் அதிகாரம் வைத்துள்ளார். காமம் உழந்து வருந்தும் ஆடவர்க்கு மடலல்லது மார்க்கமில்லை என்பர். ஆனால் “கடலின்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப் பெண்மை”யை வள்ளுவர் பாராட்டுவார். இந்த மரபு பிற்காலத்தில் மீறப்பட்டுள்ளது.

தன்னை நாயகியாகவும், நாராயணனை நாயகனாகவும் பாவித்த திருமங்கையாழ்வார், “ஊரார் என்னை இகழ்ந்தாலும் மடலேறியே தீருவேன்” என்கிறார்.

‘..... பேராயிரமும் பிதற்றிப் பெருந்தெருவே
ஊரார் இகழினும் ஊரா தொழியேன் நான்
வாரார் பூம் பெண்ணை மடல்!’ – சிறிய திருமடல்

திருவிடைக்கழி முருகன் மேல் திருவிசைப்பா பாடிய சேந்தனார் இந்த மரபு மீறலைத் தொடர்கிறார்.

திருவிடைக்கழியில் திருக்குரா நிழலில் அமரும் முருகன் மேற்கொண்ட காதலால், துடிபோன்ற இடையை உடைய என் மகள் மடலேறத் தொடங்கினாள் என்கிறார்.

“..... திகைமிகு கீர்த்தித் திருவிடைக்கழியில்
திருக்குரா நிழற்கீழ் நின்ற
தொகைமிகு நாமத் தவன் திருவடிக்கென்
துடியிடை மடல் தொடங்கினளே!”

திருவிசைப்பாவைக் கவிதையாக - இலக்கியமாக - நோக்கும் பொழுது, அது கற்போர்க்கு இன்பம், பயப்பதாய் விளங்குகிறது. நாயக - நாயகி பாவமாகப் பல பதிகங்கள் அமைந்துள்ளன.

அணிகளுள் உருவகம் பெரும்பான்மை பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. “கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனி”, “ஒளிவளர் விளக்கு”, “நீறணிபவழக் குன்றம்”, “நெற்றிக் கண்ணுடையதோர் நெருப்பு”, “அகவுயிர்க்கமுது” என்பன முதலாய் உருவகங்களாய் உயர்ந்த கவிதைக்கு அடையாளங்கள். திருவாவடுதுறைத் திருவிசைப்பா மற்றும் திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாக்களை சேந்தனார் அந்தாதித் தொடையாகப் பாடியுள்ளமையும் நோக்கத்தக்கது.

முருகக் கடவுள் மீதான திருவிசைப்பா

வ.குணபாலசங்கம்

சோழப் பெருமன்னர் காலத்துச் சைவ மரபில் முருக வழிபாடு பற்றி அறியக்கூடிய வரலாற்று மூலங்களுள் திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பா முதன்மையானது. திருவிடைக்கழி என்னும் திருப்பதியில் உறைந்துள்ள முருகக் கடவுள்மீது சேந்தனார் பாடியது. இத்திருவிசைப்பா அந்தாதி மரபில் அமைந்துள்ளது.

பழந்தமிழர் சமுதாயத்தில் முருக வழிபாடு தொடர்பாக வழக்கிலிருந்த நம்பிக்கைகள், சிந்தனை மரபுகள் சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் வலுப்பெறுவதனைத் திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பா வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. சங்க காலம் முதல் சோழர் காலம் வரைக்குமான காலப்பகுதியில் தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்கள் பலவற்றிலே முருகக் கடவுள் பற்றிய சிந்தனைகளை ஆங்காங்கே காண முடிகின்றது. இருப்பினும் அவற்றிலே முருகக் கடவுள் பற்றிய நேரடியான பொருளினைத்

தருபவை திரு முருகாற்றுப்படையும்,¹ திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாவும்² ஆகும்.

தமிழகத்தில் வடமொழிச் செல்வாக்கினால் சமய – வழிபாட்டு மரபுகளிலே பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. வடமொழிப் புராணக் கருத்துக்கள் பல தமிழ் பக்தி இலக்கியங்களில் இடம்பிடித்துக் கொண்டன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கு கையில், முருகக் கடவுள் பற்றிய தமிழகக் கருத்து நிலையுடன் வட இந்திய ஸ்கந்தன் பற்றிய சிந்தனை இணைவு பெறுவதனைக் காண முடிகின்றது.³ திருமுருகாற்றுப்படை ஸ்கந்த முருக இணைப்பின் பிரதிபலிப்பே ஆகும். பின்னர் இரட்டைக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரத்தினதும் மணிமேகலையினதும் தோற்றம் வெவ்வேறான சமய சூழலுக்குரியதாயினும் அவற்றிலே முருகன் பற்றிய பல கருத்தியல்களை அடையாளங் காணமுடிகின்றது. இவற்றின் தொடர்ச்சியினைப் பல்லவர் காலப் பக்திப் பனுவல்களும் உள்ளவாங்கிக் கொண்டமை குறிப்பிடற்குரியது. சைவ நாயன்மார்கள் தமது பாடல்களிலே சிவன் பெருமை கூற விழைந்த வேளையிலே முருகக் கடவுளைப் பற்றிப் பாடவேண்டிய தேவையும் அங்கு உணரப்படுகின்றது. பல்லவர் காலத்தில் முருக வழிபாடு மேன்மையுற்றிருந்தது என்பதனை உறுதிப்படுத்தும் பல தமிழ்ச் சாசனங்களும், தொல்லியற் சான்றுகளும்⁴ இருந்த போதிலும் கூட முருகக் கடவுள் மீது தனித்துவமான பதிகங்கள் எவையும் தோற்றம் பெறாமை கவனத்திற்குரியது. காலப்போக்கிலே திருமுருகாற்றுப் படையின் தோற்றத்தின் பின்னரான காலத்தில் முருக இலக்கிய இடைவெளியினை சேந்தனார் திருவிடைக்கழி திருவிசைப்பா மூலம் நிறைவு செய்துள்ளார்.

திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாவில் முருகக் கடவுள் பற்றிய புதுமையான சிந்தனை வளர்ச்சியினைக் காண முடியவில்லை. இருப்பினும் முருகனைக் கங்கையின் மைந்தன் எனப்

பாடியுள்ளமை ஈண்டு குறிப்பிடற்குரியது. அந்நூலில் முற்கால இலக்கியங்களில் முருகக் கடவுள் பற்றி விரவிக் காணப்பட்ட சிந்தனைகள் வேறு ஒழுங்கு முறைகளிற் சுருக்கியும் விரித்தும் விளக்கியும் கூறப்படுகின்றது. பௌராணிகத் தொன்மங்களின் பயில் நிலையாகவே திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாவினைக் கருதமுடிகின்றது. திருவிடைக்கழித் தலத்தின் சிறப்பு, முருகக் கடவுளின் பிறப்பு, அவரது சுற்றமும் பராக்கிரமமும், திருவுருவங்கள், படைக்கலங்கள், கொடியும் வாகனமும், வழிபாடும் வழிபடுவோரும், அந்தணர் குடியிருப்புக்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் பலவற்றினை இத்திருவிசைப்பாப் பதிகத்திற் காணமுடிகின்றது.

திருவிடைக்கழித் திருத்தலப் பெருமை

சோழ நாட்டில் காவிரித் தென் கரையில் அமைந்துள்ள பதிகளுள் முருகப்பெருமான் முதன்மையாக எழுந்தருளியுள்ள திருத்தலம் திருவிடைக்கழி என்னும் திருத்தலமாகும். தெய்வயானை அம்மையார் திருப்பரங் குன்றம் செல்வதற்கு முருகப் பெருமானிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற தலமாகையால் இத்தலம் இப்பெயர் பெற்றது என்பர். இத்தலத்தின் விருட்சம் குராமரமாகும். திருவிடைக்கழித் திருத்தலம் நன்கு ஒளி பொருந்திய இடத்தில் அமைந்துள்ளது எனவும், அறுவகைப் புண்ணியச் செயல்கள் நிறைந்த இடம் எனவும், தேன் சிந்தும் சோலைகள் சூழ்ந்த இடம் எனவும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றது.

திருவிடைக்கழித் திருத்தலத்தைச் சூழ உறுதியான அழகிய அலங்கார முடைய மாடங்கள் நிறைந்துள்ள காட்சியை சேந்தனார்,

“திணமணி மாடத் திருவிடைக் கழியில்
திருக்குரா நிழற்கீழ் நின்ற”⁵

என்ற வரியிற் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். அத்துடன் பிறிதோர் இடத்தில் தலத்தைச் சூழ சகல கலைகளையும் அறிந்த வேத நெறியில் நிற்கும் அந்தணர்கள் வசிக்கின்றார்கள் என்ற குறிப்பையும் தருகின்றார். இக்குறிப்பு சதுர்வேதி மங்கலங் களாகிய பிராமணக் குடியிருப்புக்களைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன எனக் கொள்ள முடிகின்றது.

முருகனது தோற்றம்

முருகக் கடவுளது தோற்றம் பற்றிய கருத்து நிலை தமிழர் சிந்தனையில் எவ்வாறு உருவானது என்பது பற்றி அறியக் கூடிய விரிவான சான்றுகள் எவையும் கிடைக்கவில்லை. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இவை பற்றிய தெளிவான விபரங்கள் குறைவு. பிற காலங்களிற் தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்கள் வைதிக வழிபாட்டு மரபிற் தோன்றிய ஸ்கந்தனது பிறப்புப் பற்றிய பௌராணிகத் தொன்மத்தினை முருகனுக்கும் பொருத்திக் கூறியுள்ளனர். பரிபாடலும் திருமுருகாற்றுப்படையும் முருகனது தோற்றம் பற்றி அறியக் கிடைக்கும் முதற் தமிழ் நூல்களாகும்.

முற்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் முருகக் கடவுளது தோற்றம் பற்றி நவின்று வந்த பௌராணிகத் தொன்மக் கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு முருகனது தோற்றத்தினைச் சேந்தனார் கூறுமிடத்து, முருகக் கடவுளை சிவ பார்வதி மைந்தனாகவே பாடுகின்றார். சிவபெருமானது திருத்தக்க புகழை விஞ்சிப்பாடி, அத்தகைய பெருமை மிகுந்த பரம்பொருளில் இருந்து உற்பவமானவரே முருகக் கடவுள் என்பதனை மேல்வரும் பாடல் வரிகள் வாயிலாக விபரிக்கின்றார்.

குருண்டபூங் குஞ்சிப் பிறைச்சடை முடிமுகக்
கண்ணுடைக் கோமளக் கொழுந்தே.....⁶

எனவும்,

பொன்மலை வில்லிதன் புதல்வன்⁷

எனவும்,

வளையிளம் பிறைச்செஞ் சடைஅரன் மதலை⁸

எனவும்,

மானமர் தடக்கை வள்ளல்தன் புதல்வன்⁹

எனவும் பாடியுள்ளமை குறிப்பிடற் குரியது. அத்துடன் முருகக் கடவுளை பார்வதி தேவியின் புதல்வன் எனவும், கங்கை புத்திரன் என்றும் பாடியுள்ளார். அவற்றிலே

வவ்வினான் மலைமகள் மதலை¹⁰

கணமணி பொருநீர்க் கங்கைதன் சிறுவன்¹¹

என்னும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடற்குரியவையாகும். திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகன் பிறப்புத் தொடர்பான இத்தகைய கருத்து நிலையினைக் காண முடிகின்றது. இதனை,

அறுவர் பயந்த வாறமர் செல்வ

வால்கெழு கடவுட் புதல்வ மால்வரை

மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே

வெற்றி வேல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ

விழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி¹²

என்னும் பாடல் வரிகள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. பழந்தமிழரிடையே தாய்த் தெய்வ வழிபாடு நிலைபெற்று வந்துள்ளது. அவர்கள் கொற்றவை என்னும் பெண் தெய்வத்தை வெற்றிக்குரிய தெய்வமாக மதித்து வழிபட்டனர். தமிழரின் தாய்த் தெய்வம் வெற்றியைக் கொடுக்கும் தெய்வமாகத் துதிக்கப்பட்டு வந்ததனால் போரில் வல்லனான முருகனை அவளுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூற வேண்டிய தேவை இருந்துள்ளது. இதனால் முருகனைக் கொற்றவையின் மகனாகப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சித்திரித்துள்ளன. தமிழ் இலக்கியங்கள் முருகனைக் குறிக்க சிறுவன், மதலை, சேய்,

திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும்

குழவி, முதலிய பெயர்களைக் கையாண்டுள்ளன. 'கொற்றவையின் சிறுவன்', 'பழையோள் குழவி' முதலிய சான்றுகளை முன்வைக்க முடியும். ஸ்கந்த முருக இணைப்பு முருகனை 'மலைமகள் மகன்' என்னும் இன்னுமொரு தளத்திற்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது. இதனைப் பின்பற்றியே சேந்தனார் தமது திருவிசைப்பாவில் முருகனை 'மலைமகள் மதலை' எனப் பாடியுள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

முருகனது திருவுருவச் சிறப்பு

பழந்தமிழர் முருகக் கடவுளைத் தம்மைப் போன்று மனிதவடிவிலே கற்பிதம் செய்து கொண்டனர். மனித வடிவிலே முருகனை வழிபட்ட நெறியே முருக வழிபாட்டு நெறியாகும். வடமொழி இலக்கியச் செல்வாக்கினால் பிற்காலங்களில் முருகனுடைய திருவுருவங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்படத்துவங்கின. ஆறு தலையும் பன்னிரண்டு கரங்களும் கொண்ட வடிவம் தமிழர் மத்தியில் பிரசித்த முடைய முருகக் கடவுளது திருவுருவமாக மாறுதல் அடைந்தது. திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாவில் சேந்தனார் முருகக் கடவுளை,

“மடங்கலை மலரும் பன்னிரு நயனத்து
அறுமுகத்து அமுதினை மருண்டே”¹³

12840CC

எனப்பாடியுள்ளார். அதாவது முருகன் ஆறு முகங்களையும் பன்னிரு கண்களையும் உடையவர் என்ற பொருளில் பாடல் அமைந்துள்ளமை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

முருக வழிபாடு சூரிய வழிபாட்டில் இருந்து ஆரம்பமானது எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதனை அடியொற்றி சேந்தனார் முருகனது திருவுருவத்தைச் சூரியனுக்கு இணையாக்கிப் பாடியுள்ளார்.

“பரிந்தசெஞ் சுடரோ பரிதியோ மின்னோ
பவளத்தின் குழவியோ பசும்பொன்
சொரிந்தசிந் தூரமோ தூமணித் திரனோ.....”¹⁴

என்னும் பாடல் வரிகளில் முருகனது திருவுருவத்தை சிவந்த சோதி வடிவம், சூரியன், செவ்வொளி, மாணிக்கத் தொகுதி என்றெல்லாம் பாடுகின்றார். முருகன் சிவந்த மேனியுடையவன் ஆதலால் அவனுக்குச் சேயோன் என்றொரு பெயரும் உண்டு என்பது கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. அத்துடன் திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாவில் முருகன் தேவசேனைகளுக்குத் தலைவன் என்னும் பொருளில் பல பாடல் வரிகள் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடற்குரியதாகும். இதனால் முருகனுடைய தேவசேனாபதி வடிவம் இங்கு முக்கியம் பெறுகின்றது.

வேலுலாந் தேவர் குலமுழு தாளும்....¹⁵
தேவிந்நற் றலைவன்.....¹⁶
தானவர் பொருது வானவர் சேனை¹⁷

என்னும் பாடல் வரிகளில் முருகனது தேவசேனாபதி நிலையினை முன்னிறுத்திப் பாடியுள்ளார்.

முருகனது அடையாளங்கள்

முருகக் கடவுளது வாகனங்களாக யானையினையும் மயிலினையும், கொடியாகச் சேவலையும் கொள்ளுகின்ற மரபு தமிழ் இலக்கியங்களில் தொன்றுதொட்டுப் பயின்று வந்திருக்கின்றது. மக்களது தேவையின் அடிப்படையில் அவர்களின் தெய்வ நம்பிக்கைகள் அமைவது வழக்கம். பலம்பொருந்திய விலங்குகளில் யானை பிரதானமானது. யானை தமது பலத்தினால் செயற்கரிய செயல்களை ஆற்றுகின்றது. அது அழிவையும் ஏற்படுத்தும். அழிவை ஏற்படுத்தும் பட்சத்தில் அதனை அடக்க வேண்டிய தேவையும் ஏற்படுவதுண்டு. அந்த

வகையில் யானை மக்களுக்கு இன்னல் புரியும் வேளையிலே அதனை முருகன் அடக்கித் தமது வாகனமாக்கினார் என்னும் பொருள்பட பல இலக்கியக் குறிப்புக்களைக் காணமுடிகின்றது. பிற்காலங்களில் இக்கதை மரபு தத்துவ சிந்தனையின் அடிப்படையில் விளக்கம் பெறுகின்றமை குறிப்பிடற்குரியது.

சங்க காலத்தில் யானை முருகனுடைய வாகனம் என்னும் எண்ணக்கரு மக்கள் மனதில் பதிந்திருந்தமையை அக்கால இலக்கியக் குறிப்புக்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாலிலும் யானை முருகனுடைய வாகனம் என்ற குறிப்பினைக் காணமுடிகின்றது. இதனைச் சேந்தனார்,

கவளமா கரிமேல் கவரிசூழ் குடைக்கீழ்.....¹⁸

என்னும் பாடல் வரியினூடாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மயில் முருகக் கடவுளது இன்னுமொரு ஊர்தியாகக் கொள்ளப் படுகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகக் கடவுள் மயில் வாகன முடையவர் என்பதனால் அவருக்கு 'மஞ்சையன்'¹⁹ என்னும் பெயரும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் பரிபாடலில் 'விரை மயின் மேல் ஞாயிறு'²⁰ எனவும் சிலப்பதிகாரத்தின் குன்றக்குரவைப் பகுதியில் 'நீலப்பறவை மேல் நேரிழை தன்னோடும்'²¹ என வரும் அடிகளும் மயில் முருகனுடைய வாகனம் என்னும் கருத்தின் பழமையினைக் காட்டி நிற்கின்றன. இம்மரபினை அடியொற்றி சேந்தனார்,

*தூவிநற் பீலி மாமயில் ஊரும்
சுப்பிரமணியன் தானே....²²*

எனப்பாடியுள்ளார்.

முருகக் கடவுள் கோழிக் கொடியுடையவர் என தமிழர் மத்தியில் வழங்கி வந்த சிந்தனை மரபு பெளராணிகக் கதைகளால் வலுவடைந்தது. திருவிடைக்கழி திருவிசைப்பாவில் முருகன் கோழிக் கொடியுடையோன் என்ற குறிப்பு நவின்று வந்துள்ளது. இதனை,

கோவினைப் பவளக் குழமணக் கோலக்

குழாங்கள் சூழ் கோழிவெல் கொடியோன்²³

என்னும் பாடல் வரி வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

முருகக் கடவுள் தமது சேனாபதி வடிவத்திற் பலவகையான படைக் கலங்களைத் தாங்கி இருப்பார். அதிலே பிரதானமாகக் கொள்ளத்தக்க படைக்கலம் வேற்படையாகும். அதனால் முருகக் கடவுளுக்கு வேலவன் என்றொரு பெயரும் உண்டு. முருகன் வேறு வேல் வேறு என்று பிரித்தறிய முடியாதவளவிற்கு வேல் முருகனுடன் இணைந்துள்ளமை மனங்கொள்ளத் தக்கது. திருவிடைக்கழித் திருவிசைப் பாவில்,

கிளையிளஞ் சேயக் கிரிதனை கீண்ட

ஆண்டகைக் கேடில் வேற் செல்வன்²⁴

என்னும் பாடல் வரியில் முருகனை வேற்செல்வன் எனப் பரவிப் பாடியுள்ளமை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

அசுரர் வதம்

வீரயுகம் எனக் கருதத்தக்கச் சங்க காலத்தில் மக்கள் முருகனைப் போர்க் கடவுளாகக் கருதி வழிபட்டனர். போரில் முருகன் நிறைந்த வெற்றியைத் தருவான் என்ற நம்பிக்கை அக்கால மக்கள் மத்தியில் நிலவியது. மலைபடுகடாம் என்னும் இலக்கியத்தில்

வெல்லும் போரே வல்ல சேய்²⁵

என முருகக் கடவுள் போருக்குரிய கடவுள் எனக் கூறப்படுகின்றார். இவ்வாறு பண்டைத்தமிழரால் போர்க்கடவுளாக முருகன் போற்றப்பட்ட காரணத்தினால், வடநாட்டுப் போர்க்கடவுளான ஸ்கந்தனை முருகனுடன் இணைப்பதற்குரிய சாத்தியம் அதிகமாக இருந்தது. அசுரர்களை அழித்துத் தேவர்களுக்குக் காப்பீடு வழங்குபவன் ஸ்கந்தன். ஸ்கந்தனின் செயல்கள் முருகனது செயல்களாகவே மதிக்கப் பட்டது. பிற்காலங்களிற் தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்கள் முருகக் கடவுள் அசுரர்களை வதம் செய்து அவர்களிடம் இருந்து மக்களைக் காத்தருளினார் என்ற அடிப்படை எண்ணக்கருவினைத் தாங்கி நின்றன. இப்பௌராணிகத் தொன்மம் திருவிடைக்கழித் திருவிசைப் பாவில் மிகுந்த செல்வாக்கைச் செலுத்தியுள்ளது. அது,

தானவர் பொருது வானவர் சேனை

மடியச் சூர் மார்பினைத் தடிந்தோன்²⁶

என்னும் பாடல் வரி வாயிலாக விளக்கம் பெறுகின்றது.

முருகக் கடவுளது துணைவியர்

மக்கள் உறவுகள் மூலம் தாம் வாழ்ந்த வாழ்கையைக் கடவுளுக்கும் பொருத்திப் பார்த்தனர். குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய கடவுளான முருகக் கடவுளை அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த குறவர்குல மக்கள் தமது குலப் பெண்ணான வள்ளியை மணந்தமையினால் முருகனைத் தமது மைத்துனன் எனக்கொண்டனர். பிற்காலத்தில் ஸ்கந்த முருக இணைப்பினால் தெய்வயானை என்னும் தேவர் மகளை முருகனது மற்றுமொரு துணையாகப் பாவனை செய்தனர். இதனால் பிற்காலங்களில் முருகன் இரு துணைவியரைக் கொண்ட கடவுள் என்ற கருத்து சாதாரண மக்கள் மத்தியில் பரவலடைந்தது. திருவிசைப்பாவில் வள்ளியையும், தேவயானையையும் முருகக் கடவுளது இரு மனைவியராகப் பாவனை செய்து பாடியுள்ளார்.

வேலுலாந் தேவர் குலமழு தானும்
குமரவேள் வள்ளிதன் மணாளன்²⁷

என்னும் பாடல் வரியிலும்,

இடங்கொளக் குறத்தி திறத்திலும் இறைவன்
மறத்தொழில் வார்த்தையும் உடையன்²⁸

என்னும் பாடல் வரியிலும் தமது பக்கத்தில் இடங்கொண்டுள்ள குறத்தியாகிய வள்ளி நாச்சியார் பற்றிய தகவல்களைக் காணமுடிகின்றது. அத்துடன் தெய்வயானையும் வள்ளியும் ஒருங்கே சேர்ந்த நிலை பற்றியும் திருவிசைப்பா பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

திருக்குரா நிழற் கீழ் நின்ற

குவளைமா மலர்க்கண் நங்கையானைக்கும்²⁹

என்னும் பாடல் வரியில் அழகிய குராமரத்தின் நிழலின் கீழ் எழுந்தருளிய பெருமைவாய்ந்த நீலோற்பல மலர் போன்ற கண்களையுடைய நங்கை யாகிய வள்ளிநாச்சிக்கும் தெய்வ யானை அம்மையாருக்கும் அழகிய மணாளன் என்னும் பொருள்பட பாடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது.

முருக வழிபாடும் - வழிபடுவோரும்

கடவுள் வழிபாடு மாந்தரை ஈடேற்றம் அடையச் செய்யும் என்பது நம்பிக்கை. பண்டைக்காலத்தில் முருக வழிபாட்டினை அவரவர் வாழ்வியலுக்குத் தகுந்தாற்போல் ஏற்று இயற்றினர். அவர்களில் அந்தணர்கள், தேவர்கள், குடிமக்கள் எனப்பலரும் வழிபட்டுள்ளனர். சோழர் காலத்தில் முருக வழிபாடு ஆகமங்களை அடியொற்றியே இடம்பெற்றிருக்கின்றது. திருவிடைக்கழித் திருத்தலத்தினைச் சூழ வேத ஆகமங்களில் தேர்ச்சியுடைய பிராமணர்களைக் கொண்ட பிராமணக் குடியிருப்புகள் நிறுவப்பட்டிருந்தமை இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. முருகனை அந்தணர்களும் தேவர்களும் உலகிலுள்ள

ஏனையோரும் வழிபட்டு உய்வு பெற்ற விதத்தினை திருவிசைப்பாவில்,

மணமணி மறையோர் வானவர் வையம்
உய்யமற்று அடியனேன் வாழத்³⁰

என்னும் வரிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

நிறைவுரை

சோழர் கால முருக வழிபாட்டின் பிரதிபலிப்பாகவே திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாவினைக் கணிக்க முடிகின்றது. பத்துப் பாடல்களில் முருகக் கடவுள் தொடர்பான அத்தனை பௌராணிக மரபுகளையும் சேந்தனார் ஏற்றிப் பாடியுள்ளமை முருகக் கடவுள் மீது அவருக்கு இருந்த அளவற்ற பக்தியும் அபிமானமுமே காரணம் எனலாம். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பல்லவர் காலம் பக்தி இலக்கியங்கள் பெருவாரியாகத் தோற்றம் பெற்ற காலம். இக்காலத்தில் முருகக் கடவுள் பற்றிய தனியான இலக்கியம் எதுவும் தோற்றம் பெறவில்லை. ஆனால் திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பாவின் பொருளும் அதன் தன்மையும் பல்லவர்கால பக்தி இலக்கிய சாயலையே ஒத்திருக்கின்றது. பிற்காலங்களில் முருக வழிபாட்டின் புத்தெழுச்சிக்கு வித்திட்டது திருவிடைக் கழித் திருவிசைப்பாவே ஆகும். திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பா முருக வழிபாட்டுக்குரிய பிரமாண நூலாகக் கொள்ள முடியும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நக்கீரரால் பாடப்பட்ட திருமுருகாற்றுப்படை முருகக் கடவுள் மீது எழுந்த முருக இலக்கியங்களுள் முதன்மையானது. அவற்றிலே முருகக்கடவுளது ஆறுபடை வீடுகள் பிரதானப்படுத்தப்படுகின்றது.

2. சேந்தனார் என்னும் பெயர் முருகனுக்குரியது. அத்தகைய ஆசிரியரால் பாடப்பட்ட திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பா திருமுருகாற்றுப்படையை அடியொற்றிப் பாடப்பட்டது.
3. வேலுப்பிள்ளை,ஆ., தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், ப, .
4. நெல்லூர் என்னும் தனியூரான சதுர்வேதி மங்கலத்திலுள்ள மல்லம் என்னும் இடத்தில் சுப்பிரமணியர் கோயில் ஒன்று இருந்துள்ளது. பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணியர் கோயில்களுள் இக்கோயிலைப் பற்றிய சாசனம் காலத்தால் முற்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இச்சாசனம் நந்திவர்மன் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும்.
5. திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பா, 5 : 5 - 6.
6. மேலது, 10 : 9 - 10.
7. மேலது, 8 : 4.
8. மேலது, 6 : 3.
9. மேலது, 4 : 3.
10. மேலது, 1 : 2.
11. மேலது, 5 : 9.
12. திருமுருகாற்றுப்படை, 255 - 257.
13. திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பா, 9 : 9 - 10.
14. மேலது, 7 : 1 - 3.
15. மேலது, 1 : 3.
16. மேலது, 3 : 5.
17. மேலது, 4 : 1.
18. மேலது, 2 : 3.
19. திருமுருகாற்றுப்படை, 210 - 211.
20. பரிபாடல், 18 : 26.
21. சிலப்பதிகாரம் குன்றக்குரவைப் பகுதி, 14.
22. திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பா, 3 : 9 - 10.
23. மேலது, 3 : 1 - 2.
24. மேலது, 6 : 1 - 2.
25. மலைபடுகடாம், 293.
26. திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பா, 4 : 1 - 2.
27. மேலது, 1 : 3 - 4.
28. மேலது, 9 : 3 - 4.
29. மேலது, 2 : 8 - 9.
30. மேலது, 5 : 3 - 4.

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு

வெளிப்படுத்தும் பக்திச்சுவை

கிருஷ்ணவேணி நோய்ட்

அறிமுகம்

சைவத் தமிழ்ப்பாரம்பரியத்தில் திருமுறைகள் மிகப் பிரதான இடத்தைப் பெறுகின்றன. தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் இவை பக்தி இலக்கியங்களாகக் கொள்ளப்படுபவை. திருமுறைகளுள் முதல் ஏழு திருமுறைகளும் தேவாரங்களாக அமைகின்றன. எட்டாம் திருமுறையாக மாணிக்கவாசகரது திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும் வைப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒன்பதாந் திருமுறையில் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஆகியன அடங்குகின்றன. திருமுறைகள் யாவும் பண்ணோடு ஒதப்படும் தகுதிப்பாடு உடையவை. தேவாரத் திருமுறைகளின் வகுப்புப் பண்ணை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இன்ன இன்ன பண்ணுக்கு இத்தனை பதிகங்கள் என்ற வரையறையைக் காணலாம். சோழமன்னர்களிற் புகழ் பெற்ற இராசராசன், பாணர் பரம்பரையில் வந்த ஒரு பெண்ணின் உதவியுடன் திருமுறைகளுக்குப் பண் வகுத்ததையும் கோயில்களில் ஒதப்படும் தகுதியைத் திருமுறைகள்

பெற்றிருந்தமையையும் அறியலாம். திருமுறைகள் ஒதும் முறைமையில் பஞ்சபுராண மரபு முக்கியத்துவம் பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ் வேதங்கள் என்று போற்றப்படும் திருமுறைகள் தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருப்புராணம் என்ற ஒழுங்கில் கோயில்களில் ஒதப்படுவதைக் காணலாம். சோழர் காலப்பகுதியிலேயே திருமுறைகளை ஒதுவதற்கு ஒதுவார்கள் நியமிக்கப்பட்டதோடு அவர்களை மேற்பார்வை செய்வதற்குத் தேவாரநாயகம் என்ற உயர்நிலை உத்தியோகத்தர்கள் அமர்த்தப்பட்டதாகவும் அறியமுடிகிறது. கல்வெட்டுச் செய்தியின் மூலம் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலில் 48 ஒதுவார்கள் இருந்தமை பற்றி அறியமுடிகிறது.

திருமுறைகள் பண்ணோடு ஒதப்படுமிடத்து அவை வழிபடுவோருள்ளத்தில் பக்தி உணர்வைத் தோற்றுவிப்பதுடன், இறைவனைத் திருப்திப்படுத்தி மகிழ்விக்கும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவை. இந்து மத வழிபாட்டுமுறைகளில் இசையும், நடனமும் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுபவை. இறைவனையே ஓசையாகவும், ஒலியாகவும், இசையாகவும், இசைப்பயனாகவும் கண்டதோடு நடனத்திற்கே தலைவனாக நடராஜனைக் கண்டவர்கள் இந்துக்கள். கோயில் என்றாலே சிதம்பரத்தையே குறிக்கும். சித் + அம்பரம் என்பதே சிதம்பரம். அம்பரம் என்பது வெளி. அறிவே நிரம்பியுள்ள தனிவெளிப்பரப்பே சிதம்பரம். இது சித்தாகாசம் என்றழைக்கப்படும். சித்தாகாசத்தில் நடனஞ் செய்கின்றவர் இறைவன். அறிவே நிரம்பியுள்ள தனி வெளிப்பரப்பில் சிதாகாசத்தில் இறைவன் நடனம் ஆடுகிறான். அங்கு அறியாமை என்னும் தடை இல்லை. வெளி என்பது ஆகாசம். சிதம்பரம் ஆகாசத்தலமாக வெளிப்பட வளரும். தெய்வக் கூத்து என்று சொல்வது ஒரு வகை நடனம். திருமுலரது திருக்கூத்துத் தரிசனம் (Vision of the Sacred Dance) இறைவனது பிரபஞ்ச நடனம் (cosmic Dance) பற்றி விளக்குகிறது. இந்த நடனமானது

பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், ஒடுக்கம், நிலைபேறு பற்றி எடுத்துரைப்பது. இது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் என்ற பஞ்சகிருத்தியங்களின் வெளிப்பாடாக அமைவது. பதஞ்சலி, வியாக்கிரகபாதருக்கு இறைவன் நடன தரிசனத்தை வழங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாயன்மார்களது பாடல்களிலும் இறைவனது ஆடல், கூத்து நன்கு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. நடராஜ நடனத்தைக் காண்பதற்காகவே இவ்வுலகில் மனிதப் பிறவியை வேண்டியவர்கள் நாயன்மார்கள். மீண்டும் இவ்வுலகிற் “பிறவாமை வேண்டும், உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும், இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி அறவா நீ ஆடும்போது உன் அடியின் கீழ் இருக்க என்றார்” என சேக்கிழார் புராணத்தின் மூலம் காரைக்காலம்மை விருப்பம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களும் அம்பலம் ஆடரங்கம், அம்பலமே இருக்கை, அம்பல நின் ஆடரங்கே, தில்லைவாழ் மூவாயிரவரோடும் குடிவாழ்கை கொண்டு கூத்தாடினாயே என்று பாடியுள்ளார்கள்.

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு

இறைவனது ஆடலும், இசையும் முதன்மை பெறுவன. அந்த வகையில் ஒன்பதாம் திருமுறையாகிய திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு பற்றி நோக்கும் போது “இசைப்பா” என்ற சிறப்புப் பெயரை உடையது திருவிசைப்பா. இது மொத்தம் 28 பதிகங்களைக் கொண்டது. பாடற்தொகையில் 288, பாடியவர்கள் ஒன்பதின்மர்.

திருமாளிகைத்தேவர்	-	1 - 45	வரையுள்ள பாடல்கள்
சேந்தனார்	-	46 - 79	
கருவூர்த்தேவர்	-	80 - 182	
பூந்துருத்தி காடநம்பி	-	183 - 194	

கண்டராதித்தர்	-	195 – 204
வேணாட்டடிகள்	-	205 – 214
திருவாலியமுதனார்	-	215 – 256
புருடோத்தமநம்பி	-	257 – 278
சேதிராயர்	-	279 – 288

திருப்பல்லாண்டு இறைவனை வாழ்த்திப் பாடும் பாடல்கள் ஆகும். திருவிசைப்பா பாடல்களில் ஆசிரியர்கள் ஒன்பதின்மரில் ஒருவரான சேந்தனாரினாற் பாடப்பட்ட 13 பாடல்கள் திருப்பல்லாண்டுப் பாடல்களாகும். இவை 289 – 301 வரையுள்ள பாடல்களாகும். எனவே திருமாளிகைத் தேவர் முதல் சேந்தனார் வரை பாடிய பாடல்கள் மொத்தம் 364. இவற்றுள் 63 பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை எனவும் 301 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளதாகவும் அறிய முடிகிறது. திருவிசைப்பா பாடப்பெற்ற பதிகள் தில்லை முதலாக பதினான்கு பதிகள் ஆகும். தில்லைக்கு மட்டுமே 16 திருப்பதிகங்கள் உள்ளன. இப்பதிகங்கள் யாவும் பக்திச் சுவை மிக்கவை. இறைவனது பெருங்கருணை மீது அன்பு கொண்டு பாடப்பட்டவை. இறைவனது அற்புதச் செயல்கள், அவற்றை செய்வதற்கு இறைவன் எடுத்துக்கொண்ட பல்வேறு தோற்றங்கள், தோற்றப்பொலிவு, என்றுமுள்ள நித்தியமான அப்பரம்பொருள் பக்தர்களுக்காகச் செய்யும் அருட்செயல்கள் என்று பல்வேறு விடயங்களையும் கருத்திற் கொண்டு எளிய நடையில் சொற்களை, பொருட்சுவையுடன் பாடப்பட்டவை. அடியார்கள் பக்தியோடு பாடிய பாடல்கள் கேட்போருள்ளத்திலும் பாடுவோர் உள்ளத்திலும் அதே பக்திச் சுவையை உண்டு பண்ணவல்லவை என்பது கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

திருமுறையும் சைவத்திருநெறியும்

பக்திச் சுவை

பக்தி என்பது உயர்ந்த இறையன்பு. இறைவனை உள்ளத்தே நினைந்துருகும் போது ஏற்படும் ஒரு வித அநுபவம். இது ஒருவகை உணர்ச்சி நிலை. ஊமை ஒருவன் நல்ல உணவை உண்டும் அதன் சுவையை எடுத்துக் கூறமுடியாத ஒருநிலை. இது ஒரு ஆனந்த பரவச நிலை(ecstasy) ஆகும். திருமூலர் கூறியது போல,

முகத்திற் கண்கொண்டுபார்க்கின்ற மூடர்காள்
அகத்திற் கண்கொண்டு காண்பதே ஆனந்தம்
மகட்குத் தாய் தன் மணாளனோடாடிய
சுகத்தைச் சொல்லென்றால் சொல்லுவதெங்கனே

பக்தி அநுபவமாகிய பேரானந்தம் வார்த்தைகளினால் வர்ணிக்க முடியாதது. முதல் மூன்று திருமுறை ஆசிரியர்களது பக்தி அநுபவம் வாற்சல்யம், தாஸ்யம், சகிய பாவம் என்று அழைக்கப்படும். பக்தியில் உயர்ந்தது காதல். உலகியல் அன்பு காதல் என்று அழைக்கப்படும். இக்காதல் இறைவனிடம் செலுத்தப்படும் நிலையில் அது “பக்தி” என்றழைக்கப்படும். காதல் எனும் உணர்ச்சி வடமொழியில் “ரதி” எனப்படும். பகவான், பாகவதம் போன்ற சொற்களையும் இவ்வாறு நோக்கலாம். இங்கு இறைவனுக்கும் அடியாருக்கும் இடையே உள்ள உயர்ந்த பக்தி அநுபவமே பக்தி ரசமாகிறது. இந்த பக்தி ரசத்தைத் தோற்றுவிக்கும் பல்வேறு காரணிகளை நாம் அவதானிக்கலாம். இறைவனது தெய்வீக அழகு. (divine beauty) மீண்டும் மீண்டும் பார்க்கத் தூண்டுவது, அநுபவிக்கத் தூண்டுவது ஆகும். இயல்பாகவே அழகுணர்ச்சி உள்ள மனிதன் இறையழகில் ஈடுபடுவது ஆச்சரியமல்ல. அழகிய பொருட்களை மீண்டும் மீண்டும் பார்க்கத் தூண்டுவதும் அப்பொருட்களினால் கவரப்படுவதும் ரசனையின் வெளிப்பாடுகளே. பக்தி ரசானுபவத்தில் திளைக்கும் ஒருவன்

புற உலகை மறந்து தெய்வீக அன்பில், இறை நாட்டத்தில் ஈடுபடுகின்றான். உள்ளத்தில் இறையன்பு இல்லாதவர்கள் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தப்படும் பக்திச் சுவையை நுகரமுடியாதவர்கள். அதே போன்று ஒரு கவியின் உள்ளத்தில் ரசம், சுவை இல்லையாயின் அவரது கவிதை ரசமற்ற நிர்ரஸம் ஆகிவிடும். அது அவரிடம் இருப்பின் அது “சரசம்” (nirasa - sarasa) அதாவது ரசமயம் எனப்படும். (சிருங்காரபிரகாசிகா Raghavan பக்.3) உலகியல் அன்பு சிருங்கார ரசமாக அநுபவிக்கப்படுமிடத்து தெய்வீக அன்பு பக்தி ரஸமாக அநுபவிக்கப்படுகிறது.

திருவிசைப்பாடல்களைப் பாடிய அடியார்கள் அனைவரும் கவிகளே. கவி தன் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சிகளை உணர்ந்து பாடும் பக்தர்களும் அத்தகைய அநுபவத்தையே பெறுகிறார்கள். (இது சகிர்தயத்துவம் - Aesthetic Suceptibility). இதுவே அழகியலனுபவத்தின் உச்சநிலை. சுவை என்பது காண்பு பொருளால் காண்போரகத்தில் வருவதோர் மாற்றம். இம் மாற்றம் அவர்களது உடலிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் பக்திச்சுவை அநுபவத்தில் திளைப்போரிடம் ஏற்படும் மாற்றங்களாக பின்வருவனவற்றைக் காணலாம்.

- 1) மெய்மயிர் சிலிர்த்தல்
- 2) கண்ணீரரும்பல்
- 3) நடுக்கம் மெடுத்தல்
- 4) வியர்த்தல்
- 5) குரல் மாற்றம்
- 6) நிறமாற்றம்

அடியார்கள் சிவனது அழகிலும் அன்பிலும் ஈடுபட்டுப்பாடிய பாடல்கள் இத்தகைய அநுபவங்களைத் தரவல்லன. இறைவன் அளிக்கும் அருள் காரணமாக வருவது கண்ணீர் இறைவன் திருவருளனுபவம் உடையார்க்கு மெய்மயிர் பொடிக்கும் கண்ணீர்

சோரும் பேரானந்தம் உற்றவர்க்கே கண்ணீர் கம்பலை உண்டாகும்.

இறைவனை விட உயர்ந்தவர்கள் அடியார்களே. காரணம், கூடும் அன்பில் கும்பிடலேயன்றி வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கியவர்கள். இறைவன் மோட்சத்தை அருளுபவன். அத்தகைய மோட்சத்தையே வேண்டாத் தன்மையினால் அவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் எனக் கூறவருகிறார் சேக்கிழார். (திருக்கூட்டச்சிறப்பு). அருணகிரியாரும் “ஆனபயபக்தி வழிபாடுபெறுமுத்தியது” என்று கூறுகிறார். பக்தி என்பது தானே தனக்குப்பயனாக இருப்பது என்ற கருத்து நாரதபக்தி சூத்திரத்தில் (26, 30 சூத்) எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. பரிபாடலில் கேசவனார் எனும் புலவர் முருகனைப் பாடும் பாட்டின் இறுதியில் நினைநாங்கள் அணுகி அடுத்தடுத்து வழிபடுவதற்குக் காரணம் அதன்பயன் இன்னும் இன்னும் அவ்வழிபாடுகளே எங்களுக்கு வேண்டும் என்பதே என்கிறார்.

“துன்னித் துன்னி வழிபடுவதன் பயன் இன்னும் இன்னும் அவை ஆகுக”.

திருமாலை வழிபடும் நல்லெழுநியனார் எனும் புலவர் திருமாலை,

“நின்னடிதொழுதனெம் இறைஞ்சினெம் வாழ்த்தினெம் முன்னும் முன்னும் யாம் செய்த தவப்பயனால் இன்னும் இன்னும் எம் காயம் இதுவே”. என்று பாடுகிறார்.

திருமாளிகைத் தேவர்

கருவூர்த்தேவரும் திருமாளிகைத்தேவரும் போகமுனிவரின் மாணாக்கர்கள். இவர்கள் சித்தர்கள் நெறியில் நின்றவர்களாவர். சேந்தனாரும் திருமாளிகைத்தேவர் காலத்தவர் என்றறியப்படுகிறது. திருமாளிகைத்தேவர் பாடிய திருவிசைப்பா பதிகங்கள் நான்குந்

தில்லையில் பாடப்பட்டவை. திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களுள் இவர் முதலாமவர். இவருக்கு திருவாடுதுறை ஆதினத்துள் கோயில் உள்ளது. சோழமன்னருக்கு தீட்சை செய்யும் சைவராயர் மரபிற் தோன்றியவர் ஆவார். சைவராயர் மடத்துக்கு திருமாளிகை என்று பெயர். இதனால் இவருக்கு திருமாளிகைத்தேவர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இவர் பல அற்புதங்களைச் செய்ததாக அறியமுடிகிறது. இவரது திருவிசைப்பா பாடல் : (கோயில் : ஒளிவளர் விளக்கே, பாடல் 1)

ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா ஒன்றே
 உணர்வுகள் கடந்ததோர் உணர்வே
 தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே
 சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே
 அளிவளர் உள்ளத்து ஆனந்தக் கனியே
 அம்பலம் ஆடு அரங்காக
 தெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந்தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே

என்று அமைகிறது. இப்பாடலுக்குரிய விளக்கத்தை நோக்கலாம்:-

அன்பு நிறைந்த உள்ளத்தில் ஆனந்தரசம் உண்டுபண்ணும் அருட்சுடரே, தெளிவுடைய பளிங்கு போன்ற உள்ளத்தில் மாணிக்கம் போன்றவரே. சிந்திப்பவர் உள்ளத்தில் இனிப்பூட்டும் தேனமுதே, நினைப்பவர் நெஞ்சினில் ஞானப்பிரகாசம் பொருந்திய அருட்சுடரே, அழிவற்ற, ஒப்பற்ற பொருளே, பாச, பசு ஞானங்களுக்கப்பாற்பட்ட மெஞ்ஞானப் பொருளே என்று தம் இறை அநுபவத்தைப் பாடுவது பாடுவோர் உள்ளத்திலும் அப்பக்திச் சுவையை உண்டுபண்ணுகிறது.

திருமாளிகைத்தேவர் பாடல்களில் இறைவன் அருட்சுடர், ஒளிவளர் விளக்கு, தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக்குன்று,

சுடர்மணி, விளக்கின் உள்ளொளி, விளங்கும் சோதியுட்சோதி, படரொளி பரப்பிப் பரந்து நின்றவன், மெஞ்ஞானச்சுடர், ஒளித்திரள் தந்தவன் என்று இறைவனை ஞான ஒளியாகக் காட்டும் திறன் சிறப்புடையது. (பாடல் - 2)

**இடர் கொடுத்தென்னை ஆட்கொண்டென்னுள்
இருள் பிளம்பற எறிந்தெழுந்த
சுடர்மணி விளக்கின் உள்ளொளி விளங்குந்
தூய நற்சோதியுட் சோதி
அடல் விடைப்பாகா அம்பலக்கூத்தா
அயனொடு மால றியானைப்
படரொளி பரப்பிப் பரந்து நின்றாயைத்
தொண்டனேன் பணியுமா பணியே**

அதாவது என்னுடைய பிறவித்துன்பத்தை ஒழித்து என்னை அடிமையாகக் கொண்டு என்னுள்ளத்தினுள்ள அறியாமை ஆகிய இருட்திரளை அகற்றி ஒளித்திரளைத் தந்து என்னை ஆண்ட மெஞ்ஞானச்சுடரே! இடப ஊர்தியனே! திருநடம் புரிபவனே! நான்முகனும் அரியும் காணாதபடி அனற்பிழம்பாய் விரிந்த ஒளிபரப்பி எங்கும் நிறைந்து நின்ற உன்னைப் பணிந்து வணங்குகின்றேன் என்று பாடுகிறார்.

கருவூர்த்தேவர்

திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களில் கருவூர்த்தேவருக்குத் தனியிடம் உண்டு. இவர் கொங்கு நாட்டுத் தலங்களில் ஒன்றாகிய கருவூரில் வாழ்ந்தவர். சித்தர் பரம்பரையில் வந்தார் எனவும் போகரது மாணாக்கர்களுள் ஒருவர் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. இவர் பல சித்துக்களைச் செய்ததாகவும் நூல்கள் கூறுகின்றன. தலபுராணத்தில் கருவூர்த்தேவர் கதிபெறு சருக்கம் என்ற இறுதிச் சருக்கம் 157 பாடல்களைக் கொண்டதாக உள்ளது. இவர் காசி, காஞ்சி, காளத்தி, அருணை, மதுரை ஆகிய தலங்களுக்குச்

சென்று பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். திருவிசைப்பாவில் அடங்கிய 102 பாடல்களைப் பாடியவர் கருவூர்த்தேவர். தில்லை, திருக்களந்தை ஆதித்தேச்சரம், கீழ்க் கோட்டூர் மணியம்பலம், திருமுகத்தலை, திரைலோக்கிய சுந்தரம், திருப்பூவணம், திருச்சாட்டியக்குடி திருவிடைமருதூர், தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரம், கங்கை கொண்ட சோழேஸ்வரம் என்னும் திருப்பதிகளில் உறையும் இறைவன் மீது இசைப்பாக்களைப் பாடியுள்ளார். (மயில்வாகனம், 1991: பக். 87) தனது பாடல்களின் மூலம் கருதுவார் கருதும் வடிவமாய் நின்று இறைவன் அருள்புரிவார் என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறார்.

தஞ்சை இராசராசேஸ்வரத்துடன் தொடர்புடைய ஓர் அற்புதச் செயலும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. தஞ்சைப் பெருவுடையாரைப் பிரதிட்டை செய்த போது எவ்வாறு மருந்து சாத்தியும் மருந்து இளகி இறுகிப்பிடிக்காமல் இருந்தது. அந்நேரத்தில் கருவூர்த்தேவரினாற்தான் இதனை நிறுத்த முடியும் என்ற அசரீரி எழுந்தது. அப்போது அங்கு போகர் என்ற சித்தர் கருவூர்த்தேவரை வருமாறு அழைக்க ஓர் காக்கையின் காலில் ஓலை கட்டியனுப்பினார். ஓலையினைப் பெற்ற கருவூர்த்தேவர் வந்து செய்தி அறிந்து சிவலிங்கத்தை நேராக நிறுத்தி, மருந்து இறுகிய பொன்போல ஆகிப் பிடித்துக் கொள்ளுமாறு செய்தார் என்பது ஐதீகம் (மயில்வாகனனார் 1991, பக். 89 - 90).

பெரும்பற்றபூலியூர் வயலும் வயல் சார்ந்த செழிப்புமிக்க இடம் ஆகும். அந்த இயற்கை அழகு சேர் இடத்தில் வீற்றிருக்கும் நடராஜப்பெருமானே பிறவித்துன்பத்திலிருந்து ஆன்மாக்கள் விடுபட அருள் புரிவார். என்னுடன் பிறந்த ஐவரும் எனக்கு உதவமாட்டா என்ற கருத்தை முன்வைத்து. தமது கோயிற் திருப்பதிகம் இரண்டாவது பாடலிற் கூறுகின்றார்.

இவ்வரும் பிறவிப் பெளவ நீர் நீந்தும்
 ஏழையேற் கென்னுடன் பிறந்த
 ஐவரும் பகையே யார் துணை யென்றால்
 அஞ்சலென்றருள் செய்வான் கோயில்
 கைவரும் பழனங் குழைத்த செஞ்சாலிக்
 கடைசியர் களைதரு நீலஞ்
 செய்வரம் பரும்பு பெரும்பற்ற புலியூர்த்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

பிறவிக்கடலை நீந்துவதற்கு எனது ஐவராகிய பூதங்களும் உதவி செய்யமாட்டா என்று (மயில்வாகனம், 1991, பக். 92) கூறியுள்ளார். என்னுடன் பிறந்த ஐவர் என்று கூறுவது ஐம்பொறிகள், ஐம்புலன்கள் என்று எடுத்துக் கொள்ள முடியும். தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தின் இயற்கை அழகைப் பாடியதோடு அங்கு எழுந்தருளிய இறைவன் “தாயினேரிரங்குந் தலைவன் தாய்க்கு ஒப்பாக இரங்குகின்ற தலைவன் துணையில்லாத எனக்குத் துணையானவன்”. (பாடல் 3) அவனுறையுங் கோயில் பெரும்பற்ற புலியூரில் உண்டு எனப் பாடுகிறார்.

மேலும் அக்கோயிலிற் குடிகொண்ட இறைவனது நடனக்காட்சியைக் கண்முன்னே அழகுறச் சித்தரிக்கின்றார். (கோயிற் பதிகம், 4)

துந்துபி குழல் யாழ் மொந்தை வானியம்பத்
 தொடர்ந்திருடியர் கணந்துதிப்ப
 நந்திகை முழவம் முகிலென முழங்க
 நடம்புரிபரமர் தங்கோயில் எனவும்
 கண்பனியரும்பக் கை கண் மொட்டித்தென்
 களைகணே யோல மென்றோலிட்டு
 என்பெலாமுருகு மன்பர்தங் கூட்டத்து
 என்னையும் புணர்ப்பவன் கோயில்

மேல் வரும் பாடல்களில் நடராஜப் பெருமானது திருநடனக்காட்சியும், காண்பியப் பண்புகளும் (visual characteristics) எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. துந்துபி, வேயங்குழல், யாழ், மொந்தை (ஒருகட்பறை) முதலிய இசைக்கருவிகள் விண்ணில் ஒலிக்கவும், முனிவர் குழாம் தொடர்ந்து வாழ்த்தவும், திருநந்திதேவர் இடிமுழக்கம் போல முழவுப்பறை முழக்கவும், திருநடனம் புரியவும் நடராஜப் பெருமானுடைய (கோயில்) பெரும்பற்றபுலியூர்க் கோயில் சிவஞானம் வளர்வதற்குரிய இடமாக உள்ளது என்ற கருத்து முன் வைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு, சிவஞானம் வளர்கின்ற திருச்சிற்றம்பலத்தில் அடியார்களின் நிலைபற்றிக் கூறுமிடத்து “கையினாற் கூப்பி வணங்கி அன்பினால் என்புருகும் அன்பர் திருக்கூட்டத்தைப் போற்றுவதுடன் தன்னையும் கூட்டிவைக்கும் அரனார் திருக்கோயில்” என்று சிறப்பிக்கிறார்.

இயற்கை அழகும் பக்திச் சுவையும்

பெரும்பற்ற புலியூர் இறைவனது புகழைப்பாடிய கருவூர்த்தேவர் அதன் இயற்கை அழகை சிறப்பித்துக் கூறியமை பக்தியோடு இணைந்த அழகியலை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சமய வழிபாட்டு நெறியாகிய பக்தி ஒரு சுவையாக ஒரு ரசமாக கூறப்படுவதை இது வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

மருதநிலப்பண்பு கொண்ட பெரும்பற்ற புலியூரில் உழத்தியர் நெற்பயிரிடையே காணப்பட்ட களைகளைப் பறித்து எடுக்கும் போது எடுத்தெறிந்த குவளைச்செடிகள் (நிலம்) வரம்புகளில் மலர்கின்றன. மேலும் மாலை வேளையிற் “குவளை மலர்வது போன்று மறையோர் சிந்தனையில் மறைப்பொருள் அரும்பும் பெரும்பற்ற புலியூர்” என்று உவமை அணியோடு அழகுறக் கூறவந்த கருத்தை எடுத்துரைக்கிறார் கருவூர்த்தேவர். அவரது கோயிற் பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாடலிலும் இறை பக்தியைச் சொற்களை, பொருட்சுவையோடு அமைத்திருக்கிறார்.

கருவூர்த்தேவர் ஒருமுறை கங்கை கொண்ட சோழீச்சரத்திற்குப் போனார். அக்கோயிற் கட்டடத்தைப் பார்த்துப் பிரமித்த அவர் அங்குள்ள சிவலிங்கத்தைக் கண்டும் பிரமித்தார். அத்துடன் அவர் மனதில் இறைவனது கருணையும், எளிமையும் தோன்ற (கங்கைகொண்ட சோழீச்சரம், பாடல் 1)

**அன்னமாய் விசம்பு பறந்து அயன் தேட
அங்களனே பெரிய நீ சிறிய
என்னை ஆள் விரும்பி என் மனம் புகுந்த
எளிமையை என்றும் நான் மறக்கேன்**

என்று பாடுகிறார்.

**அதாவது, அயனும் மாலும் அறிய முடியாத பெரியவனாகிய
நீ சிறியவனாகிய அடியேனை ஆளாக
விரும்பி என் மனதிற்கு புகுந்த எளிய கருணையை
என்றும் நான் மறவேன்**

என்று எடுத்துரைக்கிறார்.

இங்கு கருவூர்ச்சித்தர் இருவன் என்ற புதுச்சொல்லைப் படைத்திருக்கிறார். முன்னம் மால் அறியா ஒருவன் (ஒருவன் - ஒப்பற்றவன்) ஆனாலும் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரண்டு திருக்கோலம் இணைந்த உருவமுடையவன். எனவே இதனை ஒருவன் என்றும் சொல்ல ஒண்ணாது, இருவர் என்றும் சொல்ல ஒண்ணாது, இரண்டையும் கலந்து இருவன் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றார்.

**முன்னம் மால் அறியா ஒருவனாம் இருவர்!
முக்கணா! நாற் பெருந் தடந்தோட்
கன்னலே! தேனே! அமுதமே! கங்கை
கொண்ட சோழீச்சரத்தானே!**

மேலும் இப்பாடலில் உலகத்துப் பொருட்களால் உண்டாகாத இன்ப அநுபவம் உண்டாகிறது என்பதைக் கரும்பையும் தேனையும் இனிமைக்கு அளவுகோலாக வைத்துக் கொண்ட உலகத்தற்கு அவற்றை உவமையாகக் கொண்டு இறைவன் அடியவர்களுக்கு இன்ப அநுபவப் பொருளாக இருப்பதனைக் கூறுகிறார்.

கருவூர்த்தேவர் தம் திருவிசைப்பாவில் திருப்பூவணப் பதிகத்தில் (பாடல் 5) “கடுமையான இரு வினைகளோடு கூடிய பாசமாகிய கடலைக் கடந்து பொறிகளாகிய கள்வரை மெல்ல மெல்ல ஓட்டி உன்னுடைய திருவடிகள் இரண்டையும் அடையும் முறையில் அடைந்தேன். இனி நீ அருள் செய்வாயானாலும் அருள் செய்யாமல் இருந்தாலும் அதைப் பற்றி நான் கவலையுறவில்லை என்று கூறுகின்றார்.

கடுவினைப் பாசக் கடல் கடந்து ஐவர்
 கள்ளரை மெள்ளவே துரந்து உன்
 அடியினை இரண்டும் அடையுமாறு அடைந்தேன்
 அருள் செய்வாய், அருள் செய்யாது ஒழிவாய்
 நெடுநிலை மாடத்து இரவு இருள் கிழிக்க
 நிலை விளக்கு அலகில் சாலேகம்
 புடைகிடந்திலங்கும் ஆவண வீதிப்
 பூவணம் கோயில் கொண்டாயே

இரவில் இருளைக் கிழித்து ஒளி பரப்பும் படி நிலை விளக்கு கண்ணை மயக்கும் சாளரங்களின் பக்கத்திலே இருந்து விளங்கும் ஆவண வீதிகளை உடைய திருப்பூவணத்துக் கோயில் கொண்டு இருப்பவனே என்று பாடுகின்றார். உயர்ந்த நிலை மாடங்களில் உள்ள இராக்கால விளக்குகள் ஒளி செய்கின்ற திருப்பூவணக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனது கருணை பேசப்படுகிறது.

பன்னெடுங்காலம் பணிபுரிந்து இறையருள் கிட்டாது பழையோர் பலர் ஏங்கி ஏம்பலித்திருக்கின்றனர். ஆனால் எனக்கு அவன் எளியனானான். என் மனம் ஏதோ குறை என்று நினைத்திருந்தேன். இப்போது தான் தெரிகிறது அதன் பெருமை. மிகப்பெரிய ராஜராஜேஸ்வரத்து ஈசன் எழுந்தருளுவதற்கு ஏற்ற நெடுங்கோயில் அது. என் மனதை நெடுங்கோயில் ஆக்கியவனும் அவன் தான். அவன் எளிமையை என்னவென்று சொல்வேன் என்று (தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரம், பாடல் 8) பாடுகின்றார்.

பன்னெடுங்காலம் பணி செய்து பழையோர்
தாம் பலர் ஏம்பலித்திருக்க
என்னெடுங்கோயில் நெஞ்சு வீற்றிருந்த
எளிமையை என்றும் நான் மறக்கேன்
மின்னொடும் புருவத்து இளமையில் அனையார்
விலங்கல் செய் நாடகசாலை
இன்னடம் பயிலும் இஞ்சி சூழ் தஞ்சை
இராசராசேச்சரத்திவர்க்கே.

என்று அப்பாடல் அமைகின்றது.

இறை அழகைக் கருவூர்த்தேவர் மேலும் பாடுமிடத்து
(திருக்களந்தை ஆதித்தேஸ்வரம், பாடல் -6)

நீலமே கண்டம் பவளமே திருவாய்
நித்திலம் நிரைத்து இலங்கினவே
போதுமே முறுவல் நிறைய ஆனந்தம்
பொழியுமே திருமுகம் ஒருவர் கோலமே
அச்சோ அழகிதே என்று
குழைவரே கண்டவர் உண்டது ஆலமே
ஆகில் அவரிடம் களந்தை
அணி திகழ் ஆதிச்சரமே

மேற்கூறப்பட்ட அடையாளங்கள் உடையவராக ஒருவர் அதாவது இறைவன் இருந்தால் அவர் எழுந்தருளி இருக்குமிடம் திருக்களந்தையில் உள்ள அழகு பொலியும் ஆதிச்சரமே அது என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

திருவிசைப்பாக்களில் அகத்துறைசார் பாடல்களும் முக்கியத்துவம் பெறுவன. இறைவனுடைய நினைவு பெற்று அவன்பால் பக்தி கொள்வதே அகவாழ்வு என்று கொண்டவர்கள் நம் தமிழர்கள்.

கருவூர்த்தேவரது பாடல் ஒன்றில் தலைவியின் நிலை தோழி கூற்றாக வருகின்றது. இது அகவுணர்ச்சிச் சுவையுடையது. “ஓரிளம் பெண் எப்பொழுதும் இறைவனை நினைந்து கைகளைக் குவித்துத் தொழுகின்றாள். கண்களிலிருந்து அருவி போல நீர் சொரிகின்றது. அத்தகைய துன்பத்திற்குக் காரணம் மூவுலகத்திலும் ஒப்பற்ற பேரழகனாக விளங்கும் சிவன் அந்தத் தெருவிலே ஒரு நாள் வந்தான். அது என்றோ ஒரு நாள். ஆனால் இந்தத் தலைவியோ அதையே நினைத்துக் கொண்டு வருந்திய வண்ணம் இருக்கின்றாள். இப்படி இருந்தும் இன்னும் அவன் அருள் செய்யவில்லையே”. அதனால் சிவனிடம் தலைவிக்கு அருள் செய்யமாட்டாயா? எனத் தோழி கேட்பதாக அப்பாடல் அமைகின்றது.

வேணாட்டடிகள் பாடல்கள்

தென் திருவாங்கூர்ப் பகுதிக்குப் பழங்காலத்தில் வேணாடு என்ற ஒரு பெயருண்டு. அங்கே வாழ்ந்த அரசர் ஒருவர் ஒரு பெரிய சிவபக்தராக இருந்தார். ராஜ ரிஷியைப் போல வாழ்ந்தார். அவருக்கு வேணாட்டடிகள் என்று பெயர். எந்நேரமும் இறை நினைப்பில் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது பாடல்களில் பக்தி அனுபவம் சுவைபடக் கூறப்படுகின்றது. (கோயில் பாடல் 5)

நின்று நினைந்து இருந்து கிடந்து
 எழுந்து தொழும் தொழும்பனைன்
 ஒன்றி ஒரு கால் நினையாது
 இருந்தாலும் இருக்க ஒட்டாய்
 கன்று பிரி கற்றாப் போல
 கதறு வித்தி, வரவு நில்லாய்
 நன்று இதுவோ! திருத்தில்லை
 நடம் பயிலும் நம்பானே.

கன்றைப் பிரிந்த பசுவைப் போல் என்னைக் கதறக் செய்கின்றாய். என்னைத் தேடி என்பால் வருதலை நிறுத்தாமல் இருக்கிறாய். ஏன் என்னைக் கதறச் செய்கிறாய் என்று இறைவனைக் கேட்கிறார்.

பொதுவாகத் திருவிசைப் பாடல்களில் பக்தி பேசப்படுகிறது. உலகம் இன்ப துன்பம், புண்ணிய பாவம், நன்மை தீமை, அறிவு அறியாமைக்கு இருப்பிடமாக உள்ளது. இத்தகைய உலக வாழ்க்கையில் மக்கள் பூரணமாகத் துன்பத்திலிருந்து விலகுவதற்கு இறை அன்பு ஒன்றே வழியாக உள்ளது. அத்தகைய பக்தி உணர்வைத் திருவிசைப்பா பாடல்கள் வெளிப்படுத்தி வருவனவாக உள்ளன. பக்திச் சுவையை வெளிப்படுத்தும் இப்பாடல்கள் அழகிய காவியப் பண்புகள் கொண்டவை. இயற்கை வனப்பு, அன்புணர்வு, இறையருளின் மாட்சி, உலக வாழ்வில் மனிதர்களுக்கே உள்ள செருக்கு, அகங்காரம், தன்முனைப்புப் போன்றவற்றினால் மக்கள் தவறிழைத்தாலும் இறைவன் தன் பெருங்கருணை மூலம் செருக்கறுத்து அருள்புரிவார் என்பதைப் புராணக் கதைகள், சம்பவங்களைப் பாடல்களில் எடுத்துக் கூறுவதன் மூலம் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. மேலும் தமிழ் மக்களுக்கே தனித்துவமாக விளங்கும் அகத்திணைப் பொருட்சுவையும் இங்கு எடுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டு

“மன்னுக தில்லை” எனத் தொடங்கும் பாடலின் மூலம் இறைவனுக்கு வாழ்த்துக் கூறுகின்றமையைக் காணலாம். தில்லை நிலை பெற்று வாழ்க. நம் உறவினர்களாகிய பக்தர்கள் மேன்மேலும் வளர்க. வஞ்சகர்கள் எம்மிடத்தினின்றும் நீங்கிப் போகட்டும். அன்னம் போன்ற நடையை உடைய உமாதேவியின் கணவர், பொன்னம்பலமாகிய மண்டபத்தினுள்ளே எழுந்தருளி உலகமெலாம் இருள் நீங்கி விளக்கம் பெற அடியார்களாகிய நமக்கு அருள் புரிந்து இந்தப் பிறவிக்குப் பின்னே வேறு பிறவி வராமல் அறுக்கும் படியாக ஒரு நல்ல வழியை எமக்குக் காட்டியுள்ளார். அத்தகைய பேற்றினைக் கைப்படுத்தித் தந்த பித்தனுக்குப் பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துவோம். (சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டு, பாடல் 1)

மன்னுக தில்லை வளர்க நம் பக்தர்கள் வஞ்சகர் போய்கல பொன்னின் செய் மண்டபத்துள்ளே புதுந்து புவனியெல்லாம் விளங்க அன்ன நடை மடவாள் உமைகோன் அடியோ முக்கருள் புரிந்து பின்னைப் பிறவியறுக்க நெறி தந்த பித்தர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே

மேலும் சேந்தனாரது வாழ்த்துப் பாடல்கள்,
மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள் மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்
கொண்டுங் கொடுத்தங் குடிகுடி ஈசர்(கு) ஆட் செய் மின்குழாம் புதுந்து
அண்டங் கடந்த பொருள் அளவில்லதோர் ஆனந்த வெள்ளப் பொருள்
பண்டும் இன்றும் என்றும் உள்ள பொருள் என்ஊர் பல்வாண்டு கூறுதுமே
(பாடல் 2)

சீருந் திருவும் பொலியச் சிவலோக நாயகன் சேவடிக் கீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவு பெற்றேன் பெற்றதார் பெறுவார் உலகில்
ஊரும் உலகும் கழற உளறி உமை மணவாளனுக்கு ஆட்
பாரும் விசும்பும் அறியும் பரிசுநாம் பல்லாண்டு கூறுதுமே
(பாடல் 7)

இறைவனது பாதங்களை அடைந்து யாரும் பெறாத அறிவு பெற்ற யான் பேறு பெற்றவன். ஊராரும் உலகத்தாரும் புகழ்ந்துரைக்க பக்தி வயப்பட்ட நாம் இறைவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவோம் என்று சேந்தனார் பாடுவது பல்லாண்டு பாடுதல் என்பதும் பக்திப் பரவசத்தின் ஒரு நிலையே என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

முடிவுரை

மேற்கூறப்பட்ட விளக்கங்களின் அடிப்படையில் திருமுறைகளில் ஒன்பதாந் திருமுறையாக அமைந்த திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டுப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்தும் பக்திச் சுவையை அறிந்து கொள்ளலாம். இந்து தத்துவ உலகில் பக்தி மோட்ச சாதனமாக விளங்குவது. அத்தகைய பக்தி அழகியல் நோக்கில் பாவமாக அதாவது உணர்ச்சி நிலையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அதனால் பக்தியானது பக்தர்களின் அநுபவ நிலையிற் சுவையாகவும் விளங்குகிறது. இதுவே பக்தியின் மிக உயர்ந்த நிலையாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்:

- 1) மயில்வாகனம், இரா., (1991) ஒன்பதாந் திருமுறை ஒரு நோக்கு திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு, எம்.ஜி.எம். அச்சகம், கொழும்பு -13.
- 2) நாராயணசாமி. வை.ர., (2011) பன்னிரு திருமுறைகள் (ஆய்வு நூல்), மாணிக்கவாசகர் பதிப்பக வெளியீடு, சென்னை
- 3) Durairangasamy.M.A., (1959) The Religion and Philosophy of Thevaram, Book II, University of Madras
- 4) Susamitha Panday (1982) The Birth of Bhakti in Indian Religion and Art, New Delhi

திருப்பல்லாண்டின் இலக்கிய மரபு

சாந்த் கேசவன்

பக்தி இலக்கியமரபு

தமிழ் நாட்டில் அறநூல்களைத் தொடர்ந்து தோத்திரப் பாடல்கள் தோன்றியகாலம் பல்லவர் காலம். இயற்கைநெறிக்கால மக்கள் மனத்தில், மன்னன் பெற்ற இடத்தைதோத்திரப் பாடல்களின் காலத்தில் கடவுள் பெறுகின்றான். இறைவனைப் பாடும் போது இறையனுபவத்தைப் பாடுவது.இது மெய்யுணர்வு அனுபவம்.

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சிஉறழத் தோன்றிப்

பெற்றபெருவளம் பெறாஅர்க்கறிவுநீ இச்

சென்றுபயனெதிரச் சொன்பக்கமும¹ – என

தொல்காப்பியம் கூறும் . இங்கு உலகியல் வாழ்வில் பொருள்பெற்று வாழ்தலை கருவாக கொண்டெழுந்த இலக்கியம் ,பக்தி இலக்கியமரபிலே தன்னை நாயகியாகவும்,நாயகனாகவும் கொள்ளும் தெய்வீககாதலாக

இறையியல் அருள் பெற்று வாழ்தலைக் கருவாகக் கொண்டுள்ளதையே நாம் காணலாம்.

பக்தி அனுபவத்தை பக்தன் தான் உணர்வுபூர்வமாக உணர்ந்ததுபோல் சாதாரணமக்களும் உணர்வுபூர்வமாக உணரத்தக்க வகையின. எனவே பக்தி இலக்கியம் மக்களைப் பாடாது. இறைவனைப் பாடுவது. இதன்வழி சேந்தனார் அருளியதிருப்பல்லாண்டும் பக்திசார் இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பல்லாண்டுபாடும் மரபு

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் கடவுளை வாழ்த்தும் மரபு இருந்திருக்கின்றது. இது மங்கலவாழ்த்து என்றும் சொல்வர். இது ஒருபுறமிருக்க இக்காலப்பகுதியில் மன்னர்களை வாழ்த்திப் பாடும் அக புற மரபுகள் முக்கியமாக அரசியல் உணர்ச்சி உந்துவதாக காண்கின்றோம். குறிப்பாக சிலப்பதிகாரத்திலே வாழ்த்துக்காதைப் பகுதியில், சேர, சோழ பாண்டியராகிய மூவேந்தர்களின் பெருமைகளைச் சொல்லி வாழ்த்துவதாக வரும் பாடல்கள் உள்ளன.

நிலவரசர் நீள்முடிமேல் ஏற்றினான்

வாழியரோ வாழியரோ,வாழீ

என சேர மன்னனை வாழ்த்துகின்றது.

‘தென்னன் வாழ்க வாழ்க என்று சென்று பந்தடித்துமே

தேவராமார்பன் வாழ்கஎன்று பந்தடித்துமே’³

என பாண்டிய மன்னனை வாழ்த்துகின்றது. மன்னனை மக்கள் வாழ்த்துதல் மட்டுமின்றி மன்னரும் சாதாரணகுடிமகனை வாழ்த்தும் மரபினையும் இங்குநாம் காணலாம். குறிப்பாக வேளாளர் குடியில் பிறந்த பண்ணன் என்ற உழவனை அரசகுடியில் பிறந்தஅரசன் பாடுகின்றான். தான் பாணனாக விருந்து வாழ்த்தவேண்டும் எனநினைத்து கிள்ளிவழவன் எனும் பெருநில மன்னன்

“யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய.....”

எனவாழ்த்துகின்றான்.

இவ்வாறு வாழ்த்திப் பாடும் மரபே அதாவது உலகியலில் நின்று பாடிய பாடல்கள் பிற்காலத்தில் இறையியலை நோக்கி பாடப்பட்டுள்ளன. பக்தி இலக்கியங்களிலும் மேல் வளர்ச்சி பெறுகின்றதெனலாம்.

‘பாடுவார் பணிவார் பல்லாண்டிசை

கூறு பக்தர்கள் சித்தத்துள் புக்குத்

தேடிக் கண்டு கொண்டேன் திருவாருர்ரம்மானே”⁴ என பக்தி இலக்கியமான திருமுறையில் அப்பர் பல்லாண்டு பாடியுள்ளதும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதற்கு முன்பே பல்லாண்டுபாடும் இலக்கியமரபினை நாம் கண்டுதெளியலாம்.

திருப்பல்லாண்டு

பல்லாண்டு என்பதன் பெயர் காரணம் - பல வருடங்கள் அல்லது நெடுங்காலம் வாழ் என்ற வாழ்த்து. திரு என்பது - தெய்வத்திற்கான அடைமொழி. ஆகவே திருப்பல்லாண்டு - இறைவனை உளமுருகி பல்லாண்டு வாழ வாழ்த்திப் பாடும் திருப்பாடலே திருப்பல்லாண்டு.

திருப்பல்லாண்டு பாடிய இரண்டு ஆன்மீக ஆளுமைகள்

பக்தி இலக்கியமரபிலே நாலாயிர திவ்வியபிரபந்தத்தில் பெரியாழ்வாரும், 9ம் திருமுறையில் சேந்தனாரும் திருப்பல்லாண்டு பாடியுள்ளனர். இவ்விரண்டும் வெவ்வேறு யாப்பினால் அமைந்துள்ளமையினால் இதற்கென்று தனித்தயாப்பில்லை என்பதும் வாழ்த்திக் கூறும் அடிப்படை ஒன்றைக் கொண்டு

இச் செய்யுள் கள் அமைந்திருக்கவேண்டும் என்பதும் பெறப்படுகின்றது. இந்தவகையில்

பெரியாழ்வார் - 12 பாசுரங்களையும் சேந்தனார் - 13 பாசுரங்களையும் பாடியுள்ளார்கள்.

மக்கள் தன்னலத்தையே விரும்புகிறார்கள். பிறர் நலத்தை எண்ணவேண்டாமோ, தம்முடைய நன்மையை விரும்பியே பகவானிடம் செல்கிறார்கள். வேண்டியவற்றைக் கேட்டுப் பெறுகிறார்கள். பகவானுக்கு ஒருமுறைகூட பல்லாண்டு பாடுவதில்லை. உலகின் தன்மையை அறிந்து பெரியாழ்வாரின் உள்ளம் குமுறுகின்றது. “பல்லாண்டு பாடலாம் வாருங்கள்” என எல்லோரையும் அழைக்கின்றார். அதுவே (பல்லாண்டு பாடுவதே மங்களா சாஸனம்) அடியார்களின் கடமை என்று கூறி “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு..... எனத் தொடங்கி, பல்லாண்டுகூறுதுமே, பல்லாண்டு கூறுமினே’ பல்லாண்டு கூறுவனே, ஏத்துவர் பல்லாண்டே, பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே என இவ்வாறு ஒவ்வொரு பாசுரங்களின் முடிவும் இடம்பெறுகிறது. ஆனால் சேந்தனார் 13பாசுரங்களும் பல்லாண்டு கூறுதுமே என முடிவுபெறுகின்றது. இவ்வாறு வேறுபாடுகள் காணப்பெறினும் இவ்வாய்வு சேந்தனார் பற்றியதாகவே அமைகின்றது. சேந்தனாரது திருப்பதிகம் ஆறு சீரடிகளாய் பாட்டுக்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளது எனினும், சில அடிசீர்மிக்கும் குறைந்தும் (சீர்நிலைமை வரையறையின்றியும்) வரப் பெற்றுள்ளது.

சேந்தனார் தில்லைச்சிதம்பரத்திலே தேர் ஓடாது நின்ற வேளை,

‘மன்னுக தில்லை வளர்க நம்பக்தர்கள் வஞ்சகர்
போயகல”

– தேரோட்டத்திற்கு வஞ்சகர்கள் பலர் வந்திருப்பதை உணர்ந்திருக்கிறார் போலும்.

இரண்டாம் பாடலில்,

“மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள் மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்” – வஞ்சக மனத்தவரான அடியாரல்லாதவர்கள் அகலப்போங்கள் (உருகாதமனம்- திணிந்தமனம்-கல்நெஞ்சம்) தூய மனத்தினையுடைய மெய்யடியாரெல்லாம் விரைந்து வாருங்கள் - பல்லாண்டு பாடுங்கள் என அழைக்கிறார். தொடர்ந்து 13 பாடல்களையும் பாட, சீராக வடம் பிடிக்காமலே தேர் ஓடுகிறது. படம் போல் எமது நினைவுகளில் பல விடயங்களை பதிவு செய்துள்ளார் சேந்தனார்.

சேந்தனார் வரலாறு

சேந்தனார் வரலாறு பற்றி கருத்து வேறுபாடு உள்ளன - திருவெண்காட்டிற்கு அருகில் திருநாங்கூர் எனும் இடத்தில் 9ஆம் நூற்றாண்டில் பிறந்ததாகவும், ஒருசிலர்

“செழுந்திரட் சோதிச் செப்புறைச் சேந்தன்”⁵

“அடிநாய் செப்புறை அந்தமிலானந்தச் சேந்தன்”⁶

இவ்வாறு சேந்தனார் தம்மைப் பற்றிக் கூறுவதால் இவரது ஊர் செப்புறை என்ற பெயருடையது என்கிறார்கள். வேறு சிலர் முருகனைப் பாடிப் போற்றும் சேந்தனார்,

“திருப்பிடபூர், வெருண்டமான்

விழியார்க்கு அருள் செயவிடுமே”⁷

இதைக்கொண்டு திருவிடைக்கழியை அடுத்துள்ள பிடவூரோடு தொடர்புடையதாயிருத்தல் வேண்டும் என்கின்றனர். பழையகதை மரபின்படி இறைவனிடம் களியமுது உண்ட சேந்தனார் வேறு, தில்லையில் பல்லாண்டு பாடிய சேந்தனார் வேறு என்று கூறுவாரும் உளர். இவை வேறாக ஆராயப்பட வேண்டியவை. பிறந்த ஊர் எவ்வாறு இருப்பினும் சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டு பாடியிருப்பது தெளிவு.

பட்டினத்தடிகளின் பண்டாரக் காப்பாளராக சேந்தனார் பணியாற்றியவர். பட்டினத்தடிகளின் கட்டளையின் பேரில் நிதியறையைத் திறந்து அதிலுள்ள செல்வம் முழுவதையும் கொள்ளை கொள்ளச் செய்தார். இதைக் கண்ட சோழமன்னன் இழந்தப் பொருட்களுக்குக் கணக்குக் காட்டவேண்டும் என ஆணையிட்டு சிறையிலடைத்தான். பட்டினத்தார் சிவனைவேண்டி, சிவன் கட்டளைப்படி விநாயகர்சேந்தனார் விலங்கை முறித்து சிறைமீட்டதாகக் கதையுண்டு. விடுதலைபெற்றபின் மனைவிமக்களுடன் சிதம்பரம் சென்று விறகுவெட்டிவிற்பு அப்பொருளிலிருந்து சிவனடியார் ஒருவருக்கு திருவமுது படைக்கும் பணியை நாஸ்தோறும் செய்து வந்தார். இவ்வேளையிலேயே தேர் ஓடிய அற்புதம் இடம்பெறுகின்றது.

இறுதியில் சேந்தனார் திருவிடைக்கழி எனும் இடத்தையடைந்து அங்கு மடம் அமைத்து வாழ்ந்துவந்தார். மன்னனும் நிலமளித்தார். அப்பகுதி இன்றும் சேந்தமங்கலம் என அழைக்கப்படுவதாகவும் இன்று சேந்தமங்கலம் இஸ்லாமியர்களின் உறைவிடமாக மாறியுள்ளதாகவும் அறிய முடிகிறது.

சேந்தனாரின் சிறப்பு

சேந்தனாரின் சிறப்புப் பற்றி பல பேரருளாளர்கள் போற்றியுள்ளனர். சேந்தனாரிடம் களியமுது அருந்திய சிவன் பேரருட் திறத்தை,

‘பூந்தண் பொழில் சூழ் புலியூர்ப் பொலி

செம்பொன்னம்பலத்து

வேந்தன் றனக் கன்றி யாட் செய்வதென்ன விரிதுணிமே

லாந்தன் பழைய அவிழையன்பாகிய பண்டைப் பறைச்

சேந்தன் கொடுக்கஅதுவுந் திருவமிர் தாகியதே....”⁸

எனநம்பியாண்டர்நம்பி பாடியுள்ளார். பழங்கந்தையில் எஞ்சிய களியையும் முடிந்து கொண்டு பொன்னம்பலத்தை அடைந்த விதத்தை

‘அவிழ்ந்த துணியில் அவிழ்ந்த அவிழை
அவிழ்ந்த மனத்தால் அவிழக்க- அவிழ்ந்த சடை
வேந்தனார்க் கின்னமுதமாயிற்றே மெய்யன்பிற்
சேந்தனார் செய்த செயல்.’⁹

என திருக்களிற்றுப்படியாரில், பாடப்பெற, சிவஞான முனிவர்

“வரையே றவிட்ட முதஞ் சேந்தனிட
வுண்டனை வல்லின மென்றாலும்..”¹⁰

என பாடுகின்றார்.

இவ்வாறு களியமுது நிவேதித்த சேந்தனாரும், திருப்பல்லாண்டு பாடிய சேந்தனாரும் ஒருவரையென முன்னோர் பலரும் கருதி வந்துள்ளார்கள். இக்கருத்தினை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதற்கோ அன்றி மறுப்பதற்கோ போதிய சான்றுகள் இதுகாறும் கிடைக்கவில்லை என்கிறார் வெள்ளைவாரணனார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது

திருப்பல்லாண்டின் இலக்கிய மரபு

1. மங்கல வாழ்த்து

இலக்கியங்களிலே மங்கலவாழ்த்து இடம்பெறுவது மரபு. ஒவ்வொரு இலக்கியங்களும், ஒரு குறையும் வராதிருக்க கடவுள் வாழ்த்து அல்லது மங்கல வாழ்த்து இடம்பெறுவது மரபு. எடுத்துக்காட்டாக “சூலம் பிடித்த சுடர்படைக் காலக் கடவுட்கு உயர்க மாவலனே...” என பதிற்றுப்பத்து கடவுளுக்கு மங்கல வாழ்த்து கூறுவது போல் முதல் அடியின் இருதொடர்கள்

எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் பொருட்டு திருப்பல்லாண்டின் மங்கல வாழ்த்தாய் உள்ளன.

‘மன்னுக தில்லை வளர்க நம் பக்தர்கள்’ - தில்லைச் சிதம்பரம் என்றும் நின்று நிலவுக என்று மங்கல வாழ்த்தாக கூறியுள்ளதை காணலாம். எனினும் இங்கு குறையேற்பட்டதால் அதை நிவர்த்தி செய்யும் திருப்பாடலாகவே திருப்பல்லாண்டு அமைதலைக் காணலாம்.

2. இயற்கையில் இறைவனைக் காணுதல்

இயற்கையில் இறைவனைக் காணும் மரபு சைவத்தில் புதிதல்ல, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இதைக் காணலாம். இன்ப உணர்ச்சிகளைப் புலப்படுத்த இந்தவகையில் திருப்பல்லாண்டும் இயற்கையில் இறைவனைக் காண்கிறது.

கதிரவன் முன் தாமரை மலர்தலும், ஆம்பல் குவிதலும் அதனதன் இயல்புபோல அன்புடையவர் வாழ்த்துவதும் அன்பற்றவர் வைதலும் செய்வார். அதேவேளை சூரியனுக்கு எந்தவித மாற்றமுமில்லை. இதுபோல் இறைவனை அவரவர் செயலுக்கேற்ப பயனையும் தம்மியல்பால் பெறுவார். கேளாதனவற்றை கேட்பனவாக கற்பனை செய்து அவற்றோடு பேசுவதாக காணப்படுகிறது. சூரியன், சந்திரன், நிலம், நீர், தீ, காற்று, கடல், ஆகாயம், ஆன்மா என இங்கு

‘..... அட்ட மூர்த்திக்கென

அகம் நெக ஊறும்

அமிர்தினுக் கால நிழற்.....” ¹¹

பாலும், அமுதமு ஒத்து நின்றானுக்கே ¹²

‘அன்ன நடை மடவாள்....’¹³

கரந்துங் கரவாத கற்பகனாகிக்கரையில் கருணைக்கடல்¹⁴

பதங் கடந்தானுக்கே (காலம் கடந்தானுக்கே)¹⁵

என பல இயற்கைப் பொருள்களை கையாண்டு இறைவனோடு இணைத்துப்பாடியுள்ளார்.

3. நாடு நகர் சிறப்பு

இலக்கிய மரபிலே நாடு நகரங்களைப் புகழ்வது மரபு. திருமுறையிலுள்ள பெரும்பாலானவை தில்லைத் திருத்தலம் பற்றியது. திருப்பல்லாண்டு முழுக்க - தில்லை - பூலோக கூத்தப் பெருமானின் திருச்சபை சிறப்பாக செய்யப்பட்ட மண்டபம் - உலகம் நிலைத்து நிற்குமாறு பொன்னால் செய்யப்பட்ட மண்டபம்.¹⁶

‘பொன்னின் செய் மண்டபத்துள்ளே புகுந்து புவனியெல்லாம் விளங்க.’^{16a}

என நகர்ச் சிறப்புப் பற்றி பேசுகிறார் சேந்தனார்.

4. வரலாற்றுக் கதைகளை உள்வாங்கியமை

பொருளின் தன்மையை விளக்கவும், அதைச் சிறப்பிக்கவும் உரிய கருவியாக வரலாற்றுச் செய்திகளை கையாண்டுள்ளார் சேந்தனார். வரலாற்றுக் கதைகளின் நோக்கம் இலட்சியங்களுக்கு உதாரணம் காட்டுவது. இறைவன் அருளை, மக்களை நன்கறிந்த கதைகள் வாயிலாக போற்றுவது. கருத்துக்களை உணர்த்துவதால் மட்டுமே கூறவேண்டிய செய்திகளை அவர்கள் உள்ளத்தில் ஆழப்பதிய வைக்க முடியும் எனும் குறிக்கோளுடன்

‘தந்தை தனை சாடுதலும் சண்டிசன் என்றருளி..’ - சம்பந்தர்
தாதை தாளை பெருங்கொடு மழுவால் வீச’ - அப்பர்

‘சாதியின் வேதியின் தாதை தனை தாளிரண்டும்’ மணிவாசகர்.
இவர்களைப் பின்பற்றியே

தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்(கு) இவ் அண்டத்தொடும் உடனே பூதலத் தோரும் வணங்கப் பொற்கோயிலும் போனகமும் அருளிச் சோதி மணி முடித் தாமமும் நாமமும் தொண்டர்க்கு நாயகமும் பாதகத்துக்குப் பரிசுவைத் தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.¹⁷

சண்டேஸ்வரர் பற்றி சிவனை வழிபடும் அடியவர்க்கு வழிபாட்டின் பயனை வழங்கும் பதவி - இதற்கு விசாரசருமருக்கு அப்பதவி கிடைக்கின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு இறைவனே பெற்றோராக ஆகுதல் எனும் போது இறை சிறப்பும், பாடல்களின் மேன்மையும் ஒருங்கு விளங்கக் காண்பதுடன் நாயன்மார்கள் பாடியவைகளின் தொடர்ச்சியாகவே தானும் திருப்பல்லாண்டில் வரலாற்றுக்கதைகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பது நோக்கத்தக்கது.

5. புராணக் கதைகளை எடுத்தாண்டமை

மனிதன் எத்துறையில் முன்னேற வேண்டுமானாலும் அவனுக்கு இறைபற்று இன்றியமையாததாகும். இறைவனிடம் பற்றில்லாத வாழ்க்கையில் பயனில்லை என்று கருதியே நாயன்மார்கள் கடவுளைப் பாடினர். இங்கு சேந்தனார் இறைவனைப் பல்லாண்டு வாழ்த்தும்போது முன்னோர்கள் பயன்படுத்திய மரபினை காலம் காலமாக மக்கள் மனதில் நிலைத்து நிற்கும் புராணக்கதைகளை மிக எளியநடையில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

1. வியாக்கியபாதர் மகன் உபமன்னியு - பால் கேட்டமுதல்¹⁸
2. திருமாலுக்கு - சக்கரம் கொடுத்தமை.
3. இந்திரன் - போர் செய்து ஆரவாரம் செய்தது.
4. மால், அயன் - முதற்கண் செருக்குற்று இறைவனை அறியாது பின்னர் வழிபட்டு நின்றமை. (திருப்பல்லாண்டு-6ஆம் பாடல்)
'பாலுக்கு பாலகன் வேண்டி அழுதிடப் பாற்கடல் ஈந்தபிரான் மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்.....'¹⁹

‘புரந்தரன்^{20a} மாலயன் பூசலிட்லோலமிட்டின்னம் புகலரிதாய்.....’²⁰

‘சேவிக்க வந்தயன் இந்திரன் செங்கண்மால்....’²¹

‘நாராயணனொடு நான்முகன் அங்கி இரவியும் இந்திரனும்.....’²² .

இவ்வாறு இறைவனின் அருட் சிறப்பினைக்கூற புராணக்கதைகளைக் கையாண்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது,

6. சிறந்த உவமைகளைக் கையாண்டமை

விளங்காத ஒன்றை இலகுவாக விளக்கத்துணை புரியும் உவமையணி உலக இலக்கியங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழ்கிறது. சிறந்த உவமை பொருளின் தன்மையை விளக்குவதோடு அதனைச் சிறப்பிப்பதாயும் அமையும். இங்கு இறைவனை ஆள்நிலைப்படுத்தி அவனது தோற்றப் பொலிவு, திருவிளையாடல்கள், அருட்டிறம் என்பனவும், பக்தனுக்கும், இறைவனிடத்தேயிருக்கும் ஈடுபாடும் நன்கு புலனாகும்படி பாடப்பட்டுள்ளது.

‘சேலுங் கயலும் திளைக்கும் கண்ணார்

இளங் கொங்கையில் செங்குங்குமம்

போலும் பொடியணி மார்பிலங்குமென்று

புண்ணியர் போற்றிசைப்ப

மாலும், அயனும் அறியா நெறி தந்துவந்தென் மனத்தகத்தே

பாலும்அமுதமு ஒத்து நின்றானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே’²⁴

காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை, சாந்து, அணிகலன், குங்குமம் முதலாயின காமுகரை வசீகரித்து இன்பஞ் செய்யுமாறு போலச் சிவசாதனமாகிய திருவெண்ணீற்றுத் திருவேடம் மெய்யுணர்வுடையானை, வசீகரித்து இன்பஞ் செய்யுமென்பர் எனப் பாடுகின்றார். இத்தொடர் திருநீறு முதலிய சிவசாதனங்களில் இவர் கொண்ட பேரார்வத்தினை இனிது புலப்படுவதாகும். (பெண்

- காமுகன் - இறைவன் நீறணிந்தமேனி - கண்ணாற் கண்டு அனுபவிக்கும் காட்சி இன்பமும், உயிர்களின் உருவச்செம்மையும் உள்ளத்தை ஈர்க்கும் வகையில் உள்ளன)

7. உறவு முறையை கையாண்டமை

சாதாரண குடும்ப உறவு முறைகளைப் பேணி அதனோடு பக்தியை வளர்க்கும் முறையில் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எ-டு

அப்பன் நீ அம்மை நீ - அன்புடைய மாமனும் நீ மாமியும் நீ²⁵ என்று சாதாரண மனித உறவு நிலையில் இறைவனை அப்பர் சுட்டிக்காட்டினார்.

இதையொத்த பாடலை மணிவாசகர்,

“எந்தையெந்தாய் சுற்ற மற்றுமெல்லா மென்னுடைய பந்தமறுத்தென்னை யாண்டு கொண்ட பாண்டிப்பிரான்”²⁵

இதுபோல் திருப்பல்லாண்டின் இறுதித் திருப்பாடலில்

எந்தையெந்தாய் சுற்றமுற்றும் எமக்கமுதாம் எம்பிரான் என்றென்று

சிந்தை செய்யும் சிவன் சீரடியார் அடி நாய் செப்புரை அந்தமிலானந்தச் சேந்தனெனை..”²⁷

என்பதனூடாக தனக்கும் இறைவனுக்குமுள்ள உறவுமுறையை வெளிப்படுத்துவதுடன் தன்னை சிவன் சீரடியார் அடி “நாய்” எனக் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது.

8. காதலன், காதலி பாவனை

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், காதலன் காதலி என்ற ரீதியில் உலகியல் காதலை வெளிப்படுத்தின. இதுவே ஆன்மா தன்னை நாயகியாகவும் இறைவனை நாயகனாகவும் கொள்ளும் தெய்வீகக்

காதல் வடிவிலான இலக்கியங்கள் பக்திக்கால இலக்கிய மரபாயிற்று. இதுவே திருப்பல்லாண்டு மரபுமாகின்றது. ஏற்கனவே கண்ட மங்கையர் கொங்கையில் உள்ள குங்குமம் காழகரை வசீகரித்தல் போல இறைவன் மார்பில் உள்ள வெண்ணீறு புண்ணியரை வசீகரித்தது. அதாவது புண்ணியர் சிவ புண்ணியத்தின் பயனாகிய சிவ ஞானத்தை பெற்றவர் எனப்படுகிறது.

9. நாட்டார் வழக்காறுகள் / கலைகளை பக்தியோடு இணைத்தமை

இலக்கிய மரபிலே நாட்டார் வழக்காறுகளை எடுத்துரைப்பது மரபு. இங்கும் சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டிலே 'தேரார் வீதியில் தேவர் குழாங்கள்' எனும் பாடலினூடாக ஆதிரை நாளில் தேரோடிய குறிப்பு கூறப்படுகிறது. உறவுகளுடன் பக்தர்கள் இதில் கலந்து கொண்ட செய்தியை இதில் பதிவு செய்துள்ளார். குளிர் நடுங்கும் முன்பனிக்காலம். ஞாயிறு சுடாத மழையை உடைய மாதம் மார்கழி. அம்மாதத்தில் மிகப் பெரிய திங்கள் மண்டிலம் வளர்ந்து நிறைந்த திருவாதிரை நாளில் சிவனுக்கு விழாத் தொடங்குவர். இதனை,

பனிக்காடு பைதல் விதலை பருவத்து
 ஞாயிறு காயா நனி மாரிப் பின் குளத்து
 மா இருத் திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை விரிநூல்
 அந்தணர் விழவு தொடங்க ²⁸

என பரிபாடலில் காணப்படுவது போல் திருப்பல்லாண்டிலே சேந்தனார், திருவாதிரை நாளில் அந்தணர் விழாத் தொடங்குவது மட்டுமன்றி அந்தணர்களோடு கூடி எல்லோரும் பல்லாண்டு கூற வாருங்கள் என்பதனை,

“.....மிகுதிரு ஆரூரின்

மழவிடை யாற்கு வழி வழியாளாய் மணஞ் செய்த குடிப்பிறந்த
 பழ அடி யாரொடுங் கூடி எம்மானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே...” ²⁸

நாட்டார் இசைக்கருவியாகிய கோடு என்னும் இசைக்கருவியை வைத்துக் கூத்தாடனர் கோடியர் என்பார் முனைவர் வே.மு சாஜகான் கனி²⁹ விறலியர் மயில் போல அசைந்தாடிச் செல்ல கூத்தர்கள் முழவினை முழங்கிக் கொண்டு அவர்கள் பின்னே செல்லும் விழா கோடியர் விழா எனப்பட்டது. இதனை,

*முதார் விறலி பின்னே முழவன் போல்.....*³¹

என அகநானூறு தெளிவுபடுத்துகின்றது. இம் மரபிற்கேற்ப, திருவாதிரைப் பெருவிழாவில்,

*“குழவொலி யாமொலி கூத்தொலி ஏத்தொலி எங்கும் குழாம் பெருகி விழவொலி விண்ணளவும் சென்று விம்மி”*³²

இவ்வாறு நடைபெறும் நிகழ்வுகளில் புல்லாங்குழலிசை, யாழிசை, ஆனந்த கூத்தாடும் போது பாடும் பாட்டொலி, பக்தர்கள் போற்றும் ஒலியை எங்கெங்கும் எழும் ஒலியெலாம் திரண்டு வானளவும் சென்று விம்மிதமாய் ஒலிக்கும் விழா ஒலி பற்றி, நாட்டார் மரபில் எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

இந்த விழாவிற்கு யார் யாரெல்லாம் வந்தார்கள் என்றார்.

*“நாராயணனோடு நான்முகன் அங்கி இரவியும் இந்திரனும் தேரார் வீதியில் தேவர் குழாங்கள் திசையனைத்தும்நிறைந்து..... பாரார் தொல்புகழ் பாடியும் ஆடியும்.....”*³⁴

தமிழ் நாட்டில் நிலவிய சைவ சமய வழிபாட்டு முறைகளாக பண்பாட்டு அம்சங்களை கண்முன் நிறுத்தி பாடியமை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

இசைக்கு மயங்காத உயிர்கள் எதுவுமில்லை. அந்த அடிப்படையில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்பட்ட இசை - பண் அமைப்பினையொட்டியே அனைவரையும் கவரும் வடிவமாக இசையை கையாண்டு தமிழோடு இசையை இணைத்தும் பாடும் மரபு திருப்பல்லாண்டைப் பரிணமிக்கின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கிய காலத்தில் ஐந்து நிலங்களுக்கு பண் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. தேவார காலத்திலும் பல பண்கள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. உணர்ச்சிக்கேற்ற பண் - ஓசையை இங்கு கண்டுணரலாம். திருப்பல்லாண்டின் பண் - பஞ்சமம். மரபின் தொடர்ச்சியை சேந்தனார் கையாண்டுள்ளார். ஆனால் இன்று கர்நாடக இசைவாணர்கள் ஆகிரி, ஆனந்தபைரவி ராகத்தை வைத்தே பாடுகின்றனர். சுத்தமான பண்ணினை பாடும் மரபு மாறியுள்ளதும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடவேண்டியதொன்றாகும்.

10. சாதி, மதம் தவிர்த்த நல்வாழ்வு

கதைத்தலைவன் பலவகை பண்புகளுக்கு நிலைக்களமாக விளங்குவதை இலக்கியங்கள் பரவலாக எடுத்துரைக்கும் 'பண்டைப்பறைச் சேந்தன் என நம்பியாண்டார் நம்பி கூறுவதன் மூலம் சேந்தனார் பறைச்சாதி என்பது புலனாகும் - சேந்தனார் பக்தி கண்டு இறைவனே சேந்தனார் வீடு செல்லல் - களியமுது படைத்தார் - சிதம்பரத்தில் சாப்பிட்ட மிகுதி சிந்திக் கிடந்ததை - சோழ மன்னன் காணல் - மழையினால் திருத்தேர் ஓடாதிருந்த வேளை 'சேந்தா தேர் நடக்கப் பல்லாண்டு பாடுக' என்ற வானொலி எல்லோரும் கேட்கும்படி தோன்றியது. தேரிழுக்கும் அடியார் குழுவில் நின்ற சேந்தனார் 'மன்னுகதில்லை வளர்க நம் பக்தர்கள் - இறைவன் பக்தனுக்கே அருள் புரிந்தான் என்பதை,

‘மிண்டுமனத்தவர் போமின்கள்

மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்..”³³

அதாவது வஞ்சக மனத்தவரான அடியவரெல்லாம் அகலப்போங்கள். தூய மனத்தவரான மெய்யடியார்கள் விரைந்து வாருங்கள், என்று அழைப்பு விடுகின்றார்.

ஆவிக்(கு) அமுதை என் ஆர்வத்தனத்தினை அப்பனை
ஒப்பமார் பாவிக்கும் பாவகத்(து) அப்புறத்தானுக்கே³⁴

‘சீரும் திருவும் பொலியச் சிவலோக நாயகன் சேவடிக் கீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவு பெற்றேன் பெற்றதார் பெறுவார் உலகில்?’³⁵
அடியார் அடிநாய் செப்புறை
அந்தமில் ஆனந்தச் சேந்தன் எணைப்புகழ் தாண்டு கொண்டாருயிரமேல்
பந்தம் பிரியப் பரிந்தவனே..³⁶

உலக நல வாழ்வில் சமுதாயப் பொதுமை உணர்வில் தனி மனித வாழ்வு சிறக்கும் என்ற கோட்பாட்டின் குரலே சேந்தனார் பாடல்களில் கேட்க முடிகிறது. மிண்டுமனத்தவர் - இக்குரல் சாதி, குல, கோத்திரம் தவிர்ந்த நல்வாழ்வுச் சமுதாயக் கோட்பாட்டு மரபாக காணப்படுகிறது. அகத் தூய்மையே இங்கு முக்கியப்படுத்தி நிற்பதை காண்கிறோம். அகத்தூய்மை பெற மாண்டிருக்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கும் போக்கினை காணலாம்

11. பிரச்சாரப் போக்கு

சிவனின் திருவாதிரையில் பெரியோனான் சிவனின் தனிப்பெருவிழாவில்

1. இந்திரன், நாராயணன் வந்த செய்தி – சைவம் உயர்ந்தது, சிவனே முழுமுதல்தெய்வம் என்று பிரச்சாரம் செய்யும் போக்கு காணப்படுகிறது

“மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள்.....”

2. எந்தை, எந்தாய், சுற்றம் எல்லாம் பொருளும் சிவனே.

3. பாரார் தொல்புகழ் பாடியும், ஆடியும் பல்லாண்டு கூறுதுமே... பழமையான புகழ் சிவனுடையது. உயர்ந்த சிவனின் புகழை தனக்கே உரிய பாணியில் கூறினார்.

4. “சில்லாண்டிற் சிறையும் சில தேவர் சிறுநெறி சேராமே”³⁷ சில ஆண்டுகளில் செத்தும் பிறக்கும் சிறுதேவர்களை மெய்ப்பொருளே எனக் கருதி பொய்நெறியில் செல்ல வேண்டாம். என்றுமுள்ளானை, காலத்தைக் கடந்தானைப் பாடுவோம் என்று பொதுமக்களை ஈர்க்க பல்வேறு உத்திகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. பக்தியனுபவத்தை சாதாரண மக்களும் உணரத்தக்க வகையில் படைத்ததில் சேந்தனார் வெற்றி பெற்றுள்ளார்.

12. தத்துவக் சிந்தனைகளை கையாண்டமை

இலக்கியங்களில் இழையோடியுள்ள தத்துவ சிந்தனைகளை மரபாகப் பார்க்கும் மரபு நமது பாரம்பரியத்தில் உண்டு. சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டிலும் இது தொனிக்கின்றது. பரம்பொருள் தத்துவம், ஆன்ம தத்துவம், உலகியல் தத்துவம், கன்மம், மறுபிறப்புத் தத்துவம், முத்தி இறையருள் முத்தியடைவதற்குரிய வழிபோன்ற பல தத்துவ சிந்தனைகளை நாம் காணலாம்.

பரம்பொருள்

“அண்டங்கடந்த பொருள்”³⁸

‘அளவில்லாதோர் ஆனந்த வெள்ளப்பொருள்’³⁹

“என்றும் உள்ள பொருள்”⁴⁰

“சொல்லாண்ட சுருதிருப்பொருள்”⁴¹

“சிவலோகநாயகன்”⁴²

“பாரும் விசும்பும் அறியும் பரிசு”⁴³

“பதங் கடந்தான்” - (காலத்தைக் கடந்தவன்)⁴⁶

“மாலும், அயனும் அறியா நெறி”⁴⁵

“அந்தமில் ஆனந்தச்.....”⁴⁶

ஆன்ம தத்துவம் - உடல் உயிர் தொடர்பு

‘நிட்டையிலாவுடல் நீத்தென்னை....’⁴⁷

கன்மம் மறுபிறப்பு - “பின்னைப் பிறவியறுக்க நெறிதந்த”⁴⁸

உலகம் - ஊரும் உலகும் கழற உள்ளி.....⁴⁹

முத்தியடைதற்குரிய வழிகள் - கோயில் வழிபாடு (தில்லை)
இறைவனுக்கு வாழ்த்துக் கூறுதல்
இறையருளை சிந்தித்தல்

போன்றன.

செம்பிற் கழிம்பு இருப்பதுபோல சமூகத்தில் நல்லன வற்றிற்கிடையே தீயனவும் இருக்கும். எனினும் எதையும் எண்ணிப் பார்த்து செயல்படும் பேரறிவாளர், அவற்றுள் நன்மை நாடி தீமையைப் புறம் தள்ளிவிட வேண்டும். தம் வாழ்வில் பெற்ற இன்ப அனுபவத்தை ஏனையோரும் பெறும் பொருட்டு அவற்றை தனது பாடல்களில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் சேந்தனார்.

முடிவுரை

எல்லாம் வல்ல இறைவனை வாழ்த்தும் மெய்யடியார்கள் எல்லோரும் உடல்நலமும், உளநலமும் ஒருங்கெய்தி நெடுங்காலம் வாழ்ந்து சிவநெறியை வளர்த்தல் வேண்டுமென்னும் பெருவேட்கையே திருப்பல்லாண்டு பாடியதன் நோக்கம். நோக்கம் தூயதாக இருந்தால் எப்படியும் கடவுள் காத்தருள்வான் என்று தன் வாழ்வின் அனுபவங்களைச் சேந்தனார் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

மனிதன் வாயிலாக நடக்கும் செயல்முழுமைக்கும் இறைவனது ஆற்றலே காரணம் என்று முடிவு காண்பவராய் அம்முழுமுதற் பொருளை நெஞ்சார வாழ்த்த அழைக்கிறார். வாழ்த்திப் பயன்பெற இலகுவான வழிபாட்டு முறையினையும் அறிமுகம் செய்வதுடன் வஞ்சகத்தினரும் இறைவனை வாழ்த்துவதால் நல்லவராகலாம் என்பதனையும் கூறுகின்றார்.

எனவே பாடுபொருள், அமைதி நெறிப்பட்டும், தனிநிலைப் போக்குகள் கொண்டும் கடவுள் கொள்கையை வலியுறுத்துவது மட்டுமன்றி, இலக்கியச் செறிவுமிக்கதாயும் சமயப் புரட்சிகள் செய்வதாயும், சமுதாயப் பணிகள் செய்வதாயும் அமையப்பெற்ற உணர் வனுபவங்களை இலக்கிய மரபிற்குட்பட்டும், இலக்கியமரபிற்கு அப்பாற்பட்டும் விளங்கும் பக்தி இலக்கியம் திருப்பல்லாண்டு என்பது பெறப்படுகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. தொல்காப்பியம் 19
2. சேரன் வாழ்த்துக் காதை 160ம் பாடல்
3. சிலப்.வாழ்த்துக் காதை- 19:2
4. அப்பர் தேவாரம்
5. திருவிடைக்கழி திருவிசைப்பாவின் திருக்கடைக் காப்பு
6. திருப்பல்லாண்டு பாடல் -13
7. திருவிடைக்கழிதிருவிசைப்பா-10ம் பாடல்
8. நம்பியாண்டர் நம்பி கோயிந்திருப்பண்ணியர் விருத்தம் -26
9. திருக்களிற்றுப்படியார் பாடல்-13
10. சிவஞான முனிவர் பாடல்
11. திருப்பல்லாண்டு பாடல்-3
12. மேலது பாடல்-8
13. மேலது பாடல்-1

14. மேலது பாடல்-5

15. மேலது பாடல்-4

16. சிதம்பரத்தின் விமானம் 21,600 தங்கத் தகடுகளால் வேயப்பட்டுள்ளது. அவ்வோடுகளில் திருவைந்தெழுத்து பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு மனிதன் ஒரு நாளைக்கு 21,600 முறை சுவாசிக்கின்றான். ஒவ்வொருமுறை சுவாசிக்கும்போது ஐந்தெழுத்தைத் நினைக்க வேண்டும் என்பதை விளக்குகின்றது.

17A.திருப்பல்லாண்டு பாடல்-1

17. மேலது பாடல்-10

18. மேலது பாடல்-9

19. மேலது பாடல்-9

20. மேலது பாடல்-5

21. மேலது பாடல்-6

22. மேலது பாடல்-12

23. மேலது பாடல்-8

24. அப்பர் -6ஆம் திருமுறை

25. திருவாசகம்: திருப்புவல்லி 2ம் பாடல்

26. திருப்பல்லாண்டு பாடல்-13

27. பரிபாடல்-11

28. திருப்பல்லாண்டு பாடல்-11

29. தமிழ் நாடக் குறுக்களஞ்சியம் பக் -65

30. அகநானூறு 352.6

31. திருப்பல்லாண்டு பாடல்-11

32. மேலது பாடல்-11

33. மேலது பாடல்-2

34. மேலது பாடல்-6

35. மேலது பாடல்-7

36. மேலது பாடல்-3

37. மேலது பாடல்- 4

38. மேலது பாடல்- 2

39. மேலது பாடல்- 2

40. மேலது பாடல்- 2

41. மேலது பாடல்- 4

42. மேலது பாடல்- 7

43. மேலது பாடல்- 7

44. மேலது பாடல்- 4

45. மேலது பாடல்- 8

46. மேலது பாடல்- 13

47. மேலது பாடல்- 3

48. மேலது பாடல்- 1

49. மேலது பாடல்- 7

திருமந்திரப் பதிப்புக்கள்

சுகந்தன் சீரீமுரள்தரன்

சைவத்திருமுறை பன்னிரண்டினுள் பத்தாம் திருமுறையாகக் கொள்ளப்படுவது திருமந்திரம். 'நம்பிரான் திருமுலன் அடியார்க்கும் அடியேன்' எனச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற திருமுலரினால் இயற்றப்பட்டதே திருமந்திரம் ஆகும். திருமந்திரத்தைப் பலரும் கற்று ஒதிப் பயன்பெற வைக்கும் நல்லெண்ணத்தோடு பதிப்புக்கள் அவ்வப்போது சைவப் பெரியார்களால் வெளியிடப்பெற்று வந்துள்ளது. பண்டைய தமிழ் நூல்களை அச்சில் பதிப்பித்தலாகிய செயற்பாடு தனக்கென ஒரு தனிவரலாற்றினை உடையது. அந்த வகையில் திருமந்திரப்பதிப்புக்கள் பற்றி வரலாற்று முறையில் ஆராய்வது இவ்வாய்வின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

பதிப்பு விளக்கம்

தமிழ் இலக்கிய பாரம்பரியத்தினை உலகறியச் செய்ததிற் பதிப்புப்பணிக்கு முக்கிய பங்கு உண்டு. பதிப்பு என்பது ஏற்கனவே உள்ள நூலை அப்படியே அச்சில் கொண்டு வருவதன்றி உரை

எழுதப்பட்டும், பரிசோதிக்கப்பட்டும், நூலாசிரியர் வரலாறு, நூல் வரலாறு போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்திருந்தன. நூல்களை பதிப்பிப்பவர் பதிப்பாசிரியர் எனப்பட்டார். தமிழ் அகராதியின்படி பதிப்பாளர் என்பவர் நூல் போன்றவற்றை வெளியிடும் பணியை செய்பவராக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றார்.¹

பதிப்பாளரின் முக்கியத்துவம் பற்றி சூ.இன்னாசி கூறுகின்ற கருத்து இங்கு சிந்திக்கத்தக்கது.

“படைப்பு உணர்வால் உருவான தென்றாற் பதிப்பு உழைப்பால் உருவாவதாகும். படைப்பு கலைஞனின் உருவாக்கமென்றால், பதிப்பு உழைப்பாளியின் உருவாக்கமாகும். எனவே படைப்பாளனைப் போலவே பதிப்பாளனும் பாராட்டுக்குரியவன். படைப்பாளனின் ஆற்றல் பாராட்டப் படுவது போன்று பதிப்பாளனின் உழைப்பும் போற்றத்தக்கது. சிலவகைகளிற் படைப்பாளனை விடப் பதிப்பாளன் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களே மிகுதியாகும்.”²

எனும் கருத்து பதிப்பாளனின் முக்கியத்தவத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மேலும்,

“நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், விரிவுரையாளர் ஆகியோருக்குள்ள மதிப்பு பதிப்பாசிரியருக்கும் அளித்தல் வேண்டும். இம்மூவருக்கு முள்ள அறிவு பதிப்பாசிரியருக்கும் இன்றி யமையாதது”.³

பதிப்பாளர் ஒருவர் படைப்பாளனை விட அதிகமான பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டாலும் பதிப்புப்பணிகள் காலத்துக்காலம் மேற்கொள்ளப்பட்டே வந்துள்ளன. இப்பின்னணியில் திருமந்திரப்பதிப்புக்கள் பற்றி வரலாற்று முறையில் விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

திருமந்திரப்பதிப்புக்கள்

திருமந்திரம், பாடல் தொகைபற்றிக் குறிப்பிடும் போது “மூலன் உரைத்த மூவாயிரம் தமிழ்” என்கிறது.⁴ திருமந்திரம் மூவாயிரம் பாடல்கள் என்பதனை அகச்சான்று, புறச்சான்றுகளால் அறியமுடிகின்றது. ஆனாலும் கூட ஏனைய பதினொரு திருமுறைகளிலும் காணப்பெறாத அளவுக்கு இடைச்செருகல்கள், பாடபேதங்கள், முன் பின் வைப்புமுறை மாற்றம் ஆகியன திருமந்திரப் பதிப்புக்களில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இதுபற்றி சி. அருணைவடிவேல் குறிப்பிடுகின்ற கருத்து சிந்தனைக்குரியது.

“திருமந்திரநூலைப் பற்றி சொல்லுமிடத்து மற்றொன்றையும் வருத்தத்துடன் குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது. அது சைவர்களால் சிறப்பாக சித்தாந்த சைவர்களால் இந்நூலினது மூலம் தக்க வகையில் பாதுகாக்கப் படவில்லை என்பதே. பாடத் திரிபு, இடைச்செருகல் என்பன பண்டைப்பெருநூல்கள் பலவற்றில் சிறிது சிறிது உள்ளன எனக் கருதப்படுகின்றது. ஆயினும் திருமந்திரத்தில் அவை மிகுந்துள்ளமை வெளிப்படையாகவே காணப்படுகின்றது. இதனை திருமந்திர உரையாசிரியர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், பதிப்பாளர்கள் அனைவருமே ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள்.”⁵

என்று குறிப்பிட்டுள்ளமை திருமந்திரப் பதிப்புக்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையில் காணப்படுகின்ற வேறுபாடுகளைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

திருமந்திரத்தில் இடைச்செருகல்கள் பலவாக உள்ளன என எண்ணப்படுகின்றது. இதற்குரிய காரணத்தை பலவகையில் நோக்கலாம். ஒருநூல் பலரால் பயிலப்பட்டு வரப்படுமேயானால் அதில் பல பாடபேதங்கள், இடைச்செருகல்கள் வருவது

இயற்கையே. மேலும், திருமந்திரம் ஒரு சித்தர் செந்தமிழில் பாடிய வாழ்வியல் நூலாகும். சித்தர் பாடல்கள் பெரும்பாலும் வாய்மொழியாக வழங்கும் தன்மையுடையனவாகையால் இடைச்செருகல்கள் அதிகமாக ஏற்பட வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்று கூறலாம்.

ஒரு நூலின் முக்கியத்துவம் கருதி அந்நூல் பலதடவைகள் பதிப்பிக்கப் படலாம். நூற்பதிப்பின் தரத்தை மதிப்பிட பெரிதும் உரைகல்லாக அமைவது நூல்முகவுரையாகும். திருமந்திரப் பதிப்புக்கள் குறித்து பதிவு செய்யும் இடமாக நூலின் முன்னுரைகள், முகவுரைகள், பதிப்புரைகள் என்பன அமைகின்றன. நூலின் உருவாக்கம், அதன் நோக்கம், திருமந்திரத்தில் பல்வேறுவிதமான பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. தொடர்ந்தும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. எனவே திருமந்திர பதிப்புக்களை மூலப் பதிப்புக்கள், உரைப் பதிப்புக்கள், மொழிபெயர்ப்புப் பதிப்புக்கள் என மூவகையாக நோக்கலாம். பின்புலம், பதிப்பிப்பதில் கையாண்ட வழிமுறைகள், அம்முயற்சிகளினிடையே பதிப்பாசிரியர் எதிர்கொண்ட இடர்பாடுகள் முதலான வற்றையும் இதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பெரும்பாலான திருமந்திரப்பதிப்புக்களில் திருமூலரது வரலாறு, திருமந்திரத்தின் காலம் முதலிய விடயங்கள் இடம்பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடற்பாலதாகும்.

மூலப்பதிப்புக்கள்

1924 இல் திருமந்திரம்⁶ எனும் நூற் பெயருடன் ஸ்ரீலக்ஷ்மி நா.கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களது மாணவன் திரு வி. உலகநாத முதலியாரது உரையுடன் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இந்நூலின் பதிப்பில் “உலகநாதமுதலியாரைக்கொண்டு பார்வையிடுவித்தும், தளைபிரிப்பித்தும், சில அரும்பாக்களை நட்சத்திரப் புள்ளிகளிட்டு விளக்கம் செய்தும் வெளியிட்டுள்ளோம்” என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

1933 இல் திரு.மா.பாலசுப்பிரமணியம் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் மூலம் **திருமந்திரம்**⁷ எனும் நூற்பெயருடன் மூலத்தை வெளியிட்டுள்ளார். இவருடன் திரு.வி.க. வையாபுரிப்பிள்ளை, திரு.தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார், திரு.தி.கி. நராயணசுவாமி நாயுடு ஆகியோர் பல ஏடுகளைப் பரிசோதித்து இம் மூலப்பதிப்பை வெளியிட்டுள்ளனர். இப்பதிப்பிலுள்ள குறைகளையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டி முன்னுரையை திரு .மா பாலசுப்பிரமணியம் எழுதியுள்ளார்.

“இந்நூலின்கண் பாடபேதங்களும், பிரதிபேதங்களும் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளபடியாலும், இலகுவிற்பொருள் விளங்காத இந்நூலை படித்துணர்தற்குக் கிடைக்கக்கூடிய எல்லாப்பாட பேதங்களும் பெரிதும் பயன்படக்கூடும் ஆகையாலும், பல ஏட்டுப்பிரதிகளைத் தருவித்து பரிசோதித்து, பாட பேதங்களையும், பிரதி பேதங்களையும் விடாது குறித்து நூல்வெளியிடுதல் நலம் என்று திரு S. வையாபுரிப்பிள்ளை தெரிவித்தார்.”

என்ற குறிப்போடுள்ள இம்முன்னுரை பல ஏடுகளைப்பார்த்து பரிசோதித்து பதித்தல் என்பது பதிப்பின் பாடச்செம்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது. அத்துடன் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் போது கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களையும் எதிர்காலப் பதிப்பாசிரியர்களுக்கு விளக்குவதாக அமைகின்றது. இப்பதிப்பினை அடியொற்றி 2009 ஆம் ஆண்டு அ.ச. ஞானசம்பந்தன் திருமந்திர மூலத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.⁸ (திருமந்திரம், 2009, ஞானசம்பந்தன், அ.ச, (பதி.), கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை)

1951இல் **திருமந்திரமாலை எனப்பெயர் பெற்ற திருமந்திரம்**⁹ எனும் நூற்பெயருடன் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமடம் தணிகைமணி இராவ்பகதூர் வ.சு. செங்கல்வராயபிள்ளை எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் மூலபாடநூல் வெளிவந்துள்ளது.

துடிசைக்கிழார் அ. சிதம்பரனார் வரலாற்று முன்னுரை எழுதியுள்ளார். இப்பதிப்பு இதுவரை வெளிவந்துள்ள பலபதிப்புக்களின் துணைக்கொண்டு அவைகளில் காணப்பட்டுள்ள இன்றியமையாத சிறந்த பாட பேதங்களுடன் பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதனுள், திருமந்திரப்பதிப்புக்களில் பெரிதும் வெளிவராத முத்தி நிச்சயப் பேருரையில் காணப்பட்ட பத்து திருமந்திரச் செய்யுட்கள் இப்பதிப்பில் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடற்பாலது. திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமடத்தின் இருபதாவது அதிபராக விளங்கிய ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி அருள்நந்தித்தம்பிரான் சுவாமிகள் “ஸ்ரீகுமரகுருபரசுவாமிகள் பன்னிருதிருமுறை பதிப்பு நிதி” என்ற அறக்கட்டளை ஒன்றை நிறுவி அதன் முதல் வெளியீடாக **திருமந்திரமாலை எனப் பெயர் பெற்ற திருமந்திரம்** எனும் நூற்பெயருடன் திருமந்திர மூலத்தை வெளியிட்டுள்ளனர். அதன் பின் 1960, 1963, 1968, 1976, 1991, 1994, 2003 ஆகிய ஆண்டுகளில் தொடர்ந்து காசிமடத்தின் பதிப்புக்களாக வெளிவருகின்றது.

1997 இல் **திருமந்திரம் மூலபாட ஆய்வுப்பதிப்பு** ¹⁰ எனும் நூற்பெயருடன் சென்னை இந்தியப்பண்பாடு ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுக்கு டாக்டர் சு.ப. அண்ணாமலை கருத்துரை எழுதிப் பதிப்பித்துள்ளார். இந்நூல் மூன்று பகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளது.

உரைப்பதிப்புக்கள்

செய்யுள் நடையிலுள்ள நூற்கருத்துக்களை தெளிவாக்கி மூலநூலாசிரியர் கருத்துக்களுக்கிணங்க ஐயந்திரிபறக் கூறும் திறமை பெற்றவர்கள் உரையாசிரியர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் ஆழமான இலக்கணப்பயிற்சி, பலவகை இலக்கியப் புலமை, புராண இதிகாச தேர்ச்சி முதலானவற்றிலே திறமையுடையவராக இருத்தல் அவசியம். இப்பண்புகளைக் கொண்டிருந்த பல உரையாசிரியர்கள் திருமந்திரத்திற்கு உரையெழுதியுள்ளனர்.

1912இல் **திருமந்திரம் மூவாயிரம்**¹¹ எனும் நூற்பெயருடன் திருக்கைலை பரம்பரைத் திருவாடுதுறை ஆதினத்து மகாவித்துவான் யாழ்ப்பாணத்து வடகோவை ஸ்ரீலஸ்ரீ சபாபதிநாவலர் அவர்களது மாணாக்கன் மாவை வே.விசுவநாதபிள்ளை அவர்களின் குறிப்புரையுடன் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இக்குறிப்புரை ஒவ்வொரு பக்கத்திலுமுள்ள பாட்டுக்களுக்கு அடிக்குறிப்பாக அமைந்துள்ளது. திரு.மா.வே. விசுவநாத பிள்ளை அவர்களது இப்பதிப்பில்தான் முதன்முதலாக திருமந்திரம் முழுமைக்கும் உரைக்குறிப்பு தரப்பட்டுள்ளது.

. இந்நூலுக்கு விரிவானதொரு நூன்முகத்தை வை.வே. இரமணசாஸ்திரி எழுதியுள்ளார்.

1913 இல் **திருமந்திர நூறுபாட்டுக்குரை**¹² எனும் நூற்பெயருடன் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் சைவநூற்பரிசோதகராக இருந்த திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான் சேற்றூர் ரா.சுப்பிரமணிய கவிராயர் பல பாட்டுக்களைத் தொகுத்து திருமந்திர நூறு பாட்டுக்குரை எனும் நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூறு பாட்டுக்கு கன்னடியார் கம்பளிச்சட்டை கைலாய சித்தர் என்பவர் ஒரு உரை எழுதியிருந்தார் அவ்வுரை ஒருவகை யாலும் பொருந்தாமல் இருந்தமையினால் இவ்வுரையாசிரியர் ரா. சுப்பிரமணிய கவிராயர் செவ்வியவுரை எனவொன்று எழுதி வெளியிட்டார்.

1923 இல் **திருமந்திரம்**¹³ எனும் நூற்பெயருடன் முதலாவது தந்திரம் முதல் தலைப்பு உபதேசம் வரை முப்பதுக்கும் சிவயோகியார் அருளிய விளக்கக் குறிப்புக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு C.S.சுந்தரமுதலியார் அவர்கள் ஒரு விளக்கவுரை எழுதினார். இவ்விளக்கவுரையில் பல மேற்கோள்கள் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

1942, 1957, 1974, 1980 எனும் ஆண்டுகளில் இல் **திருமந்திரம் மூவாயிரம்**¹⁴ எனும் நூற்பெயருடன் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் துடிசைக்கிழார் திருமந்திரமணி அ.சிதம்பரனார் அவர்களைக் கொண்டு பல சுவடிகளையும் ஒத்தாராய்ந்து எழுதிய சிறந்த உரைக்குறிப்போடு வெளி வந்துள்ளது. அக்குறிப்புரை நூலின் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. திரு.ப.இராமநாதபிள்ளை அவர்கள் எழுதிய ஆராய்ச்சி விளக்கவுரையும் இதில் இடம்பெறுகின்றது. நூலின் விரிவுகருதி இதனை இரண்டு பகுதிகளாக வெளியிட்டுள்ளனர். இவ்வுரையில் பொருத்தமான இடங்களுக்குத் தேவையான இடங்களில் திருமுறை, மெய்கண்ட சாஸ்திரம், திருக்குறள், தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு போன்ற நூல்களிலிருந்து எடுத்து அடிக்குறிப்புக்கள் இடம் பெற்றுள்ளது. திரு.ப.இராமநாதபிள்ளை அவர்களின் திருமுறை ஈடுபாடு அவருக்கு உரை எழுத பலவகையிலும் உதவியுள்ளது என்பதனை உரையின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. துடிசைக்கிழார் சிதம்பரனார் இரண்டு அல்லது மூன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகள் வருகின்ற பாடல்களை இனம்கண்டு அவற்றை நீக்கி இப்பதிப்பினை பதிப்பித்துள்ளமை சிறப்பான அம்சமாகும்.

1957 இல் **திருமுலர் திருமந்திரம் - பஞ்சாஷர தீபம் எனும் உரையுடன்**¹⁵ எனும் நூற்பெயருடன் திருவாவடு துறை ஆதினம் வெளியிட்டுள்ளது. தொடர்ந்து 1959, 1960, 1963, 1966, 1967, 1999, 2004, 2005 எனும் ஆண்டுகளில் ஒவ்வொரு தந்திரமாக வெளியிட்டுள்ளது. பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதியும் இந்நூலில் உள்ளடக்கப் பட்டுள்ளது.

“சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த ஞான ஆதினங்களுக்குள் திருவாவடுதுறை ஆதினம் திருமுலர் மரபை விளக்கும் சித்தர் பரம்பரையைச் சார்ந்தது என்பதைச் சித்தர் சிவப்பிரகாசரை குகமுர்த்தியாக பெற்றுள்ள வரலாறு ஒன்றே விளக்கும்.”

என ஆதின மகாவித்துவான் ச.தண்டபாணிதேசிகர் குறிப்பிட்டுள்ளமை திருமந்திரத்தினை பதிப்பிப்பதில் திருவாவடுதுறை ஆதினத்தின் வகிபாகத்தினை அறியமுடிகின்றது.

1974 இல் **திருமந்திரம்** ¹⁶ எனும் நூற்பெயருடன் சி.அருனைவடிவேல் முதலியாரது பொழிப்புரை விளக்கக் குறிப்புடன் தருமை ஆதினம் வெளியிட்டுள்ளது. இதனை வித்துவான் மகாலிங்க தம்பிரான் சுவாமிகள் பதிப்பித்துள்ளார். திரு.க. வச்சிரவேல் முதலியார் இதற்கு விரிவானதோர் ஆராய்ச்சி முன்னுரை அளித்துள்ளார். திரு.க. வெள்ளைவாரணர் திருமுலரது வரலாற்றை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புடன் எழுதியுள்ளார் இந்நூல் மூன்று பகுதியாக வெளிவந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

1978 இல் **திருமந்திரமாலை எனப் பெயர் பெற்ற திருமந்திரம் (முதல் மூன்று தந்திரம்)** ¹⁷ எனும் நூற்பெயருடன் ஐ.வரதராஜனது பதப்பொருள் விளக்கக் கருத்துடன் வெளிவந்துள்ளது. தொடர்ந்து நான்கு, ஐந்து, ஆறு தந்திரங்கள் என இரண்டாம் பகுதி 1983 இல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூல் பதவுரை, தெளிவுரையுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

1993இல் ஷிஷம்ஷர் உமாசஷங்கரானந்த சரஸ்வதியின் உரையுடன் **திருமந்திரம் மூலமும், உரையும்** ¹⁸ எனும் நூற்பெயருடன் கொழும்பு மௌனாச்சிரமம் வெளியிட்டுள்ளது. தொடர்ந்து 1994, 1995ஆம் ஆண்டுகளிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

1997 இல் சுவாமிஜி இறையன்பனின் விளக்கவுரையுடன் **திருமந்திரம் மூலமும் - விளக்கவுரையும்** ¹⁹ எனும் நூல் லேனா தமிழ்வாணனால் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தந்திரங்களும் தனித்தனி நூல்களாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1997, 1998, 1998, 1999 எனும் ஆண்டுகளில் நான்கு பாகங்களாக வெளிவந்துள்ளது.

2001 இல் **திருமந்திரம் மூலமும் தெளிவுரையும்** ²⁰ எனும் நூற்பெயருடன் அ.மாணிக்கத்தின் உரையுடனும், 2002 இல் **திருமந்திரம் ஒன்பதாம் தந்திரம்** எனும் பெயருடன் வச்சிரவேல்

முதலியாரது உரையுடனும், 2003 இல் திருமூலர் திருமந்திரம் எனும் நூற்பெயருடனும், 2003 இல் திருமூலர் அருளிய திருமந்திர சாரம்²¹ எனும் நூற் பெயருடன் பி.எஸ். ஆச்சார்யாரது உரையுடனும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

மொழிபெயர்ப்புப் பதிப்புக்கள்

மொழிபெயர்ப்புப் பதிப்புக்களினால் இந்துசமயம் உலகளாவிய நிலையில் அறியப்படுவதற்கு வாய்ப்புக்கிடைத்தது. ,

“ஒரு மொழியின் இலக்கியங்களையோ எண்ணங்களையோ பிறிதொரு மொழியிற் பெயர்த்து எழுதுவதை மொழிபெயர்ப்பு என்பர்.”²²

மொழிபெயர்ப்பினைக்கூட ஒருவகையில் உரைப்பணிக்கு நிகராகக் கூறமுடியும். எவ்வாறு எனில் சொற்களுக்குரிய ஆழ்ந்த பொருளை பலமுறை நினைத்து மொழிபெயர்க்கும் மொழிபெயர்ப்பாளன் அச்சொல்லின் பொருளை உணர்ந்த பிறகே தன் பணியைத் தொடங்குகின்றான். எனவே மனதளவில் பாடல்களின் உரையை உணர்கின்றான். பின்பு திட்டமிட்டு மொழிபெயர்ப்புக்குரிய சொற்களையும், மரபுகளையும் தேடி சொற்களின் ஆழமான பொருளும், அது உணர்த்தும் அனுபவங்களும் மொழி பெயர்ப்பில் இடம்பெறுமாறு மொழி பெயர்ப்பு செய்கின்றான். இந்தவகையில் மொழிபெயர்ப்பாளன் ஒருவகையில் உரையாசிரியரின் தகுதியை பெறுகின்றான்.

1991 இல் திரு.பா.நடராசன் திருமந்திர ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டு முதன்முதலாக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து பொழிப்புரையுடன் வெளியிட்டுள்ளார். திருமந்திரப் பாடல்கள் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் இடம்பெறுகின்றன. திரு.பா நடராசன் திருமந்திரத்தை ஆய்வு செய்து அதன் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்த காரணமே மொழிபெயர்க்கத் தூண்டியது எனலாம்.

எனவே, திருமந்திரத்தில் பல்வேறுவிதமான பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. தொடர்ந்தும் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. இத் திருமந்திரப் பதிப்புக்களை மூலப்பதிப்புக்கள், உரைப்பதிப்புக்கள், மொழிபெயர்ப்புப் பதிப்புக்கள் என மூவகையாக பிரித்து நோக்க முடிகின்றது. திருமந்திரப் பதிப்புக்கள் பற்றிய ஆய்வில் மேல்வரும் முடிவுகள் முக்கியமானவையாக அமைகின்றன:

01. திருமந்திரப் பதிப்பு வரலாற்றைப் பொருத்தவரையில் புலவர்களின் பெருவிருப்பத்தாலும், சைவத்தொண்டர்களின் ஈடுபாட்டாலும், வள்ளல்களின் கொடையாலும், கற்பவர்களுக்கு எளிதாக இருக்கவேண்டும் எனும் கருத்தாலும், திருமடங்களின் சைவத்தொண்டாலும், பாமரர்க்கு திருமந்திர இலக்கியப்பயன் சென்றடைய வேண்டும் என்ற பரந்த நோக்கத்தாலும் பலபதிப்புக்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.
02. திருமந்திரப் பதிப்புக்கள் திருவாவடுதுறை ஆதின வெளியீடுகளும், திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமட வெளியீடுகளும் அதிகளவில் காணப்படுகின்றன.
03. பாயிரத்தில் அமைந்துள்ள தலைப்புக்கள் பதிப்புக்கள் தோறும் வேறுபடுகின்றன. பாயிரத்திலுள்ள சில தலைப்புக்கள் முதல் தந்திரத்தில் அமைந்துள்ளன. முதல் தந்திரத்தில் உள்ளவை சில பாயிரத்தில் உள்ளன. பாடல்களின் தொகை பதிப்புக்களுக்கு பதிப்பு வேறுபடுகின்றன.
04. திருமந்திரப்பதிப்புக்களில் மூலப்பதிப்புக்களை விட அதிகளவில் உரைப்பதிப்புக்களே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.
05. இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின் பிரகாரம் 1912 இல் வடகோவை ஸ்ரீலக்ஷ்மி சபாபதி நாவலர் அவர்களது மாணாக்கன் மாவை வே. விசுவநாதபிள்ளையின்

குறிப்புரையுடன் வெளியாகிய 'திருமந்திரம் மூவாயிரம்' எனும் பதிப்பு நூலே முதலாவது பதிப்பாக குறிப்பிடக்கூடியதாக உள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

01. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி 2000, நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை, ப.576.
02. இன்னாசி.சூ, 2001, படைப்புக்கலையும் பதிப்புக்கலையும், சுவடிச்சுடர், மகாலட்சுமி.தி, நிர்மலாதேவி பூமிநாகநாதன்.த (ப.ஆ), உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, ப.129.
03. அரவிந்தன், மு. வை, 1977, உரையாசிரியர்கள், ஷண்முகம் பிரஸ், சென்னை, (2ஆம் பதிப்பு), ப.820.
04. பெரியபுராணம், 3595.
05. திருமந்திரம், 1974, அருணைவடிவேல், சி, (உரை), தருமை ஆதினம்.
06. திருமந்திரம், 1924, உலகநாதமுதலியார். வி, (பதி.), விவேகபோதினி காரியாலயம், சென்னை.
07. திருமந்திரம், 1933, பாலசுப்பிரமணியம்,மா, (பதி.) சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம். சென்னை.
08. திருமந்திரம், 2009, ஞானசம்பந்தன், அ.ச, (பதி.), கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை.
09. திருமந்திர மாலை எனப்பெயர் பெற்ற திருமந்திரம், 1951, திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமடம்.
10. திருமந்திரம் மூலபாட ஆய்வுப்பதிப்பு, 1997, இந்தியப்பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்.
11. திருமந்திரம் மூவாயிரம், 1912, விசுவநாதபிள்ளை.ம.வே, (உரை), திருவாடுதுறை ஆதினம்.

12. திருமந்திர நூறுபாட்டுக்குரை, 1913, கைலாய சித்தர், கம்பளிச்சட்டை, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.
13. திருமந்திரம், 1923, சுந்தரமுதலியார். C.S, (உரை).
14. திருமந்திரம் மூவாயிரம், 1942, இராமநாதபிள்ளை.ப, (உரை).
15. திருமூலர் திருமந்திரம் - பஞ்சாகூர தீபம் எனும் உரையுடன், 1957, திருவாவடுதுறை ஆதினம்.
16. திருமந்திரம், 1974, அருணைவடிவேல், சி, (உரை), தருமை ஆதினம்.
17. முதல் மூன்று தந்திரம், 1978, வரதராஜன்.G, (பதி.ஆ) பழனியப்பாபிரதர்ஸ், சென்னை.
18. திருமந்திரம் மூலமும், உரையும், 1993, மௌனாச்சிரமம், கொழும்பு.
19. திருமந்திரம் மூலமும் - விளக்கவுரையும், 1997, லேனா தமிழ்வாணன்,(பதி.ஆ) மணிமேகலை பிரசுரம், சென்னை
20. திருமந்திரம் மூலமும் தெளிவுரையும், 2001, மாணிக்கம்.அ, (உரை), வர்த்தமாணன் பதிப்பகம், சென்னை.
21. திருமூலர் அருளிய திருமந்திர சாரம், 2003, ஆச்சாரியர்.பி.எஸ், (உரை), நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை.
22. நடராசன், ஓளவை, 1981, மொழியும் மொழிபெயர்ப்பும், ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மகாநாடு, ப.384.
23. Tirumantiram, 1991, Dr.B.Natarajan, Dr.N.Mahalingam,(Ed.), Sri Ramakrishnamath, Madras.

திருமந்திரம்

உபதேசம்

அரங்க. இராமலங்கம்

முன்னுரை

திருமூலர்பிரான் அருளிச்செய்தவை மூவாயிரம் பாடல்கள் என்ற வழக்கு தற்பொழுது வழக்கில் உள்ளது. ஆனால் அச்சிட்டு வெளிவந்துள்ள நூல்களில் 3047 பாடல்கள் உள்ளன. திருப்பனந்தாள் ஸீகாசி மடம் வெளியிட்டுள்ள திருமந்திரப் பதிப்பில் 61 மிகைப் பாடல்களையும் சேர்த்து 3108 பாடல்கள் இருக்கின்றன. சில பாடல்கள் இரண்டு இரண்டு முறை வருவதால் பதிப்பிற்குப் பதிப்பு பாடல்களின் எண்ணிக்கை வேறுபடுகிறது.

திருமூலர் தம் நூலுக்கு திருமந்திர மாலை என்ற பெயரிட்டுள்ளார். தெய்வச் சேக்கிழாரும் இவ்வாறே மாலை என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டுள்ளார். மாலை என்ற சொல்லால் இந்நூல் குறிக்கப் பெறுவதால் இந்நூல் முழுமையும் அந்தாதியாக அமைந்திருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. அதற்கேற்ப

உபதேசம் என்ற பகுதியும் இன்னும் சில அதிகாரப் பகுதிகளும் அந்தாதியாக அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

திருமந்திரம் 1000 என்ற நூலும் மருத்துவம் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ளது. திருமூலர் 300 மந்திரப் பாடல்களை அருளியதாகக் குறிப்பு காணப்படுகிறது. (திருமூலர் அருளிய திருமந்திரமாலை முந்நூறு - உரையும் விளக்கமும், சித்தாந்தப் புலவர் வித்துவான் திரு.ந.சிவப்பிரகாச தேசிகர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, முதற்பதிப்பு 1976, மொத்தப் பக்கங்கள் 1008)

மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரம் தமிழ்
 மூலன் உரைசெய்த முந்நூறு மந்திரம்
 மூலன் உரைசெய்த முப்பது உபதேசம்
 மூலன் உரைசெய்த மூன்றும் ஒன்றாமே - 3046

என்னும் திருமந்திரப்பாடல் திருமூலர் பிரான் அருளியதா அல்லது வேறொருவர் அருளியதா என்பதை அறியமுடியவில்லை. இறுதியாகத் திருமூலர் தம்குருபிரானுக்கு வணக்கம் கூறி வாழ்த்துரைக்கின்றார்.

வாழ்கவே வாழ்க என் நந்தி திருவடி
 வாழ்கவே வாழ்க மலம் அறுத்தான் பதம்
 வாழ்கவே வாழ்க மெய்ஞ்ஞானத்தவன் தாள்
 வாழ்கவே வாழ்க மலம் இலான் பாதமே - 3047

எனத் தம்முடைய குருவின் திருவடி, பதம், தாள், பாதம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டு வாழ்த்தி, வணங்குகிறார். திருவடி, பதம், தாள், பாதம், நற்றாள், மலரடி, அடி எனக்குறிக்கப் பெறுபவை அனைத்தும் அறிவுவடிவாக விளங்கும் குருபரனைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பெற்ற சொற்கள். ஒரு பொருளைக்

குறிக்கவந்த பல சொற்கள். சிவமே குருவடிவமாக வந்து ஞானத்தை அருளுவதால் இவ்வாழ்த்து சிவத்திற்கும் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். ஒன்பது தந்திரங்களில், இருநூற்று முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களில் 3047 பாடல்களைக் கொண்டு இந்நூல் திகழ்கிறது. சைவத் திருமுறையில் பத்தாம் திருமுறையாக இந்நூல் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது.

திருமந்திரம் ஓர் அனுபவ நூல், முயற்சியோடு கூடிய பயிற்சியால் பெறும் அனுபவம் அறிவால் உணரக்கூடிய நூலாகத் திருமந்திரம் திகழ்கிறது. திருமந்திரத்தில் உள்ள மூவாயிரத்து நாற்பத்தேழு பாடல்களும் திருமுலரின் அனுபவ வெளிப்பாடாகும். இந்நூலை ஒவ்வொருவரும் அவரவர் அனுபவத்திற்கு ஏற்ப அறிந்துகொண்டு வருகின்றனர். இந்நூலைப் பக்திநூல், சாத்திர நூல், வேதாந்த நூல், தாந்திரிக நூல், ஞான நூல் என்று அவரவர் உணர்திறனுக்கேற்ப உரைத்து வருகின்றனர். இதனைத் 'தனித்தமிழ் ஆகமம்' என்றும் கூறுவர். அறிஞர்கள் பலர் திருமந்திரத்தை வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் நூலாக உணர்ந்து உரைத்து இருக்கின்றார்கள். ஞான நூலாகவும் சித்தாந்த நூலாகவும் போற்றப் பெறும் திருமந்திரத்தினை வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் நூலாக உணர்ந்து போற்றினால் பயன் பெறலாம்.

மந்திரம் என்பதற்கு 'நினைப்பவரைக் காப்பது' என்பது பொருள். திருமந்திரப் பொருளை ஒருவர் நினைவில் ஒட்ட வைத்துக்கொண்டால் அவரை வாழ்நாள் முழுமையும் காக்க வல்லது திருமந்திரம். திருமந்திரத்தில் உபதேசம் எனும் தலைப்பில் தரப்பெற்றுள்ள முப்பது பாடல்களின் விளக்கமாகவே ஏனைய மூவாயிரம் பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. உபதேசப் பகுதியிலுள்ள பாடல்களை ஒருவர் ஊன்றிப் படித்து, உணர்ந்து தெளிந்தால் அவரே மந்திரமாகி விடுவார். இதனை,

நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின
ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறும் மந்திரம்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படும் தானே. - 85

என உரைத்திருப்பது உணரத்தக்கது. உடலுக்குள் உணர்வாக உள்ள இம்மந்திரத்தை ஒருவர் இடையறாது பற்றிக் கொண்டால் வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருளான சிவம் வந்து அவரிடம் பொருந்திவிடும் என்பது கருத்து.

நெற்றிக்கு நேரே புருவத்து இடைவெளி
உற்று உற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடும் மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரமன் இருந்திடம்
சிற்றம்பலம் என்று சேர்ந்து கொண்டேனே- 2770

புருவ மத்தியில் காணப்படும் இடைவெளிதான் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலமாகும். 1. பூதாகாசம் - ஒலி, 2. மாயை - ஆகாசம், 3. அருள்வெளி - சிற்றம்பலம். இந்தச் சிற்றம்பலத்தில் தான் நுட்பமாகப் பரம்பொருள் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இதைத் தகராகாசம் (தகராலயம்) என்றும் கூறுவர். இந்த அருள்வெளியாகிய சிற்றம்பலத்தில் தான் பரம்பொருளாகிய சிவம் 'சோதி வடிவாக' ஒளிர்கிறது.

இப்படி ஒளிவிடுகிற மந்திரம் ஓங்காரத்திற்குள்ளே ஒடுங்கியுள்ளது. அந்த ஓங்காரத்திலிருந்து தான் அண்டம் பிண்டம் ஆகிய அனைத்தும் கருவாகி, உருவாகி, பயிராகி, வளர்ந்து, வாழ்ந்து மறைகின்றன. இதனை,

ஓம்எனும் ஓங்காரத்து உள்ளே ஒருமொழி
ஓம்எனும் ஓங்காரத்து உள்ளே உருஅரு
ஓம்எனும் ஓங்காரத்து உள்ளே பலபேதம்
ஓம்எனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே - 2676

ஓங்காரத்து உள்ளே உதித்த ஐம்பூதங்கள்
 ஓங்காரத்து உள்ளே உதித்த சராசரம்
 ஓங்கார அதீதத்து உயிர் மூன்றும் உற்றன
 ஓங்கார சீவன் பரசிவ ரூபமே - 2677

எனத் திருமூலர் நுட்பமாக உணர்த்துவது உணரத்தக்கது. இந்த ஓங்காரப் பொருளை உணர்ந்து உயிரின் ஆற்றலைத் தெளிந்து முத்திபெறுவது எவ்வாறு? அஞ்ஞானம் எனும் ஆணவத்தால் நம்முடைய கண்கள் குருடாய் இருக்கின்றன. அகக்கண்களை மறைத்திருக்கும் அஞ்ஞானமென்னும் அறியாமைத் திரைகளை மெய்ஞ்ஞான குருபரனின் அருளினால்தான் அகற்ற முடியும். அகற்றி, ‘உன் அறிவாகிய உயிரைப் பார்’ எனக்காட்ட முடியும். குருபிரான் தயவின்றி அகங்காரம் அடங்காதே!

அடங்காத என்னை அடக்கி அடிவைத்து
 இடங்காண் பரானந்தத்தே என்னை இட்டு
 நடந்தான் செய்யும் நந்தி நன்ஞானக் கூத்தன்
 படந்தான் செய்து உள்ளூள் படிந்திருந்தானே.- 2741

எனத் தம் அனுபவத்தினை உரைத்து அருளியிருக்கிறார். ‘ஐம்பொறிகள் வழியாக அடங்காமல் ஆடிக்கொண்டிருந்த மனத்தை அடக்கி, அறிவாகிய திருவடி என்னுள் இருக்கும் இடத்தைக்காட்டிக் கொடுத்து (இடம் காண்), அதனால் பரானந்தமாகிய பேரின்பத்தில் என்னைத் திளைக்கச் செய்து, ஞான நடனத்தைப் புரியும் கூத்தனாகிய என் குருபிரான் அசைவற்ற நிலையில் (குண்டலி அதனில் கூடிய அசைபை ஒளவையார் அருளிய விநாயகர் அகவல்: 41 ஒளவையார் தாம் அருளிய ஞானக் குறளிலும் அஜபா நலமெல்லாம் அருளி எனக் கூறியிருப்பதை ஊன்றி உணர்க) சித்திரம் போல் என்னை நிட்டையில் இருக்கச் செய்தார் என்னும் செய்தியை இப்பாடலில் திருமூலர்பிரான் கூறியருளியிருக்கிறார்.

குருவருளால் தன்னையறிந்த சீவன் தானே அதுவாக இருப்பதை உள்ளத்தால் உணர்கிறது.

திருமந்திரத்தின் உபதேசப் பகுதி இதுபோன்ற பல்வேறு உண்மைகளையும் தீட்சை இரகசியங்களையும் கொண்டு விளங்குகிறது. குருவும் சீடனும் கொண்டிருக்கின்ற உறவுநிலையை மிகச் சரியாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. (139, 1581) ஆன்மத் தெளிவு பெறுவதற்குக் குரு எந்த அளவுக்கு இன்றியமையாதவர் (114) என்பதை உபதேசப் பகுதியின் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. பேரறிவுப் பெரும்பொருளான இறைவனைக் குரு காட்டிக் கொடுத்த நெறிப்படி அணுகினால் அறிவுக்கண் திறக்கப்பெறும். அருட்காட்சி சித்திக்கும் என்பது திருமந்திர உபதேசப் பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களின் ஒட்டுமொத்தப் பிழிவு ஆகும். இனி திருமந்திர உபதேசப் பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள 30 பாடல்களையும் பருந்துப் பார்வையாகக் காணலாம். அந்தாதித் தொடை அமைப்பில் இவ்வுபதேசப் பகுதி அமைந்துள்ளது. குரு, தன் உபதேசத்தால் ‘முன்றாவது கண்’ எனக் கூறப்பெறும் ‘நினைவுக்கண்’னைத் திறந்து வைக்கிறார். இவ்வுபதேசத்தினால் சீடன் பெற்ற பயன் மனதற்ற பரிசுத்த நிலையில் இருக்கும் ஆகும்.

வினைக்கு ஈடாய் மெய்

ஒவ்வொரு உயிரும் தன் வினைக்கு ஈடாக மெய்கொண்டு (113) உலகில் பிறக்கிறது. உபதேசப் பகுதியின் முதல் பாடலில் மிகத் தெளிவாக இதைக் குறிப்பிட்டுக்காட்டுகிறார் திருமூலர். ‘முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்’ (திருக்குறள் - 319) ‘ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும்’ (சிலப்பதிகாரம்), ‘வினைப்போகமே தேகம் கண்டாய்’ (பட்டினத்தார்) எனவரும் தொடர்கள் எல்லாம் வினையும் உயிரும் கொண்டுள்ள தொடர்பை

மிகச் சரியாக விளக்கி நிற்கின்றன. வினைக்கீடாய் மெய்கொண்டாகிவிட்டபின் இனியேனும் வினை நம்மைப் பற்றிப் படராமல் இருக்க வேண்டும். அதற்கு நாம் இனி என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சிந்திப்பதே அறிவுடையோர் தன்மை ஆகும். திருமூலர் அதற்கு வழி கூறுகிறார்.

குருவே துணை

இறைவன் நம்முள் இருக்கிறார் என்பது திருமூலர் போன்ற சித்தர்களின் முடிந்த முடிபு. (724, 725, 1823) ஆகும். இறைவன் நம்முள் இருப்பது எவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவு உண்மை அவ்விறைவனை நம் அறியாமை என்னும் இருள் மறைத்திருப்பது. அறியாமையை நாம் முயன்று பெறவில்லை. எனினும் அது இறைவனைப் போல் இயல்பாகவே நம்மில் இருக்கிறது. அதை அறிந்து அறிந்து 'அறிதொறும் அறிதொறும் அறியாமை கண்டற்றால்' (குறள்) என்பது போல அறிந்து நீக்க வேண்டும். குருவின் தனிப்பெருங்கருணை சீடனுக்கு அறியாமை இருள் அகற்றுவதற்கான வழியைக்காட்டி வாழ்விக்கின்றது. குருவின் உதவியால் 'அறிவுக்கண்' திறக்கப்பெறுகிறது. குருவின் துணையால் இறைவனை அடையும் வழியறிந்தால், அறிவுக்கண் திறக்கப்பெறும். பாசம் அணுகாது இருக்கலாம் என்கிறார் திருமூலர். இதனைக் கீழ்க்காணும் வரிகளால் அறியலாம்.

'பதி அணுகிற் பசு பாசம் நிலாவே' - 115

'ஆரியன் தோற்றமுன் அற்ற மலங்களே' - 117

'மலங்களைத் தாமென மாற்றி அருளி' - 118

பாசங்களை விட்டு நீங்கி அறிவை அறியும் 'குறி அறிவிப்பான் குருபரனாமே' (119) என்று மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

இறைவன் காட்சி

இறைவனின் திருக்காட்சியைக் காண்பதே உயிர் பெற்றதன் பயனாகும். அதை நோக்கிய பரிணாம வளர்ச்சியின் உச்சக்கட்டம் தான் மனித இனம். அதனால் தான்,

**‘அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது’
(தனிப்பாடல்கள்)**

என்றார் அவ்வையார்,

**‘எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான்
யாதினும் அரிது அரிது காண்:
இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ?
ஏது வருமோ? அறிகிலேன்’ (4)**

என்றார் தாயுமானவர்.

ஒளி வடிவான இறைவன் நமக்குக் காட்சி தரவேண்டும் எனில் அதற்கான முயற்சிகளையும் பயிற்சிகளையும் நாம் மேற்கொள்ள வேண்டும். குரு, இறைவன் அடையும் வழியைக் காட்டிக்கொடுப்பார். (122) உடலுக்குள் இருக்கும் ஒளிவடிவான பேரின்பம் தரும் இறைவன் குருவின் உதவியால் நமக்குக் காட்சி தருவார் (116 & 123) என்கிறார் திருமூலர்.

பசு, பாசம் விலக

அறிவுப்பொருளான இறைத்தன்மையை உணர பல்வேறு தடைகற்கள் உள்ளன. ஆணவம், கன்மம், மாயை..... என அவற்றை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். மேற்சொன்ன தடைக்கற்கள் அனைத்தும் இறைவனை அடையச் சரியான பாதையை அறியும் வரை மட்டுமே தோன்றுவன. ‘பாதை’ அறிந்த பின் அனைத்தும் படிக்கற்களாக மாறும். ‘இறைவனின் திருவருள் நம்மை நோக்கினால் பசு, பாசம் தாமே விலகும்’ (115) என்கிறார் திருமூலர்.

சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைக்க 'பக்தி நெறி' யைத் தெரிந்து கொண்டு முயல வேண்டும். இல்லையேல் நம் முயற்சிகள் யாவும் வீணாகப் போகும். உழைப்பும் காலமும் பயனற்றுப் போகும். வாழ்ந்துகாட்டி வழிகாட்டியவர்களின் (குருமார்கள்) துணையால் 'சிவநெறி' அறிந்தவரை உலகப் பற்றுகள் பாதிக்கமாட்டா (121) எனத் திருமூலர் உறுதியாக நம்பினார். அதைப் பின்பற்றினால் 'பற்றுகள்' தாமே விலகும்.

எல்லாம் அவன் செயல்

உலக இயக்கத்தின் உண்மைகளை உணர்ந்தவர்கள். அதாவது 'காட்சியில் தெளிந்தவர்கள்' (புறநானூறு - 192) அனைத்திற்கும் காரணன் இறைவனே என்றிருப்பார். இதைத் திருமூலர் முக்காலமும் உணர்ந்த நவயோக நந்தி. (122) சிவ சித்தர் (124) எல்லோரும் 'எல்லாம் அவன் செயல்' என்று அறிந்து யோக நித்திரையில் இருப்பார் என்கிறார்.

இருந்தார் சிவமாகி எங்குந் தாமாகி

இருந்தார் சிவன்செயல் யாவையும் நோக்கி

இருந்தார் முக்காலத்து இயல்பைக் குறித்து அங்கு

இருந்தார் இழவுவந்து எய்திய சோம்பே - 127

சிவபானுபவத்தைப் பெற்றவர்கள் முழுதுணர்ந்தோர் என்பதை இதன்மூலம் அறியமுடிகிறது. அவர்கள் எல்லாம் சிவன் செயல் என்று செயலற்று (சோம்பே) இருப்பார். பலனை எதிர்பாராது, பற்றற்றுச் செயலாற்றும் அழிவற்ற - குற்றமற்ற - தூய்மையான இன்பத்தில் நிலைபெற்ற சித்தர். சிவலோகத்தை இங்கேயே - தம் உடலிலேயே தரிசிப்பார். இன்புற்றிருப்பார் என்பதும் அவர்களுக்கு உரிய தனிச்சிறப்பாகும் என்பதை,

'சித்தர் சிவலோகம் இங்கே தரிசித்தோர்' - 125

சித்தர் சிவத்தைக் கண்டவர் - 2526

சித்தர் சிவமயமாய் மலமுன்றும் வென்றவர் (செற்றவர்)
சுத்த சிவமாவார் தோயார் மலபந்தம் - 2969

செப்ப அரிய சிவங்கண்டு தான் தெளிந்து- 126

தூங்கி கண்டார் சிவலோகமும் தம்உள்ளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவயோகமும் தம்உள்ளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவபோகமும் தம்உள்ளே
தூங்கிக் கண்டார்நிலை சொல்வது எவ்வாறே- 129

என்னும் இவ்வரிகளால் உணர முடிகிறது. இவ்வாறு உணர்ந்தவர்கள் தாம் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் ஒளிவடிவான இறைவனிடம் ஒடுங்கும் என்பதை உணர்ந்த சிவசித்தராவார் என்கிறார் திருமூலர்.

வெளியில் வெளிபோய் விரவிய வாறும்
அளியில் அளிபோய் அடங்கிய வாறும்
ஒளியில் ஒளிபோய் ஒடுங்கிய வாறும்
தெளியும் அவரே சிவசித்தர் தாமே. - 124

அறிவின் நிலை

அனைத்தும் நம் மனத்திற்குள்ளேதான் அடங்கி இருக்கிறது என்னும் அனுபவ அறிவை நாம் முதிர்ச்சி பெறுந்தோறும் அறிந்துகொள்ள முடியும். ஒரு மெய்க்குருபிரானின் தயவினால் மனம் அடங்கி அறிவு மேம்படும் அதி அற்புத நிகழ்வு நடைபெறும். அறிவே நம் வடிவு (சொருபம்) என்பதை உணர முடியும். (2357, 2358, 2362, 2363, 2364) இந்த இரசவாதத்திற்குப் பிறகு அறிவே செம்பொருளான இறைவனாக நம் உடம்பினுள்ளே ஒளிர்வதை உணரமுடியும். அந்தச் 'செழுஞ்சுடரான இறைவன் அவரவர் 'அறிவின் நிலைக்கேற்பத்' தோன்றுவான் என்பதை,

‘எவ்வாறு காண்பான் அறிவு தனக்கு எல்லை

அவ்வாறு அருட்செய்வன் ஆதியரன் தாணும்’- 130

என்கிறார் திருமூலர். தன்னை அறியும் தவத்தில் இருப்போர் (2355, 2611) இந்நிலையினை அடைய முடியும்.

அத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த ‘மாணிக்கத்துள்ளே மரகதச் சோதியாய்’ (131) விளங்கும் இறைவனின் ‘திருக்கூத்தைக் கண்டு’ போற்றி வணங்கியோர் ‘பேறு’ (132) பெற்றவராவர். அவர்கள் மவுனநிலையில் இருப்பர். இப்பெருநெறி (132) புலன்களை ஒருமையுள் ஆமைபோல் உள் ஐந்து அடக்கி (133) உள்முகமாகச் செலுத்துபவர்களால் அடையத்தக்கதாகும். இப்பெருநிலையை குருபிரானாகிய நந்தியின் அருளால் தான் அடையமுடியும். இதனை மிக மிக நுட்பமாகத் திருமூலர் பிரான் பின்வரும் பாடலில் உணர்த்துகிறார்.

களிம்பு அறுத்தான் எங்கள் கண்ணுதல் நந்தி
களிம்பு அறுத்தான் அருட்கண் விழிப்பித்துக்
களிம்பு அணுகாத கதிர் ஒளிகாட்டிப்
பளிங்கில் பவளம் பதித்தான் பதியே. -114

திருவடி ஞானம்

பவளம் போன்ற செந்நிறமான ஜோதியாக இருக்கும் சிவபெருமானின் திருவடியில் பளிங்குபோல் இருக்கும் சீவன் சேர் தலே திருவடி ஞானம் ஆகும். (114) குருவின் ‘திருவாய்மொழியைக்’ கேட்டு உணர்வோர், எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ‘சோதிவடிவான இறைவனைக்’ கண்டு அடைகின்றனர். கடரில் கடர் சேர்ந்தது போல் இறைவனோடு கலந்து நிலைத்து வாழ்கின்றனர். (134 & 135) இந்த நிலையான

வாழ்வு பெற வேண்டும் எனில் 'சீவன் சிவத்தில்' அடங்க வேண்டும். இதுவே முடிந்த முடிபு ஆகும். எனவே, எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக உள்ள இறைவனின் 'திருவடியை' நாட வேண்டும் என்கிறார் திருமூலர். உலகில் உள்ள அனைத்திற்கும் (உயிருள்ளவை - உயிரற்றவை) ஆதாரமாக உள்ளது இறைவனின் திருவடி ஆனால், அத்திருவடி நிராதாரம் ஆகும்.

'செப்பினிற் சீவன் சிவத்துள் அடங்குமே' - 136

**'கடந்தொறும் நின்ற உயிர்கரை காணில்
திடம்பெற நின்றான் திருவடி தானே' - 137**

அகத்தே கண்கொண்டு பார்ப்பவர்க்குத் 'திருவடியே' சிவமாகவும், சிவம் வீற்றிருக்கும் சிவலோகமாகவும், நல்ல நெறியாகவும், அடையத்தக்க புகலிடமாகவும் உள்ளது என்ற இறைவனின் திருவடிப் பெருமையைப் போற்றுகிறார் திருமூலர்.

'திருவடியே தஞ்சம் உள் தெளிவார்க்கே'- 138

எனவே, 'திருத்தாள் இணையை' 'தொடர்ந்து' 'இடையறாது சிந்தித்து' (141) போற்றி வழிபட வேண்டும். 'திருவடி ஞானம்' இதனால் தோன்றும் என்கிறார் திருமூலர். இதன் விளைவு ஐம்புலச் செயற்பாடுகளும் குருவை நோக்கியதாக இருக்கும். இதனால் அப்புலன்களின் செயற்பாடுகள் நல்லனவற்றின் பால் இயல்பாகவே மடைமாறும் (139 & 140) என்பதனையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

சிந்தையில் சிவனை வைத்தோர், சிவகுருநாதனது நடனத்தைக் 'கண்கள் களிகூரக்' (142) காணலாம். அவர்கள் புண்ணியராய் 'வெட்டவெளி' எனப்பெறும் 'பெருவெளி'யில் ஒன்றி இருக்கலாம். இது சிவமே வடிவான குருவால் ஒவ்வொரு ஆன்மாவும்

அடையத்தக்கப் பேறு ஆகும் என்பதைக் கடைசிப் பாடலில் முடிந்த முடிபாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

போதந் தரும் எங்கள் புண்ணிய நந்தியைப்
போதந் தனில் வைத்துப் புண்ணியர் ஆயினார்
நாதன் நடத்தால் நயனம் களிகூர
வேதம் துதித்திடப் போயடைந்தார் விண்ணே- 142

உவமைகள்

1. மூங்கிலில் இருந்து தானே தோன்றும் நெருப்பைப் போல -116

பக்குவத்திற்கு ஏற்ப ஊனுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் இறைவன் வெளிப்படுவது - மூங்கிலில் நெருப்புத் தோன்றுவது போல. இயற்கையாகவே மூங்கிலில் தீ ஒளிந்திருக்கிறது. காலம், சூழல் வாய்க்கின்ற போது நெருப்புத் தானாகவே தோன்றுகிறது. அதுபோல - பக்குவப்பெற்ற சீடனின் நினைவில் இறைவன் ஜோதி வடிவாகத் தோன்றுவான்.

2. சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சம் போலவே - 117

பதியாகிய இறைவனின் ஞானத்தை, குரு தன் உபதேசம் வழிச்சீடனின் மலங்களாகிய பஞ்சினை எரித்துவிடுகிறார். சூரியன் - ஆரியன், பஞ்சு - மலம், காந்தக்கல் - உயிர்.

3. நெறி அறியாது உற்ற நீராழம் போல - 119

வழி அறியாது வெள்ளத்தில் அகப்பட்டது போல மயங்கி நிற்கும் சீடனுக்கு குரு உபதேசத்தால் நல்வழியைக் காட்டி அருளுவார். (குறி அறிவிப்பான் குருபரனாமே - 119)

4. ஆமேவு பால்நீர் பிரிக்கின்ற அன்னம் போல் -120

பசுவின் பாலினிடமிருந்து நீரைப் பிரித்தெடுக்கும் அன்னப் பறவைபோல குருபரன் சீடனின் மலங்களை பிரித்துவிடுகிறார்.

5. எரிசார்ந்த வித்து ஆமே - 120

வறுத்த விதை முளைக்காதவாறு போல பிறவிதோறும் நம்முடன் வந்த மலங்களை அழித்துவிடும் குருவின் உபதேசம் (அம்பலவன் ஆட்டம்)

6. ஒருமையுள் ஆமைபோல் உள் ஐந்தையும் அடக்கி - 133

மன ஒருமைப்பாட்டுடன் ஆமையைப் போல ஐம்பொறிகளையும் அடக்கிய சாதகர்கள் பெருமை சிறுமை என்ற இரண்டையும் குற்றமற உணர்ந்திருப்பார்.

7. புரை அற்ற பாலினுள் நெய் கலந்தாற் போல - 134

பாலினுள் நீக்கமற நெய் கலந்து இருப்பது போல, சீடனது நினைவில் குரு நிறைந்திருப்பார். உபதேசத்தைப் பெற்ற சீடன் உடம்பை விட்டாலும் உணர்வால் பிரம்மத்தோடு ஒன்றி நிலைத்து இருப்பான்.

8. நீரினில் உப்பு கலந்து இருக்கிறது - 136

ஞானசூரியனாகிய குருவின் உபதேசத்தால் மலங்களாகிய நீர் மறைந்து வருகிறது. சீவனாகிய உப்பு மீண்டும் மலங்களாகிய நீருடன் சேர்ந்தால் உலகமென்னும் பிறவிப் பெருங்கடலில் சிக்கிக் கொண்டு உழலும். இதை உணர்ந்த சீடன் குருவின் உபதேசத்தைப் பெற்று சிவத்தின் திருவடிகளில் அடங்கிவிடுகிறான்.

இறைவன்நிலை

1. செவ்வானிற் செய்ய செழுஞ்சுடர் மாணிக்கம் - 130

செவ்வானத்தைக் காட்டிலும் மிக்க செம்மையான ஒளியை வீசுகின்ற மாணிக்கமாகச் சிவபெருமான் திகழ்கிறார்.

2. மாணிக்கத்துள்ளே மரகதச் சோதியாய் - 131

சிவபெருமானின் சிவந்த ஒளியில் உமையின் பச்சை ஒளி இணைந்திருக்கிறது - அம்மையப்பர் திருக்கோலம். மாற்றுக் குறையாத பசும் பொன்னாக ஒளிரும் (பொன்னம்பலத்தில்) மாணிக்கச் சோதியாகிய சிவபெருமான் ஆனந்த நடனம் ஆடுகிறார். இந்தப் பொற்பதிக் கூத்தினை யோகிகளும் - சித்தர்களும் தங்கள் ஊனுடம்பிற்குள்ளே கண்டு, தொழுது, போற்றி, வணங்கிப் பிறவாமை எனும் பெரும்பேற்றினைப் பெற்றனர்.

உபதேசப் பாடல்களின் கருத்து

1. சீவர்களின் பிறப்பு இரகசியமும் குருவாக வரும் இறைவனின் திருத்தாள் பெருமையும் திருவடியாகிய ஆனந்தக் கண்ணைக் காட்டிக் களிம்பை - மலம் அறுத்தல் - 113
2. களிம்பு அறுக்கும் குருபிரானின் சிறப்பு - 114
3. பதி, பசு, பாசத்தின் இயல்பு - 115
4. ஞான சூரியனாகிய குருவின் பெருமை - 116
5. ஞான சூரியனின் முன் பஞ்சுபோல் மலங்கள் எரிந்துவிடும் - 117
6. மலங்கள் குருவின் அருளால் அழியும் - 118

7. குறி (இலக்கு) அறிவிப்பார் (உபதேசத்தால்)குருபிரான் - 119
8. பாலில் இருந்து நீரை அன்னப்பறவை பிரிப்பது போல் ஆன்மாவைப் பற்றியிருக்கும் மலங்களைப் பிரிவுறச் செய்து பதியுடன் அடையச் செய்வார் குரு - 120
9. சிவயோகிகள் உடம்போடு வாழ்ந்திருந்தாலும் உலகப்பற்று அற்று இருப்பர் - 121
10. சிவ ஒளியில் (சிவஜோதி) சீவ ஒளியை (ஜீவஜோதி) இணைத்தல் - 122
11. குருபிரானின் உபதேசம் திருவடி ஞானத்தை அளித்திடும் - 123
12. சிதாகாசப் பெருவெளியில் ஒளிமயமாய் ஒடுங்குதல். பேரொளியில் சிற்றொளி கலத்தல் - 124
13. சித்தர் 36 தத்துவங்கள் வழிநின்று முத்தியை அடைவர் - 125
14. 36 தத்துவங்களை ஏணிப்படிகளாகக் கொண்டு ஒப்பற்ற சிவானந்தப் பேரொளியில்இணைந்து இன்புறுவர் சித்தர் - 126
15. மூன்று காலங்களையும் உணர்ந்து எங்கும் தாமாகி நிற்கும் நிலையையும் - அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த நிறைவாய் இருக்கும் இறைவனை உணர்ந்து செயலற்று இருப்பர் சித்தர் - 127
16. 36வது தத்துவமாகிய நாதாந்த நிலையில் பேரின்பம் எய்தி சும்மா இருக்கும் சுகத்தில் இருப்பர் சித்தர் - 128

17. சும்மா இருக்கும் சுகத்தில் (தூங்கிக்கண்டார்) வாழும் சித்தர்கள் தம்முள்ளே சிவனைக் காணும் பெறு பெற்றவர் - 129
18. ஆன்மாக்களின் பக்குவத்திற்கு ஏற்பக் குருபிரான் வடிவிலிருக்கும் சிவப்பரம்பொருள் அருள்புரிகிறது - 130
19. 'மாணிக்கத்துள்ளே மரகதச் சோதியாய்' விளங்கும் இறைவனின் 'திருக்கூத்தைக் கண்டு' போற்றி வணங்கிய சிவயோகியர் 'பேறு' பெற்றவராவர் - 131
20. தொண்டே தொழுகையாக வாழ்ந்த இந்தச் சிவசித்தர் பிறப்பற்றவர். அருவமாக இருந்து உலகிற்கு வழிகாட்டுவர் - 132
21. ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்து புலன்களையும் அடக்கியவர் இருமையும் (பெருமை -சிறுமை) கடந்து இருப்பர் - 133
22. பாலுள் நெய் கலந்து மறைந்திருப்பதைப் போல சீவனுள் சிவம் மறைந்திக்கும் - 134
23. தீர்த்தம் என்பது தேசிகர் வார்த்தை. உபதேசம் என்னும் அருள்நீரில் (பாதோதகம்) தீர்த்தம் ஆடிய சீடன் உய்தி பெறுவான். 135
24. நீரில் உப்பு கலந்திருப்பது சீவனில் சிவன் கலந்திருக்கும் - 136
25. எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக உள்ள இறைவனின் திருவடியில் சீவன் (பசு) அடங்கியிருக்கும் - 137
26. பேரொளிப் பிழம்பாக இருக்கும் திருவடியே சிவம். அவ்வொளி இருக்கும் இடமே சிவலோகம். அவ்வொளியே

சிவனை அடைவதற்குரிய வழி. அகநோக்கு உடையவற்கு அவ்வொளியே புகலிடம் - 138

27. குருபரனின் உபதேசத்தால் தெளிவு உண்டாகும். மேனீ கண்டால், நாமம் செப்பல், திருவார்த்தைக் கேட்டல், திருவுருவத்தைச் சிந்தித்தல் - இவற்றின் உண்மைப் பொருளை குருமுகமாக அறிதல் வேண்டும் - 139
28. குருபிரானின் உபதேசத்தைக் கேட்டவுடன் மனம் புலன்வழி ஓடாது சேட்டைகள் அற்று அமைதி அடையும் - 140
29. குருபரனின் திருத்தாளினைத் தொடர்ந்து சிந்திக்க மனதற்ற பரிசுத்த நிலையினைப் பெற்று 'திருவடி ஞானம்' தோன்றும் - 141
30. அறமே வடிவமான சிவபெருமானை அறிவினில் வைத்து இடைவிடாது நினைக்கும் புண்ணியம் செய்தோர் பரகாயவெளியில் விளங்கி இருப்பர் - விண்ணே. 142

நிறைவாக.....

உயிரின் வினைக்கீடாய் விண்ணிலிருந்து மண்ணிற்குக் குருபிரானாக இறைவன் இறங்கிவருகிறான். குருபிரான் உபதேசத்தால் படிப்படியாக உணர்வு பெற்று, உயர்ந்து மீண்டும் உயிர் விண்ணை அடைகிறது. திருமூலர் முதல் பாட்டில் உயிரின் தோற்றத்தை எடுத்தோதினார். பின், ஒரு மெய்க்குருபிரானின் அருளினால் பல படிநிலைகளைக் கடந்த சிரசின்மேல் இருக்கும் சிதாகாசப் பேரொளியில் இணையும் பெரும்பேற்றைப் பெறுகிறது என ஒதினார். இப்பேறுபெற்ற சித்தர்களின் பெருமைகளையும் அவர்தம் யோக நெறிகளையும் உபதேசத்தின் வழி உணர்த்தி அருளியிருக்கிறார் திருமூலர்.

நிறைவின் நிறைவாக.....

உயிர்களின் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப, குருபிரான் மெல்ல மெல்ல நெறிமுறைகளை உணர்த்தி உபதேசம் வழங்கி - தன் திருவடியாகிய திருவருளில் (பளிங்கில் பவளம் பதித்தான் பதியே) இணைத்துக் கொள்ளுகிறான். உயிரின் களிம்பினை அறுப்பதற்கு இறைவனாகிய குருபிரான் வழங்கிய உபதேசம் எது - என்ன? என்பது பற்றிய குறிப்பு உபதேசப் பகுதியில் இல்லை.

உபதேசப் பொருளை அல்லது மந்திரத்தை ஒரு மெய்க்குருபிரானிடம் உபதேசமாகப் பெற்றுக்கொள்க எனச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார் போலும்.....

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமந்திரம் கூறும் முத்திக்கோட்பாடு

சீ. ரமணராஜா

அறிமுகம்

சைவசமய மரபானது பல்வேறு வகையான சிறப்புக்களைத் தனக்குள் அகப்படுத்திய பெருமைக்குரியது. இம்மரபினைச் செழுமைப்படுத்திய இலக்கியங்களும் அவற்றின் பொருண்மைகளும் விதந்து குறிப்பிடும் வகையில் இப்பெருமைகளை ஆழ அகலமாக்கின. இவ்விலக்கிய வரிசையில் திருமூல நாயனாரால் ஆக்கியளிக்கப்பட்ட திருமந்திரமானது தோத்திரம், சாஸ்திரம் எனும் இருநிலைப் பண்பினையுடையது. இதனடிப்படையில் சித்தர் மரபினையும், சைவசித்தாந்த செல்நெறிகளையும், யோகப்பயிற்சி நுட்பங்களையும் மரபுரீதியாகச் செழுமையடையச் செய்ததில் திருமூல நாயனாரின் பங்கு அளவிடற்கரியது.

சைவசித்தாந்தம் என்பது சைவத்தின் தத்துவப்புலத்தை ஆழமாக ஆராய்ந்து விளக்கும் பகுதியாகும். வேதங்களும் ஆகமங்களும் இத்தத்துவத்தின் மூலநூல்களாக உள்ளன.

வடமொழி ஆகமத்தின் சாரமாகக் கொள்ளப்படுகின்ற திருமந்திரம் சைவசித்தாந்த தத்துவ வளர்ச்சியில் அளப்பரிய இடத்தினை வகிக்கின்றது. சைவசித்தாந்தம் என்ற சொற்றொடரை முதன்முதலில் பிரயோகப்படுத்திய காலத்தால் முற்பட்ட நூலாகத் திகழும் திருமந்திரம், அக்கோட்பாட்டின் அடிப்படை அம்சங்களான கடவுள், உயிர், தளை பற்றியும், உயிர்களுடன் தொடர்பாக அதன் உயர் இலட்சியமாகிய வீடுபேறு (விடுதலை), சாதனைகள் (மார்க்கம் / வழிகள்)பற்றிய சிந்தனைகளையும் விளக்கும் நூலாக அமையப்பெற்றுள்ளது.

நூறு சமயங்கள் இருந்தாலும் வீடுபேற்றை அளிக்கும் நெறி சிவநெறி என்று திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். சைவசித்தாந்த தத்துவத்தில் உயிர்க்கோட்பாட்டுடன் தொடர்பான முத்தி பற்றிய சிந்தனையில் பதி - பாசம் - குரு - திரிமல நீக்கம் - இருவினை ஒப்பு -சக்திநிபாதம் - மற்றும் சாதனங்கள் (வழிகள்) முதலியன தொடர்புகின்றன. இவைபற்றிய முழுவதின் விடயங்களையும் திருமந்திரப் பகுதியில் கண்டுணர முடிகின்றது. குறிப்பாக ஒன்பது தந்திரங்களும் மேற்போந்த சிந்தனைகளை தெளிவாக எடுத்தாள்கின்றன.

திருமந்திரம்

அனுபவவியலின் சிறந்த வெளிப்பாடுகளாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்ற சைவசமயத்தின் இலக்கிய வரிசையில் பன்னிரு திருமுறைகள் முதன்மையும் தனித்துவமும் பெறுகின்றன. இத்திருமுறைத் தொகுப்பில் பத்தாம் திருமுறையாக திருமூலருளிய திருமந்திரம் அமைந்துள்ளது.

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையில் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப”

என்று தொல்காப்பியர் மந்திரம் என்பதன் இலக்கணத்தை வகுத்துள்ளார். அனைத்துப் பண்புகளும் நிறைந்து மொழியவல்ல

பெருமக்கள் ஆணையிட்டுக் கூறிய வாய்மொழிகள் யாவும் மந்திரம் ஆகும் என்பது மேற்கூறிய செய்யுள் விளக்கும் பொருளாகும். மந்திரம் என்பது ஆலோசனை, அமைச்சரவை, எண்ணம், வேதமந்திரம், வீடு, அரண்மனை, மண்டபம், குகை, மேருமலை, குதிரைச்சாலை எனும் பொருள்களிலும் எடுத்தாளப்படுகின்றது. மக்களிடையே ‘மந்திரம் கால் மதி முக்கால்’ என்ற பழமொழி வழக்கத்திலுள்ளமையைக் காணலாம். மந்திர நிகண்டு, ருத்ரகற்பம், விச்வாமித்ராதி கற்பம் முதலான மந்திர சாஸ்திரங்களில் மந்திரம் என்பது பற்றி விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே நிறைமொழி மாந்தராகிய திருமூல நாயனரால் அருளப்பட்ட இந்நூல் தமிழிலுள்ள மந்திரங்களுள் தலையாயதென்பது புலப்படும்.

இந்நூலானது திருமந்திர மாலை, தமிழ் மூவாயிரம், மூவாயிரம் தமிழ், தமிழாகமம், சுந்தரனாகமம், மந்திரமாலிகை முதலிய பல பெயர்களால் சுட்டுணர்த்தப்படுகிறது. மூலன் உரை செய்த மூவாயிரம் தமிழ் என திருமூலரே எடுத்தாண்டிருப்பதனால் இதன் பாடல்கள் மூவாயிரம் என்பது அறியப்படும். ஆயினும், மூவாயிரத்திற்கும் அதிகளவான பாடல்கள் இந்நூற் பதிப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூல் ஒன்பது ஆகமங்களின் பெயரால் ஒன்பது தந்திரங்களாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள தன்மையினை,

“பெற்ற நல்லாகமம் காரணம் காமிகம்
உற்ற நல்வீரம் உயர்சித்தம் வாதுளம்
மற்றங் வியாமளம் ஆகுங்காலோத்தரம்
துற்றநற் சுப்பிரம் சொல்லும் மகுடமே”

(திருமந்திரம்-63)

எனவரும் திருமூலர் வாக்கினால் அறிய இயல்கிறது.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சைவசிந்தாந்தம் என்ற சொல்லினை முதன் முதலில் எடுத்தாண்ட பெருமை திருமந்திரத்திற்கேயுண்டு.

‘தற்பரம் கண்டுளோர் சைவசித்தாந்தரே’ என திருமந்திரம் இதனை எடுத்தாள்கிறது. உமாபதி சிவமும், ‘தற்சிவம் என்பர் தெரிந்துளோரே’

என்று குறிப்பிட்டிருக்கக் காணலாம். திருமுலர் ‘தற்பரம்’ என்று சுட்டிய பொருளை உமாபதி சிவம் ‘தற்சிவம்’ என எடுத்தாண்டிருக்கின்றமை ஈண்டு நோக்குதற்குரியது.

ஆன்மாக்களின் உயர் இலட்சியம்

இந்தியத்தத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமது அறிவுப்புலங்களினூடாக ஆன்மாக்களின் உயரிய லட்சியமாகிய முத்தி பற்றிய சிந்தனைகளை வேறுபட்ட வடிவங்களில் எடுத்தியம்பியிருக்கின்றன. ஆன்மாக்களின் வாழ்வு என்னும் பெரும் பயணம் இறைவனை அடையும் பொழுது நிறைவடைகின்றது. வாழ்க்கையின் மேலான நோக்கம் வீடுபேறடைதலே. பாசப்பிணைப்பினால் மனம் அலைந்து உழன்று சுகதுக்கங்களை அனுபவித்து, அறியாமை நீங்கி தனது தவறுகளுக்கும், குற்றங்களுக்கும் மனக்கலக்கமுற்று இறுதியில் அமைதி அல்லது சாந்தநிலை பெறவிரும்பும் ஆன்மாக்களின் உயர்ந்த இலட்சியமே வீடுபேறு அல்லது முத்தி நிலையாகும்.

இந்தியத்தத்துவ சிந்தனையில் குறிப்பாக சைவத்தத்துவ மரபில் முத்திக் கோட்பாட்டிற்கு தனித்துவமான இடமுண்டு. சைவசித்தாந்த முத்தி பற்றிய கோட்பாட்டில் அகச் சமயங்களான பாடானவாத சைவம், பேதவாத சைவம், சிவசமவாத சைவம், சிவசங்கிராந்தவாத சைவம், ஈஸ்வர அபிகாரவாத சைவம், சிவாத்துவித சைவம் என்பவற்றோடு வேறுபடுகின்றது.

சைவசித்தாந்திகள் பன்மை வாதிகள் காஸ்மீரசைவரும், வீரசைவரும் ஒருமை வாதிகள். காஸ்மீரசைவரும், வீரசைவரும் பதி, பசு, பாசம் என்ற திரிபதார்த்தங்களையும் சைவ

சித்தாந்திகளைப் போல் உண்மைப் பொருட்களாக ஏற்றுக் கொண்டாலும், இறுதியில் அதாவது முத்தி நிலையில் பதி மட்டுமே உண்மை, ஏனைய யாவும் அதனோடு ஒன்றாகி விடுகின்றன என்கின்றனர். பதியும் பசுவும் ஆரம்பத்திலேயே இயற்கையாக வேறுபாடுடையவை என்று கூறும் வீரசைவம், வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் அநாதியாகவே ஆன்மாவைப் பீடித்துள்ள பாசங்கள் என்கின்றது. பதி பற்றிய உணர்வு கிடைத்த மாத்திரத்தில் ஜீவன் பாசங்களினின்றும் நீங்கி பரம சிவனைப் பெறுகின்றான் என்பது அவர்களின் வாதமாகும். இவ்வாறான இணைவு சிவைக்கியம் எனப்படுகின்றது. இதனை திருமந்திரம் 'தத்துவம் அயிக்கியம்' என்கிறது. அதாவது, சிவ (தத்) சீவ (துவம்) இணைவு (ஐக்கியம்) என்று இதனைக் கொள்ள முடிகிறது.

சித்தாந்த முத்தியும் திருமந்திரச் சிந்தனைகளும்

சைவசித்தாந்த முத்திக் கோட்பாடு முடிந்த முடிவாக விளங்குகின்றது. இத்தத்துவத்தின் பிரமாண நூல்களில் ஒன்றான திருமந்திரத்தில் முத்தி பற்றிய சிந்தனைகளின் பரிமாணங்கள் பல்வேறு முறைமைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. முத்தி என்பது என்ன? யாருக்கு இது கைகூடும்? எப்போது இந்நிலை சித்திக்கும்? இந்நிலை கைகூடுவதற்கு யாருடைய துணை அவசியம்? அத்துணையைப் பெறுவதற்கு யாது செய்தல் வேண்டும்? அந்நிலையைச் சேருவதற்கான சாதனங்கள் யாவை? அணைந்தோர் இயல்புகள் யாவை? என்ற வினாக்களுக்கு ஆழமான அறிவினையும், பகுத்து நோக்கும் திறனையும் தருவதாக திருமந்திரம் அமையப் பெற்றுள்ளது.

பாசத்தொடர்புகளின் காரணமாக உயிர்கள் உலகில் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக் கொள்கின்றன. அறியாமை அகல தாம் செய்தனவற்றை நிவர்த்திக்க முயன்று இறுதியில் அமைதி பெற நிலையான இன்பத்தை நாடுகின்றன. நிலையான இன்பமே பேரின்ப நிலையாகும். இதனை திருமந்திரம் 'நீங்கா அமுத நிலை' என்கிறது. உண்மையான வீடும் இதுவேயாதலின்

இப்பேறு 'வீடுபேறு' எனச் சுட்டுணர்த்தப் படுவதாயிற்று. சைவசித்தாந்திகள் வலியுறுத்தும் ஆன்மாக்களின் உயரிலட்சியமாக விடுதலை அமைகிறது.

“உள்ள மலநீக்கி யோங்கு சிவானந்த
வெள்ளத் திளைத்ததுவாய் மேவுதலே – கள்ளவிழ்ப்புங்
கொத்தார் விரிசடையார் கூறு சிவாகமத்தில்
சித்தாந்த முத்தியெனத் தேறு” (முத்தி நிச்சயம் - 50)

என குருஞான சம்பந்தர் எடுத்தாள்வது குறிப்பிடத்தக்கது. சித்தாந்த ஞானத்தின் பயன் முத்திப் பேற்றினை அடைதலே ஆகும். அதாவது சிவத்தோடு ஆன்மா அத்துவிதமாய்க் கலந்து சிவனது பேரின்பத்தில் திளைத்திருப்பதே சிந்தாந்த முத்தியாகும். சித்தாந்தமுத்தி சிவத்தோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து, ஆன்மா சிவனது பேரின்பத்தில் திளைத்திருப்பதேயாகும். தாயுமான அடிகளும் இம்முத்தி நிலையினைச் சுத்தாத்துவித முத்தி என எடுத்தாள்கிறார்.

உயிர் பெத்த நிலையில் ஆணவ மலத்தோடு எவ்வாறு தான் என வேறு தோன்றாது அதில் அழுந்தி நிற்கின்றதோ, அது போலவே முத்தியிலும் சிவத்தோடு தான் என வேறு தோன்றாது அதனில் அழுந்தி நிற்கும் என்பதே சித்தாந்த முத்தியாகும் என சிவப்பிரகாசம் தெரிவிக்கின்றது. ஆணவத்தோடத்துவிதமானபடி மெய்ஞானத் தாணுவினோடு அத்துவிதம் சாருநாள் எந்நாளோ? (தா. பா. எந்நாட்கண்ணி, 28) என்றமைந்த தாயுமானவரின் கருத்தியல் சிந்தனையும் இங்கு நினைத்தற்குரியது. ஆன்மாவானது சிவானந்தமாகிய சிவத்திடம் பொருந்தி நிற்கும் காலத்தில் அதாவது மோட்ச நிலையில் ஆணவமலம் ஆன்மாவைப் பந்திக்காது. அவ்வாறு பந்தித்தாலும் தன்முனைப்பு நீங்கி அச்சிவானந்த நிலையில் நிற்கும். அந்நிலையில் பேரின்ப நிலையாகிய நீங்கா அமுத நிலை பெறலாம்.

“நீங்காச் சிவானந்த நேயத்தே நின்றிடப்

பாங்கான பாசம் படரா படரினும்

ஆங்கார நீங்கி யதனிலை நிற்கவே

நீங்கா அமுத நிலை பெறலாமே” (திருமந்திரம் - 1605)

என்று அச்சிறப்பினை திருமந்திரம் எடுத்தாள்கிறது.

பசு பாசத்தில் அமுந்தி நிற்கும் நிலை பெத்த நிலையாகும். அது பதியில் அமுந்தி நிற்கும் நிலையே முத்திநிலை என்று சித்தாந்திகள் விளக்குவர். இந்த அத்துவிதக் கலப்பினை விளக்குவதற்கு தாள் + தலை என்ற சொற்களின் புணர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்வது சித்தாந்த மரபாகும்.. இக்கருத்தியல் சிந்தனையை உமாபதி சிவம்,

‘தாடலை போல் கூடியவைதானிகழா வேற்றின்பக்

கூடலைநீ ஏகமெனக் கொள்’ (திருவருட்பயன்,8.4.)

என எடுத்தாண்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. தாடலை என்னும் நிலையை இரண்டறக் கலத்தல் எனும் தன்மையில் குறியீட்டு வடிவத்தில் தெளியவைக்கும் விதத்தில் இறைவனுடன் இணையவல்லதென எடுத்தாள்வர். இத்தன்மையைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த கீழ்வரும் திருமந்திரச் செய்யுளும் அதன் இறுதி அடியும் ஆழ்ந்து நோக்குதற்குரியதாகும்.

“பேச்சற்ற இன்பத்துப் பேரானந்தத்திலே

மாச்சற்ற என்னை சிவமாக்கி மாள்வித்துக்

காச்சற்ற சோதி கடன்முன்றுக் கைக்கொண்டு

வாச்ச புகழ் மாளத் தாள் தந்து மன்னுமே”

(திருமந்திரம் - 1595)

சிவத்தை வழிபடுவதிலும் பாச நிலைக்கேற்ப பசுவின் எண்ணமும் வெவ்வேறு தகுதியைப் பெற்று விளங்கும். அதனால் பசுத்

தன்மையோடு கூடியவர் எல்லாமாய் விளங்கும் சிவத்தை அறியமாட்டாதவராயினர். இக்கருத்தினை திருமந்திரம்,

“எண்ணினைச் சென்றணுகாமல் எணப்படும்
அண்ணலைச் சென்றணுகாப் பசு பாசமே...”

(திருமந்திரம் - 1911)

என எடுத்தாள்கிறது. இத்தன்மை எதுபோலெனின்,

“...விண்ணினைச் சென்றணுகா வியன் மேகங்கள்
கண்ணினைச் சென்றணுகாப் பல காட்சிகள்” (மேலது)

போன்றதாகும். அதாவது, மேகம் வானத்தில் சஞ்சாரம் செய்யினும் ஆகாயம் முழுமையும் வியாபிக்கும் ஆற்றல் உடையதல்ல. காட்சியின் பிரதிபலிப்பு யாவருக்கும் ஒன்றாகவே இருந்தாலும் அவரவர்களின் உணர்திறனுக்கு ஏற்றாற் போல் அவை மாறுபட்ட உணர்வுகளை உண்டுபண்ணுகின்றன என்பதனை மேற்போந்த செய்யுள் விளக்குவதாயுள்ளது.

பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் பாசங்களின் தொடர்பிருக்கும் வரை சிவபரம்பொருளை அறியாதிருக்கும். சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்ட பொருளான இறைவனை (சிவனை) உயிர்கள் பற்ற வேண்டுமாயின், உயிர்களைப் பந்தித்த பாசங்களில் இருந்து ‘விடுபடுதல்’ வேண்டும். அவ்வாறு விடுபட விரும்பும் நிலையே ‘வீடுபேறு’ எனப்படும். இதனை, முத்தி, முத்திப்பேறு, முத்தி நிலை, மேலான நிலை, அருக நிலை, மோட்சம், நிர்வாண நிலை, விடுதலை எனவும் வழங்குவர். திருமுலர் ‘வீடாகுதல்’ எனும் சொற்பதத்தை,

“நேயத்தின் ஞாதுரு நேயத்தில் வீடாகும்”

(திருமந்திரம் 1606)

என்று எடுத்தாள்கிறார். அதாவது அறியப்படும் பொருளான சிவத்தை (ரூயம்), ஆன்மா (ரூதுரு) அறிந்து அதுவாகவே (சிவமாகவே) அமைவது வீடாகும் என்பது அதனால் பெறப்படும், ஆதலால், “உயிர்க்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள கலப்பினால் ஒன்றாய், பொருள் தன்மையால் வேறாய், ஒரு செல்லினிடத்து இருபொருளும் ஒருங்கு செல்லுதலால் உடனாய் நிற்கின்ற அபேதம், பேதம், பேதாபேதம் என்னும் மூன்றனுள் ஒன்றாகச் சொல்ல வராது. அம்மூன்றும் ஒருங்கு தோன்ற நிற்கும் அத்துவிதத் தொடர்புக்கு ஒரு காலத்தில் புதுவதாய் உண்டாகாது என்றும் உள்ளதேயாதலின், அத்தொடர்பு பற்றிப் பெத்தத்தில் பதியிடத்துச் செல்லாது பாசமே தானாய் நின்ற உயிர், முத்தியில் பாசத்தில் செல்லாது பதியே தானாய் நிற்கும்” என்பதே சைவசித்தாந்தம் கூறும் முத்தியாகும் என்பது தெளியப்படும்.

இங்கு ரூயத்தை மறவாத நிலையாகிய நிட்டை நிலை வியாபகமாகிய சிவத்துள் வியாப்பியமாகிய ஆன்மா அடங்கி அழுந்தி நிற்கும் நிலையாகலின் இச்சித்தாந்த முத்தி ‘அடிசேர் முத்தி’ என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

“...ரூயத்தைப் பாதத்தால்

சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே”

(திருமந்திரம் - 1437)

இத்தகைய அடிசேர் முத்தியில் உயிரானது பிறவியாகிய வெப்பம் நீங்கி தண்மையாகிய இன்பம் பெற்று மகிழ்தலால் இது இறைவனது ‘திருவடி நிழல்’ என்று பேசப்படுகின்றது. இத்திருவடி இன்பத்தை, ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே என நாவுக்கரசர் குறிப்பிட்டிருக்கக் காணலாம். இவ்வாறு பலவாறு விரித்துரைக்கப்படும் முத்தி நிலையே சித்தாந்தம் கூறும் பரமுத்தியாகும். பரமுத்தி தவிர, அபரமுத்தி, பதமுத்தி, சீவன் முத்தி என்பன பற்றியும் பேசப்படுகின்றது. திருமூலர், ஜீவன்

முத்தி என்பது ‘அதீதம்’ என்றும், பரமுத்தி என்பது எல்லாம்
லயிக்கும் “உபசாந்த நிலை” என்றும் சிவமுத்தி என்பது
‘ஆனந்தம்’ என்றும் அமைந்த கருத்தினை,

“சீவன் தன் முத்தி அதீதம் பரமுத்தி
ஓயுபசாந்தம் சிவமுத்தி ஆனந்த
முவயின் முச்சொருப முத்தி முப்பாலதாய்
ஓ உறு தாரத்தில் உள்ளும் நாதாந்தமே”

(திருமந்திரம் - 2474)

எனத் திருமூலர் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார். எனவே சிவமுத்தி
அல்லது ஆனந்தம் பெறுவதற்கு சத்சித் ஆனந்த வடிவினான
பரமசிவனை இடைவிடாமல் தியானம் செய்ய வேண்டும்
என்கின்றார் திருமூலர். இறைசிந்தனை அல்லது இறைவன் பற்றிய
நினைப்பு முத்திக்கு இன்றியமையாதது என்பது திருமூலர்
சிந்தனையாற் பெறப்படும். அவனருள் பெறாது
முத்தியடைந்தனரில்லை யல்லா அவனருளின்றி வாழ அமரரும்
யாருமில்லை...என வரும் கந்தபுராணச் செய்யுளாலும்,
அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி என்ற மணிவாசகர்
கூற்றினாலும், அருளாலே மெய்ப்பொருளை நோக்கும்
விதியுடையேன் என அமைந்த காரைக்காலம்மையார்
வாக்கினாலும் மேற்போந்த சிந்தனையே எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றது
என்பது புலனாகின்றது.

வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழிலும் உள்ள சீகண்ட புவனம்
முதலிய உருத்திர உலகங்களை அடைதலே பதமுத்தியாகும்.
குணருத்திரர் உலகத்தை அடைதலென்பதும் பதமுத்தியே ஆகும்.
இதனை ‘சிவலோகம்’ என்பர். திருமூலரும்,

“சிவனருள் கூடின அச்சிவலோக மாமே”(திருமந்திரம். 1622)

என்கின்றார். அபரமுத்தி தானங்களும், பதமுத்தி தானங்களும் பலவாதலின் அத்தானங்களில் அடையும் முத்தி நிலைகளும் பலவாக அமைகின்றன. இவை சாலோகம், சாமீபம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்று நான்கு வகையினதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

“பாசம் பசுவானதாகும்இச் சாலோகம்
பாச மருளானதாகும்இச் சாமீபம்
பாசஞ் சிரமானதாகும்இச் சாருபம்
பாசங் கரைபதி சாயுச்சியமே” (திருமந்திரம். 1509)

என்கிறார் திருமுலர். இறை உலகத்தில் இருத்தல் சாலோகம், இறை சமீபத்தில் உறைதல் சாமீபம், இறை உருவம் பெறுதல் சாருபம், இறைவனுடன் இரண்டறக் கலத்தல் சாயுச்சியம் என அந்நிலைகள் சுட்டுணர்த்தப்படுகின்றன. முற்கூறிய மூவகை முத்திகளும் ‘பதமுத்தி’ என்றும், சாயுச்சியம் ‘பரமுத்தி’ என்றும் வழங்கப்பெறும். சித்தாந்தம் விளக்கும் பரமுத்தியே சிவசாயுச்சிய முத்தியாகும். இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்கும் நிலையே இதுவாகும். சாயுச்சியத்தைத் தருவது ஞானமே. இதனை திருமுலர்,

“சைவம் சிவனுடன் சம்பந்தமாவது....
சைவம் சிவானந்தம் சாயுச்சியமே”

(திருமந்திரம் - 1512))

என்கின்றார். இறைவனுடன் ஒன்றுதலாகிய சிவசாயுச்சிய நிலையினை சைவசித்தாந்தம் ‘அத்துவிதம்’ எனச்சுட்டுகிறது. இங்கு அத்வைதத்தின் பொருள் வேற்றுமையின்மை என்பதல்ல. இறைவனிலிருந்து பிரிக்கப்படாமல் இருத்தல் என்பதேயாகும்.

ஆணவ இருள் அருளை மறைக்கின்றது. இருள் விலகுவதற்கு எமது முயற்சியுடன் இறைவன் துணையும் சேர்ந்து நின்றல்

அவசியமானதாகும். அவனின்றி ஓர் அணுவும் அசையாது என்பது போல, ‘அவனருளே அவன் தாள் வணங்க’ அவசியமாகின்றது. இதனை திருமுலர்,

“எம்பெருமான் திருவடி இத்துணை ஆவன்”

(திருமந்திரம் - 1604)

“இருள் நீக்கி நின்றானை...” (திருமந்திரம் - 1522),

“குருட்டினை நீக்கி...” (திருமந்திரம் - 1518)

“இருள் நீக்கி...” (திருமந்திரம் -1516)

“...திரிமலம் தீர்ந்து சிவனவன் தானே”

(திருமந்திரம் - 1527)

“...ஞானம் விளக்கிய நாதன் என்னுள் புகுந்து
ஊனை விளக்கி உடன் இருந்தானே” (திருமந்திரம் - 1529)

எனப் பலவாறு எடுத்தாண்டிருப்பதனூடாக அறிந்துணர இயல்கிறது.

மோட்கூடி சாதனங்கள்

ஜீவன்கள் பாசங்களில் இருந்து விடுபட்டு பதியை அடைவதற்கு பல்வேறு வழிகளைச் சித்தாந்தம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அவற்றுள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் சைவநாற்பாதங்கள் சிறப்புப் பெறுகின்றன. இவற்றை முறையே தாசமார்க்கம் - தொண்டு நெறி, சற்புத்திர மார்க்கம் - மகன்மை நெறி, சக மார்க்கம் - தோழமை நெறி, சன்மார்க்கம் - நன்னெறி என வழங்குபவர். சிவாகமத்தால் சிறப்பிக்கப்படும் நெறி இவையாகும். இவற்றுக்கு முறையே திருஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசர், சுந்தரர், மணிவாசகர் முதலியோரை எடுத்துக்காட்டாக கொள்வது சைவசித்தாந்த மரபாக உள்ளது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய சாதனங்களை முறையே சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்றும் எடுத்தாள்வர். இந்நெறிகளின் தொடருறு நிலையினைத் தாயுமானவர் அரும்பு, மலர், காய், கனி என்பவற்றிற்கு உவமிக்கின்றார். இவ்வாறு கூறியவற்றால் படிமுறையாகச் சென்று சைவத்தை அடைந்து

அதன் கண்ணுள்ள நால்வகை நெறிகளில் நின்றலே உயிர் மும்மலங்களில் நின்று நீங்கி இன்புறுவதற்கு வழியாகும், என்பதனை சித்தாந்த சாஸ்திர நூற்குறிப்புகளால் உணரலாம். .

திருமந்திரம் ஐந்தாம் தந்திரத்திலே சரியை (1443 – 1450), கிரியை (1451 – 1456), யோகம் (1457 – 1466), ஞானம் (1467 – 1476) பற்றியும், சன்மார்க்கம் (1477 – 1487), சகமார்க்கம் (1488 – 1494), சற்புத்திர மார்க்கம் (1495 – 1501), தாசமார்க்கம் - (1502 – 1506) ஆகிய மார்க்கங்கள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. முத்தியாகிய பெரும் பயனுக்கு ஞானம் ஒன்றே சிறந்த வழியாகும்.

“ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராணம்
நல்ல ஆகமஞ் சொல்ல அல்லவா மென்னும்
ஊனத்தாரென்கடவர்.....” (சிவஞான சித்தியார்.8 – 27)

என்கிறது சித்தியார். முற்பிறவிகளில் செய்த தவத்தின் பயனால் ஞானம் கிடைப்பதன்றி இந்த ஒரு பிறவியில் செய்த தவத்தால் ஞானம் கிடைப்பதரிது.

“ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தன வளர்த்தெனத்
தம்முதற் குருவுமாய் தவத்தினுள் உணர்த்த விட்டு
அந்நியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலுமே”
(சிவஞான போதம். சூத்திரம் - 8)

என்று சிவஞான போத சூத்திரத்தில் கூறிய பிரகாரம் முன்செய்த தவத்தின் பயனாகவே இறைவன் குருவாக எழுந்தருளுகின்றான் என்பது பெறப்படும்.

“தவம் அல்லது இல்லை தலைப்படுவார்க்கு இங்கு...”
(திருமந்திரம் - 1534)

என்கிறது திருமந்திரம். தவம், தன்னை அறிதல், சிவகுருதரிஷனம், அருளுடைமையில் ஞானம் வருதல், சிவதீட்சை, சிவாலய வழிபாடு, சிவனடியார் வழிபாடு, சிவலிங்க வழிபாடு, சைவ சமய ஆசாரங்கள், திருநீறு, அக்கமணி முதலிய சிவசின்னங்கள், பஞ்சாட்சர ஜெபம் முதலியனவும் ஞானத்திற்குரிய வழிகளாக திருமுலரால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. முத்தியாகிய பெரும் பயனுக்கு ஞானம் வாயிலாகும். ஏனையவை ஞானத்தை அடைவதற்கு வழியேயன்றி, நேரே வாயிலானவ அல்ல என்பதும் ஈண்டு அறியப்படும்.

உயிர்களின் முத்தி தொடர்பில் ஞானம் வருவதற்கான தொடருறு நிலைகளாக சைவசித்தாந்தம் மலபரிபாகம், இருவினையொப்பு, சக்திநிபாதம் என்பன பற்றிக் குறிப்பிட்டு நிற்கிறது. மலபரிபாகம் ஏற்படுங்கால் இருவினையொப்பு நிகழும். இருவினையொப்பு நிகழ்ந்த பின்னர் சக்திநிபாதம் உண்டாகும். இதனை திருமந்திரம் “நேரிழையாள் பதம்” (திருமந்திரம் - 2400) என்கின்றது. திருவருள் வீழ்ச்சியே சக்திநிபாதம் ஆகும். அதாவது, திரோதானமாய் நின்று மறைப்பைச் செய்துவந்த இறைவனது சக்தி, மலபரிபாகம் உற்ற நிலையில் அருட்சக்தியாக மாறி ஆன்மாவிடத்தில் பதிதல் சக்தி நிபாதம் ஆகும். (திருமந்திரம். 1514 -1529)

அருள் பதிவுக்கு ஏற்பவே அறிவு பிரகாசிக்கும் என்பது பெறப்படும். இதில் நான்கு நிலைகள் உள்ளன. குருவின் பக்குவ நிலைகளைக் கவர்ந்து கொள்ளும் நிலைகளே இவை. மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிர தரம் என்பன அவையாகும். திருமந்திரம் ஐந்தாம் தந்திரத்தில் சக்தி நிபாதம் என்ற தலைப்பில் இவைபற்றிய விடயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

நிறைவுரை

ஆன்மாக்களின் உயரிலட்சியமாக எடுத்தாளப்படுகின்ற முத்தி பற்றியும், முத்தியின் இயல்பு, மற்றும் சாதனங்கள் பற்றியும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் பலவாறு நுவன்று நிற்கும் கருத்தியல் சிந்தனைகளை, சைவசித்தாந்தம் வளருறுப் பெற்ற பின்புலத்தில் அதன் மூலநூல்களுள் ஒன்றான திருமந்திரமும் மேற்போந்த சிந்தனைகளை தெளிவாக நுவன்றிருக்கும் தன்மை இதனாற் புலனாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

- ஞானசம்பந்தன், அ, ச.,(ப.ஆ), (2009), திருமூலநாயனார் அருளிய திருமந்திரம், கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை.
- சுப்புரெட்டியார், ந., (2004), சைவசித்தாந்தம் ஓர் அறிமுகம், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
- இராமநாதபிள்ளை, ப., சிதம்பரனார், ஆ., (உரை), (1969), திருமந்திரம், பகுதி 1, திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
- ஞானகுமாரன், நா., (2012), சைவசித்தாந்த தெளிவு, தூண்டி, கேணியடி, திருநெல்வேலி யாழ்ப்பாணம்.
- சிவபாதசுந்தரம். சு., (உரை), (1980), திருவருட்பயன், சைவபரிபாலன சபை, யாழ்ப்பாணம்.
- மெய்கண்ட சாஸ்திரம், (1924), திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

திருமந்திரம் எடுத்தானும் சைவம் பிரிவுகள்

நா.ஞானகுமாரன்

சைவசமயமானது தொன்மை சான்றது சங்க கால இலக்கியங்களில் சைவம் பற்றிய எண்ணக்கருத்துக்கள் பலவும் எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டுகளில் பலவற்றில் விரவியிருப்பது காண்பதற்குரியதாகும். சிவ சம்பந்தமுடைய நெறி சைவசமயமாகும். பல்வேறுபட்ட பிரிவினரை உட்படுத்தியதாகச் சைவ சமயமானது விளங்கிற்று. இவர்கள் தம்முள் வேறுபட்டு விளங்குவதற்கு அவர்களது தத்துவச் சிந்தனைகளும் நடைமுறைக் கிரியைகளும் காரணமாக அமைந்தன. இவர்களில் சில பிரிவினர் காத்திரமான வகையில் செல்வாக்குப் பெற்றவர்களாக விளங்கினர். சிலர் குறிப்பிட்ட காலங்களில் செல்வாக்கு உடையவர்களாக விளங்கிய போதிலும் காலவெள்ளத்தில் செல்வாக்கொழிந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். சில பிரிவினர் பற்றி கேள்வியறிவுடைய நிலைக்குரியவர்களாக மாத்திரம் அமைவது துரதிர்ஸ்ட நிலைக்குரியதாகும். ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்றான

மணிமேகலையில் சமயக் கணக்கர் தம்திறங்கேட்ட காதையில் 'இறைவன் ஈசனென நின்ற சைவவாதி' பற்றி எடுத்துரைப்பதன்வழி ஈசனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டவர்கள் சைவவாதி எனக் குறிப்பிடுதல் காணலாம்¹. இதற்கு பிற்பட்ட இலக்கியங்களிலும் சைவம் சார்ந்த நெறிகளில் உள்ள பல பிரிவுகள் பற்றிய செய்திகள் எடுத்தாளப் பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சிலப்பதிகாரத்திலும் 'நுதல் விழி நாட்டத்து இறையோன் முதலாகப் பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் ஈறாக' எனச் சிவனை ஏற்றிப் போற்றுதல் காணலாம். இவ்வாறாக ஏழாம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவில் சைவமானது மறுமலர்ச்சி யடைந்த தெனலாம். திருமுலரின் திருமந்திரமானது சைவம் பற்றிய சிந்தனையில் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றிய சாஸ்திர தோத்திர நூலாக விளங்கியமை காண்கின்றோம். 'சைவ சித்தாந்தம்' எனும் சொற்றொடரை முதன் முதலில் தமிழில் சுட்டியவராகத் திருமுலரே எடுத்தாளப்படுகின்றார். 'மேலான தற்பரங் கண்டுள்ளோர் சைவசித்தாந்தரே' என திருமந்திரம் ஐந்தாம் தந்திரத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளமை காணலாம்². மேலும் திருமுலர் 'மேருவும் மூவுலயாளியிலங் கெழுந் தாரணி நால்வகைச் சைவமுமாமே' என நான்கு வகையான சைவப் பிரிவினை எடுத்தாண்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்³. சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடுஞ் சுத்தசைவம் எனும் நான்கு பிரிவினரைத் திருமந்திரத்தில் அதாவது ஐந்தாம் தந்திரத்தில் சுட்டியுள்ளார். இப் பிரிவுகள் பற்றித் திருமுலர் சிறுசிறு தகவல்களை எடுத்துரைத்த போதிலும் இப் பிரிவிற்குரிய சைவ நெறிகள் எது என்பதனை பின்வந்தோரும் தெளிவுற அடையாளப் படுத்தவில்லை. இந்நிலையில் இக் கட்டுரையானது இப் பிரிவுகள் எந்தெந்தச் சைவப் பிரிவிற்குரியன என்பதனை இனங்காண முயல்வதாக அமைகின்றது. இம் முயற்சியில் சில இடர்பாடுகள் இருப்பது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. நான்கு பிரிவினரைப் பற்றி மொத்தம் இருபத்திநான்கு பாடல்களில் திரு மந்திரத்தில் சுட்டப் பட்டுள்ளன.

பதினொரு பாடல்கள் மார்க்கசைவரை விபரிக்க போதிலும் சுத்த சைவரைச் சுட்டுவனவாக நான்கு பாடல்களும் அசுத்த சைவரை பற்றியனவாக நான்கு பாடல்களும் என அமைகின்றன. கடுஞ்சுத்த சைவரை விபரிப்பனவாக ஐந்து பாடல்களும் இடம் பெறுகின்றன. இவ்வகையில் அமைந்திருந்த போதிலும் ஒருபிரிவினரைக் குறிப்பிடும் பொழுது இதர பிரிவினரைச் சுட்டும் தன்மை பல தடவைகள் அமைந்திருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இதனைவிட இதுவரை இப் பிரிவினரை எந்த நெறிக்குரியவர் என இனங் காணாத தன்மையில் திருமந்திரத்திற்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர்களின் பொருள் உரைகளும் பெரிதும் ஒருசார்புடைக் கருத்துக்களைச் சார்ந்து விளக்கும் தன்மையில் அமைவுறுவதையும் காணலாம். மேலும் திருமந்திரம் சுட்டும் சைவப்பிரிவுகளைக் கால அடிப்படையில் எடுத்தாள்வதும் குறிப்பாக சில பிரிவுகள் முழுமையாகக் இறுக்கமான காலஅடிப்படைக்கு உட்படுத்த முடியாமை தெளிநிலைக்கு அப்பாற்பட்டதாக அமைந்துள்ளது.

திருமுலர் சைவ சமயத்தில் உள்ள பிரிவுகளை எடுத்தாண்டது போல பல நூலாசிரியர்களும் அறிஞர்களும் சைவப் பிரிவுகள் பற்றி வகுத்து நோக்கியமை அறிதற்குரியதாகும். மாதவாச்சாரியார் தனது சர்வ தரிசன சங்கிரகத்தில் நகுலீச பாசுபதம், சைவதரிசனம், பிரத்தியா பிஞ்ஞான தரிசனம், இராசேஸ்வரம் என நான்கு சைவ தரிசனங்களை எடுத்தாளுகின்றார்⁴. இராமானுஜர் காபாலிகம், காளாமுகம் என இரு தரிசனங்கள் உள்ளதாகப் பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு எழுதிய உரையில் சுட்டியுள்ளார்⁵. சங்கரபாஷியத்திற்கு உரையெழுதிய வசஸ்பதி மிஸ்ரா காபாலிகரையும் நான்கில் ஒரு வகைச் சைவராகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்⁶. இது போல சத்தரிசன சமுச்சியவிற்கு உரை எழுதிய குணரத்னவும் சைவர்களில் நான்கு பிரிவினர் இருப்பதனை ஏற்கின்றார்⁷. ஆனால் காபாலிகரையும் காருண்ய சித்தாந்திகரையும் தவிர்த்து காளாமுகருடன் மாவிரதரை உட்படுத்தல் காணலாம். இதற்கு மாறாக சங்கர விஜயத்திற்கு

உரையெழுதிய ஆனந்தகிரி சைவம், ரௌத்திரம், உக்கிரம், பட்ட, ஐன்கம, பாசுபதம் எனும் ஆறு சைவப் பிரிவினைச் சுட்டுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இவை பெரிதும் சடங்காசாரங்களினாலேயே வேறுபட்டமைவது குறிப்பிடத்தக்கது.⁸ சைவதத்துவ வரலாறு எழுதிய பாண்டே எட்டு வகையான சைவப்பிரிவினரை எடுத்தாளல் காணலாம். அவை பாசுபத துவைதம், சித்தாந்த துவைதம், துவைதாதுவைத லகுலீசபாசுபதம், சைவவிசிப்தாவைதம், விசேஷசத்துவ வைத சைவம், நந்திகேஸ்வர சைவம், இராசேஸ்வரசைவம், அத்வைத காஷ்மீரசைவம் என அமையும்.⁹ தத்துவப் பிரகாச சுவாமிகள் நாற்பத்தெட்டு சமயங்கள் உட்சமயங்களென எடுத்தாள்வார். இவற்றில் இருபத்திநான்கு சமயங்கள் புறச் சமயங்கள் எனவும் இருபத்திநான்கு அகச்சமயங்களுள் ஆறாக சைவம், பாசுபதம், வாமம், பைரவம், காளாமுகம், மாவிரதம் எனவும் சுட்டுதல் காணலாம். இச் சைவப் பிரிவில் மேலும் சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மிச்சிர சைவம், சித்தாந்த சைவம், அநாதி சைவம், அவந்தர சைவம், பேதசைவம், அனுசைவம், ஆதிசைவம் என்றவாறாக ஒன்பது சைவப்பிரிவினை குறிப்பிடுவர். பிங்கலநிகண்டு பைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம் என ஆறு சமயங்களை அகச் சமயங்கள் என எடுத்தாளுகின்றது.¹⁰ இதில் பாசுபதம் சூரியவாதம், சந்திர வாதம் என இரண்டாகவும் வாமம் ஒன்பது பிரிவாகவும் மேலும் வகுக்கப்படுதல் அறிதற்குரியது. அவை வாமதந்திரம், மந்திரவாதம், இயந்திரவாதம், அவதவாதம், கர்மவாதம், அத்துவிதவாதம், துவிதவாதம், மிச்சிரவாதம், வாமசித்தாந்தம் என விரியும். இவ்வாறாக வேறுபட்ட பல சைவப் பிரிவுகள் எடுத்தாளப்படகையில் திருமுலர் சுட்டும் பிரிவுகளை இனங்காணும் முயற்சியாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் நெறிகளாக இந்திய மண்ணில் பல சமயங்கள் எழுந்தன. அவற்றை அவற்றினியல்பு கருதி நான்கு பெரும் பிரிவுகளுக்குள் சிலர் அடக்கினர். அவை புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச் சமயம், அகச் சமயம் என்பனவாகும்.

இப்பிரிவினுள் அடங்கும் சமயங்களை பின் வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

புறப்புறச் சமயம்: உலகாயதம், மாத்தியமிகம், யோகசாரம், சௌராந்திகம், வைபாடியம், சமணம்

புறச்சமயம்: பூர்வமீமாஞ்சு, சாங்கியம், யோகம், தருக்கம் (நியாய வைஷ்டிகம்) ஏகான்ம வாதம், பாஞ்சராத்திரம் அல்லது வைணவம்

அகப்புறச் சமயம்: பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், ஐக்கியவாத சைவம்

அகச்சமயம்: பாடாணவாத சைவம், பேதவாத சைவம், சிவசமவாத சைவம், சிவசங்கிராந்த வாதசைவம், ஈஸ்வர அவிகாரவாத சைவம், சிவாத்துவித சைவம்.

மேற்குறிப்பிட்ட இருபத்தினான்கு சமயங்களோடு ஒப்பிடும் தன்மையில் சைவசித்தாந்தம் தலையாய சமயமாகக் கொள்ளப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே குறிப்பாக மெய்கண்ட சாஸ்திரத்தின் அடிப்படையிலேயே இந்நான்கு வகையான பகுப்பு எடுத்தாளப்படுதலும் காணலாம். இந்நான்கு பிரிவில் அகச் சமயங்கள் உள்வீட்டுச் சமயங்கள் போல சைவசித்தாந்தத்தின் உண்மைகளை உணர்ந்தவையாகவும் புறச் சமயங்கள் இவ்வுண்மையைப் புரியாது புறத்தே விளங்குவனவாக உள்ளன. புறத்தே உள்ள நிலையில் புறப்புறச்சமயம் அதிக இடைவெளி தூரத்திலும் புறச்சமயம் ஓரளவு இடைவெளி கொண்ட நிலையிலும் உள்ளன. உள்ளன. அகப்புறச் சமயம் அகநிலை குரியதாயினும் புறநிலை சார்ந்ததாகி விடுகின்றது. இத்தன்மையாலேயே “புறச்சமத்தவர்க்கிருளாய் அகச்சமயத் தொளியாய்”¹¹ என உமாபதி சிவாச்சாரியாரால் எடுத்தாளப்

படுகின்றது. புறச்சமயம் எனும் அடைச் சொல்லானது புறப்புறச் சமயம், புறச் சமயம், அகப்புறச் சமயம் எனும் மூன்று பிரிவினர்களையும் உள்ளடக்குவதாகக் கொள்ளலாம். மெய்கண்ட தேவர்கூட சிவஞான போதத்தின் அவையடக்கத்தில்

‘தம்மை யுணரார் உணரார் உடங்கியைந்து
தம்மிற் புணராமை கேளான் புறன்’

எனச் சுட்டக் காண்கின்றோம்¹². அகச்சமயங்கள் ஆறுமே உண்மைச் சமயங்கள் என அருணந்தி சிவாசாரியார் எடுத்தாளுவதும் கவனத்துக்குரியதாகும். ‘மெய்தரு சைவமாத்ரி இரு மூன்றாறும்’ எனக் குறிப்பிட்டுநிற்பது அகச் சமயத்தை சுட்டி நிற்பதென்பது தெளிவாகும்.¹³ இதேவேளை திருமூலர் திருமந்திரத்தில் ‘அண்ணலை நாடிய ஆறு சமயமும்’ என அகச் சமயப் பகுப்பினை ஏற்று எடுத்துரைப்பது நோக்கத் தக்கதாகும்.¹⁴

மாதவாச்சாரியரால் நகுலீச பாசு பதமே சுட்டப் பெற்ற போதிலும் பாண்டே பாசுபத துவைதமெனவும் துவைதாது வைத லகுலீச பாசுபதம் எனவும் இரண்டாகக் குறிப்பிடுதல் காணலாம். துவைத பாசுபதத்தின் கொள்கைகளை எடுத்தாளும் வகையில் எந்த நூலும் இதுவரை கிடைத்திலது. கொள்கை அடிப்படையில் இவ்விரு பிரிவுக்கு மிடையே வேறுபாட்டைக் காட்டி விளக்குவதற்கு போதிய ஆதாரமின்மை இவற்றை இரு நெறிகளாகக் கொள்வதில் இடர்பாட்டினைத் தரவல்லதாகும். டாஸ்குப்தா, சின்ஹா, பண்டாக்கர், போன்றோர் பாசுபதத்தினை ஒரு பிரிவாகவே விளக்கி நின்றலும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.¹⁵

மாதவாச்சாரியாரால் சுட்டப் பெறும் நான்கு சைவ தரிசனங்களுள் ஒன்றான சைவ தரிசனம் தென்னிந்தியாவில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சைவசித்தாந்தத்தையே குறித்து நிற்கின்றதென சர்வதரிசன

சங்கிரகத்தை மொழி பெயர்த்தவரான கௌவெல் குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁶ மாதவாச்சாரியார் சைவ தரிசனத்தை விளக்குகையில் எப் பிரிவுக்குரிய தென்பதைக் குறிப்பிட வில்லையாயினும் அது பதி, பசு, பாசம் எனும் முப்பொருள் பற்றி விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளமையால் சைவசிந்தாந்தத்திற்கு உரியதாய் அமைந்துள்ளது எனலாம். மூன்றாவதான பிரத்யபிஞ்ஞான தரிசனமானது காஷ்மீரத்தில் நிலவி வந்த காஷ்மீர் சைவத்தைச் சுட்டுவதாகும். இதனை 'த்ரிக சாஸ்திரம்' எனவும் அழைப்பர். இத் தரிசனத்திற்கும் சாக்த ஒருமை வாதத்திற்குமிடையில் சில ஒற்றுமைத் தன்மையைக் காணலாம். இத்தரிசனம் முப்பத்தாறு தத்துவங்கள், உலகு, ஆன்மா, முழுமுதற் கடவுளாய்ச் சிவன் ஆகிய கருத்துக்களை ஏற்பதில் சைவசிந்தாந்தத்திற்கு அயலாகத் தோற்றினும் ஒருமை வாதத்தை ஏற்பதில் சைவசிந்தாந்தத்திலிருந்து வேறுபட்டு விளங்குகின்றது. மாதவாச்சாரியாரால் நான்காவதாகக் கூறப்பட்ட இராசேஸ்வர தரிசனமானது சுகநல, திடகாத்திர தேகத்தைப் பேணுவதற்குரிய வழிகளைக் காட்டுகின்ற ஒரு தரிசனமாகும். இத்தரிசனம் பொதுவான தத்துவ நோக்கிற்கு அப்பாற்பட்டதாக அமைந்துள்ளமையால் இராதாகிருஷ்ணன் போன்ற அறிஞர்களால் விமர்சிக்கப் பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.¹⁷ இவற்றில் சில வழக்கொழிந்த சமயங்களாகும். சில பெரு வழக்கற்ற சமய நெறிகளாகும்.

பாண்டே சுட்டிய சித்தாந்த துவைதமானது பொதுவில் தென்னிந்தி யாவில் செல்வாக்குற்றிருந்த சித்தாந்த சைவத்தையே குறித்துள்ள தெனலாம். எனினும் சித்தாந்த சைவத்தைத் துவைதமாக இனங் காணுவதும் அத்துணை பொருத்தமானதாயில்லை. சித்தாந்தம் பதி, பசு, பாசம் எனும் முப்பொருளை ஏற்கும் நிலையில் பன்மை வாதமாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பிரிவினையே மாதவாச்சாரியார் சைவதரிசனமாக எடுத்து விளக்கியுள்ளார் என்பதையும் முன்னரே கண்டோம். விஷேசத்துவத்துவைத சைவமானது வீர சைவத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது. இவர்கள்

இலிங்கத்தை அணிபவர்களா தலால் இலிங்காயதர்கள் எனவும் அழைக்கப்படுவர். பொதுவில் வீரசைவ மானது பசவரால் ஸ்தாபிக்கப் பெற்ற நெறி எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இச்சமய நெறி பதின்னான்காம் நூற்றாண்டில் செழித்தோங்கியிருந்த போதிலும் இச் சமயம் பற்றி மாதவாச்சாரியார் தனது சர்வ தரிசன சங்கிரகத்தில் யாதும் குறிப்பிட்டாரில்லை என்பதும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

நந்திகேஸ்வர சைவம் அல்லது நந்திகேஸ்வர அத்வைத சைவம் பற்றி அறிந்து கொள்ள இருபத்தியாறு வரிகள் கொண்ட சிறு ஆக்கமேயுள்ளதாகப் பாண்டே குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁸ இந்நூலில் சுட்டப்பட்ட கருத்தின் வழி நந்திகேஸ்வர சைவமானது காஷ்மீர் அத்வைத சைவத்தின் சாயலைப் பிரதிபலிப்பது காணலாம். அத்வைத நிலை முப்பத்தாறு தத்துவங்களை ஏற்பது போன்ற தன்மையில் காஷ்மீர் சைவத்தை ஒத்து விளங்குகின்றது. இதனைத் தனி ஒரு சமயப் பிரிவாக எடுத்தாள்வதற்கு ஆதாரமாகப் பிறிதொரு சான்றுகளு மில்லை. இதனைக் காஷ்மீர் சைவத்தின் சார்புடையதொன்றாகக் கொள்வதே பொருத்தமுடையதாகலாம்.

இராசேஸ்வர சைவமானது மாதவாச்சாரியரால் நான்கு பிரிவினாள் ஒன்றாக எடுத்தாளப்பட்ட போதிலும் இதனைத் தத்துவ நெறி என அழைப்பதிலும் பார்க்க விஞ்ஞான முறைக்குரியதெனலாம் எனப் பாண்டே குறிப்பிடுவது காணலாம்.¹⁹ இத்தரிசனத்தில் பௌதீக அதீத, ஒழுக்க, அறிவாராச்சியியல் கருத்துக்கள் எதுவுமே முன்வைக்கப் படவில்லை. இரசம் பற்றிய கருத்துக்களுக்கு முதன்மை கொடுப்பதுடன் மனித நலத்திற்கும் நீண்ட ஆயுளுக்கும் எவ்வகையில் இதனைப் பயன்படுத்தலாம் என்பதனைப் பற்றி முதன்மை கொடுத்தமைகின்றது. இவ்வகையில் இதனை சைவசமயத்தின் பிரிவாக எடுத்தாள்வது பொருத்தமற்ற தொன்றாகும்.

அத்வைத காஷ்மீர் சைவமானது காஷ்மீரத்தில் நிலவிய அத்வைதச் சார்பான சைவப் பிரிவைக் குறித்து நிற்கின்றது. இத்

தரிசனம் பற்றி மாதவாச்சாரியாரும் தனது சர்வதரிசன சங்கிரகத்தில் குறிப்பிட்டமை ஏலவே கண்ணுற்றோம்.

திருமுலர் சைவத்தில் சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடுஞ்சுத்த சைவம் என நான்கு வகையினை இனங்கண்டுள்ளமை தெளிவிற்குரியதாகும்.²⁰ திருமந்திரத்தில் சைவசித்தாந்தத்தின் முக்கிய அமிசங்களான பதி, பசு, என்பன பற்றியும் மும்மலங்களான ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன பற்றியும் அருள், அன்பு, பக்தி என்பன பற்றியும் நான்கு பாதங்களான சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன பற்றியும் முக்தி பற்றியும் விபரித்துள்ளமை நோக்குதற்குரியது. இவ்வகையில் திருமுலரின் திருமந்திரம் சைவசித்தாந்த தத்துவத்தை எடுத்தாளும் நூலாகக் கருத இடமளிக்கின்றது. எனினும் பின்னெழுந்த மெய்கண்ட தேவரின் சிவஞான போதத்தோடு திருமந்திரத்தை ஒப்புநோக்குகையில் சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படையான முப்பொருள் பற்றிய முறையான விளக்க நிலையிலும் முப்பொருள்களுக்கிடையில் அமைவுறும் உறவு பற்றிய விளக்கங்களிலும் சிவஞானபோதம் உயர்வுடைத்தாயும் ஒழுங்கடைத்தாயும் அமைதல் புலனாகும்.

திருமுலரின் காலம் பற்றிய கருத்தானது ஆய்வாளர்களிடையே முரண்பட்ட கருத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. திருமுல நாயனாரின் வரலாறு எழுதிய துடிசைக்கிழார் அ. சிதம்பரனார் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டைத் திருமுலரின் காலமாகக் கொள்வார்.²¹ சுவாமி உமாஷங்கரானந்த சரஸ்வதி ஷிலும்ஷர் திருமுலர் - திருமந்திரம் 'கால ஆய்வு' எனும் கட்டுரையில் கி.மு. 12ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகத் திருமுலரின் காலத்தை எடுத்தாள்கின்றார்.²² சுரேந்திர நாத் டாஸ் குப்தா தமது இந்திய மெய்யியல் வரலாறு எனும் நூலில் திருமுலரின் காலத்தை கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²³ சி. வி நாராயண ஐயர், கி. பி. நான்காம்

நூற்றாண்டிற்கும் ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியினைத் திருமுலரின் காலப் பகுதியாகக் கொள்வார்.²⁴ எம். இராஜமாணிக்கம் பல்லவ காலத்தின் ஆரம்ப பகுதியைத் திருமுலரின் காலப் பகுதியாகச் சுட்டுவார்.²⁵ திருமுலர் பற்றிய கட்டுரையில் பி. திருஞானசம்பந்தர் திருமுலர் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு காலத்திற்குரியவராக எடுத்தாள்வது காணலாம்.²⁶ சமீப காலங்களில் தமிழ் இலக்கியங்களில் பல ஆய்வு செய்துள்ள கமில் சுவலெபில் திருமுலரின் காலத்தை ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குரியதாக வரையறுக்கின்றார்.²⁷ இதே கருத்தினை வித்தியா தேஹியாவும் சுட்டுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.²⁸ பெரும்பாலான சிந்தனையாளர்களும் திருமுலரின் காலக் கணிப்பிற்குரிய தகுந்த ஆதாரங்களை முன்வைக்கத் தவறியுள்ளனர் எனலாம். கமில் சுவலெபில், நாராயண ஐயர் போன்ற ஒரு சிலரே தமது கருத்துக்களுக்குச் சில ஆதாரங்களை முன் வைத்துள்ள மையைக் காணலாம். இந்த ஆதாரங்கள் கூட திருமுலரின் காலத்தினை சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் நிறுவன எனக் கூறுவதற்கில்லை.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடைய திருத்தொண்டர் தொகையில் திருமுலர் பற்றிச் சுட்டியுள்ளமையால் திருமுலர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் காலத்திற்கு முற்பட்டவராகக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது.²⁹ மேலும் திருமுலர் திருமந்திரத்தில் ஒன்பது ஆகமங்களினை குறிப்பிட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. காரணாகமம், காமிகாகமம், வீராகமம், சிந்தியா ஆகமம், வாதுள ஆகமம், விஜயமாலா ஆகமம், காலோத்திராகமம், சுப்பிராகமம், மகுடாகமம் ஆகிய ஒன்பது ஆகமங்களும் திருமுலரின் ஒன்பது தந்திரங்களில் சுட்டப் பெற்றுள்ளன. ஆகமங்கள் ஒவ்வொன்றும் எக் காலத்திற்குரியன என அறுதியிட்டுக் கூற முடியாதுள்ளமையினால் ஆகமச் சான்றைக் கொண்டு திருமுலரின் காலத்தைக் கணிப்பதும் இடர்ப்பாட்டிற்குரிய தொன்றாகும். ஆகமங்கள் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குரியதாகக்

கொள்ளப்படுவதாயின்³⁰ திருமந்திரமும் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரின் காலத்திற்கும் ஆகம காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திற்குரியதாகக் கொள்வதற்குச் சாத்தியமுண்டு. இவ்வகையில் திருமுலரின் காலம் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குரியதாகக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது. எனினும் ஆகமங்களின் காலமும் நுண்ணியதான ஆய்வுக்குரிய தொரு விடயமாகும். திருமந்திரம் சைவசித்தாந்த நுண்பொருளை எடுத்தாள்வதில் குறிப்பிடத்தக்கதோர் நூலாகும். சைவசித்தாந்த உட்பொருளை எடுத்து விளக்குவதில் குறிப்பிடத்தக்கதாய் அமைகின்ற போதிலும் பக்திச் சார்புடைய பாடல்களையும் கொண்டு விளங்குவது நயத்தக்க தொன்றாகும்.

தத்துவலிங்கதேவர், தத்துவ நிஜானுபோகசாரம் எனும் நூலில் பதினாறு வகையான சைவப் பிரிவுகளைப் பேத சமயங்கள் என இனங் காணுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.³¹ ஊர்த்த சைவம், அநாதி சைவம், ஆதி சைவம், மகா சைவம், பேத சைவம், அபேத சைவம், அந்தர சைவம், குண சைவம், நிர்க்குண சைவம், அத்துவா சைவம், யோக சைவம், ஞான சைவம், அவந்தர சைவம், கிரியா சைவம், நாலுபாத சைவம், சுத்த சைவம் ஆகியன பதினாறு வகைச் சைவங்களாகும். தமிழ்ப் பேரகராதி பதினாறு வகைச் சைவப் பிரிவுகளை எடுத்தாளுகின்ற போதிலும் தத்துவலிங்கதேவர் சுட்டுகின்ற பகுப்பிலிருந்து சிறிது வேறுபட்டு அமைவதைக் காணலாம்.³² அவந்தர சைவத்திற்கு பதிலாக அணு சைவத்தினை தமிழ் பேரகராதி எடுத்தாள்வது குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடாகும். மறைஞானசம்பந்தரின் சைவசமய நெறியானது வர்ண அடிப்படையில் அநாதி சைவர், ஆதி சைவர், மகா சைவர், அணு சைவர், அந்தர சைவர், பிரவர சைவர், அந்திய சைவர் என ஏழு வகையான பகுப்புக்களை எடுத்தாள்கின்றமை இங்கு கவனத்திற்குரியதாகின்றது.³³ வின்சிலோ தமிழ் ஆங்கில அகராதியும் தமிழ்ப் பேரகராதியும் பதினாறு சைவப் பிரிவினைச் சுட்டுவது காணலாம்,³⁴ ஞானாவரண விளக்கமானது பதினான்கு பிரிவுகளைத் தூய சைவப் பிரிவுகளாகச்

சுட்டுகின்றது.³⁵ அவை ஊர்த்த சைவம், அநாதிசைவம், ஆதிசைவம், அனுசைவம், அவந்தரசைவம், மிச்சிர சைவம், பேதசைவம், குணசைவம், மார்க்கசைவம், யோகசைவம், ஞானசைவம், சுத்தசைவம், அத்துவா சைவம், சாமானிய சைவம் என்பனவாகும். ஞானசித்தியும் பதின்னான்கு வகைச் சைவப் பிரிவினரைச் சுட்டி நிற்பது காணலாம்.³⁶

சைவசமயத்தின் முடிந்த முடிபை எடுத்தாளும் வகையில் பதி, பசு, பாசம் எனும் முப்பொருள் உண்மையாய், திரிபதார்த்த நிச்சயமாய் சைவசித்தாந்தம் அமைகின்றது. உள்பொருள்கள் எனும் தன்மையில் இறைவன், ஆன்மா, மும்மலங்களான ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்றையும் இணைத்து சைவசித்தாந்தம் விளக்கி நிற்கின்றது. இவை சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை உண்மைகளாகும். இவ்வடிப்படை உண்மையையும் தன்மையையும் முடிந்த முடிபாகத் தருக்க ரீதியில் எடுத்து விளக்குவதில் சைவசித்தாந்தம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. மனித வாழ்வின் நோக்கினையும் வாழ்வில் பெறவல்லதான உயர் நிலையையும் எடுத்துக் காட்டுவதுடன் அவற்றைப் பெறுவதில் உள்ள இடர்பாடுகளையும் சுட்டி, நிலையான பேரின்பப் பெருவாழ்வுக்கான வழிகாட்டும் நெறியாக விளங்குகின்றது. இவ்வகையில் சைவசித்தாந்த கருத்தியலானது திருமூலரினால் எடுத்தாளப்படும் தரத்தில் சுத்த சைவப் பகுப்பினையே குறிப்பதாகக் கொள்ள கிடக்கின்றது. திருமூலரின் பகுப்பில் தெளிவாக எடுத்தாண்ட பிரிவாகச் சுட்டக் கூடியதானது சுத்த சைவமென்றால் மிகையாகாது. சுத்தசைவம் பற்றி விபரிக் கையில் 'மேலான தற்பரங் கண்டுள்ளோர் சைவசித்தாந்தரே' எனக் குறிப்பிட்டமையை ஏலவே கண்டோம். சைவப் பகுப்பை எடுத்தாண்ட தத்துவப் பிரகாச சுவாமிகளின் பகுப்பில் அமையும் 'சுத்தசைவமும்' தத்துவலிங்க தேவரின் பதினாறு வகைப் பகுப்பிலடங்கும் 'சுத்த சைவமும்' இதனையே

குறிப்பதாக கொள்ளக்கிடக்கின்றதோ என்பது தெளிவற்றதாக விளங்குகின்றது. மேற்கூட்டிய இருவரும் மூன்று உண்மைப் பொருட்களான பதி, பசு, பாசம் ஆகியவற்றை ஏற்றுக்கொண்ட போதிலுடன் சுத்த சைவமானது பசுவானது தன்னில் விடுதலை நிலையிலும் இன்பத்தைத் துயக்க மாட்டாதென்றும் ஆனால் விடுதலை நிலையில் சிவனுடன் ஒன்றாம் தன்மையை அடையும் எனச் சுட்டுவர்³⁷. இது ஒரு வகையில் முரண்பாட்டிற்குரியதோ எனும் எண்ணக் கருத்தைத் தோற்றுவிக்க வல்லதாகின்றது. எனினும் இது தொடர்பில் சிவஞான சுவாமிகள் குறிப்பிடுகையில் சுத்த சைவமானது சித்தாந்த சைவத்துள் உள்ளடக்கப் படலாம் என்பதுடன் கருத்தியல்நிலையில் சைவசித்தாந்தத்துடன் சுத்த சைவமானது முரண்படவில்லை எனத் தெளிவுபடக் கூறுவது இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.³⁸ மேலும்,

‘சத்தும் அசத்துஞ் சதசத்துந் தான் கண்டு
சித்தும் அசித்துஞ் சேர்வுறாமே நீத்தும்
சுத்தம் அசுத்தந் தோய்வுறாமே நின்று
நித்தம் பரஞ்சுத்த சைவர்க்கு நேயமே’³⁹

எனத் திருமூலர் எடுத்தாளும் கருத்தானது சைவசித்தாந்தக் கருத்தியலுக்கு உடன்பாடென்பது தெளிவு. மேலும் சைவசித்தாந்தம் எடுத்துரைக்கும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் நான்கு பாதங்களினை சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், தாசமார்க்கம், எனும் நான்கு மார்க்கங்களையும் சாலோப, சாரூப, சாமீப, சாயுச்சியம் போன்ற நான்கு முத்தி பற்றியும் திருமந்திரம் எடுத்துரைத்தல் காணலாம். சரியை பற்றி விளம்புகையில் திருமூலர்,

‘நேர்ந்திடும் மூல சரியை நெறியிதென்
றாய்ந்திடுங் காலாங்கி கஞ்ச மலையமான்
ஓர்ந்திடுங் கந்துரு கேண்மின்கள் பூதலத்
தோர்ந்திடுஞ் சுத்தசைவத் துயிரதே’⁴⁰

எனக் குறிப்பிடல் காணலாம், இங்கு சரியையானது சுத்தசைவர்க்கு உயிர் போன்ற நெறியென அழுத்திக் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கதாகும். இவ்வகையில் திருமுலர் எடுத்தாளும் சுத்த சைவ நெறியானது சைவசித்தாந் தத்தினையே பெரிதும் சுட்டிய மைந்ததென்பது தெளிவாகின்றது.

சுத்தசைவத்தினையடுத்து திருமுலர் அசுத்த சைவம் பற்றிக் குறிப்பிடுவது காணலாம். அசுத்த சைவரானவர்கள் திருவேடந் தரித்தவர்களாக சரியை, கிரியை எனும் இரு நெறிநின்று இறைவனை வழிபட்டவர்களாகத் திருமுலர் எடுத்தாள்வதாகக் குறிப்பிடலாம். பின்வரும் பாடலில் திருமுலர்,

‘இணையார் திருவடி ஏத்துஞ் சீரங்கத்
 ‘திணையார் இணைக்குழை ஈரணை முத்திரை
 ‘குணமா ரிணைக் கண்ட மாலையுங் குன்றா
 ‘தணைவாஞ் சரியை கிரியையி னார்க்கே’ 41 ‘

என விவரிப்பது காணலாம். இங்கு இந்நெறிக்குரியவர்கள் காதுகளுக்கு இரு குண்டலங்களைப் பொருந்தியவர்களாகவும் தலைமாலையும் திருநீறு ஆகிய இரு முத்திரைகளைக் கொண்டவர்களாகவும் விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும் இரண்டு கண்டமலைகளையும் கொண்டவர்களாக விபரிக்கப்படுதல் காண்க. அடுத்த பாடலில்

‘காதுப்பொ ன்ணார்ந்த கடுக்கன் இரண்டுசேர்த்
 தோதுந் திருமேனி யுட்கட் டிரண்டுடன்
 சோதனை செய்து துவாதேச மார்க்கராய்
 ஒதி விருப்பார் ஒருசைவ ராகுமே’ 42

என்பர். இவர்கள் சிவவேடம் தரித்தவர்களாக விளங்குவது விபரிக்கப்படுகின்றது. எனினும் திருமந்திரத்திற்கு உரையெழுதிய இராமநாதபிள்ளை ஒப்பிலாத சைவர் என அசுத்த சைவர்களை

எடுத்தாள்வதற்குரிய காரணத்தினை அறிய முடியவில்லை.⁴³ அசுத்தத்தினை ஏன் 'மிகுசுத்தம்' என விளக்கியமையும் தெளிவிற்குரியதாக அமையவில்லை. இதேபோல விஞ்ஞானப் பட்டதாரி எனும் நூலாசிரியர் தனது திருமந்திர ஆராய்ச்சி நூலில் அசுத்தத்தினை 'அ(தி)சுத்தம்' எனச் சுட்டி 'மிகச் சுத்த சைவம்'⁴⁴ என விளக்க முற்பட்டமைக்குப் பொருத்தமான காரணத்தை அறியமுடியவில்லை. அசுத்த சைவத்தினை மிகுசுத்தமென விளக்கியமை தர்க்கரீதியில் பொருந்து வதாகக் காணோம். என்னில் திருமூலர் இறுதியாகச் சுட்டிய கடுஞ் சுத்தத்தினின்று மிகுசுத்தம் என்பது எவ்வாறு வேறுபடும் என்பதை விளக்குவது இடருக்குரியதாகிவிடும். இதற்கு மாறாக ஞானாவரண விளக்கமானது சைவமானது பொதுவில் சுத்த சைவமெனவும் அதனை சௌமிய சைவம் எனவும் அசுத்த சைவமானது பாசுபத சைவமாகவும் வேறு சமயங்களாகவும் இனங்காண அதனை ரௌத்திர சைவமென அழைக்கலாம் எனச் சுட்டுகின்றமை இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.⁴⁵

சுப.அண்ணாமலை என்பார் தனது திறனாய்வுப் பதிப்பில் நான்கு வகையான சைவப் பகுப்பினை இடைச் செருகலானவை எனச் சுட்டிநிற்பது காணலாம். இதனை கரு.ஆறுமுகத் தமிழன் என்பாரும் ஏற்பதனைக் காண்கின்றோம்.⁴⁶ இதற்கு அவர்கள் அளிக்கும் காரணம் ஏற்புடைத்தாய் இல்லை. திருமூலர் காலத்தில் நிலவிய பாசுபதம், மாவிரதம், வைரவம், காபாலிகம், காபாலிகம், வாமம், காளாமுகம் ஆகிய நிலவியபோதும் அவற்றிடையே விளங்கிய முரண் போக்கினை திருமூலர் 'குன்று குரைத்து எழுநாயை ஒத்தார்கள்'⁴⁷ எனச் சுட்டுவதைக் குறிப்பிடுவர். சமயங்களிடையே முரணிடுப்பதைக் கொண்டு சைவப் பகுப்பினை இடைச் செருகலாகு மென எண்ணுவது பொருத்தமற்றதொரு வாதமாகும். இது 'திருமூலருக்கு விரும்பாத ஒன்று' என்பது இடைச் செருகலென்பதற்கு ஆதாரமாகாது. விரும்பாத தன்மையினாலேயே இப் பிரிவினரை அசுத்த சைவராக எடுத்தாண்டார் என்பது தெளிவிற்குரியதாகும்.

தத்துவப் பிரகாசமும் சைவத்தின் பிரிவுகளிலொன்றாக அசுத்த சைவத்தினைச் சுட்டுவது காணலாம். அசுத்தசைவர் பதிக்குப் பதிலாக பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரனுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பார். மேலும் தொடர்ச்சியான வழிபாட்டினால் சாயுச்சியம் எனும் வகையில் இன்பத்தோடு இணைவதாகச் சுட்டுவர்.⁴⁸ மறைஞான சம்பந்தரின் சைவசமயநெறியும் அசுத்த சைவத்தினை மூன்று பிரிவில் ஒன்றாக எடுத்தாண்ட போதிலும் இது பற்றிய விளக்கங்களை அளிக்கவில்லை. இவர்கள் சுத்தசைவம், அசுத்த சைவம், மிச்சிரசைவம் என மூன்றாக எடுத்தாண்ட போதிலும் மிச்சிர சைவமானது சுத்தாசுத்த சைவமெனவும் அழைக்கப்படலாயிற்று.

சைவர்களுள் தீவிரவாதப் போக்கைக் கொண்ட சைவப் பிரிவினர்களாக காளாமுகர், காபாலிகர், பாசுபதர் போன்ற பிரிவினர் எடுத்தாளப்படுகின்றனர். பல்லவப் பேரரசரின் காலத்திலேயே தமிழ்நாட்டுச் சைவத்தில் பாசுபதம், காளாமுகம், காபாலிகம் ஆகியன இடம்பெற்றமைக்குச் சாசன, கல்வெட்டு, இலக்கியச் சான்றுகள் வரலாற்றா சிரியர்களால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டமை பேராசிரியா வேலுப்பிள்ளை போன்ற ஆய்வாளர்களால் சுட்டப்படுதல் நோக்கத்தக்கதாகும்.⁴⁹ காளாமுகம், மாவிரதம் பாசுபதத்தினின்று விருத்தி யடைந்த தீவிரவாதப் போக்குடையதென கொள்ளத்தக்கது. திருமூலர் சுட்டும் அசுத்த சைவர்கள் சரியை கிரியையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக விளங்கு பவர்கள் என்பது, 'குன்றா தணைவாஞ் சரியை கிரியையி னார்க்கே' எனச் சுட்டும் வகையில் ஏலவே கண்ணுற்றோம். அதேவேளை பாசுபதரின் நடத்தைக் கோலங்கள் சாதாரண சைவர்களினின்று வேறுபட்டதாகும். சுடலை, குகை, பாழடைந்த மண்டபங்களில் வாழ்ந்த வர்களாக இருந்ததுடன் சுடலைச் சாம்பலை உடல் முழுதும் பூசி இரந்துண்டு வாழ்ந்தவர்களாக விளங்கினர். பாசுபதரின் கிளைப் பிரிவினரான காபாலிகரை எடுத்தாளுவதுண்டு.⁵⁰ காபாலிகரை அகோரிகள் என அழைக்கப்படுவதுமுண்டு. காபாலிகள் ஆறு முத்திரைகளைக் கைக்

கொண்டவர்கள். கழுத்தணி, மாலை, தோடு, தலைமுடியணி, சாம்பல், பூணூல் ஆகியனவற்றைப் பெரிதும் அணிகின்ற வழக்கமுடையவர்களாக⁵¹ எடுத்தாளப்படுவர். இவர்களை அகோரி எனவும் அழைப்பர். இவர்கள் திருமூலர் அசுத்த சைவர்களுக்குச் சொல்லப் படுகின்ற 'காதுப்பொன்னார்ந்த கடுக்கன்...' எனக் குறிப்பிடும் தன்மைகளுக்குப் பெரிதும் பொருந்துவதாக அமைய வல்லது. இராமானுஜரின் கருத்துப்படி காபாலிகரைப் போலவே காளாமுகரும் மனித மண்டையோட்டில் உணவேற்றல், சாம்பல் குளிப்பு, திருநீறு பூசுதல், மழுத்தரித்தல் முதலிய கிரியைகளை ஆற்றுபவர்களாக விளங்கினர்.⁵² சைவர்களாக இருந்த போதிலும் வேதக் கருத்துக்களுக்கு முரணான வகையில் மது, மாமிசம், தாந்திரிகம் சார்ந்த பாலியல்கிரியைகள் போன்ற அகோர நடத்தை காரணமாகவே இவர்களை திருமூலர் அசுத்த சைவர்களாக வகைப்படுத்தியிருத்தல் பொருத்தமானதாக எடுத்தாளலாம்.

திருமூலர் நால்வகைச் சைவப் பிரிவினை எடுத்துரைக்கையில் ஒரு பிரிவினரைக் குறிப்பிடும்போது ஒழுங்கின்றி பிற பிரிவினரைப் பற்றி எடுத்துரைப்பது ஏலவே சுட்டப்பட்டதாகும். அசுத்த சைவம் பற்றிக் கூறுகையில் கடுஞ்சுத்த சைவம் பற்றியும் மார்க்க சைவம் பற்றி குறிப்பிடுகையில் சுத்த சைவம் பற்றி பேசுதலையும் காணலாம். மேலும் கடுஞ்சுத்த சைவம் பற்றிக் கூறும் போது சித்தாந்த மார்க்கம் பற்றியும் சுத்தசைவம் பற்றியும் கூறுதலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இத் தன்மை ஒவ்வொரு சைவப் பிரிவினர் பற்றிய செய்திகளைத் தெளிவுற அறிந்து கொள்வதில் இடர்பாட்டைத் தரவல்லதாகின்றது.

திருமூலர் எடுத்தாளும் மூன்றாவது சைவப் பிரிவாக மார்க்க சைவம் அமைகின்றது. மார்க்கமானது நல்ல வழியைச் சுட்டுவதாகும். இவ்வகையில் நல்ல வழியைப் பின்பற்றுவோராக மார்க்க சைவர் எடுத்தாளப்படுகின்றனர். இதனைத் திருமூலர்,

‘பொன்னாற் சிவசாத னம்பூதி சாதனம்
நன்மார்க்க சாதனம் மாஞான சாதனந்
துன்மார்க்க சாதனந் தோன்றாத சாதனஞ்
சன்மார்க்க சாதன மாஞ்சுத்த சைவத்தவர்க்கே’

என எடுத்துரைப்பது காணலாம். இங்கு மார்க்கசைவர் உருத்திராக்கமாலை, திருநீறு ஆகிய சன்மார்க்க சாதனங்களை அணிபவர்களாகக் குறிப்பிடப்படுவர். இத்துடன் மார்க்க சைவரை விபரிக்கையில் கேடறுஞானியானவன் வேதாந்த சித்தாந்த ஞானங்கொண்ட வனாகவும் உண்மையான முத்திப் பேற்றைக் கொண்டவனாகவும் சித்திரிக்கப்படுகின்றான்.⁵³ அத்துடன் ‘வேதாந்த சித்தாந்த மெய்மையொன்றாக முடிந்த வருஞ்சுத்த சைவமே’⁵⁴ என எடுத்தாளப்படுதல் நோக்கத்தக்கதாகும். சைவமார்க்கத்தில் நின்று வேதாந்த சித்தாந்த நுண்பொருளை உணர்ந்து பூரணமான சிவத்திலே சித்தத்தை வைத்து ஆன்மபோதம் அழிந்து சிவபோதத்தில் திளைப்பதாக மார்க்கசைவர் எடுத்தாளப்படுகின்றனர். மேலும் திருமுலர் இவர்களைப் பற்றி பின்வருமாறு விரித்துரைத்தல் காணலாம்.

‘மாறாத ஞான மதிப்பற மாயோகந்
தேறாத சிந்தையைத் தேற்றிச் சிவமாக்கி
பேறான பாவனை பேணி நெறிநிற்றல்
கூறாகு ஞானி சரிதை குறிக்கிலே’⁵⁵

இவ்வாறாக சிவமாக்கிய பேற்றை பெறுவதற்கான மார்க்கங்களை எடுத்துரைத்ததுடன் வேதாந்த உண்மைத்துவத்தையும் சித்தாந்த நுண்புலத்தையும் இணைத்த வகையில் இது அமைவது போல விளங்குகின்றது. இக் கருத்தமைவினையே திருமுலர் கீழ்வரும் பாடலில் சுட்டுவது நோக்கத்தக்கதாகும்.

‘வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமமித் தியாதார்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மல்லாத சித்தாந்தங் கண்டோர்
சாதா ரணமன்ன சைவர் உபாயமே’⁵⁶

எனும் வகையில் வேதாந்தக் கொள்கைக்கு வேறானதொரு சித்தாந்தம் கண்டதொரு சைவராக இவர்களைத் திருமூலர் இனங் காட்டினாரெனலாம். இக் கருத்தியலின் நுட்பப் பொருளானது திருமூலரின் மார்க்கசைவம் பற்றிய இறுதிப்பாடலில் தெளிவாவது மேலும் உறுதி செய்வதாக அமைகின்றது.

‘ஒன்றும் இரண்டும் இலதுமாய் ஒன்றாய்
நின்று சமய நிராகார நீங்கியே
நின்று பராபரை நேயத்தைப் பாதத்தார்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே’⁵⁷

என அழகுற எடுத்தாளல் காண்க. காஷ்மீர் சைவமானது வேதாந்தத்தைப் போல தனிமனிதனின் சுயவுணர்வுக்கு வழிகாட்டுகின்றது. அறியாமையை நீக்குவதன் மூலம் பரம்பொருளை அறிய உதவுகின்றது. அதேவேளை வேதாந்தம் உலகு உண்மையல்லாததென்று எடுத்தாள காஷ்மீர் சைவம் பரம்பொருளின் படைப்பாக உலகை, உண்மைப் பொருளாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த வகையில் உண்மையை மீட்டுணர்தல் பிரத்தியா பிஞ்ஞானமாகின்றது. பரம்பொருளான சிவன் உணர்வு மயமானவன். காஷ்மீரத்தில் ஒருமைவாத, இருமைவாத, ஒருமையும் இருமையும் இணைந்த நிலைக்குரிய தத்துவங்கள் எழுந்ததாகச் சுட்டுவர். திரியம்பகர் நெறியே காஷ்மீர் சைவமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இத் திரிகம் சிவன், சக்தி, அணு எனும் முப்பொருளை அல்லது பரை, அபரை, பராபரை எனும் முப்பொருளைச் சுட்டுவதாகக் கொள்ளப்படும். பரமசிவனே முழுமையான உண்மையாகும். பரமசிவன்

இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி, ஞானசக்தி கொண்டு சுயம் பிரகாசமாக விளங்கும் என்பர். சுய அறிவை உணராது வாழ்வதே மலங்கள் கொண்டனவாகவும் மலங்களின் சேர்க்கைக்கு ஏற்ப விஞ்ஞானகலர், பிரளையாகலர், சகலர் என மூன்று திறத்தோராயும் எடுத்தாளப்படுதல் அவதானிக்கத்தக்கதாகும். மேலும் காஷ்மீர் சைவம் மும்மலமும் நீங்கி பரம்பொருளை அடைதலே முத்தியென எடுத்துரைப்பது நோக்கலாம். முத்தியை அடைவதற்கான மார்க்கமாக காஷ்மீர் சைவமும் நான்கு மார்க்கங்களை வலியுறுத்தி நின்றல் காணலாம். இவ்வகையான கருத்தியலுடன் நோக்கும் போது திருமூலர் சுட்டும் மார்க்க சைவமென்பது காஷ்மீர் சைவப் பிரிவினை குறிப்பாகப் பிரத்யாபிஞ்ஞான நெறியைச் சுட்டுமென்பது பொருத்தமானதாகும். ஞானாவரண விளக்கமும் தனது பதின்னான்கு வகைச் சைவப் பிரிவில் ஒன்றாக மார்க்க சைவத்தைச் சுட்டுவது அவதானிக்கலாம் எனினும் அப் பகுப்பானது திருமூலர் எடுத்தாளும் விளக்கத்துடன் பெரிதும் உடன் பாடானதாகக் கொள்ள முடியவில்லை.

திருமூலர் சுட்டும் இறுதிப் பிரிவாக அமைவது கடுஞ்சுத்த சைவமாகும். கடுஞ் சுத்தசைவராகவுள்ளவர் தீவிரவாதப் போக்குடைய சைவப்பிரிவினர் போல் புறவேடந்தரிக்காது ஞானநிலை கொண்டவர்களாக விளங்குபவர்களாவர். இதனை

‘வேடங் கடந்து விகிர்தன்றன் பான்மேவி
ஆடம் பரமின்றி ஆசாபா சஞ்செற்றுப்
பாடொன்று பாசம் பசுத்துவம் பாழ்படச்
சாடுஞ் சிவபோ தகர்சுத்த சைவரே’⁵⁸

என திருமூலர் எடுத்துரைப்பது காணலாம். இதனை அழுத்திக் கூறும் வகையில் அடுத்த பாடலில் ‘கேவல பாசந்துடைத் திடமாத்தனையுற்றல் சித்தாந்த மார்க்கமே’⁵⁹ என விரித்து ரைத்தல் நோக்கத்தக்கதாகும். தன்னையறிதலே சித்தாந்த நெறியென

எடுத்துரைக்கும் வகையில் கடுஞ் சுத்தசைவம் இறுதியில் சிவமாவதனை 'சுத்த சிவமாவரே சுத்தசைவர்' என விளித்து நிற்கின்றமை காணலாம். இதனால் சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய உபாயங்களை விட்டு ஞானமே உச்சமெனக் கருதி சாயுச்சியம் பெறும் தன்மையை அழுத்தி நிற்பதாக அமைகின்றது. இதனை பின்வருமாறு திருமூலர் எடுத்தாள்வது காணலாம்.

'நானென்றுந்தானென்றும் நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டில்லாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலால்
தானென்று நானென்றுஞ் சாற்ற கில்லேனே'⁶⁰

அறிபவனாகிய நானும் அறி பொருளான சிவமும் இரண்டற்றதெனும் உண்மையாம் 'தத்துவமஸி' நிலையை உணரும் பாங்கு அழகுற எடுத்தாளப்படும் பெருநிலை கடுஞ்சுத்த சைவர்களுக்கு உரித்தாகின்றது. திருமூலர் சுட்டும் தன்மையினை நோக்குகையில் கடுஞ்சுத்த சைவராகக் கொள்ளக்கிடக்கும் வகையில் அமையும் பிரிவினர் சிவாத்துவித சைவராக எண்ணத் தோன்றுகின்றது. சிவாத்து விதசைவர் ஒருமை நிலையை வலியுறுத்தி நிற்பவர்களாக அமைவதுடன் ஞான நிலையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பரம்பொருளையும் ஆன்மாவையும் ஒன்றென உணர்ந்து இரண்டற்ற நிலையில் சாயுச்சிய முத்தியை ஈட்டுபவர்களாகச் சித்திரிக்கப்படுதல் காணலாம். திருமூலர் சுட்டும் கருத்தமைவானது சிவாத்துவ சைவர்களின் தத்துவார்த்த உண்மைக்கு இயைபுற்று நிற்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகின்றது. இத்தன்மையை வலியுறுத்தும் வகையில் இறுதியாகச் சுட்டும் பாடலும் கீழ்வருமாறு அமைவது நோக்கலாம்.

சாற்றரி தாகிய தத்துவஞ் சித்தித்தால்
ஆற்றரி தாகிய ஐந்தும் அடங்கிடும்
மேற்றிகழ் ஞானம் விளக்கொளி யாய்நிற்கும்
பாற்பர சாயுச்சிய மாகும் பதியே⁶¹

எனச் சுட்டும்வழி 'அதுவே நீயாகும்' எனும் தன்மை அமையப் பெறுமிடத்து புறக் கரணங்களான ஐந்து புலன்களும் செயலற்று ஞானத்தின் உந்தலால் சாயுச்சிய பதத்தினைக் கைவரப்பெற்று இறைவனேடு பிரிவற்று ஏகநிலையில் இணைவது தெளிவாகின்றது. இவ்வகையில் கடுஞ் சுத்தமானது உயர்நிலையில் இறைவனை உணர்ந்து உய்யும் வழிமுறையாக அமைவது அறிதற்குரியதாகின்றது. பாண்டேயால் சுட்டப் பெற்ற விஷேசத்துவத்துவைத சைவமானது வீரசைவத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது. இவர்களும் ஒருமைவாதத்தை ஏற்ற சைவர்களாக விளங்கியவர்கள். இவர்கள் இலிங்கத்தை அணிபவர் களாதலால் இலிங்காயதர்கள் எனவும் பொதுவில் வீரசைவமானது பசவரால் ஸ்தாபிக்கப் பெற்ற நெறியெனவும் கொள்வர். எனினும் இவர்களைக் கடுஞ்சுத்த சைவப் பிரிவினராகக் கொள்ள முடிவதில்லை. மேலும் இவர்கள் ஞானமார்க்கத்தையே தனிப் பெருமார்க்கமாகக் கொள்வதில்லை. சரியை, கிரியை நெறியை இணைத்துக் கொண்டுள்ளவராகவும் விளங்குவதனால் கடுஞ்சுத்த சைவம் குறிப்பிடும் தகைமைக்குப் பொருந்துபவர்களாயில்லை. இதனாலேயே கடுஞ்சுத்த சைவப் பகுப்பிற்குரியவர்களாகப் பொருந்துபவர்களாக அமைய வல்லவர்கள் சிவாத்துவித சைவர்களேயாகும்.

திருமுலர் எடுத்தாண்ட சைவப் பகுப்பானது சுத்தசைவம், அசுத்தசைவம், மார்க்கசைவம், கடுஞ்சுத்தசைவம் என நான்காக வகுக்கப்பட்டு திருமந்திரத்தில் அமைந்தமை கண்டோம். சந்தேகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் சுத்த சைவத்தினைச் சைவசித்தாந்த நெறியாக எடுத்த திருமுலர் ஏனைய பிரிவினரை இனங்காணாது விளக்கியுள்ளமை அறிதற்குரியதாகும். சைவப் பிரிவுகளை வகைப்படுத்திய திருமுலர் ஏன் இந் நெறிகளை இனங்காட்டாது சுட்டிச் சென்றாரென்பதற்குச் சில காரணங்கள் இருந்திருக்கக் கூடும். மேலும் இந் நெறிகளை இலகுவில் இனங்கண்டு

கொள்ளும் வகையில் மேலும் சில தரவுகளைத் திருமுலர் முன்வைத்திருப்பின் இதுகாறும் இது பற்றி ஆய்வாளர்கள் மௌனம் கலைத்திருப்பதற்கும் வாய்ப்பாயிருந்திருக்கும். எனினும் திருமந்திரம் எடுத்தாண்ட கருத்துக் களிவின்று ஏலவே எடுத்தாண்ட வகையில் அசுத்தசைவமானது பாசுபதம் முதலான காளாமுகம், காபாலிகம் போன்ற தீவிரவாத சைவங்களையும் மார்க்க சைவமானது காஷ்மீர் சைவத்தையும் குறிப்பாகப் பிரத்யாபிஞ்ஞான சைவத்தையும் கடுஞ்சுத்த சைவமானது சிவாத்துவித சைவத்தையும் குறித்து நிற்பதாகக் கொள்ளகிடக்கின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்

- புலியூர்க் கேசிகன்(உரை) மணிமேகலை, பாரிநிலையம் 27, சமயக்கணக்கர் தம் திறங்கேட்டகாதை. 1963.
- இராமநாதபிள்ளை (உரை) சிவப்பிரகாசம் முலமும் விளக்கவுரையும், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1969
- இசைப்பாவும் மந்திரமும், ஆய்வரங்கச் சிறப்புமலர், திருமுலரின் சமயம், ஆறுமுகத்தமிழன், இலங்கை 2015
- தத்துவலிங்கதேவர், தத்துவநிஜானுபோகசாரம். (பதிப்பு ஆண்டு விபரங்கள் சுட்டப்படவில்லை).
- துடிசைக் கிழார். ஏ. சிதம்பரனார், திருமுலநாயனார் வரலாறு.. திருமந்திரம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். 1969
- மறைஞானசம்பந்த நாயனார், சைவநெறி, வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை. சென்னை. 1924.
- ஞானசம்பந்த பரமாச்சாரியார் ஞானாவரண விளக்கமும் வெள்ளியம்பலவாணர் மகாபாடியமும்.
- வேலுப்பிள்ளை,ஆ. சைவசமயம்: அன்றும் இன்றும் இங்கும், குமரன் புத்தக இல்லம்.இலங்கை 2013
- மெய்கண்டதேவர். சிவஞானபோதம்
- சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம்.
- திருமுலர் திருமந்திரம்
- சுந்தரமூர்த்திநாயனார், திருத்தொண்டர் தொகை
- Bhandarkar. R.G, Vaisnavism, Saivism and minor religious systems, Bhandarkar oriental research institute. poona. 1982

- Chattopahayaya.S, Evolution of Hindu Sects up to the time of Sankaracarya, Munshiram Manoharlal, New Delhi, 1970,
- Cowell,E.B and Gough,A.B(Trans) Madavachary Sarva Darsana Sangraha, Chowkamba Sanskrit Series, Varanasi 1961,
- Das Gupta.S A History of Indian Philosophy, Volume -V, Motilal Banarsidas, Delhi. 1975,
- Gnanakumaran.N. An Analysis on Sects of Caivism, Lady Ramanathan Mamorial Lecture, University of Jaffna, Jaffna.1995.
- Kamil Zvelebil. The Simile of Murukan on Tamil Literature of South India, Leiden E.J. Brill,
- Lorenzen,David.N, The Kapalikas and Kalamukhas: two lost Saivite sects, Motilal Banarsidass, Delhi, 1972,
- Madhavachary, Sarva Darsana Sangraha (Tran)Gowell,E.B and Gough,A.E, Chowkamba Sanskrit Series, Varanasi, 1961
- Meykanta Tevar Civajnana Potamum Civajnanayokikal Civajjana patiyamum, Curiyanar Kovil Atinam, Madras. 1922.
- Narayana Ayyar.C.V Origin and Early History of Saivism in South India, University of Madras, Madras. 1936,
- Pandey,K.C. An outline of History of Saiva Philosophy, Motilal Banarsidas, Delhi. 1986,
- Radhakrishnan, S. Indian Philosophy Volume II, George Allen and unwin Ltd, London.1971
- Rayamanikam.M, Development of Saivism in South Indian 300-1300 A.D, Dharmapuram Adinam, Madras. 1964.
- Richard. H. David, Rituals in an Oscillating Universe, Princeton University Press. New Jersey. 1988.
- Sinha.J, Schools of Saivism, Sinha Publishing House, India. 1975
- Thirunanasampantan. P, Tirumular to the system of Saivism in South India, Collected Lecturers on Saiva Siddhanta, Annamalai University Publication, India. 1978.
- Tamil Lexicon Dictionary , University of Madras, Madrs. Part-I ,Vol-111, 1928,
- Vidya Dehejia. Slaves of Lord the path of Tamil Saint, Munushiram Monoharial Publishers, Delhi. 1988.
- Winslow,M.A. Comprehensive Tamil and English Dictionary, Asian Education service, New Delhi. 1979,
- Ramanuja's Sribhasya Tattuvapparakaca Cuvamikal, Tattuvapparakacam

அடிக்குறிப்புகள்

- 1 புலியூர்க் கேசிகன்(உரை) 1963, மணிமேகலை, பாரிநிலையம் 27, சமயக்கணக்கர் தம் திறங்கேட்டகாதை. ப.312.
- 2 திருமந்திரம். 5ம் தந்திரம் பாடல்.1421.
- 3 மேற்குறிப்பிட்டது பாடல். 1419.
- 4 Cowell,E.B and Gough,A.B(Trans)1961, Madavachary Sarva Darsana Sangraha, Chowkamba Sanskrit Series, Varanasi pp.103-104
- 5 Ramanuja's Sribhasya 11-2-35-37
- 6 Das Gupta.S 1975, A History of Indian Philosophy, Volume -V, MotilalBanarsidas, Delhi.p.19.
- 7 Ibid. p. 9.
- 8 Ibid. p.14.
- 9 Pandey,K.C.1986, An outline of History of Saiva Philosophy, Motilal Banarsidas, Delhi. p.6.
- 10 Gnanakumaran.N. An Analysis on Sects of Saivism, Lady Ramanathan Memorial Lecture, University of Jaffna, Jaffna. p. 5.
- 11 இராமநாதபிள்ளை (உரை)1969 சிவப்பிரகாசம் முலமும் விளக்கவுரையும், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் பாடல் 7. ப 23
- 12 மெய்கண்டதேவர். சிவஞானபோதம், அவையடக்கம்.
- 13 சிவஞானசித்தியார்,சுபக்கம். பாடல் 163.
- 14 திருமூலர் திருமந்திரம், பாடல் 1535.
- 15 சுரேந்திரநாத் டாஸ்குப்தா, ஐநூநாத் சின்ஹா, பண்டாக்கர் ஆகியோர் தங்கள் நூல்களில் லகுலீச பாசுபதப் பிரிவினையே விளக்கி நின்றல் காணலாம்.
See Das Gupta,S. 1975. Op.cit . pp 130-145
Bhandarkar. R.G, 1982 Vaisnavism, Saivism and minor religious systems, Bhandarkar oriental research institute. poona. pp 170-176
Sinha.J, 1975, Schools of Saivism, Sinha Publishing House, India. pp. 104-5
- 16 Madhavachary,1961, (Tran)Gowell,E.B and Gough,A.E, Chowkamba Sanskrit Series, Varanasi, pp103-104
- 17 Radhakrishnan, S.1971, Indian Philosophy Volume II, George Allen and unwin Ltd, London. p 723.
- 18 Pandey. K.C., 1986, Op.cit. p 180
- 19 Ibid, p 186.
- 20 திருமூலர் திருமந்திரம், பாடல்கள் 1419- 1442. பக் 201 -204

- 21 துடிசைக் கிழார். ஏ. சிதம்பரனார், திருமுலநாயனார் வரலாறு.1969.
திருமந்திரம்,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம். ப. 61
- 22 திருமுலர் திருமந்திரம், 1993. முற்குறிப்பிட்டது ப. XIX
- 23 Dasgupta, S. 1975. Op.cit. p 19
- 24 Narayana Ayyar.C.V., 1936, Origin and Early History of Saivism in
South India, University of Madras, Madras. P. 204
- 25 Rayamanikam.M, 1964. Development of Saivism in South Indian
300-1300 A.D, Dharmapuram Adinam, Madras. P. 34
- 26 Thirunanasampantan. P, 1978. Tirumular to the system of Saivism in
South India, Collected Lecturers on Saiva Siddhanta, Annamalai
University Publication, India. p 308
- 27 Kamil Zvelebil. 1973. The Simile of Murukan on Tamil Literature of
South India, Leiden E.J. Brill, Netherland. p 225.
- 28 Vidya Dehejia. 1988. Slaves of Lord the path of Tamil Saint,
Munushiram Monoharial Publishers, Delhi.p 78.
- 29 சுந்தரமூர்த்திநாயனார், திருத்தொண்டர் தொகை, பாடல் 7621.
- 30 Richard. H. David, 1988, Rituals in an Osillating Universe, Princeton
University Press. New Jersey. p 27
- 31 தத்துவலிங்கதேவர், தத்துவநிஜானுபோகசாரம். (பதிப்பு ஆண்டு
விபரங்கள் சுட்டப்படவில்லை. ப.252 257
- 32 Tamil Laxicon Volume-III, 1982. University of Madras. p1645
- 33 மறைஞானசம்பந்த நாயனார், 1924. சைவநெறி, வித்தியாநுபாலன
யந்திரசாலை. சென்னை. ப 253.
- 34 Winslow,M.A.comprehensive Tamil and English Dictionary,1979,
Asian education service,NewDelhi.p.517 and Tamil Lexicon
Dictionary 1928,University of Madras,Madrs.Part-I ,Vol-111
- 35 ஞானசம்பந்த பரமாச்சாரியார் ஞானாவரண விளக்கமும்
வெள்ளியம்பலவாணர் மகாபாடியமும். ப.283.
- 36 மேற்குறிப்பிடப்பட்டது.ப.57.
- 37 Tattuvapprakaca Cuvamikal, Tattuvapparakacam. p.171.
- 38 Meykanta Tevar Civajnana Potamum Civajnanayokikal
Civajnanapatiyamum, 1922, Curiyanar Kovil Atinam, Madras. p 86.
- 39 திருமந்திரம். பாடல் 1420.
- 40 மேற்குறிப்பிட்டது. பாடல் 1443.
- 41 திருமந்திரம். பாடல் 1423.
- 42 மேற்குறிப்பிடப்பட்டது. பாடல் 1424.

- 43 இராமநாதபிள்ளை.ப, (உரை) 1962,திருமுலநாயனார் திருமந்திரம்,முதற் பகுதி.திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், இந்தியா ப.541.
- 44 A science Graduate, 1967, An Analysis of Thirumantram, Hindu organ, Jaffna.p.121.
- 45 ஞானசம்பந்த பரமாச்சாரிய சுவாமிகள், 1957, ஞானவரண விளக்கமும் வெள்ளியம்பலவாண சுவாமிகள் மஹாபாடியமும், தர்மபுரம் ஆதீனம். இந்தியா. ப.3
- 46 இசைப்பாவும் மந்திரமும், ஆய்வரங்கச் சிறப்புமலர், திருமுலரின் சமயம், ஆறுமுகத்தமிழன், இலங்கைஇ ப.45.
- 47 திருமந்திரம் பாடல் 1558.
- 48 தத்துவப் பிரகாசம்.பாடல் 193. ப.172
- 49 வேலுப்பிள்ளை,ஆ. 2013,சைவசமயம்: அன்றும் இன்றும் இங்கும், குமரன் புத்தக இல்லம். ப.10.
- 50 Chattopahayaya.S,1970, Evolution of Hindu Sects up to the time of Sankaracarya, Munshiram Manoharlal, New Delhi, p.128.
- 51 Lorenzen,David.N, 1972, The Kapalikas and Kalamukhas: two lost Saivite sects, Motilal Banarsidass, Delhi, p.2.
- 52 Sri Bhasiyam 2.2.35, p. 690-691.
- 53 ‘...பாடறு வேதாந்த சித்தாந்த பாகத்தின் ஊடுறுஞானோ தயனுண்மை முத்தியோன்...’ திருமந்திரம் பாடல் 1428.
- 54 திருமந்திரம் பாடல் 1429.
- 55 மேற்குறிப்பிட்டது. பாடல் 1434.
- 56 மேற்குறிப்பிட்டது. பாடல் 1435
- 57 மேற்குறிப்பிட்டது. பாடல் 1437
- 58 மேற்குறிப்பிட்டது. பாடல் 1438
- 59 மேற்குறிப்பிட்டது. பாடல் 1439
- 60 மேற்குறிப்பிட்டது. பாடல் 1441
- 61 மேற்குறிப்பட்டது.பாடல் 1442.

திருமந்திரத்தில் வடமொழி செல்வாக்கு

ச.பத்மநாபன்

திருமந்திரம் என்பது உயர்ந்த மறைபொருளை உள்ளடக்கிய உயரிய சாஸ்திரம் ஆகும். இதன் ஆசிரியர் திருமூலர். இது பத்தாம் திருமுறையாக இடம்பெறும் தோத்திரமாகவும் அமைகின்றது. இத் திருமந்திரம் எனும் பதம் திரு எனும் அடைமொழியைக் கொண்டு மந்திரம் எனும் பதத்தைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. வடமொழி என்பது சிறப்பாக சம்ஸ்கிருத மொழியையே பிரதி நிதித்துவப்படுத்தும் சொல்லாக இங்கு கையாளப்படுகின்றது. அதன்வழி திருமந்திரம் கூறும் செய்தியாகிய சிவாகமங்களின் சாரம் எவ்வாறு இடம்பெறுகின்றது என்றும், அதனை அறிந்து கொள்ள எவ்வளவு தூரம் வடமொழிப் புலமை வேண்டும் என்பதனையும், வடமொழியின் மூலமரபு எவ்வாறு சாரப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதனையும் அறிந்து கொள்ள வழியாக அமைவதே இக்கட்டுரை.

திருமந்திரம்

இது தமிழ் மூவாயிரம்¹ என்று அழைக்கப்படும். இதில் 'மந்திரம்' எனும் பதமே வடமொழிப்பதமாகும். சிவாகமங்களில் மந்திரோத்தார விதிபடலம்² சிறப்பாகக் கூறுகின்றது. 'நினைப்பவனைக் காப்பது மந்திரம்' எனப்பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது³ உயர்ந்த சிந்தனையில் மனதுட் கண்ட காட்சியே மந்திரம் எனவும் கொள்ளப்படுகின்றது. இதனை 'ரிஷி' எனும் பதம் உணர்த்துகின்றது.⁴

சிவாகமங்களின் மந்திரோத்தாரவிதி படலம் ஒவ்வொரு எழுத்தும் எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றது என்பதனைக் கூறிநிற்கும் தன்மையன.⁵

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையின் கிளந்த

நிறைமொழியாக மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப ⁶

என்பார் தொல்காப்பியர். இந்நிலையில் மறைமொழியை மந்திரம் என தமிழ் இலக்கியமரபு கூறுகின்றது. சிவாகமங்கள் இருபதெட்டில் காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தியம், வாதுளம், சுப்பிரபேதம், மகுடம் எனும் ஏழு மூலசிவாகமங்களதும் வேறு இரு ஆகமங்களான இயாமள தந்திரம், காலோத்தர ஆகமம் என்பனவற்றின் சாரமாக அமைந்தமை பற்றிய மரபு காணப்படுகின்றது⁷. எனினும் திருமந்திரம் தனித் தமிழில் அமைந்த தன்மையானது என்றும், தமிழில் தோன்றிய சாத்திரநூல் என்றும், தமிழ் ஆகமம் என்றும் கொள்ளும் மரபுகள் காணப்படுகின்றன. இதன்வழி திருமந்திரம் தமிழில் சாத்திரமாகவும் தோத்திரமாகவும், தத்துவமாகவும் அமைந்த நூல் என்பது முடிந்த முடிவாகின்றது.

சிவாகமும் திருமந்திரமும்

சிவாகமங்கள் தந்திரங்கள்⁸ என்று அழைக்கப்படும் தன்மையன. பின்பற்றுபவனைக் காப்பது தந்திரம்⁹ எனும் பெயர் சிவாகமங்களில் விரிவுத்தன்மைக்கு ஏற்ப மஹாதந்திரம் என்றும் அழைக்கும் மரபு காணப்படுகின்றது.¹⁰ இதற்குமேலாக சிவாகமங்களின் தோற்றுவாய்

பற்றிக் கூறும் மரபிற்கும் சிவாகமங்கள் தந்திராவ தாரப்படலம் என்றே கூறுவது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இந்நிலையில்,

பெற்றநல் ஆகமங் காரணங் காமிகம்
உற்ற நல் வீரம் உயர்வாதுளம் சிந்தியம்
மற்றங் வியாமள மாகுங்காலோத்தரந்
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்ல மகுடமே. (63)

எனும் பாடல் தெளிவுபடுத்தும்.

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இம்மரபில் காமிகம், காரணம், அஜிதம், ரௌரவம், மகுடம், சுப்ரபேதம் முதலான ஆகமங்களின் தந்திராவதாரவிதிபடலம் மிகவிரிவாக அமைந்து விளங்கு வதனையும் அதன் சாரத்தையே,

அஞ்சன மேனி அரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சென டிருபத்து முன்றுள ஆகமம்
அஞ்சலி கூப்பி அறுபத்து தறுவரும்
அஞ்சா முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே. (57)

எனக் கூறிநிற்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விடயமே ஆகமசாரம் என்பதனை உணர்த்துவதற்கு ஏற்ற உதாரணமாகும்.

குருமரபில் சிவாகமங்களை தாம் பெற்றதாக திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார்.¹²

திருமந்திரமும் சைவசித்தாந்தமும்

சிவாகமங்களின் சாரமே திருமந்திரம் எனக் கூறப்பட்டது. எனினும், சிவாகமங்களின் வழியே சிவாகமங்களின் ஞானபாதம் சைவசித்தாந்த உண்மை களைப் பேசுகின்றது. சைவசித்தாந்தம் ஒரு சமயதத்துவமாகிய தன்மை அதனது பரிணாமத்தன்மையின் தனித்துவமாக மிளர்கின்றது. சைவ சித்தாந்தம் எனும் சமயதத்துவத்தை திருக்கோவில், சைவ வாழ்வியல், சமயம்,

வழிபாடு, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் அனைத்து அம்சங்களிலும் காணத்தகும் தன்மையாகின்றது.

சைவசித்தாந்தம் என்னும் பதத்தினை சைவம் + சித்தாந்தம் என இணைத்துக் கொண்ட மரபை முதன்முதலில் காமிகாகாமத்தில் காணமுடிகின்றது.¹³

சித்தாந்தம் எனும் பதம் அஷ்டபிரகாரண நூல்களில் நன்கு விளக்கப்படுகின்றது.¹⁴ இம்மரபிலிருந்து நோக்குகையில் திருமந்திரம்,

கற்பன கற்றுக் கலைமன்னு மெய்யோகம்
முற்பத ஞான முறைமுறை நண்ணியே
சொற்பத மேவித் துரிசற்று மேலான
தற்பரங் கண்டனோர் சைவசித்தாந்தரே (1421)

என 'சைவசித்தாந்தம்' எனும் பதத்தினை பயன்படுத்துகின்றமை மனங் கொள்ளத்தக்கது.

திருமந்திரத்தில் வடமொழிச் செல்வாக்கு

திருமூலர்,

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே¹⁸

என நல்ல தமிழில் இந்துப்பண்பாடு சார்ந்தும், சிறப்பாக சிவாகமம் சாந்தது மான பண்பாட்டுச் சொல்மரபுகளை கையாள்வது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நிலையில் இந்நூல் சாஸ்திரம் எனும் உயர்வு பெறுகின்றது.

“சர்வஸ்ய லோசனம் சாஸ்திரம்”

‘அனைத்துவிடயங்களுக்கும் கண்ணாக அமைவது சாஸ்திரம்’ ஆகும்.

சிவாகமமரபு, குருமரபு, சாஸ்திரமரபு என்றும் மூன்றும் ஒன்றுசேர்ந்த சிறப்பே திருமந்திரத்திற்குரிய தனித்தன்மையாகின்றது.

இவற்றையடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும் போது 'வைதிக சைவநெறி' மரபுகள் நன்கு கையாளப்படுவது மணங்கொள்ளத் தக்கது.¹⁵

திருமந்திரத்தில் சம்ஸ்கிருதச் சொற்கள் அவ்விதமே கலைச் சொல்மரபில் கையாளப்படுகின்ற அதேவேளை சம்ஸ்கிருத மூலங்களாக அமைந்த சாஸ்திரங்களை தமது நூலின் மூலநூலாகக் கொண்டார். இம்மரபின் அடிப்படையிலேயே திருமந்திரம் ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரம் என்பது புலனாகி கின்றது. இதனடிப்படையில் திரு மந்திரத்தின் ஒன்பது தந்திரங்களிலும் எவ்வாறு சொற் செல்வாக்கினையும், மூல நூற் செல்வாக்கினையும் வடமொழி பெற்றுள்ளது. என்பதனை நோக்குவோம்.

சைவசமய இலக்கியங்களும் வடமொழியும்

சைவசமயமரபின் மூல ஊற்றுக்கள் வேதங்கள் முதல் பரந்தும் விரிந்தும் காணப்படுகின்றன. அம்மரபில் வேதங்கள் நான்கும், வேதாங்கங்கள் ஆறும், அதைத்தொடர்ந்த தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், ஆயுர்வேதம் முதலானவையும் தர்மசாஸ்திரங்களும், மற்றும் இதிகாசங்கள், மஹாபுராணங்கள், சிவாகமங்கள், உபாகமங்கள், தந்திரங்கள், கிரியை நூல்கள், தத்துவ நூல்கள், சைவசித்தாந்த நூல்கள் என பல்வேறுபட்ட உரைகளுடன் வடமொழி மூலமாக மிகவிரிந்ததோர் சாஸ்திரமரபும் சிந்தனைமரபும் காணப்படுகின்றது. இம்மரபுகளின் தொடர்ச்சியினையும் பல்வேறுவிதமான சொற்பிரயோகங்களின் விளக்கங்களையும் கண்டு நோக்குவதே பொருத்தமாக அமையும். இந்நிலையிலேயே பல்வேறுபட்ட கலைச்சொற் பயன்பாடு காணப்படுகின்றது. அவற்றினை புரிந்துகொள்வதற்கு சம்ஸ்கிருத மொழியறிவும், சாஸ்திரங்களின் புலமையும் அவசியமாகின்றது. இவற்றினைத் துணைக் கொண்டு திருமந்திரம் வடமொழிச் செல்வாக்கினை மேலோட்டமாக ஒவ்வோர் தந்திரங்களிலும் எவ்வாறு சொல்மரபிலும், மூலநூல் மரபிலும் பெற்றுள்ளது என்பதனை நோக்குவோம்.

பாயிரம்

திருமந்திரத்தில் பாயிரம் எனும் பகுதி,

1. கடவுள் வாழ்த்து (50),
 2. வேதசிறப்பு (06),
 3. ஆகமச்சிறப்பு(10),
 4. குருபாரம்பரியம் (06),
 5. திருமூலர் வரலாறு (22),
 6. அவையடக்கம் (04),
 7. திருமந்திரத்தொகைச்சிறப்பு (02),
 8. குருமட வரலாறு (02),
 9. திருமூர்த்திகளின் சேட்டகனிட்ட முறைமை (10)
- என 112 பாடல்கள் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

இப்பகுதியில் கடவுள் வாழ்த்தாக விளங்கும் சிவபரம் பொருள் அஷ்டமூர்த்தி வடிவினனாவான். பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன், எசமானன் எனும் எட்டுவடிவினனாவான். இவ்வடிவத்தின் விரிவினை சிவாகமங்கள் சிறப்பாக எடுத்தோதுகின்றன. இவ்வடிவத்தின் பெருமையையே மகாகவி காளிதாசர் தனது அபிஞ்ஞான சாகுந்தலத்தின் முதற்பாடலில் சுட்டுவது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.¹⁶

ஆகமச்சிறப்பு எனும் பகுதியில் உபதேசச் சிறப்பும், செவிவழி உபதேசமாக குருமரபும், சந்தானமும் போற்றப்படுகின்றமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சிவாகமங்கள் சிவாகம உபதேசமரபில் 'சம்பந்தம்' தனித்துவம் பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

அஞ்சன மேனி அரிவையோர் பாகத்தன்
 அஞ்சொ டிருபத்து மூன்றுள ஆகமம்
 அஞ்சலி கூப்பி அறுபத் தறுவரும்
 அஞ்சா முகத்தில் அரும்பொருள் கேப்தே. ¹⁶

என்பதன் விரிவு சிவாகமங்களின் தந்திர அவதார படலங்களில் விரிவுபடக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றினை சிறப்பாக காரணம், ரௌவம் ஆகிய ஆகமங்களில் தந்திராவதார படலத்தில் விரிவுபடக் காணமுடிகின்றது. இவ்விரிவில் சிவாகமங்களின் தோற்றம், சதாசிவ முர்த்தியில் அணிகலன், கேட்டவர்கள், உபாகமங்கள் எனும் விரிவுகள் ரௌரவாகமத்தில் நிறைவாகவும் விரிவாகவும் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத் தக்கது.¹⁷

திருமந்திரத்தில் இடம் பெறும் மூலசிவாக மங்களாக காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தியம், வாதுளம், சுப்ரபேதம், மகுமடம் எனும் ஏழும், சாக்தந்திரமான ருத்ரயாமள தந்திரமும், தொகுப்பு நூலான காலோத்தரமும் மூலமாக இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் வழி நோக்குகையில் முறையே

காரணாகமம்	1ம் தந்திரம்
காமிக ஆகமம்	2ம் தந்திரம்
வீர ஆகமம்	3ம் தந்திரம்
சிந்திய ஆகமம்	4ம் தந்திரம்
வாதுள ஆகமம்	5ம் தந்திரம்
ருத்ரயாமளம் தந்திரம்	6ம் தந்திரம்
காலோத்தர ஆகமம்	7ம் தந்திரம்
சுப்பிரபேத ஆகமம்	8ம் தந்திரம்
மகுட ஆகமம்	9ம் தந்திரம்

என இடம்பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு பகுதியும் தந்திரம் என்றே அழைக்கப்படுகிறது. சிவாகமங்களைப் போன்றே இவையும் தந்திரம் என அழைக்கப்படும் உட்பிரிவு காணப்படுவது சிவாகமச் செல்வாக்கு எனலாம்.

குருபாரம்பரியத்தில் நந்தி எனும் சிறப்புப் பெறுபவர் ஸ்ரீகண்டருத்ரர் ஆவார். இவரிடமிருந்து பெற்ற உபதேசத்தின் மேன்மை வேதசிவாகம பேதமின்மையும் சிறப்பும் தனித்துவமாகும். ஸ்ரீகண்டருத்ரர் தமது பிரம்மசூத்திரத்திற்கான சிவாவைத சைவபாடியத்தில், 'வேத சிவாகமங்களுக்கு பேதம் காண்கிலோம். வேதங்களே சிவாகமங்கள்' என அவற்றை இறைநூல் எனும் உயர்வுடன் கொள்ளும் மரபு தனித்துவமுடையது.

இம்மரபுகளுக்கு மேலாக சிவாகமங்களில் உபதேசக்கிரமத்தில் காமிகம் முதல் சுப்ரபேதம் வரையாக பத்து (10) சிவாகமங்கள் சிவபேதம் என்றும், விஐயம் முதல் வாதுளம் வரைவாக பதினெட்டு (18) சிவாகமங்கள் ருத்தபேதம் என்றும், கொள்ளப் படுகின்றன. அவற்றுள் சிவபேதமான காரணம், காமிகம், சிந்தியம், சுப்ரபேதம் எனும் நான்கு மூலசிவாகமங்களையும், ருத்ரபேதமான வீரம், வாதுளம், மகுடம் ஆகிய மூன்று மூல சிவாகமங்களையும் திருமந்திரத்தின் மூல நூலாகத் திருமூலர் கொள்ளும் அதேவேளை சாக்த தந்திரத்தில் ருத்ரயாமள தந்திரத்தையும், சிவாகமங்களின் ஞானபாதத்தொகுப்பு நூலான காலோத்தர ஆகமத்தையும் மூலநூலாகக் கொண்டு சிறப்பாக சிவனின் மேன்மையினையும், சைவத்தின் வாழ்வியலையும் சாஸ்திரங்கள் விதித்த வழிமுறையில் விளங்கியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்று பதிப்பிக்கப்பட்ட மூல சிவாகமங்களுள் இத்தி மந்திரத்தில் சுட்டப்படுகின்ற காரணம், காமிகம், மகுடம் வாதுளம் ஆகிய நான்கும் சிலபகுதிகளும், சுப்ரபேதம், வீரம் ஆகிய இரண்டும் நான்குபாதங்களுடனும் பதிப்பிக்கப்பட்ட சிவாகமங்கள் ஆகும். சிந்தியம் பதிப்பாக்கப்படாத மூலசிவாகமம் ருத்ரயாமளமும் பதிப்பிக்கப்பட்ட சாக்த தந்திரம் ஆகும். அதேபோல் காலோத்தர ஆகமம் சார்த்த த்ரிசதி காலோத்தரம் எனப்பட்ட ராம கண்டரது விருத்தியுரையுடனும் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூலாகும். இம் மூலாகமங்களின் செய்தி அல்லது சாரம் எவ்விதம் திருமந்திரத்தில் பிரதிபலிக்கின்றது என்பது மிகவும் நுணுகி ஆய்வுசெய்ய வேண்டியது.

முதலாம் தந்திரம்

முதலாம் தந்திரம் காரணாகமத்தின் சாரம் எனக்கொள்ளப்படுகின்றது. இத்தந்திரத்தில் உபதேசம் (113- 142), யாக்கை நிலையாமை (143 – 167), செல்வம் நிலையாமை(168 – 176), இளமை நிலையாமை (177 – 186), உயிர்நிலையாமை (187 – 196), கொல்லாமை (197 – 198), புலால் மறுத்தல் (199, 200), பிறன்மனை நயவாமை (201 - 208), நல்குரவு (209 – 213), அக்கினிகாரியம்(214 – 223), அந்தணரொழுக்கம் (224 – 237), இராசதோடம் (238-247), வானச்சிறப்பு (248, 249), தானச்சிறப்பு (250), அறஞ்செய்வான் திறம் (251 – 259), அறஞ்செய்யான் திறம் (260 – 269), அன்புடமை(270 – 279), அன்பு செய்வாரை அறிவன் சிவன் (280 – 289), கல்வி (290 – 299), கேள்வி கேட்டமைதல் (300 – 309), கல்லாமை (310-319), நடுவுநிலைமை (320 – 323) கள்ளுண்ணாமை (324 – 336) என இருபத்து நான்கு அதிகாரங்கள் இடம் பெறுகின்றன.

திருமந்திரத்தின் அதிகாரத்தின் பெயர்களே தமிழ் மொழிமரபில் வடமொழியாக்கமாக தற்சமமாகவும், தற்பவமாகவும் பயன்படுத்தும் இயல்பு காணப்படுகின்றது. இவற்றுள் உதாரணமாக வைதிக மொழியை திருமந்திரம் ஆரியமொழி என்றும், சம்ஸ்கிருத மொழியை வடமொழி யென்றும் அழைப்பது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. இதற்கு உதாரணமாக,

ஆரியமும் தமிழும் உடனே சொல்லி⁶⁵

தமிழ்ச் சொல் வடசொல் எனும் இவ்விரண்டும்⁶⁶

என்பனவற்றில் வைதிக மொழி, ஆரியம் என்றும் சம்ஸ்கிருத மொழி வடசொல் என்றும் அழைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வடமொழிச் செல்வாக்கு எனும் நிலையில் அக்கினி காரியம் (214 – 223) எனும் பகுதியை நோக்குவோம். சிவாகமங்களுள்

காரண ஆகமத்தை பிரதிநிதிப்படுத்தும் இத் தந்திரத்தில் அக்னிகார்ய விதி என பூர்வ காரணாகமம் 22ம் படலம் உத்தர காரணாகமம் 20வது படலம் ஆகியவற்றில் விரிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இங்கு சிவாக்கினியை எவ்வாறு தோற்றுவிப்பது என்பதற்கான கிரியை விபரங்களும் நியதிகளும் கூறப்படுகின்றன. சிவாக்கினியின் வகைகளும் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும் முறைமைகளும் கூறப்படுகின்றன. இம்மரபு திருமந்திரம் சொல்லும் பகுதியில் இடம்பெறவில்லை. எனினும் பத்ததிரமரபில் அகவழிபாடாக அமையும் அந்தர்யாகத்தினையே திருமூலர் சுட்டுகின்றார். இதன்வழி சிறப்பாக அகோர சிவாச்சாரியார் கூறும் அந்தர்யாக விதிமுறையின் தன்மைகள் திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் அவ்வாறே பிரதிநிதித்துவப்பட தமிழில் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ¹⁸

இரண்டாம் தந்திரம்

திருமந்திரத்தின் இரண்டாம் தந்திரம் காமிக ஆகமத்தின் சாரம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இதில் பாடல்கள் 337-548 வரையாக அமைந்து காணப்படுகின்றன. அவற்றின் வழிநோக்குகையில், அகத்தியம் (337 - 338), பதிவலியில் வீரட்டம் எட்டு (339-346), இலிங்கபுராணம் (347 - 352), தக்கன் வேள்வி (353 - 361), பிரளயம் (362 - 366), சக்கரப்பேறு (367 - 371), அடிமுடிதேடல் (372 - 380), சர்வ சிருஷ்டி (381 - 410), திதி (411 - 430), திரோபவம் (431 - 440), அநுக்கிரகம் (441 - 450), கர்ப்பக்கிரியை (451 - 491), மூவகைச் சீவவர்க்கம் (492 - 500), பாத்திரம் (501- 504), அபாத்திரம் (505 - 508), தீர்த்தம் (509- 514), திருக்கோயிலிழிவு (515 - 519), அதோமுகதர்சனம் (520 - 525), சிவநிந்தை (526 - 529), குருநிந்தை (530 - 536), மயேசுரநிந்தை (537 - 538), பொறையுடைமை (539 - 542), பெரியாரைத் துணைக் கோடல் (543 - 548) என பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தலையங்கங்களில் பெரும்பாலானவை சம்ஸ்கிருத மொழியிலேயே இடம்பெறுகின்றமை மனங்கொள்ளத்தக்கது. வடமொழி மூலநூற் செல்வாக்கில் இன்று கிடைத்த காமிச ஆகமம் கிரியாபாதம் மாத்திரம் காணப்படுகின்றமையும் மனம் கொள்ளத்தக்கது. வடமொழி மூலநூற் செல்வாக்கில் ஒரு உதாரணமாக பதிவலியில் வீரட்டம் எட்டு என்பதனை நோக்கலாம். சிவனது திருவுருவங்கள் சிவாகமங்களில் முர்த்திலக்ஷங்களாக விபரிகப்படுகின்றன. இம்முர்த்திகளின் வடிவங்களுக்கிரிய தெய்வீகவியல் வரலாறுகளை புராணங்கள் கூறிநிற்கின்றன. இம்மரபில் சிவனது அட்ட வீரட்டச் செயல்கள் தென்னிந்தியாவிற்கேயுரிய தனித்துவமான சிறப்புடையன. இதற்கு ஏற்ற தலமகிமைகளும் தென்னிந்தியாவிற்கே உரியனவாக விளங்குவது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.¹⁹

மூன்றாம் தந்திரம்

திருமந்திரத்தின் மூன்றாம் தந்திரம் வீர ஆகமத்தின் சாரம் என்றே அழைக்கப்படும் மரபுடையது. இத்தந்திரத்தில் 549 – 883 வரையான பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. இதன் வழி அதன் விரிவை நோக்குகையில், அட்டாங்கயோகம் (549 – 552), இயமம் (553 – 554), நியமம் (555-557), ஆசனம் (558 – 563), பிராணாயாமம் (564 – 577), பிரத்தியாகாரம் (578 – 587), தாரணை (588 – 597), தியானம் (598 – 617), சமாதி (618 – 631), அட்டாங்கயோகப் பேறு (632 – 639), அட்டமாசித்தி (640 – 711), கலை நிலை (712 – 723), சரீரசித்தி உபாயம் (724 – 739), காலசக்கரம் (740 – 769), ஆயுள் பரீட்சை (770 – 789), வாரசரம் (790 – 796), வார சூலம் (797- 798), கேசரியோகம் (799- 824), பரியங்க யோகம் (825 – 844), அமுரிதாரணை (845 – 850), சந்திரயோகம் (851 – 883) எனப்பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு யோகத்தின் மேன்மை நன்கு பேசப்படுகின்றன. சிவாகமங்களுள் யோகம் பற்றிப் பேசும் நிலையில் மகுடாகமமே அஷ்டாங்க யோகம் பற்றிப்பேசும்

மூலசிவாகமமாகும்.²⁰ அதனை அடியொற்றி இத் திருமந்திரத்தில் அஷ்டாங்கயோக முறைமை கூறப்பட்டுள்ளமையும் அதே பாகுபாடும் சொற்பயன்பாடும் இடம் பெறுகின்றமை வடமொழிச் செல்வாக்கினைப் பிரதிபலிப்பாக அமைகிறது.

நான்காம் தந்திரம்

திருமந்திரத்தின் நான்காம் தந்திரம் சிந்திய ஆகமத்தின்சாரம் என்பர். இத்தந்திரத்தில் 884- 1418 வரையான பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. இத்தந்திரத்தின் உட்பொருளை நோக்குகையில், அசபை (884 - 913), திருவம்பலச் சக்கரம் (914 - 1002), அருச்சணை (1003-1021), நவகுண்டதம் (1022-1044), சக்திபேதம் - திரிபுரை சக்கரம் (1045 - 1074), வயிரவி மந்திரம் (1075 - 1124), பூரண சத்தி (1125 - 1154), ஆதாரவாதேயம்(1155-1254), ஏரொளிச்சக்கரம் (1255-1290),வயிரவச் சக்கரம் (1291 - 1306), புவனாபதி சக்கரம் (1307 - 1318), நவாக்கரி சக்கரம் (1319 - 1418) என்னும் பொருளடக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தந்திரத்தின் தலையங்களிற் பெரும்பாலானவை சம்ஸ்கிருத மொழிமூலமுடையவனவும், சிறப்பாக சிவாகம மற்றும் சாக்த தந்திரப்பயன் பாட்டிற்குரியனவுமான சொற்பிரயோகங்களுமேயாகும். இத்தந்திரத்தில் வடமொழி மூலநூற் செல்வாக்கில் புவனாபதிக் சக்கரம் எனும்பகுதியின் முதலாவது பாடல்;

ககராதி யோரைந்துங் காணிய பொன்மை
 அகாராதி யோரா றரத்தமே போலும்
 சகாதி யோர்நன்குந் தான் சுத்த வெண்மை
 ககாராதி முவித்தை காமிய முத்தியே. ²¹

எனக்கூறுகின்றது. இப்பாடலின் தெளிவில் ககர,ஹகர, ஸகர எனும் மூவெழுத்துக்களுள்ளும் ஹகாரம் தவிர்ந்த ஏனைய எழுத்துக்கள் தமிழ்வழக்கில் பேசப்படுகின்றன. இப்பாடலில் ஸ்ரீவித்தியா மூலமந்திரமான 'பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரம்'

பேசப்படுகின்றது. காதிவித்யா, ஹாதிவித்யா, ஸாதிவித்யா எனும் மூன்று வித்தைகளே இடம் பெறுகின்றன. இக்கருத்தின் தெளிவினை ஆதிசங்கரர் தமது செளந்தர்ய லக்ஷரீயில் தெளிவுபடக் கூறியுள்ளார். இதற்கு லஹமீரரின் உரை தனித்துவம் மிக்க விளக்கம் அளிப்பதாக அமைகின்றது.²²

ஐந்தாம் தந்திரம்

திருமந்திரத்தின் ஐந்தாம் தந்திரம் வாதுளாகமத்தின் சாரம் என்பர். இத்தந்திரத்தில் 1419 – 1572 வரையான பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. இத்தந்திரத்தின் உட்பொருளை நோக்குகையில், சுத்தசைவம் (1419- 1422), அசுத்தசைவம் (1423 – 1426), மார்க்கசைவம் (1427 – 1437), கடுஞ்சுத்த சைவம் (1438 – 1442), சரியை (1443 – 1450), கிரியை (1451 - 1456), யோகம் (1457-1466), ஞானம் (1467 – 1476), சன்மார்க்கம் (1477-1487), சகமார்க்கம் (1488 – 1494), சற்புத்திரமார்க்கம் (1495 – 1501), தாசமார்க்கம் (1502- 1506), சாலோகம் (1507, 1508) சாமீபம் (1509), சாரூபம் (1510, 1511), சாயுச்சியம் (1512, 1513), சத்திநிபாதம் -மந்தம் (1514 – 1517), சத்திநிபாதம் - மந்ததரம் (1518-1522), சத்திநிபாதம் - தீவிரம் (1523-1526), சத்திநிபாதம் - தீவிரதரம் (1527 – 1529), புறச்சமய தூஷணம் (1530 – 1549), நிராகாரம் (1550 – 1556), உட்சமயம் (1556 – 1572), என்றவாறாக பொருளடக்கம் காணப்படுகின்றது.

இத்தந்திரத்தில் சைவசமயத்தின் உட்பிரிவுகள் கூறப்படுகின்றன. சைவசித்தாந்த தத்துவமரபில் மோகூத்துக்கு காரணமான வழிகள் மார்க்கங்கள் எனக்கூறப்படுகின்றன. அவ்வகையில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், எனும் நான்கு பாதங்களும் அவற்றினூடாக அடையத்தக்க மார்க்கங்களான தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்பனவும் இவற்றினூடாக அடையப்பெறும் முத்திகளான சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம் என்பனவும் கூறப்படுகின்றன. இங்கு பசு,

பதியாம் தன்மையடைந்து - சிவமாம் தன்மையடைந்து -
சிவானந்தமடையும் தன்மை தெளிவு படக் கூறப்படுகின்றது.
அதனை,

சைவஞ் சிவனுடன் சம்பந்த மாவது
சைவஞ் தனையறிந் தேசிவஞ் சாருதல்
சைவஞ் சிவந்தனைச் சாராமல் நீங்குதல்
சைவஞ் சிவானந்தஞ் சாயுச்சியமே. (1512)

என்று தெளிவுப்படுத்தும் தன்மை சிறப்புடையது. மேலும், இறைவன் திருவருள் பெறும் தன்மையாகிய சத்திநிபாதம் என்பது மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நான்கு வகையாக விளங்கப்படுத்தப்படுவது சிறப்புடையதாகும். இந்நிலை சைவசித்தாந்த தத்துவத்தில் மிக உயரிய தன்மை தெளிவு படுகின்றனமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆறாவது தந்திரம்

திருமந்திரத்தின் ஆறாம் தந்திரம் வியாமள ஆகமத்தின் சாரம் என்பர். இங்கு ருத்ரயாமளம் எனும் தந்திரத்தின் பெயரே வியாமள ஆகமம் என சுட்டப்பெறுகின்றது. இத்தந்திரத்தில் 1573 - 1703 வரையான பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. இத்தந்திரத்தின் உட்பொருளாக சிவகுரு தரிசனம் (1573-1589), திருவடிப்பேறு (1590 - 1604), ஞாத்தருஞானஞேயம் (1605 - 1613), துறவு (1614 - 1623), தவம் (1624 - 1632), தவதூடணம் (1633 - 1644), அருளுடைமையின் ஞானம் வருதல் (1645- 1654), அவவேடம் (1655 - 1660), தவவேடம் (1661-1664), திருநீறு (1665 - 1667), ஞானவேடம் (1668- 1675), சிவவேடம் (1676 - 1679), அபக்குவன் (1680 - 1689), பக்குவன் (1690 - 1703) என்றவராக பொருடளக்கம் காணப்படுகின்றது.

இத்தந்திரத்தில் பக்வன், அபக்வன், ஞானஞாத்தருஞேயம் முதலான சொற்பயன்பாடுகள் வடசொற்செல்வாக்காக அமைந்து காணப்படுகின்றன. விபூதி எனும் திருநீற்றின் மகிமை (1665 - 1667) விபரிக்கப்படுவதில் சிவவடிவத்தில் கங்காள மூர்த்தியின் மேல் பூசிய மேன்மை விபரிக்கப்படுகின்றது. அதனையே,

கங்காளன் பூசங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமற் பூசி மகிழ்வரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வரே (1666)

இப்பாடலில் கங்காளன் எனும் சிவடிவம் சிவாகமங்களில் மிக அழகாகச் சித்தரிக்கப்படுவது மனங் கொள்ளத் தக்கது.²³

ஏழாந்தந்திரம்

திருமந்திரத்தின் ஏழாந்தந்திரம் காலோத்தர ஆகமத்தின் சாரம் என்பர். இத்தந்திரத்தில் 1704 - 2121 வரையான பாடல்கள் இடம்பெறகின்றன. இத்தந்திரத்தின் உட்பொருளாக ஆறாதாரம் (1704 - 1711), அண்ட லிங்கம் (1712 - 1725), பிண்டலிங்கம் (1726 - 1729), சதாசிவலிங்கம் (1730 - 1752), ஆத்மலிங்கம் (1753 - 1762), ஞானலிங்கம் (1763 - 1772), சிவலிங்கம் (1773 - 1777), சம்பிரதாயம் (1778 - 1791), திருவருள் வைப்பு (1792 - 1813), அருளொளி (1814 - 1822), சிவபூசை (1823 - 1846), குருபூசை (1847 - 1856), மகேசுவரபூசை (1857 - 1867) அடியார் பெருமை (1868 - 1883), போசனவிதி (1884 - 1885) பிட்சாவிதி (1886 - 1891), முத்திரை பேதம் (1892 - 1901), பூரணக்குகை நெறிச் சமாதி (1902 - 1909), சமாதிக்கிரியை (1910 - 1929), விந்துற்பனம் (1930 - 1936), விந்துஐயம் - போக சரவோட்டம் (1937- 1974), ஆதித்தநிலை அண்டா தித்தன் (1988 - 1992), ஞானாதித்தன் (1993 - 2000, சிவாதித்தன் (2001 - 2004), பசுவிலக்கணம் - பிராணன் (2005, 2006), புருடன் (2007 - 2010), சீவன் (2011 - 2014), பசு (2015 - 2016)

போதன் (2017 - 2030) ஐந்திந்திரியம் அடக்குமுறைமை (2031 - 2043), அசற்குரு நெறி (2044 - 2048), சற்குரு நெறி (2049 - 2066), கூடாவெழுக்கம் (2067 -2083), கேடு கண்டிரங்கல் (2084 - 2101), இதோபதேசம் (2102 - 2121) என்றவாறாக பொருடளக்கம் காணப் படுகின்றது.

சிவவடிவங்களுள் அருவுருவத் திருமேனியாக விளங்கும் சிவவடிவம் சிவலிங்கத் திருமேனியாகும்.²⁴ சிவலிங்க வடிவில் கரந்துறையும் இறைவன் சதாசிவ வடிவமாகும். சதாசிவவடிவத்தின் சூகூழ்ம வடிவம் மிகவிரிந்த தன்மையது. இதனை அவ்வடிவத்தின் தியான சுலோகம் கூறிநிற்கின்றது.²⁵ அத்தகைய சிவவடிவத்தின் மேன்மையையும், ஆத்மார்த்த சிவபூஜையினையும் திருமந்திரம் விபரித்துக் கூறும் தன்மை ஒப்புநோக்கத்தக்கது.²⁶ இத்தகைய மரபில் ஓர் ஒப்பு நோக்காக சிவாகம மூலநூற்றன்மை திருமந்திரத்தில் செல்வாக்குப்பெற்று விளங்குவது நோக்கத்தக்கது.

எட்டாம் தந்திரம்

திருமந்திரத்தின் எட்டாம் தந்திரம் சுப்பிரபேத ஆகமத்தின் சாரம் என்பர். இத்தந்திரத்தில் 2122 - 2648 வரையான பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன. இத் தந்திரத்தின் உட்பொருளாக, உடலிற்பஞ்சபேதம் (2122 - 2138), உடல் விடல் (2139 - 2141), அவத்தை பேதம் - கீழாலவத்தை (2142 - 2166), மத்திய சாக்கிராவத்தை (2167 - 2183), அத்துவாக்கள் (2184 - 2186), சுத்த நனவாதிபருவம் (2187 - 2226), கேவலசகல சுத்தம் (2227 - 2268), பராவத்தை (2269 - 2295), முக்குண நிர்க்குணம் (2296), அண்டறிபேதம் (2297 - 2298), பதினோராந் தானமும் அவத்தையெனக்காணல் (2299 - 2301), கலவு செலவு (2302 - 2303), நின்மலாவத்தை (2304 - 2354), அறிவு தயம் (2355 - 2369), ஆறந்தம் (2370 - 2404), பதிபசுபாசம் வேறின்மை (2405 - 2434), முக்குற்றம் (2435 - 2436), முப்பதம் (2437 - 2444), முப்பரம் (2445 - 2451), பரலட்சணம் (2452 - 2465), முத்தூரியம்

(2466 - 2473), மும் மூத்தி (2474 - 2477), முச் சொருபம் (2478- 2484), முக்கரணம் (2485 - 2487), முச்சூனிய தொந்தத்தசி (2488 - 2494), முப்பாழ் (2495 - 2500), காரிய காரணவுபாதி (2501- 2505), உபசாந்தம் (2506 - 2511), புறங்கூறாமை (2512 - 2526), அஷ்டதளகமல முக்குண அவத்தை (2527 - 2545), சுத்தாசுத்தம் (2546 - 2557), மோக்ஷ நிந்தை (258 - 2565), இலக்கணாத்திரயம்(2566 - 2567), தத்துவசி வாக்கியம் (2568 - 2586), விசுவக்கிராசம் (2587 - 2594), வாய்மை (2595 - 2609), ஞானி செயல் (610 - 2611), அவாவறுத்தல் (2613 - 2622), பத்தியுடைமை (2623- 2632), (2633-2634), சோதனை (2635 - 2648), எனப் பொருடக்கம் காணப்படுகின்றது.

மூலசிவாகம வரிசையில் பத்தாவ தாகவும், இன்று நான்கு பாதங் களுடனும் கிடைக்கப்பெறும் மூல சிவாகமமாக விளங்குவது சுப்ர பேதாகமம் ஆகும். இவ்வாகமத்தின் ஞானபாதத்தின் மூன்றாவது படலமான அத்வா விதிபடலம்²⁷ திருமந்திரத்தில் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. உபநிடத மகா வாக்கியங்களுள் ஒன்றான 'தத்வமசி' எனும் மகாவாக்கியத்தின்²⁸ விளக்கத்தை சைவசித்தாந்த பரமாக விளங்கும் தன்மை திருமந்திரத்துக்கேயுரிய தனித்துவமான மேன்மையாகின்றது. இம்மரபை திருநெல்வேலி ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப் பிரகாசமுனிவர் சிவயோகசாரத்தில் எடுத்தாளுகின்றமையும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

ஒன்பாதம் தந்திரம்

திருமந்திரத்தின் ஒன்பதாம் தந்திரம் மகுடாகமத்தின் சாரம் என்பர். இத்தந்திரத்தில் 2649-347 வரையாகவும் அதிகபாடலாக 3048 - 3090 வரையும் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் உள்ளடங்கலாக, குருமடதரிசனம் (2649 - 265), ஞான குருதரினம் (2656 -2674), பிரணவ சமாதி (2675 - 2650), ஒளி (2681 - 2697), தூலபஞ்சாகூரம் (2698 - 2708), சூக்கும பஞ்சாக்கரம்

(2709 - 2717), அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரம் (2718 - 2721), திருக்கடத்தரினம் (2722 - 2803), ஆகாசப் பேறு (2804 - 2812), ஞானோதயம் (2813 - 2824), சத்திய ஞானானந்தம் (2825 - 2834), சொரூப உதயம் (2835 - 2855), சிவசொரூப தரினம் (2856 - 2863), முத்தி பேதம், கருமநிருவாணம் (2864, 2665), சூனியசம்பாஷணை (2866 - 2935), மோளசமாதி (2936 - 2953), வரையுரை மாட்சி (2954 - 2956), அணைந்தோர் தன்மை (2957 - 2981), தோத்திரம் (2982 - 3025), சர்வவியாபி (3026 - 3047), அதிகப்பாடல்கள் (3048 - 3090) என்ற வாறாக உள்ளடக்கம் காணப்படுகிறது.

வேதமந்திரங்களுள் யசுர் வேதத்தைச்சார்ந்த சதருத்ரீயம் சிவனது 100 நாமங்களைப் போற்றும் ஒரு துதியாக அமைகின்றது. அதன் நடுநாயகமாக விளங்குவது கிப பஞ்சா புர மந்திரம். அதனை, 'ஓம் நமசிவாய சிவதராய ச' எனக் கூறுகின்றது. இம்மதத்தின் பல்வேறு வடிவங்களையும் திருமந்திரங்கள் கூறுகின்றன. அத்துடன் மகுடாகம விதிமுறைப்படியே சிதம்பரத்தில் பூஜைகள் நடைபெறுவது போன்று இதிலும் தில்லையின் சிறப்பும் நடனச் சிறப்பும் பேசப்படுவது தனித்துவமாக ஒப்பு நோக்க வேண்டிய தன்மையது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நிறைவுரை

தென்னிந்தியாவிலேயே சிவாகமமரபு நன்கு பின்பற்றப்படுகின்றது. சைவமரபில் தென்னிந்தியாவில் சிவாகமங்களின் முக்கியத்துவம் ஓர் பண்பாட்டு முக்கியத்துவமாகும். இந்நிலையில் சைவ சித்தாந்தம் ஓர் சமயத்துவமாக சைவ மக்கள் வாழ்வியலில் நிலைபெற்றது. சைவ வாழ்விற்கும், சைவவாழ்வின் இலட்சியத்திற்குமேற்ப சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் மார்க்கங்கள் வாழ்வியலோடு ஒன்றிணைந்த தன்மையவாயின. கிரியை மரபுகள் ஞானம் கிடைத்தற்கு நிமித்த காரணமாயின. இம்மரபில் சிவனை யொட்டிய வாழ்வியல்

சிவபோகம், சிவயோகம், சிவஞானம் என்றே கொள்ளும் மரபாயிற்று. சைவமரபில் சிவன் சச்சிதானந்த வடிவமாயிற்று. சிவனின் வடிவமே அன்பேயுருவான தன்மைய தாயிற்று இந்நிலையில் சைவவாழ்வின் சாரமே சைவசித்தாந்த சாரமாக அமைந்ததாயிற்று.

தென்னிந்தியமரபில் தமிழில் சிவாகமங்களையும் அவைகூறும் சிவபோகம், சிவயோகம், சிவஞானம் பற்றியவிடயங்களையும் வாழ்வியலாகக் கூறும் தேவையை உணர்ந்த திருமூலர் சிவஞானத் தெளிவின் உயர்ந்த உன்னத உண்மையை தோத்திரமாகவும், ஆதி சங்கரர் வைதீக தத்துவமரபில் வேதாந்த தத்துவைத்திற்கு விளக்கமளித்தமைக்கு நிகராக சிவாகமசாரமாக சைவ சித்தாந்த மரபில் தெளிவுபடுத்தினார். வடமொழியில் அஷ்டப்பிரகரணங்கள் தோன்றி சிவாகம சாரங்களை தெளிவு படுத்திய வடமொழிச் சைவசித்தாந்த மரபிற்கு நிகராக தமிழில் திருமந்திரம் தெளிவுபடுத்துவத்துவது நன்கு வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

தென்னிந்திய சைவமரபு சிவாகம ஞான சாரமாகவும், அத்தைவம் சார் சொன்மரபு சிவாகமங்களின் வழி கலைச்சொல் மரபாகவும், அத்தோடு பல சொற்கள் பண்பாடுகள் சார் மரபிலும் பயன்படுத்தப்படும் தன்மையவாகின்றன. இந்நிலைக்கு வைதீக சைவமரபு அடியூற்றாயிற்று. இவற்றிற்கு நிலைக்களனாக சாஸ்திரம் எனும் உயர்வுடன் வடமொழியின் செல்வாக்கு திருமந்திரத்திற்கு அடித்தளமாயிற்று. இந் நிலையில் புனித நூலாக திருமந்திரம் சிவாகமங்களின் சாரம் என்பதற்கு மேலாக சிவாகமப் பண்பாட்டின் சாரமாக சாத்திரம், தோத்திரம் எனும் இரு நிலை களிலும் புனித நூலாக விளங்குகின்றது.

சிவாகமங்களின் கலைச்சொற்கள் பரிபாஷை என்று கூறப்படுகின்றன. இவற்றின் தெளிவு நிலையில் சிவாகமம்சார் பரிபாஷைக்கும், சைவ சித்தாந்த பரிபாஷைக்குமாக 'சிவாகம பரிபாஷாமஞ்சரி, எனும் நூலும் 'சைவசித்தாந்த பரிபாஷாமஞ்சரி,

எனும் நூலும் விளங்குகின்றன. வடமொழிச் செல்வாக்குடன் திருமந்திரத் தினை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அத்தகைய பாரிபாஷைகளின் அறிவு அவசியமாகின்றது.

திருமுலர் சிவாகமங்களின் வழி கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டளவில் தமிழ் மரபில் திருமந்திரமாக தெளிவுபடுத்த கி.பி 17ம் நூற்றாண்டில் ஈழத்து சைவசித்தாந்த மரபின் பிதாமகராகவிளங்கும் திருநெல்வேலி ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச முனிவர் சிவயோகம், சிவஞானம் பற்றிய சிந்தனைகளை வடமொழியில் எட்டு நூல்களை எழுதி பதிவு செய்தமை கூட்டிக் காட்டத்தக்கது.

திருமந்திரம் சிவாகமங்களில் ஏழு முலசிவாகமங்களினது சாரமாகவும், மற்றும் சார்த்தத்ரிசதி காலோத்தரம் எனும் தொகுப்பு நூலினதும், ருத்ரயாமளம் எனும் சாத்தந்திரத்தினதும் சாரமாகவும் விளங்கும் தன்மையில் சிறப்பாக தெய்வீகவியல் வரலாறு கூறும் புராணங்களின் செய்திகளையும் மற்றும் சைவமரபுகளையும் பிரதிபலித்துக் காட்டும் ஓர் சாஸ்திரமாக மிளிர்கின்றது.

அடிக்குறிப்பு

1. திருமந்திரம், 99
2. காரணாகமம், (பூர்வம்), 2
3. காமிகாகமம், (பூர்வம்), 2.2
4. வேதரிஷிக்கவிதைகள் (மஹாகவிபாரதி), முன்னுரை, i - iii
5. காமிகாகமம் (பூர்வம்) 2 மந்திரோத்தார விதிபடலம், 1-186
6. தொல்காப்பியம், பொருள், 179.
7. திருமந்திரம், 63
8. காரணாகமம், (பூர்வம்) I. 1-5)
9. சுப்ரபேதாகமம், தந்திராவதாரபடலம், 2
10. கிரணாகம மஹாதந்திரம் I-13
11. ரௌரவாகமம், சிவாகம அட்டவணை
12. திருமந்திரம், 62
13. காமிகாகம், (பூர்வம்), I. 119
14. அஷ்டபிரகரணம், ரத்கத்ரயபரீக்ஷ, II
15. பண்டிதமணி, சி.கணபதிப்பிள்ளை, அத்வைதசிந்தனைகள், பக், 29 - 31

16. வடமொழி இலக்கிய வரலாறு (வைதிக இலக்கியம்), பக் 19, 20
17. அபிஞ்ஞான சாகுந்தலம் I.1
18. 1. மகுடாகமம், (பூர்வபாகம்), தந்திராவதாரபடலம்
2. காரணாகமம், தந்திராவதாரபடலம்
19. பரார்த்த நித்தியபூஜாவிதி. பக். 28
20. நோக்குக 'தென்னாட்டின் சைவக்கருவூலம் பதினெண் புராணங்கள்',
21. மகுடாகமம் (1979) (பூர்வம்) யோகலக்ஷணவிதிபடலம் பக் 181-183
22. திருமந்திரம், 1307
23. செளந்தர்யலஹரி, பக்., 177 -176
24. காரணாகமம் (பூர்வம்), 11, 303 - 310
25. காரணாகமம் (பூர்வம்) 11, 02
26. சதாசிவதியானம் (பரார்த்த நித்தியபூஜை விதி பக் 58-59
27. 1. பரார்த்தத்த நித்தியபூஜாவிதி, ஆத்மர்த்த பூஜை பக்.28
2. திருமந்திரம் (1823 – 1846).
28. சுப்ரபேதாகமம், ஞானபாதம் 3
29. சாந்தோக்கிய உபநிடதம்

உசாத்துணை நூல்கள்

01. மூலநூல்கள்

1) வடமொழி மூலநூல்கள்

1. காரணாகமம் :- (1921), பூர்வபாகம், 1ம் பாகம், மயிலை அழகப்பமுதலியார் (பதி.),
சிவஞானபோத யந்திரசாலை, சிந்தாரிப்பேட்டை, சென்னை.
(கிரந்தலிபி)
2. (1927), உத்தரபாகம், 2ம் பாகம், மயிலை அழகப்பமுதலியார் (பதி.),சிவஞானபோத யந்திரசாலை, சிந்தாரிப்பேட்டை, சென்னை.
(கிரந்தலிபி)
3. காமிகாகமம்: 1978) (பூர்வபாகம்), ஸ்ரீ சுவாமி நாத சிவாச்சாரியார் (பதி) தென்னிந்திய அர்ச்சகர் சங்கம், சென்னை. (தேவநாகரி)
4. (1988), (உத்தரபாகம்), ஸ்ரீ சுவாமி ஜகநாதசிவாச்சாரியார் (பதி), தென்னிந்திய அர்ச்சகர் சங்கம், சென்னை. (தேவநாகரி)
5. வீராகமம் (N.D), The orcentel research Institute University of masor (தேவநாகரி)
Disital library)
6. வாதுளாகமம் (1921), மயிலை அழகப்பமுதலியார் (பதி.), சிவஞானபோத யந்திரயந்திரசாலை, சிந்தாரிப் பேட்டை, சென்னை(கிரந்தலிபி)

7. **சுப்ரபேதாசுமம்:-** ((1907), மயிலை அழகப்பமுதலியார் (பதி.), சிவஞானபோத யந்திரசாலை, சிந்தாரிப்பேட்டை, சென்னை. (கிரந்தரிபி).
8. **மகுடாசுமம்** (1977), பூர்வபாகம், சி.சுவாமிநாத சிவாச்சாரியர் (பதி.) தென்னிந்திய அர்ச்சகர் சங்கம், சென்னை (கிரந்தரிபி).
9. **ருத்ரயாமளம்** (ND), சரஸ்வதீபதிப்பகம், கல்கத்தா, (தேவநாகரி)
10. **சார்த்தத்தரிசதி காலோத்தராசுமம்**, (1979), பட்டராமகண்டரது உரையுடன், N.R. Bhatt. (பதி.), பிரெஞ்சு இந்தியவியல் நிறுவனம், பாண்டிச்சேரி (தேவநாகரி)
11. **சிந்த்யாசுமம்** (2006) (கையெழுத்துப்பிரதி), பிரெஞ்சு இந்தியவியல் நிறுவனம், பாண்டிச்சேரி, (Digital library) (தேவநாகரி)
12. **ரௌரவாசுமம்** (1961) பாகம் I, N.R. Bhatt (பதி.) பிரெஞ்சு இந்தியவியல் நிறுவனம், பாண்டிச்சேரி.
13. **அஷ்டபிரகரணம்** (1988), Pt.Sriv rajavalabha Dvivedi (Ed.) யோகதந்தி கிரந்தமாலா – 12, வாரணாசி. (தேவநாகரி)
14. **ஸ்ரீமத்கிரணாசும மஹாதந்திரம்**, (1932) சிவாசும சித்தாந்த பரிபாலன சங்கம், தேவகோட்டை (கிரந்தரிபி)
15. **சிவாசுமபரிபாலாசுமஞ்சரி**, (1988), பிரெஞ்சு இந்தியவியல் நிறுவனம், பாண்டிச்சேரி (தேவநாகரி)
16. **சைவசித்தாந்த பரிபாலாசும** (1928), சிவாசுமசித்தாந்த பரிபாலன சங்கம், தேவகோட்டை (கிரந்தரிபி)
17. **அபிக்ஞானசாகுந்தலம்**, (1974)M.R. Kale, (பதி.), மோதிலால் பெனர்சிதாஸ் லிமிடெட், நியூதில்லி.
18. **சௌந்தர்யலஹரி**, (1944), ஆதிசங்கரர், தேதியூர் சுப்பிரமணியசாஸ்திரிகள் (பதி.), கிரி பிரஸ், சென்னை

தமிழ்

1. **திருமந்திரம்**, (1993), திருமுலர், மௌனாச்சிரமம், கொழும்பு.
2. **திருமந்திரம்** (1957) பாகம், 1,2, திரு இராமநாதபிள்ளை உரையுடன் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம். சென்னை
3. **திருமந்திரம்**, (1933, ம.பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் (பதி) சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம், சென்னை.
4. **திருமந்திரம்**, (2003), காசிமடம், திருபனந்தாஸ் ஆதீனம் வெளியீடு

திருமந்திரத்தில் குருவழியாடு

சாந்த் நாவுக்கரசன்

திருமந்திரத்தின் ஆறாம் தந்திரத்தில் குருவழிபாடு பற்றி எடுத்து இயம்பப்படுகின்றது. இவ் ஆறாம் தந்திரத்தில் சீடனது இலக்கணம், சிவவேடம், அவவேடம், தவவேடம், திருநீற்று மாண்பு, துறவு, பக்குவன் முதலான பல செய்திகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் 14 தலைப்புகள் உள்ளன. இவ் ஆறாம் தந்திரம் ஞானம் பெறும் சாதனங்களை உணர்த்துவது.

குருநெறி என்ன என்பதை திருமுலர் இனிது விளக்குகின்றார். குருவைத் துணையாகக் கொண்டு இறைவனது திருவடி சேர்வது குரு நெறியாம். சிவனே குருவாக வந்து பசு, பாசம் நீக்கி அருள்வான் என்பது திருமுலரது முடிவாகும். அங்ஙனம் தோன்றிய இறைவனது திருவடி இன்பத்தைக் கூட்டுவித்து, திருவடி ஞானம் பெற்ற பின் நான் என்றும், அவன் என்றும் உள்ள பேதநிலை கெட்டு அவனே தான் என்ற அபேத நிலை உண்டாகும்படி

அருளுவான் என்று குருவின் பெருமையைக் கூறுகின்றார். அவ்வாறே அபேத ஞானத்தை அளிக்காத குருவும், பக்குவம் வராத சீடனும் கூடிப் பயனில்லை என்றும் கூறுகின்றார். ஆதலால் ஞான வேட்கையோடு நல்ல குருவை நாடி உபதேசம் பெறவேண்டும் என்று கூறி இவ் ஆறாம் தந்திரத்தை முடிக்கின்றார்.

குருவினது திருவடி மாண்பு

திருவடியே சிவம் ஆவது தேரில்
 திருவடியே சிவலோகம் சிந்திக்கில்
 திருவடியே செல் கதியது செப்பில்
 திருவடியே தஞ்சம் உள்தெளிவோர்க்கே (138)

ஆசாரியனது திருவடி சாதாரண திருவடி அன்று என்பதும், அதனை எப்போதும் நினைப்பவர், எல்லாம் அடையப்பெறுவர் என்பதும் இப்பாடலில் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

நல்ல குருவால் எய்தும் பயன்

“கொள்ளினும் நல்ல குருவினைக் கொள்ளுக.
 உள்ள பொருள் உடல் ஆவி உடன் ஈக
 எள்ளத்தனையும் இடைவிடாதே நின்று
 தெள்ளத் தெளியச் சிவபதம் தானே (1693)

குருவைப் பெறுவதாக இருந்தால் நல்ல குருவைப் பெறவேண்டும். அந்தக் குருவுக்கு உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தியாகம் செய்ய வேண்டும். சிறிதேனும் தடையில்லாமல் அவர்முன் நின்று வழிபட்டு அவரது உபதேசப்படி தெளிவு பெற்றால், மங்களமான வீட்டின்பம் பெறுவது நிச்சயம் என கூறுகின்றார்.

சற்குரு நெறி

குருவென் பவனே வேதாகமங் கூறும்
 பரவின்பனாகிச் சிவயோகம் பாவித்து
 ஒரு சிந்தையின்றி உயர் பாச நீக்கி
 வருநல் குரவன்பால் வைக்கலுமாமே (2057)

சிவகுரு என்ற அழைக்கப்படுபவர் வேதாகமம் சிறப்பித்து கூறும் பேரின்ப வடிவினர் பாசத்தை நீக்கி திருவடி நிழலில் சிவயோகப் பேற்றினை நல்கி அருள் செய்பவராவார்.

ஞானகுருவின் தன்மை

பாசத்தை நீக்கிப் பரனோடு தன்மையும்
 நேசத் நாடி மலம் அறநீக்குவோர்
 ஆசற்ற சற்குரு ஆவோர் அறிவற்றுப்
 பூசற் கிரங்குவோர் போதக் குரு அன்றே” (2054)

தன் பாசத்தையும் (மும்மலங்கள்) தன்னை அடைந்தவர் பாசத்தையும் ஒழித்து, இறைவனை நாடி மலம் அகற்றியவர்களே சற்குரு ஆவார்.

குருவின் பரிசுத்தால் ஏற்படும் பயன் என்ன என்றால்

பரிசன வேதி பரிசித்த தெல்லாம்
 வரிசை தரும் பொன் வகையாகு மாபோல்
 குருபரி சித்த குவலயம் எல்லாம்
 திரிமலம் தீர்ந்து சிவகதி ஆமே (2054)

உலோகங்களைப் பொன்னாக்கும் மருந்து (பொன்னாக்கும் மருந்து பரிசனவேதி எனப்படும்) கலக்கப் பட்ட எல்லாம் முதன்மையான பொன்னாக மாறுவதுபோல, நல்ல குருவானவர் தீண்டிய உலகங்கள் யாவும் மும்மலங்களையும் ஒழித்து

மங்கலமான முக்தி இன்பம் அடையும். சிவகதி எய்தி சிவனாகி சிவனடிக் கீழ் இருப்பார்.

இதன் விளக்கமாவது குரு பரிசித்தல், திருவடிதீட்சை, சிட்சு தீட்சை, அஸ்தமத்தக தீட்சை முதலான செய்தல், அதாவது சற்குரு தமது திருவடியை மாணவன் தலையில் வைத்து அருள் உபதேசம் செய்தல். கண்ணால் பார்த்தும், தம்கையைச் சிரசில் வைத்தலும் ஆகும். குவலயம் என்பது குவலயத்தில் உள்ள நல் மாணவர்.

கருடன் உருவம் கருதும் அளவில்
பருவிடம் தீர்ந்து பயம் கெடுமாபோல்
குருவின் உருவம் குறித்த அப்பொழுதே
திரிமலம் தீர்ந்து சிவன் அவனாமே (2659)

கருடன் வடிவை எண்ணிய மாத்திரத்தில் தலைக்கு ஏறிய மிகப் பெரிய விடமானாலும் இறங்கும். அச்சம் நீங்கிவிடும். அதுபோல ஆசாரியனது வடிவைத் தியானம் செய்தபோது மும்மலங்களும் ஒழியும். தானே பிரம்மமும் ஆகலாம். பிறவா யாக்கைப் பெரியோனாகிய இறைவனின் திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தே பிறவிப் பகை அறுக்கும் அருமருந்தாகும். அதனைக் கைக்கொள்வதே சாலச் சிறந்ததாகும்.

அபக்குவன் - பொய்க்குரு

குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடும் குருடும் குழிவிழும் ஆறே (1680)

சற்குரு

உணர்வொன்றிலாமுடன் உண்மை ஓராதோன்
கணுவின்றி வேதாகமநெறி காணான்.

பணிவொன்றிலாதோன் பரநிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோன் அசற்குருவாமே (2044)

உணர்ச்சி இல்லாத முடனும், சத்தியத்தை அறியாதவனும், குருவினிடம் உபதேசம் பெறாதவனும் வேதம், ஆகமம் இவற்றின் உண்மை வழிகளை உணராதவனும், அடக்கம் இல்லாதவனும், பரம் பொருளை நிந்தனை செய்பவனும், பாசத்தோடு கூடியவனும் நல்ல குருவாக மாட்டான். விளக்கமாகக் கூற வருவது யாதெனில் குருவாக வருபவன் பொருளை அறிந்தவனாய், குரு உபதேசம் பெற்றவனாய் அடக்கமுடையவனாய் இருக்க வேண்டும்.

மந்திர தந்திர மாயோக ஞானமும்
பந்தமும் வீடும் தரிசித்துப் பார்ப்பவர்
சிந்தனை செய்யாத் தெளிவியா தூண்பொருட்டு
அந்தகர் ஆவார் அசற்குரு ஆமே (2045)

சற்குருவாய் அமைபவர் வேத மந்திரங்களையும் ஆகம விதிகளையும் மகாயோகங்களையும், பிரம்ம ஞானத்தையும் பாச பந்தங்களையும், மோட்ச நிலையையும் தாம் பெற்ற ஞானாசாரியன்வழி உணர்ந்து, அவற்றைப் பற்றி ஆராய்ந்து பார்ப்பவர் ஆவார். இவ்வாறு குருவின் உபதேச நெறிகளைச் சிந்தனை செய்யாமல், தெளிவு பெறாமல் உடம்பை உணவின் பொருட்டு வருந்திக் காத்து அஞ்ஞானக் குருடராய் வாழ்பவர் அசத் குருவாவார். ஆசிரியன் எவ்வெவற்றை அறிய வேண்டும் என்பதை இம் மந்திரம் கூறுகிறது. ஞானக்கண் இல்லாமையால் அந்தகர் எனப்பட்டனர்.

ஆமாறறியாதோன் முடன் அதிமுடன்
 காமாதி நீங்காக் கலதி கலதி கட்டு
 ஆமாற சத்தறிவிப்போன் அறிவிலோன்
 கோமான் அவன் அசத்தாகும் குரவனே (2046)

இது தீது, இது நன்று என்று அறிந்து ஒழுகாதவனை முடன் என்றும், ஒன்றும் அறியாதவனை அதிமுடன் அவன் சத்து அல்லாத அசத்தாகும் அசக்குரு ஆவான்.

நல் மாணவன் கடமை

தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
 தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
 தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
 தெளிவு குருவுரு சிந்தித்தல் தானே (139)

குருவின் திருவடிகளால் ஏற்படும் நன்மை இன்னது என்று அறிந்தபின், அவரது திருவுருவம், திருநாமம், திருவார்த்தை இவற்றை நல் மாணவர்கள் முறையே சிந்தனை செய்து கொண்டும், கேட்டுக் கொண்டும் உச்சரித்துக் கொண்டும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஈண்டு விளக்கப்பட்டது.

சந்திப்பது நந்திதன் திருத்தாளினை
 சிந்திப்பது நந்தி செய்ய திருமேனி
 வந்திப்பது நந்தி நாமம் என்வாய்மையால்
 புந்திக்குள் நிற்பது நந்திபொற் போதமே (141)

ஞானாசாரியனுடைய பாதங்களை இடையறாது காண்டல் வேண்டும். அவரது அழகிய உருவத் திருமேனியை உள்ளத்தில் நினைந்த வண்ணம் இருக்க வேண்டும். உண்மையோடு அவர்தம் திருப்பெயரைப் போற்றி வழிபடுதல் வேண்டும். அவர் உபதேசித்த

நல்ல ஞானானுபவ போதனைகளை உள்ளத்தில் பதிய வைத்தல் வேண்டும்.

சற்குணம் வாய்மை தயாவிவேகம் தண்மை
சற்குரு பாதமே சாயை போல நீங்காமை
சிற்பர ஞானம் தெளியத் தெளிவோர்தல்
அற்புதமே தோன்றல் ஆகும் சற் சீடனே (1703)

நல்ல சீடனுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகள் நல்ல குணம், சத்தியம், இரக்கம், நல்ல அறிவு, பொறுமை, நல்ல குருவின் திருவடிகளை நீங்காது ஒழுகல், தத்துவப் பொருளான இறைவனைத் தெளிதல், சிந்தித்தல் அற்புத நிகழ்ச்சி தோன்றல் என்பன. நிழல் நம்மை விட்டுப் பிரியாதது போல் ஞானசாரியனை விட்டுப் பிரியக் கூடாது என்பதற்கு சாயை உபமானமாகக் கூறப்படுகின்றது.

குரு வழிபாட்டில் சீடன் ஒருவன் நல்ல குருவை நாடிச் சேர்தல் வேண்டும். அக்கருப் பொருளை திருமூலர் திருமந்திரப்பாடல்களின் துணைக்கொண்டு நோக்கினோம். திருமூலர் நந்தியெம் பெருமான் திருவருள் பெற்ற நான்கு மறைகளை அறிந்த யோகியருள் ஒருவர். இவர் அணிமா, லகிமா, கரிமா, பிரத்தி, பிரகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் ஆகிய எண்வகைச் சித்திகளும் கைவரப்பெற்றவர்.

நந்தி அருளாலே மூலனை நாடிப்பின்
நந்தி அருளாலே சதாசிவன் ஆயினேன்
நந்தி அருளாலே மெய் ஞானத்துள் நண்ணினேன்
நந்தி அருளாலே நான் இருந்தேனே” (68)

சிவனே குருவாக வந்து பசு, பாசம் நீக்கி அருளுவான் என்பது திருமூலரது முடிவாகும்.

பக்திப் பணித்துப் பரவும் அடிநல்கிச்
 சுத்த வுரையால் துரிசறச் சோதித்துச்
 சத்தும் அசத்துஞ் சதசத்துங் காட்டலாற்
 சித்தம் இறையே சிவகுருவாமே (1573)

பக்தியை உண்டாக்கி, திருவடியை வணங்கச் செய்து, பிரணவ உபதேசத்தால் குற்றங்களை நீங்கச் செய்து சத்தும் அசத்தும் சதசத்துமான பொருள்களின் உண்மை இயல்புகளை உள்நின்று உணர்த்தியமையால், சித்தத்தில் உள்ள இறைவனே குருவாவான். சிவகுருவாக எழுந்தருளி வருபவன் உறுதியாக விழுமிய முழுமுதற் சிவனேயாவன் என்று எடுத்தியம்புகின்றார்.

“எல்லா வுலகிற்கும் அப்பாலோன் இப்பாலாய”.....

குருநாதன் என்பவர் இறைவனாய் எவர்க்கும் எவற்றிற்கும் தலைவனாய் இருப்பவன் தான் சொல்லுக்கும் உணர்வுக்கும் அப்பாற்பட்ட தலைவனாவான். இறைவன் கட்புலனுக்குக் காணப்படாததோர் பொருள். கட்புலனுக்குக் காணப்படும் பொருள் குருவே. அதனால் அவனையே இறைவனாக நம் தலைவனாகக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கூறுகின்றார். அச்சிவ குருவே நூலாலுணரும் நோன்மையறிவாலும் அறியவெண்ணாத சிவன் என்பர்.

சிவமான ஞானந் தெளிய வொண்சித்தி
 சிவமான ஞானத் தெளிய வொண்முக்தி
 சிவமான ஞானஞ் சிவபரத்தே யேகச்
 சிவமான ஞானஞ் சிவானந்த நல்குமே” (1587)

சிவமாக்கும் திருவடியுணர்வு சிவமான ஞானம் எனப்படும். சிவஞானம் எனினும் திருவருள் எனினும் ஒன்றே. அத்திருவருளால் ஆருயிர்கள் அறிவுத் தெளிவுபெறும். சிஞானத்தால் மேலும் தெளிய சிறந்த முக்தி

கிட்டும். சிவமான ஞானத்தால் சிவானந்தம் விளையும் என குருவருள், திருவருள் சிறப்பினையும் எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

திருவடிப் பேறு

குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி
 குருவே சிவமென்பது குறித்தோரார்
 குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
 குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே (4581)

நந்தியாகிய முழுமுதற் சிவன், அருள் வீழ்ச்சியால் எழுந்தருளிவந்து ஆட்கொள்ளும் குருவே சிவன் என்று அருளினன். இங்கு அருள்வீழ்ச்சி என சந்திநிபாத நிலை விளக்கப்படுகின்றது. நற்குருவால் திருவடி ஞானம் உண்டாகுமென ஒதி விளக்கப்படுகிறது.

திருவடி வைத்தென் சிரத்தருள் நோக்கிப்
 பெருவடி வைத்தந்த பேர் நந்தி தன்னைக்
 குருவடிவிற் கண்ட கோனை யெங்கோவை
 கருவழிவாற்றிடக் கண்டு கொண்டேனே (1597)

அடியேன் முடியில் திருவடியை வைத்தருளலும், திருக்கடைக்கண் நோக்க மருளலும் செய்தருளித் தன் பெருவடிவாகிய சிவ நிறைவினைத் தந்தருளியவன் பெரும் பொருள் நந்தியாகும். இவ்விரண்டும் முறையே திருவடிதீக்கை என்றும், திருநோக்க தீக்கை எனவும் கூறப்படும். நந்தியை குருவடிவில் கண்டனம் என திருமுலர் வியந்து கூறுகின்றார்.

திருவடி ஞானஞ் சிவமாக்கு விக்குந்
 திருவடி ஞானஞ் சிவலோகஞ் சேர்க்குந்
 திருவடி ஞானஞ் சிறைமல மீட்குந்
 திருவடி ஞானமே திண்சித்தி முக்தியே (1598)

திருவடியுணர்ந்த ஆருயிர்களை மும்மலப் பிணியிலினின்றும் செம்மையுற விடுவிக்கும், அவ்வுணர்வே கிடைத்தற்கரிய திருவருட் சித்திகளை எய்துவிக்கும், அதுவே சிவவுலக வாழ்வினைச் சேர்ப்பிக்கும், அவ்வுணர்வே சிவமாம் பெருவாழ்வையும் கூட்டுவிக்கும் என எடுத்துரைக்கின்றார்.

கங்காளன் பூசங் கலச் திருநீற்றை
மங்காமற் பூசி மகிழ்வரேயாமாகி
தங்கா வினைகளுஞ் சாரும்சிவகதி
சிங்காரமான திருவடி சேர்வரே (1666)

கங்காளன் எனப்படுபவனாகிய சிவன் பூசுகின்ற திருநீறு ஆருயிர்கள் உய்வதற்குக் காவலாயுள்ளது. அதனால் கவசமாக அணிந்து கொள்கின்றான். அதனை எப்போதும் அணிபவர்களுக்கு எத்தகைய வினைத் துன்பங்களும் தங்கா, சிவநிலையும் சாரும், சாயுச்சிய முத்தியாகிய திருவடிப் பேறும் கைகூடும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

- திருமந்திரம், ஸ்ரீ குமரகுருபரன் சங்கம், ஸ்ரீ வைகுண்டம், 1968
- திரு மூலரும் வள்ளலாரும் - ஊரன் அடிகளார்
சமரசசன்மார்க்க ஆராய்ச்சி நிலையம், வடலூர்
- தமிழ் மந்திரம் - பாவூர் கண்ணப்ப முதலியார்
திருமூலரின் திருமந்திர விருந்து - திரு சம்பந்தம்
வானதி பதிப்பகம்
- திருமந்திரம் விளக்கவுரையுடன் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழக வெளியீடு.
- பன்னிரு திருமுறை விளக்கம் - இரண்டாம் பாகம் திருக்கைலாய பரம்பரை தருமை ஆதினம் - 26வது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முகதேசிக ஞான சம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்.
(கட்டுரையில் தரப்பட்ட திருமந்திரச் செய்யுள் இலக்கங்கள், ஸ்ரீ வைகுண்டம் குமரகுருபரன் சங்கம் வெளியிட்ட திருமந்திரம் பதிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது).

அறவியல் நோக்கில்

திருமந்திரம்

ஈஸ்வரநாதர்ள்ளை குமரன்

தமிழ் சைவ மரபில் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாக வைத்து மதிக்கப்படும் சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளது. திருமந்திரத்தினை நுட்பமாகக் கற்போர் அது வெறுமனே பக்திப் பனுவலாக மட்டுமன்றி மனித வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பல விடயங்களையும் கூறும் அரும் பொக்கிஷமாக இருப்பதனை அறிந்து கொள்வர். சமயம், தத்துவம், அறம், வாழ்வியல் நன்னெறிகள் முதலான இன்னோரன்ன விடயங்கள் திருமந்திரத்திலே பொதிந்துள்ளன. கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாத அறிவினூற்றாக திருமந்திரம் விளங்குகின்றது. அவ்வகையில் திருமந்திரத்தில் விபரிக்கப்படும் அறக்கருத்துக்களை மட்டும் தனித்து ஆராய்வதாக இக் கட்டுரை வடிவமைக்கப்பட்டள்ளது.

தமிழ்மொழி அற இலக்கியங்களால் செழிப்பினைப் பெற்றதொன்றாகும். சங்ககாலப் புறப்பாடல்களில் அறமும் விதந்துரைக்கப்பட்டு வந்ததைக் காணமுடிகின்றது. அறத்தை மட்டும் தனித்து இயம்பும் நூல்கள் பல தமிழ்மொழியில் தோன்றியுள்ளன.

சங்கமருவியகாலப் பகுதியில் மட்டும் தனித்து அறத்தினைப் பாடும்வகையில் பதினொரு நூல்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன என்பது நோக்கத் தக்கதொரு விடயமாகும். சமூகமாற்றம், வளர்ச்சி, தேவை என்பனவற்றிற்கேற்ற வகையில் அறக்கருத்துக்களைப் புதிதாக இணைத்தும் வளர்த்தும் புதுக்கியும் மெருகுபடுத்தியும் அறநூல்கள் தமிழில் காலந்தோறும் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன.

அறவியல்

அறம் பற்றிய சிந்தனைகள், கோட்பாடுகள், எண்ணக்கருக்கள், கருத்து நிலைகள் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் என்பவற்றின் தொகுதியே ‘அறவியல்’ எனக் குறிப்பிடப் படுகின்றது¹. அறம் என்பது விரிந்த பொருண்மை கொண்டது. அது பற்றிப் பலரும் பல காலங்களாக சிந்தித்தும், விவாதித்தும், கருத்துக்களை வெளியிட்டும் வந்துள்ளனர். திருவள்ளுவர் ‘அறன் வலியறுத்தல்’ என்னும் அதிகாரத்திலே அறம் என்றால் என்ன என வரையறுக்க முயன்றுள்ளார். “மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்” (34) அறத்துக்கு அடிப்படை என்பது அவர் கருத்து. ‘மாசு’ என்பது குற்றம். தூய்மையான, மாசு படியாத உள்ளத்துடன் வாழ்வதே அறவாழ்வின் முக்கியநிலை என்கிறார் வள்ளுவர். மனதைப் பாதிக்கும் மாசுகள் எவை என்பதை மற்றோர் குறளில் “அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் என நான்கும்” (35) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மாசுக்களைக் களைந்து மனநிறைவுடன் வாழ்வதே அறவாழ்க்கை. திருமூலரும் “அழுக்கினை ஓட்டி அறிவை நிறையீர் / தழுக்கிய நாளில் தருமமும் செய்யீர்” (254) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அறத்துக்கு இணையான தர்மம் என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல்லைத் திருமூலர் கையாண்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கதாகும்.

திருமந்திரத்தில் அறம்

திருமந்திரம் அறக்கருத்துக்களைக் கூறும் நோக்குடன் இயற்றப்பட்டதல்ல. சமயம் மற்றும் தத்துவக் கருத்துக்களை

முதன்மைப்படுத்தி, விதந்துரைப்பதே அதன் பிரதான நோக்கமாகும். எனினும் திருமந்திரத்தினுடைய முதலாவது தந்திரத்தின் பெரும்பகுதியில் அறக்கருத்துக்களே கூறப்பட்டுள்ளன. ஏனைய இரண்டாம், ஆறாம், ஏழாம், எட்டாம் தந்திரங்களிலும் ஆங்காங்கே அறக்கருத்துக்கள் உதிரியாக வருவதனை அவதானிக்க முடியும். தமிழில் அறத்தினைத் தனித்து விதந்துரைத்த இலக்கியங்களுக்குச் சற்றும் குறையாத வகையில் அறக்கருத்துகள் நுட்பமாகவும் கேட்போரைப் பிணிக்கும் வகையிலும் திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. நிலையாமை, கொல்லாமை, கள்ளுண்ணாமை, புலால் மறுத்தல், பிறன்மனை நயவாமை, புறங்கூறாமை அன்புடைமை, கல்வியின் சிறப்பு, பொறையுடைமை, வாய்மை முதலான விடயங்கள் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

திருமுலரின் தளம்

அறக்கருத்துக்களை தத்தம் சமய தத்துவத் தளத்தில் நின்று எடுத்துரைப்பது அறநூலாசிரியர்களின் பொதுவான வழக்காறு அவர்களின் சமய தத்துவத்தளம் அவ்வற நூல்களில் வெளிப்படையாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ புலப்பட்டு நிற்பதை அவதானிக்க முடியும்². திருமந்திரத்தினைப் பொறுத்தவரையில் அது சைவ சமயப் பின்னணியில் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது மிகத் துலாம்பரமாகத் தெரிகின்றது. பல பாடல்களில் அறக் கருத்துக்களை சைவமார்க்கத்துடனும் சைவதத்துவத்துடனும் நேரடியாக இணைத்துத் திருமுலர் பேசியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாகக் கள்ளுண்ணாமையை வலியுறுத்தும் கீழ்க்காணும் செய்யுளில் இப் பண்பு பயின்று வருவதனை நோக்குக.

உள்ளுண்மை ஓரார் உணரார் பசுபாசம்
வள்ளண்மை நாதன் அருளினின் வாழ்வுறார்
தெள்ளண்மை ஞானச் சிவயோகஞ் சேர்வுறார்
கள்ளுண்ணும் மாந்தர் கருத்தறி யாரே” (328)

அறம் தொடர்பான செய்யுள்களில் பயின்று வரும் இத்தகைய பண்புகள் திருமந்திரத்தின் பக்தியிலக்கியத் தன்மையினைப் பாதுகாத்து வந்துள்ளன.

திருமந்திரத்தில் கூறப்படும் அறக்கருத்துகளுக்கு அச்சாணியாக இருப்பது நிலையாமை பற்றிய கோட்பாடாகும். யாக்கை, இளமை, உலக வாழ்க்கை, செல்வம் எனும் நிலையாமைகளை திருமுல்பல செய்யுள்களில் வலியுறுத்துகின்றார். நிலையானது உயிர் ஒன்றே எனக் குறிப்பிடும் அவர், உயிர்க்கு உறுதி பயப்பனவான முயற்சிகளில் ஒருவர் ஈடுபட வேண்டும் என்கின்றார். இறைவனிடத்தில் நம்பிக்கை வைப்பதும் அவரைப் பற்றாகக் கொண்டு வாழ்வதும் நற்குண, நற்செயல்களில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதுமே உயிருக்கு உறுதி பயப்பனவாக அமையும் என்பது அவரது கருத்தாக அமைகின்றது. சுருங்கக் கூறின் நிலையற்றதைக் கொண்டு நிலையான பேரருளை அல்லது திருவருட் பேற்றினைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என அவர் கருதுவது தெரிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக இளமை நிலையாமை பற்றிய பின்வரும் பாடலை நோக்குக.

“பாலன் இளையன் விருத்தன் எனநின்ற
காலங் கழிவன கண்டும் அறிகிலார்
ஞாலங் கடந்தண்டம் ஊடறுத் தானடி
மேலுங் கிடந்து விரும்புவன் யானே” (181)

இறப்பு மற்றும் மறுபிறப்புப் பற்றிய சிந்தனைகள் அவரது நிலையாமைக் கோட்பாட்டுக்கு வலுச் சேர்ப்பனவாக அமைந்துள்ளன. நிலையாமை பற்றிய பாடல்களிலும் ஏனைய அறக் கருத்துகளை விதந்துரைக்கும் பாடல்களிலும் மேற்படி சிந்தனைகளை அவர் உள்நுழைத்துள்ளார். குறிப்பாக பாடல்கள் பலவற்றில் இறப்புப் பற்றிய சிந்தனை தாராளமாகக் கையாளப் படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. யமபயம், மரணத்தின்

கொடும், இழப்புக்கள் பற்றிய குருமான வர்ணிப்புக்கள் அங்குண்டு. அவை பற்றிய அச்சத்தினை உண்டு பண்ணுவதனுடாக சமூகத்தினை விழிப்படைய வைக்க திருமூலர் முனைந்துள்ளார். எடுத்துக் காட்டாகப் பின்வரும் பாடலை நோக்குக.

பந்தல் பிரித்து பண்டாரங் கட்டற்ற
ஒன்பது வாசலும் ஒக்க அடைத்தன
துன்புறு காலந் துரிசுவர மேன்மேல்
அன்புடை யார்கள் அழுதகன் றார்களை(152)

திருமந்திரம் கூறும் அறக் கருத்துக்கள் பற்றிய பாடல்களின் பலமே நிலையாமையை வலியுறுத்தும் இவ்வாறான பாடல்களிலேயே தங்கியுள்ளது எனக் குறிப்பிடின் தவறில்லை. திருமூலர் 'ஊழ்' பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். ஒன்பதாவது தந்திரத்தின் சில பாடல்களில் ஊழ் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன (2847-2852). எனினும் அறநூல்களில் வரும் ஊழ் பற்றிய செய்திகளுடன் ஒப்பிடும் போது இவை மிகவும் அருந்தலாகவே உள்ளன.

நிலையாமைக் கோட்பாட்டின் ஊற்று

அவைதிக மதப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட அறநூல்களிலேயே நிலையாமை பற்றிய செய்திகள் அதிகம் இடம் பெறுவதனை இங்கு சுட்டிக்காட்டியாதல் வேண்டும். உதாரணமாக நாலடியாரினை இங்கு சுட்டிக்காட்டலாம். நிலையாமையைக் கடுமையாக வலியுறுத்துவதனுடாக அறக்கருத்துக்களை மக்கள் மனங்களில் திணிக்க இத்தகைய அறநூல்கள் முயற்சித்துள்ளன. திருமூலரும் இவ்வகையான உத்தியினைக் கையாண்டிருப்பது அவைதிக மதம் மற்றும் அவற்றின் தத்துவ தளம் தொடர்பாக அவர் ஏலவே அறிந்தி ருப்பாரோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. திருமந்திரத்தினையும் திருமூலர் தொடர்பான கதைகளையும்

வைத்துக் கொண்டு இதற்கு விடைகாண முடியாது. எனினும் திருமூலர் தொடர்பான கதைகள் அவர் வடநாட்டிலிருந்து வந்ததை எடுத்துரைக்கின்றன³. வடநாட்டிலிருந்து வந்த திருமூலர் அங்கு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த அவைதிக மதங்கள் தொடர்பாக அறிந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது. அன்றியும் பக்தி இயக்க காலத்தில் அவைதிக மதங்கள் வலிகெட்ட பின்னரும் அவற்றின் செல்வாக்கு சைவ மற்றும் வைணவ மதங்களில் பதிந்திருந்ததை மறுப்பதற்கில்லை⁴. சைவத்தில் சமணத்தின் செல்வாக்கும் வைணவத்தில் பௌத்தத்தின் செல்வாக்கும் காணப்பட்டுள்ளன. அவைதிக மதங்கள் விதந்துரைத்த கள்ளுண்ணாமை, கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, பிறன்மனை நயவாமை முதலானவற்றை திருமந்திரம் எடுத்துரைப்பதும் இவ்விடத்தில் நோக்குதற்குரியது.

திருமூலர் சைவத்தின் உட்பிரிவுகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ் உட்பிரிவுகளில் ஏதாவதொன்றில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த நிலையாமை மற்றும் மறுபிறப்புத் தொடர்பான கருத்துநிலைகள் அவரது பாடல்களிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருப்பதற்கு வாய்ப்புள்ளன.

திருமூலர் சித்தர் மரபின் ஊடாக வந்தவர். சித்தர்கள் மெய்ஞானத் தேடலில் தம்மை முற்றாக இணைத்துக் கொண்டவர்கள். ஆழ்ந்த சிந்தனையும் அறிவுப் புலமையும் ஆராய்ச்சி மனப்பாங்கு கொண்டவர்கள். இவர்கள் தமது தொடர்ச்சியான தேடலுக்கு முற்றிலும் தடையாக இருந்த பெண்ணின்பம் உள்ளிட்ட உலகியல் இன்பங்களை வெறுத்து ஒதுக்கி யுள்ளார்கள்⁵. திருமூலரும் மகளிர் இழிவு பற்றித் தனது நூலிலே பாடியுள்ளார்(204-208). சித்தர்கள் எல்லோரிடத்திலும் இப் பண்பு காணப்பட்டமையை அவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகின்றது. பட்டினத்தடிகள் பாடல்களில் நிலையாமை தூக்கலாக எடுத்துரைக்கப் பட்டிருப்பதை அறியாதவர்களேயிலர். அந்த வகையில் சித்தர் மரபில் வந்த

திருமூலர் நிலையாமையை முன்னிறுத்தி அறக் கருத்துக்களைக் கூறியிருப்பதிலும் வியப்பில்லை.

எப்பொழுது இவ்வுலக வாழ்க்கையும், இளமையும், செல்வமும், இன்பங்களும் நிலையற்றவை என உணர முடிகின்றதோ அப்பொழுதுதான் அறத்தினை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனோபாவமும் உருவாகின்றது. மரண பயமும், மறுபிறப்புத் தொடர்பான ஏக்கமும் இதனை மேலும் தீவிரமடையச் செய்கின்றன. இதனால்தான் அறநூல்கள் அறக்கருத்துக்களை கூறுதற்கு ஏற்றவகையில் மனித மனங்களைப் பண்படுத்தும் கருவிகளாக அவற்றினைப் பயன்படுத்தின. இதற்குக் குறிப்பிட்ட சமய அல்லது தத்துவ தளம்தான் அவசியமானது எனக் கூறமுடியாது. ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணிய அறிவுடையவரான திருமூலர் அறக் கருத்துக்களைக் கூறுதற்கு ஏற்ற கருவிகளாக இவற்றினைக் கொண்டதில் சமய தத்துவப் பின்புலங்களை ஆராய்வதும் ஒருவகையில் பொருத்தமற்றது போல் தெரிகின்றது.

திருமந்திரம் சமய தத்துவக் கருத்துக்களே அதிக முக்கியத்துவம் தந்துள்ளமையை யாவரும் அறிவர். திருமந்திரத்தின் இரண்டாவது தந்திரம் முதற்கொண்டு அதன் இறுதித் தந்திரங்கள் வரை சமய தத்துவ சிந்தனைகளே பெரிதும் விதந்துரைக்கப் பட்டுள்ளன. இதனால் திருமந்திரப் பாடல்களினூடே சமயம் மற்றும் தத்துவம் சார்ந்த விடயங்களை வெளிப்படுத்துவதே திருமூலரின் முக்கிய நோக்கம் என்பது புலானாகின்றது. அவ்வாறிருக்கையில் அறந் தொடர்பான கருத்துகளை முதலாவது தந்திரத்தில் அவர் விதந்துரைத்தமைக்கான காரணம் யாது என்பதும் ஆராயப்பாலது. பண்பட்ட நிலத்திலேயே பயிர் வளரும். அதேபோல் பண்பட்ட வாழ்வின் வழியேதான் சமயவாழ்வும் தத்துவ விசாரமும் சித்திக்கும். மனத்தின் கண் மாசுடன் வாழ்வோருக்கு சமய நெறிகளாலும் தத்துவங்களாலும் எவ்வித பயனும் கிடைக்கப் போவதில்லை. இதனால் தான் மனத்தினைத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டிய வழி

வகைகளை திருமூலர் முதலில் கூறியுள்ளாரோ என எண்ணத் தூண்டுகின்றது.

அறம் பற்றித் திருமூலர்

அறம் என்றால் என்ன என்பது பற்றிய தெளிவான கருத்து நிலைப்பாடு திருமூலரிடம் காணப்பட்டிருக்கிறது. அறத்தின் முக்கியத்துவத்தினையும் மாட்சியையும் அவர் உடன்பாடாகவும் எதிர்மறையாகவும் பத்தொன்பது செய்யுட்களில் கூறியுள்ளார் (251-269). அதாவது அறன் செய்வதன் நலம் பற்றியும் அறம் செய்யாததால் ஏற்படும் தீங்கு குறித்தும் கூறியுள்ளார். அறஞ் செய்வது என்பது அதிக பிரயத்தனத்தினை வேண்டும் செயற்பாடல்ல. அது மிக இலகுவானது. ஒவ்வொருவரும் தமது இயல்பு, வளம், தகுதி என்பவற்றிற்கு அமைவாக அறத்தினைச் செய்யலாம் என்பது திருமூலரின் கருத்தாக அமைகிறது.

யாவர்க்கு மாம்இறை வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு வொக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாம்உண்ணும் போதொரு கைப்படி
யாவர்க்கு மாம்பிறர்க் கின்னூரை தானே

(252)

அறம் செய்வதை மிக எளிமையான செயலாகத் திருமூலரை விட எவருமே கூறவில்லை. வாழ்நாள் குறுகியது. கூற்றத்தின் ஆளுகைக்குட்பட்டது. பிணி, மூப்பு முதலிய துன்பங்கள் நிறைந்தது. ஆதலால் அறத்தினை விரைந்து செய்வதன் மூலம் உயிர்க்கு உறுதிசெய்து கொள்ள வேண்டும் எனத் திருமந்திரம் வலியுறுத்துகிறது. மிக எளிமையாகவும் எடுத்துக்காட்டுகள் வாயிலாகவும் அறம் பற்றிய தனது கருத்து நிலைப்பாட்டினை தெளிவாக விளக்கியுள்ளார் திருமூலர்.

துறந்தான் வழிமுதற் சுற்றமும் இல்லை
இறந்தான் வழிமுதல் இன்பமும் இல்லை

மறந்தான் வழிமுதல் வந்திலன் ஈசன்
அறந்தான் அறியும் அளவறி வாரே” (256)

எனும் பாடலை வகைமாதிரியாக எடுத்துக்காட்டலாம். அறஞ் செய்யாமையால் ஏற்படும் இழப்புக்கள் குறித்தே திருமந்திரத்தில் அதிகம் விரிவாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. அச்சமும் திகைப்பும், கழிவிரக்கமும் தோன்றத்தக்க வகையில் அறஞ் செய்யாமையால் உண்டாகக் கூடிய தீங்குகள் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

எட்டி பழுத்த இருங்கனி வீழ்ந்தன
ஒட்டிய நல்லறஞ் செய்யா தவர்செல்வம்
வட்டிகொண் டட்டியே மண்ணின் முகந்திடும்
பட்டிப் பதகர் பயன்அறி யாரே (260)

இருமலுஞ் சோகையும் ஈளையும் வெப்புந்
தருமஞ்செய் யாதவர் தம்பால தாகும்
உருமிடி நாக முரோணி கழலை
தருமஞ்செய் வார்பக்கல் தாழகி லாவே (263)

ஒட்டுமொத்தத்தில் அறம் செய்பவன் தான் இவ் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன். அவனுக்கே ஈசன் கழலடி காணும் வாய்ப்பு உண்டாகும் என்கிறார் திருமுலர்.

அறத்தின் வகைப்பாடு

திருமந்திரம் கூறும் அறக் கருத்துக்களை இரண்டு வகைப்படுத்தி நோக்க முடியும்.

1. மனிதர்கள் எல்லோருக்குமான பொதுவான அறம்
2. தொழில்முறை அறம்

மனிதர்கள் எல்லோருக்கான பொதுவான அறங்களே மிக அதிகமாக திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. கொல்லாமை, புலால்

மறுத்தல், பிறன் மனை நயவாமை, கள்ளுண்ணாமை, அன்புடைமை, கல்வியின் சிறப்பு, கல்லாமையின் இழிவு, தானங்களின் சிறப்பு, நடுவுநிலைமை, அவா அறுத்தல், நல்குரவு, பொறையுடைமை, வாய்மை, புறங் கூறாமை முதலானவை இவ்வகைசார் அறங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும். தொழில் முறை அறம் என்ற வகையில் அந்தணர் மற்றும் அரசர்களோடு தொடர்புபட்ட அறங்கள் சிலவற்றினை திருமூலர் கூறியுள்ளார். இவற்றினை விட திருக்குறளினைப் போலவே வாள்சிறப்பினையும் திருமந்திரம் இரண்டு செய்யுள்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளது (248, 249).

கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், பிறன்மனை நயவாமை, கள்ளுண்ணாமை எனும் விடயங்கள் அவைதிக மதங்களின் பஞ்சசீல மற்றும் பஞ்சமாபாதகக் கோட்பாடுகளுடன் தொடர்புபட்டனவேயெனினும் திருமூலர் அவற்றினை எடுத்தியம்பும் முறையில் அவைதிக மத வாடையினை அவற்றில் அவதானிக்க முடியவில்லை. மாறாக அக் கருத்துக்களைச் சைவசமயப் பின்னணியில் எடுத்துரைக்கும் பாங்கினையே காண முடிகின்றது. இப் பாதகங்கள் சிவனை அடைவதற்குத் தடையாக அமைகின்றன எனப் பல பாடல்களில் திருமூலர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

*பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை
எல்லாருங் காண இயமன்றன் தூதுவர்
செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகத்தில்
மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே (199)*

இந்து மதத்துடன் தொடர்புபட்ட 'இயமன்', 'நரகம்' பற்றிய செய்திகள் இச் செய்யுளில் இடம்பெறுவது நோக்கத்தக்கது. சித்தர்களைப் போலவே மகளிர் இழிவு பற்றியும் திருமந்திரத்தில் ஐந்து பாடல்கள் உள்ளன (204-208). பெண்களுடன் கூடிவாழ்ந்து இன்பம் அனுபவிப்போம் என்பது கையிலேயிருக்கும் தீம்பாலைப்

பருகாது வேம்பின் கசப்பான சாற்றினை வலிந்தெடுத்து அருந்துவதற்குச் சமமானதாகும் (207) என்கிறார் திருமூலர்.

அன்புடைமை, கல்வியின் சிறப்பு, தானங்களின் சிறப்பு, நடுவுநிலைமை, அவா அறுத்தல், நல்குரவு, பொறை யுடைமை, வாய்மை, புறங்கூறாமை என்பனபற்றிய எளிமையும் சுவையும் கருத்தாழமும் பெற்ற செய்யுட்கள் திருமந்திரத்தில் உள்ளன. கல்வியைப் பற்றிக் கருத்துரைக்கும்போது திருவள்ளுவரைப்போன்று உடன்பாட்டாலும் எதிர்மறையாலும் அதன் சிறப்பினை திருமூலர் வலியுறுத்த விழைந்துள்ளார். கல்வியின் சிறப்பு, கல்லாமையின் இழிவு, கேள்வி கேட்டமைவதின் மாண்பு என்பன பல செய்யுள்களில் கற்போர் மனங்கொள்ளத் தக்க வகையில் கூறப்பட்டுள்ளன.

கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர்சொல் கேட்கக் கடன்அன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லராம்
கல்லாத மூடர் கருத்தறி யாரே (317)

அதேபோல அன்பின் மாட்சியையும் பல பாடல்களில் வெவ்வேறு கோணங்களில் திருமூலர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அன்பையும் சிவனையும் இணைத்துக் காட்டும் அவரது செய்யுள் எல்லோரும் நன்கறிந்ததொன்று.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே (270)

சைவமார்க்கத்தினை அன்பின் மார்க்கமாக மாற்றிப் பெரியதொரு கருத்துப் புரட்சியினையே செய்திருக்கின்றார் திருமூலர். அன்புடைமை பற்றிய அவரது பாடல்கள் இறையன்பினையே அதிகம் விதந்து பாடுவன. இறைவனுக்கும்

ஆத்மாவுக்கும் இடையிலான அத்யந்த அன்பின் இணைப் பிணைப் பற்றியனவாகவே அவை அமைந் துள்ளன. எனினும் இறையன்பு உலக உயிர்கள் மீதான அன்பாகப் பரிணமிக்க வேண்டியதன் தேவைகுறித்தும் திருமூலர் அங்கு வலியுறுத்தியுள்ளார்.

திருமந்திரத்தின் முதலாம் தந்திரம் தவிர்ந்த ஏனைய தந்திரங்களில் கூறப்படும் சமயம் மற்றும் தத்துவக் கருத்துக்களிலும் அறக் கருத்துக்கள் கலந்து வந்துள்ளதைக் காணலாம். பொறையுடைமை, பற்றி இரண்டாம் தந்திரத்திலும் கூடாவொழுக்கம் மற்றும் கேடு கண்டிரங்கல் என்பன குறித்து ஏழாம் தந்திரத்திலும் அவாஅறுத்தல் புறங்கூறாமை, வாய்மை என்பன பற்றி எட்டாம் தந்திரத்திலும் திருமூலர் கூறியுள்ளார். இவற்றை விட குருவின் சிறப்பு, தவம், துறவு என்பவற்றின் மேன்மை, சங்கம வழிபாட்டின் மாண்பு, ஞானிகளின் செயல் என்பன குறித்தும் பேசப்பட்டுள்ளன.

திருமூலர் நிலமானிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றவகையில் சமூக அடுக்கமைவின் உயர்மட்டத்திலிருந்த அந்தணர் மற்றும் அரசர்களின் தொழில் முறை குறித்தும் அறக் கோட்பாடுகளை வகுத்துள்ளார். ஒப்பீட்டளவில் இவை மிகக் குறைவானவையே எனினும் அவற்றில் விபரிக்கப்படும் விடயங்கள் ஆய்வுக்கு மிக அவசியமானவையாகும். அந்தணர்களைப் பற்றிக் கூறும் போது அவர்களின் ஒழுக்கம் பற்றியும் அவர்களது கடமைகளுள் ஒன்றான அக்கினி காரியம் பற்றியும் திருமூலர் விரிவாகப் பேசியுள்ளார். அந்தணர் என்றால் யார் என்பது பற்றித் திருமூலர் தரும் விளக்கம் இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதொன்றாகும்.

பெருநெறி யான பிரணவம் ஓர்ந்து
 குருநெறி யாலுரை கூடிநால் வேதத்
 திருநெறி யான கிரியை யிருந்து
 சொருபம தானோர் துகளில் பார்ப்பாரே (227)

மிகச் சுருக்காமகவும் தெளிவாகவும் இச் செய்யுளில் அந்தணர்களின் பண்புகளைத் திருமூலர் பட்டிய லிட்டுள்ளார். அதேபோல அரசரின் கடமைகள், உரிமைகள் அரசாட்சி முறை என்பன குறித்தும் திருமூலர் பல கருத்துக்களைத் தந்துள்ளார். அரசாட்சியினை நெறிப்பட நடாத்தக் கூடிய திறன் மன்னனிடம் இருக்க வேண்டும் என திருமந்திரம் வாதிடுகின்றது. அரசாட்சி ஒழுங்கானதாக அமையின் நாடு செழிக்கும். மாறாக மன்னன், கல்வியறிவும் அரசாட்சி நெறிமுறைகள் குறித்த விளக்கமும் அற்றவனாக அமையின் நாடு பேராபத்துக்களைச் சந்திக்கும் என்கிறார் திருமூலர்.

கல்லா அரசனுங் காலனும் நேரொப்பர்
கல்லா அரசனிற் காலன் மிக நல்லன்
கல்லா அரசன் அறம்ஓரான் கொல்லென்பான்
நல்லாரைக் காலன் நணுகநில் லானே உ (238)

அறக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தக் கையாண்டு உத்திகள்

அறக்கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த திருமூலர் கையாண்டுள்ள உத்திகள் வியக்கத்தக்கவையாகவும் இரசிக்கக் கூடியவையாகவும் உள்ளன. அறக்கருத்துக்களை உடன்பாடாகவும் எதிர்மறையாகவும் கூறுதல், எடுத்துக்காட்டு உவமை அணிகளைத் தாராளமாகக் கையாளுதல், தொன்மங்களை இணைத்துப் பேசுதல் என்பன அவற்றுள் மிக முக்கியமானவை. 'அறம்' மற்றும் 'கல்வி' என்பன பற்றி வலியுறுத்திக் கூறுமிடங்களில் உடன்பாடாகவும் எதிர்மறையாகவும் கருத்துக்களை விபரித்தல் பற்றி முன்னரே கூறப்பட்டது.

அணிகளைப் பொறுத்தவரையில் திருமூலர் பலவகையான அணிகளையும் கையாண்டுள்ளார். அவர் கையாண்டுள்ள அணிகளை இருவகைப்படுத்தி நோக்க முடியும்.

1. செய்யுளிலுள்ள சொற்களுக்கு அழகுசேர்க்கும் அணிகள்
2. செய்யுளிலுள்ள பொருளுக்கு அழகுசேர்க்கும் அணிகள்

செய்யுளிலுள்ள சொற்களுக்கு அழகுசேர்க்கும் அணிகளைச் 'சொல்லணிகள்' என வழங்குவர். யாப்பிலக்கணகாரர் இவற்றுட் சிலவற்றைத் 'தொடையலங்காரம்' என்னும் வகுப்பில் டக்கிக் கூறுவர்⁶. எதுகை, மோனை என்பன தொடையலங்காரங்களுள் மிக முக்கியமானவை. இவை செய்யுளின் ஓசைக் கட்டமைப்பினை இறுக்கமாகப் பேணி நிற்பவை. திருமந்திரத்தில் எதுகை, மோனை அணிகளுக்குக் குறைவே யில்லை. இவற்றினைத் தாராளமாகக் கையாண்டுள்ளார் திருமூலர். பல செய்யுள்களில் சொற்களும், சொற்றொடர்களும் மீண்டும் மீண்டும் வந்து செய்யுளுக்கு அணிசேர்த்துள்ளன.

கற்குழி தூரக் கனகமுந் தேடுவர்
அக்குழி தூர்க்கை யாவர்க்கும் அரியது
அக்குழி தூர்க்கும் அறிவை அறிந்தபின்
அக்குழி தூரும் அழுக்கற்ற வாறே (211)

ஐவர்க் கொருசெய் விளைந்து கிடந்து
ஐவரும் அச்செய்யைக் காத்து வருவார்கள்
ஐவர்க்கு நாயகன் ஓலை வருதலால்
ஐவரும் அச்செய்யைக் காவல் விட்டாரே (188)

செய்யுள்களை மனனம் செய்து கொள்வதற்கு வசதியாகவோ அல்லது செய்யுள்களில் கூறப்படும் பொருளுக்கு மேலும் அழுத்தத்தினைத் தரவேண்டியோ இங்ஙனம் மீண்டும் மீண்டும் அசைகளும், சொற்களும், சொற்றொடர்களும் செய்யுள்களில் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இப் பண்பு சித்தர் இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் காணப்படும் பொதுவான பண்பாகும். சித்தர்கள் இவ்வுபாயத்தினை நாட்டார் பாடல்களில் நின்றே பெற்றிருக்க

வேண்டும். நாட்டார் பாடல்களிலேயே ஒருசொல் அல்லது சொற் றொடர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் கையாளப்படுகின்றது⁷.

அறந்தொடர்பான செய்யுள்களில் சொற்சதுரங்கத்தினையும் திருமூலர் கையாண்டுள்ளார். கற்போர்க்கு நேரடியாகக் கருத்துக்களைக் கூறாது குறிப்பாக வெளிப்படுத்தும் ஓர் உத்தியாகவே இதனைக் கொள்ள வேண்டும். செய்யுளின் பொருளைச் சற்றுச் சிரமப்பட்டு விளங்கிக் கொள்ள முற்படுகின்ற போது ஏற்படுகின்ற புளகாங்கிதத்தினையும் நெஞ்சை விட்டகலாத நிலையினையும் பெற்றுக் கொடுத்தற் பொருட்டே இத்தகைய உத்தியினைத் திருமூலர் பாடல்களில் கையாண்டுள்ளார் போல் தெரிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடல்களை நோக்கலாம்.

ஐந்து தலைப்பறி யாறு சடையுள
சந்தலை முப்பது சார்வு பதினெட்டுப்
பந்தலும் ஒன்பது பந்தி பதினைந்து
வெந்து கிடந்தது மேலறியோமே (159)

மேலும் முகடில்லை கீழும் வரம்பில்லை
காலும் இரண்டு முகட்டலக் கொன்றுண்டு
ஓலையான் மேய்ந்தவ ரூடு வரியாமை
வேலையான் மேய்ந்ததோர் வெள்ளித் தளிகையே (161)

உவமையணி, வேற்றுமையணி, ஒட்டணி என்பனவும் தாராளமாக அறந்தொடர்பான செய்யுள்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அறக்கருத்துக்கள் தொடர்பான பாடல்களில் மிக அதிக அளவில் எடுத்துக்காட்டு உவமை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மிக எளிமையானதும், சுவையானதுமான இவ் எடுத்துக்காட்டு உவமைகள், கற்போரைப் பிணிக்கும் தன்மை வாய்ந்தன.

எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடல்களில் பயின்றுவரும் உவமையணிகள் படித்துச் சுவைக்கத்தக்கன.

ஆத்த மனையாள் அகத்தில் இருக்கவே
காத்த மனையாளைக் காழுறுங் காளையர்
காய்ச்ச பலாவின் கனியுண்ண மாட்டாமல்
ஈச்சம் பழுத்துக் கிடருற்ற வாறே (201)

இலைநல வாயினும் எட்டி பழுத்தாற்
குலைநல வாங்கனி கொண்டுண லாகா
முலைநலங் கொண்டு முறுவல்செய் வார்மேல்
விலகுறு நெஞ்சினை வெய்துகொள் ளீரே (204)

சில பாடல்களில் 'வேற்றுமையணி' மிக நுட்பமாகக் கையாளப் பட்டுள்ளது. இரண்டு பொருள்கள் அல்லது விடயங்களிடையே ஒற்றுமையை எடுத்துக்காட்டிப் பின் அவற்றில் ஒன்றைக் காரணங்கூறி வேற்றுமைப்படுத்தி நிற்பதே வேற்றுமை அணி எனப்படும்.

கல்லா அரசனும் காலனும் நேரெப்பர்
கல்லா அரசனிற் காலன் மிகநல்லன்
கல்லா அரசன் அறம்ஓரான் கொல்லென்பான்
நல்லாரைக் காலன் நணுக நில்லானே (238)

கல்லா அரசனையும் யமனையும் ஒற்றுமைப்படுத்திக் காட்டிப் பின்னர் கல்லா அரசனிலும் யமன் நல்லவன்; கல்லா அரசனே கெட்டவன் என வேற்றுமைப் படவைத்தார்

'ஒட்டணியையும்' அறநூல் ஆசிரியர்கள் தமது செய்யுள்களில் கையாள்வது வழக்கம். திருவள்ளுவர்

பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின் (475)

நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அ. திறந் தூக்கின்
உயிர்க்கிறுதி ஆகி விடும் (476)

என்னும் குறள்களில் ஒட்டணி யினைக் கையாண்டிருப்பதனைக் காணலாம். ஒட்டணியானது ஒரு விடயத்தினைத் தெளிவுபடுத்த மற் றொரு விடயத்தினை விபரித்தலாம். மேம்போக்கில் அவையிரண்டிற்கும் இடையில் தொடர்பில்லாதது போல் தெரியினும் அவையிரண்டிற்கும் இடையில் நெருங்கிய உறவிருப்பதனை ஆழ்ந்து சிந்திப்போர் கண்டுணர்வர்.

திருந்தி வளர்ந்ததோர் தேமாங் கனியை
அருத்தமென் றெண்ணி அறையில் புதைத்துப்
பொருத்தமி லாத புளிமாங் கொம்பேறிக்
கருத்தறி யாதவர் காலற்ற வாறே (202)

இச் செய்யுளில் இல்லாள் அகத்திருக்க வேறு பெண்ணின் மீது விருப்புறுவோர் இனிய மாங்கனி வீட்டிலிருக்க புளிமாங்கனியை விரும்பி மரக் கொம்பேறுவோருக்கு ஒப்பான வராவார் என்கிறார் திருமுலர்.

திருமுலரின் மொழிநடை

திருமுலர் அறமுரைக்கும் செய்யுள்களில் கையாண்டுள்ள மொழி, எளிமையும் கருத்தாழமும் மிக்கதாகும். சுட்டிப்பாகக் கருத்துக்களை முன்னிறுத்தல், எளிமை, தெளிவு, ஆற்றொழுக்கு, ஓசைநயம் என்பன இம்மொழி நடையின் தனித்துவமான பண்புகள் எனலாம். கருத்துக்களை வலியுறுத்துவதற்கென மீண்டும் மீண்டும் சொற்களை அல்லது சொற்றொடர்களைக் சித்தர்கள் கையாள்வதைப் போல் திருமுலரும் அதிகம் கையாண்டுள்ளார். பெரும்பாலும் திருமுலரது சமகாலத்துப் பேச்சு வழக்குடன் ஒட்டியதாக அவரது மொழிநடை அமைந்துள்ளதோ என எண்ணுவதற்கும் சான்றுகள் உள. உதாரணமாக 'பக்கல்' என்னும் ஏழாம் வேற்றுமைச் சொல் உருபினை திருமுலர் 263 ஆம்

பாடலில் கையாண்டுள்ளார் (“தருமஞ்செய் வார்பக்கல் தாழ்கி லாவே”). ‘பக்கல் என்னும் உருபு பேச்சு வழக்கிலும், சாசனவழக்கிலும் அதிகம் பயின்று வந்த உருபாகும். வீரசோழியம் இதனையும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டமை நோக்கத்தக்கதாகும்⁸.

முடிவுரை

இங்ஙனம் அறக்கருத்துக்கள் தொடர்பான விடயங்கள் திருமந்திரத்தின் முதலாம் தந்திரத்தில் செறிவாகவும் ஏனைய தந்திரங்களில் உதிரியாகவும் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணலாம். சமய, தத்துவ வாழ்வின் செம்மைசான்ற நகர்வுக்கு அறச் சிந்தனையும், ஒழுக்கமும், கட்டுப்பாடும் அவசியம் என்பதனை உணர்ந்ததால் போலும் திருமூலர் அறக்கருத்துக்களைத் திருமந்திரத்தில் வலியுறுத்தியிருக்கின்றார். மேலும் மக்கள் நலநாட்டங் கொண்ட சித்தர் மரபில் வந்ததனாலும் மனிதரை வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவைக்கும் வழிவகைகளை அவர் கூற விழைந்திருக்கக் கூடும். மனித வாழ்க்கைக்கு அவசியம் தேவைப்படுவன எனக் கருதப்படும் அறங்கள் திருமந்திரத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. திருமூலரைப் போல அறஞ் செய்வதென்பதை மிக எளிதாகக் காட்டியவர்கள் எவருமேயிருக்க முடியாது. அறத்தினை இறைவனை அடைவதற்கான வழியாக அவர் சுட்டியுள்ளார். அந்தவகையில் அறத்துக்கும் சமய தத்துவ வாழ்க்கைக்கும் இடையில் அவர் பலமான பாலமொன்றை உருவாக்க முயன்றுள்ளார். மக்கள் மனங்கொள்ளத் தக்க வகையில் அறக் கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பதில் திருமூலரின் தனித்துவம் பலவிதங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. அவர் கையாண்டுள்ள மொழிநடை, செய்யுள் நடை, உத்திகள் என்பன தனித்துவம் பொருந்தியவை. ஆக, அறக் கருத்துக்களைத் திருமூலர் கூறியிருக்கும் பாங்கும், பயன்படுத்திய உத்திகளும், அவரிடமிருந்த சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியும் அவரது நூலுக்கு மேலும் கனதியையும்

காத்திரத்தினையும் வழங்கியுள்ளன எனக் குறிப்பிடுதல் தவறாகாது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. <https://en.wikipedia.org/wiki/Ethics>
2. வேலுப்பிள்ளை, ஆ., **தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமுங் கருத்தும்**, பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை, 1985, ப. 47 - 49
3. செங்கல்வராயபிள்ளை, வ.க., திருமந்திர ஆராய்ச்சி (ஆராய்ச்சி முகவுரை), **திருமந்திரம்**, (பதி) குமரகுருபரன் பிள்ளை, காசி மட வெளியீடு, திருப்பனந்தாள், 1960, பக். 35-37
4. கைலாசபதி, க., **பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்**, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 1999, பக்.75-76
5. குமரன், ஈ., **சித்தர்களின் சிந்தனைப் போக்கு**, நமது ஈழநாடு, 2002.11.18, ப.06
6. **யாப்பருங்கலக்காரிகை குமாரசாமிப் புலவர் உரை**, (பதி) இரகுபரன், க., இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, (நான்காம் பதிப்பு) 1999, ப. 32-33
7. பாலசுந்தரம், இ., **ஈழத்து நாட்டார் பாடல்கள் ஆய்வும் மதிப்பீடும்**, தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1979, பக். 60 - 62.
8. வீரசோழியம், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2011, வேற்றுமைப்படலம்: சூ.35

திருமந்திரத்தில் உயிரியல் - அறிவியல் நோக்கு

ச. முகுந்தன்

அறிமுகம்

சைவத்திருமுறை வகுப்பினுள் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாக உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. மூலவர்க்கச் சித்தர் மரபின் பிதாமகராகக் கருதப்படும் திருமூலரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்படும் மூவாயிரம் பாடல்களின் தொகுப்பாக அப்பனுவல் திகழ்கிறது. சைவ இலக்கிய மரபின் பொருண்மையால் சாத்திர நூலாகவும், தோத்திர நூலாகவும் ஒருங்கே மதிக்கப்படுகின்ற சிறப்பு திருமந்திரத்துக்கே உரித்துடையதாகும். இந்நூலின் கர்த்தாவாகிய திருமூலர் கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவராகப் பொதுவாகச் சுட்டப்பட்டாலும் இதிற்பல கருத்து முரண்பாடுகளும் இல்லாமலில்லை.

வடமொழி சிவாகமப் பொருள் மரபினைத் தமிழில் வெளிப்படுத்திய சிறப்பினைக் கருத்திற்கொண்டு தமிழ் ஆகமம் என்று இது சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

எவ்வாறாயினும் சைவசமய மற்றும் தத்துவச் சிந்தனை வீச்சுக்களைப் பிரதிபலிக்கும் பனுவலாக மட்டும் திருமந்திரம் அமைந்திருக்கவில்லை. இதற்கும் அப்பால் சித்தர் இலக்கியமரபின் முன்னோடிப் பனுவலாகவும் திருமந்திரத்தினைக் கருதமுடியும். இதன்வழியே உலகியல் வாழ்வின் தாற்பரியங்களை அறிவியல் நோக்குநிலையில் பிரதிபலித்த குணாம்சத்தையும் திருமந்திரப் பாடல்கள் பலவற்றில் அவதானிக்கமுடிகிறது.

பிரபஞ்ச இயற்கை, பிரபஞ்சத்தில் உயிரினங்களின் தோற்றம், குறிப்பாக மனித இனத்தின் இருப்பு, விருத்தி தொடர்பில் தற்கால உயிரியலாளர்களும் வியக்கும் வகையில் அறிவியற் சார்புடைய கருத்தியல்கள் பல திருமந்திரத்தில் இழையோடியுள்ளன.

அந்தவகையில் திருமந்திரத்தில் இழையோடியுள்ள உயிரியலுடன் (Biology) தொடர்புடைய கருத்தோட்டங்களை இனங்காட்டும் ஒரு எத்தனமாகவே இவ்வாய்வு அமைகிறது.

பௌதிக உடலுக்குரிய செயற்பாட்டியக்கத்திற்கான ஆற்றல் எவ்வாறு கிடைத்தது என்கிற சிந்தனைக்குத் திருமந்திரம் அறிவியற் பெறுமதிமிக்க கருத்தியலொன்றை முன்வைக்கிறது.

பேரண்டத்தினை இயக்குகின்ற ஆற்றலின் நுண்ணிய கூறே சிற்றண்டமாகிய உடலையும் அதன் தொழிற்பாடுகளையும் நெறிப்படுத்துகிறது. அதுவே "முலக்கனல்", "பிண்ட ஒளி", கறவாப்பால், குண்டலிப்பால், "வாலை" எனந் சித்தர் பனுவல்களில் குறியீடு செய்யப்பட்ட குண்டலினி சக்தியாகும்.

இதனைத் திருமுலர்,

"அண்டத்துள் ஊறி இருந்து எண்டிசை ஆதி

.....

குண்டத்தின் மேல் அங்கி கோலிக் கொண்டாளே"¹

“அண்ட ஒளியும் அகண்ட ஒளியுடன்
பிண்ட ஒளியால் பிதற்கும் பெருமையை”²
எனக் குறிப்பிடுவார்.

பிரபஞ்ச ஆற்றலும் உயிரியக்க மின்கூண்டலும்.
(Cosmic Energy and Bio Electricity)

சித்தர் மெய்யியலில் பிரபஞ்ச இயக்கத்துக்கான ஆற்றலின் நுண் கூறான குண்டலினி ஆற்றலே உடலியக்கச் செயற்பாடுகளுக்கான தூண்டுவிசையாகிய உயிர்மின் (Bio-Electricity) ஆற்றலுக்கான காரணமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. சிற்றண்டமாகிய பூதஉடலில் சாதாரண நிலையில் இனவிருத்திக்கான ஆற்றலாகத் தொழிற்படக்கூடிய குண்டலினியை பிராணாயாம சாதனை மூலமாக மேலெழுப்புவதன் வாயிலாகப் பேரண்டத்தின் ரகசியங்களைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும் எனத் திருமூலர் கருதுகிறார். இதனை,

“எருவிடும் வாசற் கிருவிரல் மேலே
கருவிடும் வாசற் கிருவிரல் கிழே
உருவிடம் ஜோதி”³

“மூலத்திருவிரல் மேலுக்கு முன்நின்ற
பாலித்த யோகிக் கிருவிரல் கீழ்நின்ற
கோலித்த குண்டலி உள்ளெழும் சுடர்”⁴
ஆகிய பாடலடிகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இனப்பெருக்கமும் மனித மரபணுவியலும்

இனப்பெருக்கம் என்பது எல்லா உயிர்வர்க்கங்களினதும் இயற்கைச் செயன்முறையாகும். மனிதனும் இனப்பெருக்கத்திற்கான உந்துதலையும் அதற்கான உடலியல் உளவியற்பக்குவங்களையும் இயற்கையாகவே கொண்டுள்ளான்.

திருமூலரும் தமது பனுவலில் மனித இனவிருத்தி கார்ப்பம் உருவாதல், கருவினைச்சுமத்தல், குழந்தைப் பேறு போன்ற விடயங்களைச் சுட்டியுள்ளார்... திருமந்திரத்தில் கார்ப்பக்கிரியை எனும் பகுதியில் நாற்பத்தொரு பாடல்களிலும் விந்துற்பனம் எனும் பகுதியில் இருபது பாடல்களிலும் விந்துசயம் எனும் பகுதியில் பதினான்கு பாடல்களிலும் போக சரவோட்டம் எனும் பகுதியில் இருபத்தெட்டுப்பாடல்களிலும் இவ்விடயங்கள் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தாம்பத்திய உறவு:

தாம்பத்தியத்தில் ஆணைவிடப் பெண் வயதில் இளையவளாக இருத்தல் நன்று என்கின்றார் திருமூலர்.

**“ஏய்ந்த பிராயம் இருபதும் முப்பதும்
வாய்ந்த சூழலிக்கும் மன்னாக்கும் ஆனந்தம்”⁵**

மேலும் பரியங்க யோகம் என்ற அதிகாரத்தில் காமசூத்திரம்போன்ற இந்திய இன்பவியல் சாத்திரங்கள் உரைத்ததைப் போலவே சமபோகம், விந்து ஜெயம் முதலானவை தொடர்பாகப் பேசியுள்ளார்.

**“அங்கப் புணர்ச்சியும் ஆகின்ற தத்துவம்
அங்கத்தில் விந்து வருகின்றபோகத்துப்
பங்கப்படாமல் பரிகரித் துத்தம்மைத்
தங்கித் கொடுக்கத் தலைவனுமாமே”⁶**

எனப் போகத்தின் போது தலைவன் விந்தினைத் தக்கவைத்து போகிக்க வேண்டியமை பற்றி வலியுறுத்தும் திருமூலர் உடலுறவிற்கான காலப்பிரமாணமாகஐந்து நாழிகையைக் (இரண்டு மணிநேரம்) குறிப்பிடுகின்றார்.

“பரியங்க யோகத்துப் பஞ்ச கடிகை”⁷

“பஞ்ச கடிகைப் பரியங்க யோகமே”⁸

இந்தக் காலப்பிரமாணம் சாதாரணர்க்கு அன்றி பிராண ஜெயம், இந்திரிய ஜெயம் பெற்ற யோகிகட்கே சாத்தியமானதாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். போகியும் மனதளவில் யோகியாயிருப்பதன் மூலமாகவே இது சாத்தியப்படும்.

உயிர்ப் பரிணாமத்தின் உச்சத்திலுள்ள மனிதனின் இனவிருத்தி, கர்ப்பம் உருவாகுதல், கர்ப்பகாலமும் குழந்தைப் பேறும் ஆகிய விடயங்கள் பற்றித் திருமந்திரத்தில் குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

மரபுரிமைப் பண்புகள்:

பெற்றோரின் மரபுரிமைப் பண்புகள் கருவிலுள்ள சிசுவிற்பதிதல் தொடர்பாக திருமூலர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஏய் அங்கு அலந்த இருவர்தம் காயத்துப்

பாயும் கருவும் உருவாம் எனப்பல

காயம் கலந்தது காணப் பதிந்தபின்

மாயம் கலந்த மனோலயம் ஆனதே”⁹

அதாவது சுக்கிலமும் சுரோணிதமும் பெண்ணின் கருப்பையிற் பதிகின்ற பொழுதே பெற்றோரின் உடல்களில் கலந்துள்ள மாயாகாரியத் தத்துவங்களும் மனதின் எண்ணம், உணர்வு முதலானவையும் பதிந்து விடுகின்றன. என்று திருமூலர் இப்பாடலினூடு விளக்குகின்றார். இதனை இன்றைய நவீன மரபணுவியல் ஆய்வுகளும் உறுதிசெய்துள்ளன.

“ஜீன்கள் என்பவை மரபுவழிப் பண்புக்கூறுகளைத் தாங்கி. நிற்கும் அலகுகளாக குரோமோசோம்களில் அமைந்துள்ளன. பால்நிரணய குரோமோசோம்களாகிய(Gametes) விந்திலும்(Sperm) முட்டையிலும் (Ovum) உள்ள குரோமோசோம்களின் ஜீன்களே

குழந்தையின் நிறம், அறிவு, இரத்த வகை, உடல் நிலை, மனப்போக்கு ஆகியவற்றை மரபுரிமை வழி முடிவு செய்கின்றன.” என Dr.V.Kapur, Dr.R.K.Suri ஆகியோர் தமது Basic Human Genetics என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளமை இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டத் தக்கதாகும்.¹⁰

குழந்தையின் பால்நிலை தீர்மானிக்கப்படுதல்:

இன்றைய மருத்துவ அறிவியலின்படி ஒரு குழந்தை ஆணா, பெண்ணா எனத் தீர்மானிப்பவை பால்நிரணய குரோமோசோம்களேயாகும். பெண்களிடம் எப்பொழுதும் “X” குரோமோசோம்களே இருக்கும். ஆணிடமிருந்து வெளியேறும் கோடிக் கணக்கான உயிரணுக்களில் பாதி “ஒ” குரோமோசோம்களாயும் மீதி “லு” குரோமோசோம்களாயும் இருக்கும். இவற்றில் X குரோமோசோமுள்ள உயிரணுவானது பெண்ணின் (“X”) கரு முட்டையுடன் சேர்ந்தால் XX ஆகிப் பெண்குழந்தை உண்டாகும். “Y” குரோமோசோம் உள்ள உயிரணு எனின் XY ஆகி ஆண்குழந்தை உருவாகும் என்பதே இன்றைய மரபுரிமையியல் ஆராய்ச்சி முடிவாகும்.

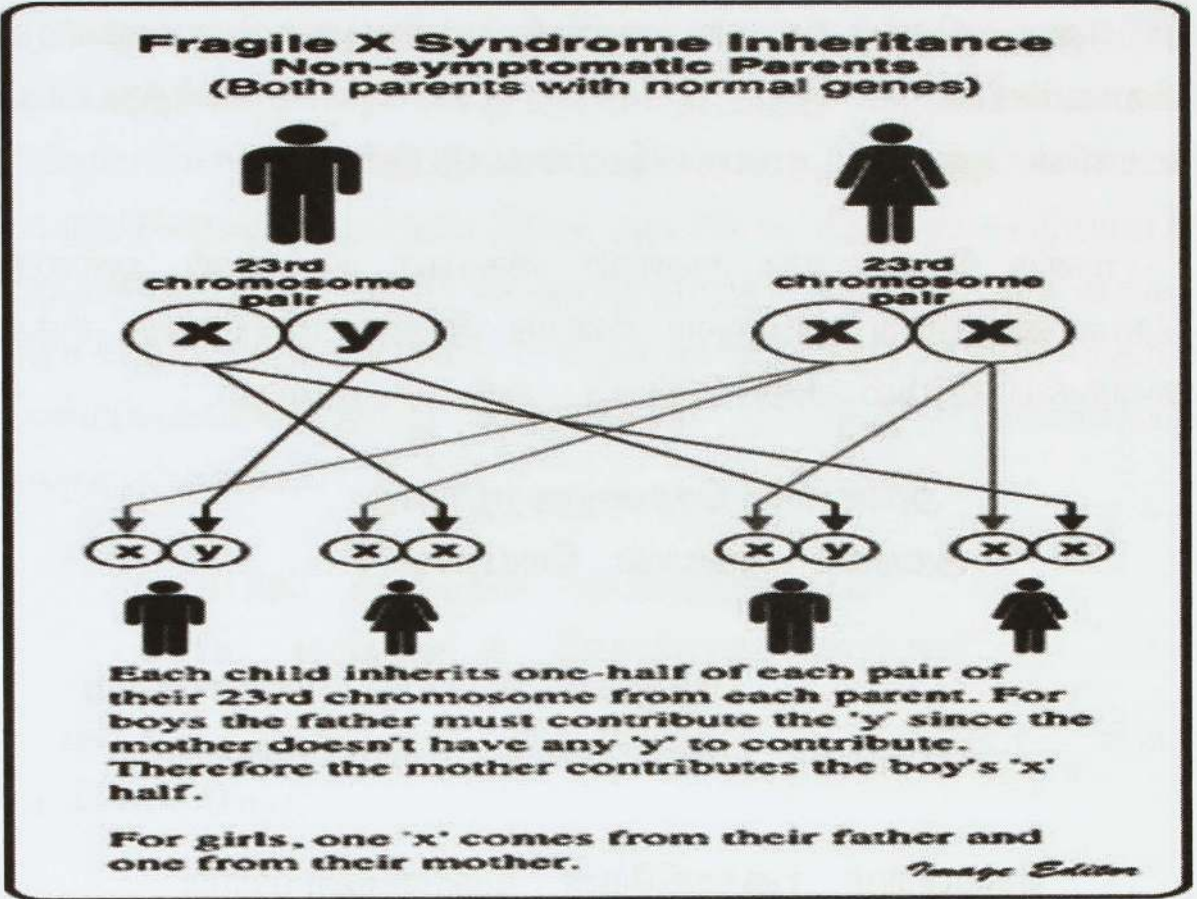
இதனையொத்த சிந்தனைப்போக்கொன்றைப் பின்வரும் திருமந்திரப்பாடலில் அடையாளங்காண முடிகின்றது.

“ஆண்மிகில் ஆணாகும் பெண்மிகில் பெண்ணாகும்”¹¹

இங்கே ஆண்மிகுதல் என்பதனை “Y” உள்நுழைதல் என்றும் பெண் மிகுதல் என்பதனை “X” உள்நுழைதல் என்றும் கருத இடமுண்டு.

கருப்பையில் கரு தங்கியிருக்கும் காலப்பிரமாணம்:

கரு தங்கியிருக்கும் காலம்பத்து முழு மதிகள் ($10 \times 27 = 270$ நாட்கள்). என்பதனை நவீன மருத்துவவியலும் ஒப்புக் கொள்கின்றது. திருமந்திரமும் இதனை

“பொறை நின்ற இன்னுயிர் போந்துற நாடிப்
 பறிக்கின்ற பத்தெனும் பாரஞ்செய்தானே”¹²

எனச் சுட்டியுள்ளமை கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

உடற் கூற்றியலை:

மனித உடற்கூற்றில் பற்றியும் அதனுள் அமைந்து கிடக்கின்ற அகஞ்சுரப்பிகள் குருதிச்சுற்றோட்டம் போன்றவை தொடர்பாகவும் திருமந்திரத்தில் அனேக குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. மனித உடலானது என்புகள், நரம்புகள், நிம், தசைத்தொகுதி, ஆகியவற்றுடன் தோல் போர்க்கப்பட்டு குருதியை ஓடவைத்த ஓர் அமைப்பாக இவ்விரு பனுவல்களிலும் பொதுவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

என்பால் மிடைந்து நரம்பு வரிகட்டிச்
 செம்பால் இறைச்சி திருந்த மனைசெய்து
 இன்பால் உயிர் நிலை செய்த இவை யோங்க”¹³

என்ற திருமந்திர பாடலடிகளில் என்புகள் நரம்புகளால் பிணைக்கப்பட்டுக் குருதி பாய்கின்ற தசைகளால் போர்த்தப்பட்ட உடலின் அமைப்பு முறை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது .

மனித தேகமானது அவரவர் கையால் எண்சாண் அல்லது தொண்ணூற்றாறு அங்குலம் என்பது இந்திய ஆயுர்வேத- சித்த வைத்திய மரபில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு விடயமாகும்.

**“அங்குலம் தொண்ணூற்றாறாம்
அவரவர் கையால் மெய்தான்”¹⁴**

**“..... தேடுவார் தேகமது எண்சாணீளம்
செப்புவோ மங்குலந்தான் தொண்ணூற்றாறே”¹⁵**

**தேகவளம் புகலுகிறேன் தொண்ணூற்றாறு
தேர்ந்த விரல் நீளமவர் கையினாலே”¹⁶**

இம்மரபில் திருமுலரும்

**“எண்சாணளவில் எடுத்த உடம்புக்குள்
கண்கால் உடலிழல் சுரக்கின்ற கைகளில்
புண்கால் அறுபத்து எட்டு ஆக்கை புணர்கின்ற
நுண்பால் உடம்பு தன்னால் உடம்பாமே”¹⁷**

அவரவர் உடலானது அவரவர் கைகளினால் எண்சாண் நீளமானது எனக்குறிப்பிடுவதில் இருந்து அவரவர் கைவிரலால் தொண்ணூற்றாறங்குலம் என்பதனைத் திருமுலர் குறிப்பாலுணர்த்தியுள்ளார்.

மனித உடலில் இயங்கும் 72,000 நரம்புகளோடு கோடானகோடி நுண்ணிய நரம்புச் சரடுகள் உடலின் ஒவ்வொரு இயக்கத்திற்கும் ஏற்றபடி உடலில் தொகுதி தொகுதியாக இணைந்து நரம்பு

முடிச்சுக்களினைத் தோற்றுவித்துச் செயல் புரிகின்றன. மனித உடலில் மூளையானது நாற்பத்தாறு கேந்திரங்களாகச் (Departments) செயற்படுவதாகத் தற்கால உடற் கூற்றியலாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆயினும் இந்து ஆயர்வேத சித்த வைத்தியமரபில் மூளையானது தொண்ணூற்றாறு கேந்திரங்களாகச் செயற்படுவதாகவும் தொண்ணூற்றாறு பிரதான வர்மப்புள்ளிகள்(நரம்பு மையங்கள்) உடலில் உள்ளதாகவும் கருதுகின்றனர்.

**“முப்பதும் முப்பதும் முப்பத்தறுவரும்
செப்ப மதிலுடைக் கோயிலுள் வாழ்பவர்”¹⁸**

எனத்திருமூலரும் இதனையே சுட்டுகிறார். என்று கருதமுடிகிறது.

உடலில் உள்ள ஏழு வகையிலான தாதுக்கள் பற்றித் திருமூலர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

**“இரத்தம் உதிரம் இறைச்சித்தோல் மேதஸ்
மருவிய அத்தி வமும்பொடு மச்சை
பரவிய சுக்கிலம் பாழாம் உபாதி
உருவ மலால் உடல் ஒன்று எனலாமே”¹⁹**

அகஞ்சுரப்பிகள்

மனித உடற்கூற்றியலில் அகஞ்சுரப்பிகளின் செயற்பாடு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. கான் வழிச்சுரப்பிகளாகவும் கானில் சுரப்பிகளாகவும் நவீன உயிரியலாய்வுகளில் இனங்காட்டப்படுகின்ற இவை பற்றித் திருமந்திரத்தில் சில பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாகத் திருமந்திரத்தில் இடம்பெறும் “பதினெட்டுக் கலசங்கள்” என்ற சொற்றொடரானது மனித உடலிலுள்ள பதினெட்டுச் சுரப்பிகளைக் குறிப்பதாகக் கருத இடமுண்டு.

“இன்புற்று இருவர் இசைவித்து வைத்தமண்
 துன்பக் கலசம்
 ஓன்பது நீர்ச்சால், கலசம் பதினெட்டு
 வெந்தது சூளை.....”²⁰

கலசம் பதினெட்டாவன:

பியூட்டரின் சுரப்பி - இதனை சித்தர் மரபில் 'சிகாமணி' என்பர்	1
பீனியல் சுரப்பி - இதனை ஞானமணி என்பர்	1
புருவமத்தியில் அமுத கலசம்	1
தைரோய்டு - இதனை கண்டாமணி என்பர்	2
பராதைராய்டு - நாவுமணி	2
தைமஸ்- பிள்ளைச்சிட்டான்	1
கல்லீரல், மண்ணீரல்	2
அட்ரினல் சுரப்பிகள் - தலைப்பட்டி	2
புராஸ்டேட் சுரப்பி - நீரேத்தம்	1
ஆண் விதைகள் - பீஜங்கள்	2
கோனாட்ரேட் சுரப்பி - விந்தேத்தம்	1
மொத்தம்	18

இவற்றுள் தைமஸ் (Thymus) என்ற சுரப்பியானது மார்புக்கூட்டின் நடுவில் அமைந்துள்ளது. பன்னிரண்டு வயதுவரை இது செயற்படுவதாகவும் பின்னர் அது தனது செயற்பாட்டினை நிறுத்திக் கொள்வதாகவும் அறிவியல் கண்டுரைத்துள்ளபோதும் இதற்கான காரணம் யாது என்பதற்கு விடை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

“The Thymus is most active in children and gradually shrinks during adulthood”²¹ சித்தர் பனுவல்கள் இதனைப் “பிள்ளைச்சிட்டான்” எனக் காரணச் சிறப்புப்பெயர் கொண்டு

சுட்டுகின்றன. குழந்தைகளுக்கே (பிள்ளைப்பருவம்) எப்பொழுதும் வாய்க்கப்பெற்ற குதூகல உணர்வுப் பெருக்கிற்கு மூலமாக இச்சுரப்பியே திகழ்கிறது என்கிற அறிவியலுண்மையினை உணர்ந்தமையே இப்பெயரீட்டிற்கான காரணமாகும். தைமஸ் சுரப்பி நெஞ்சறையில் இதயத்துக்கு மேலாக அமைந்திருக்கிறது. இதனைத் திருமூலர்,

“முலைமேல் அமிர்தம் பொழிய”²² காரணமாகும் சாதனமாக அடையாளப் படுத்தியிருப்பது நயக்கற்பாலது.

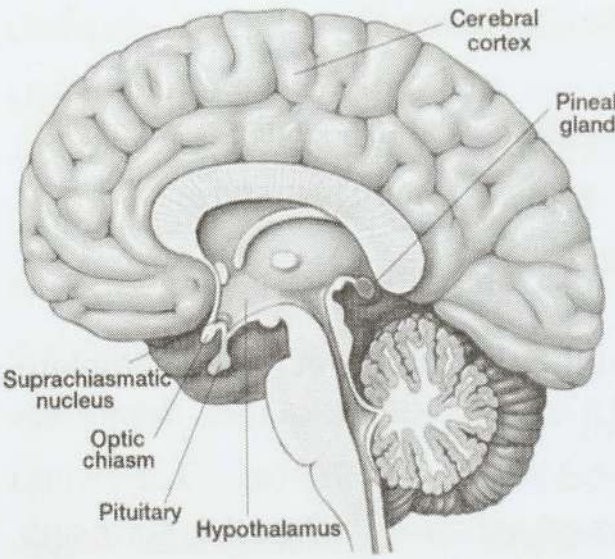
பீனியல் சுரப்பி மனிதமுளையினுள் அமைந்துள்ள ஒன்றாகும். இதன் செயற்பாடும் நவீன அறிவியலாய்வாளர்களுக்குப் புதிரானதாகவே அமைந்துள்ளது.

“Though scientists still admit that they still don’t yet have a complete picture of the pineal gland’s functions”²³

இது ஒரு ஒளியுமிழும் கண்ணினை நிகர்த்ததாகவும் மிகநுண்ணிய மின்காந்தப்புலத்தை உணர்திறனுடையதாகவும் விளங்குவதனை Dr.Graham Blackwell தனது உடற்கூற்றியல் ஆய்வுகளின் மூலம் கண்டறிந்துள்ளார்.

“Interestingly enough, the anatomy of the gland actually consists of Lens, Cornea,RetinaJust like our eyeballs. Also, according to scientist Dr Grahame Blackwell, a large number of small crystals have been found in the gland called calcite micro-crystals. They bear a striking resemblance to the calcite crystals in the inner ear that have been shown to exhibit the qualities of an electric field known as piezoelectricity. If the pineal gland crystals exhibit the same qualities, then this would provide a means whereby an external electromagnetic field might directly influence the brain.”²⁴

பேரண்டமாகிய பிரபஞ்ச இயற்கையுடன் தொடர்புற வல்ல சிற்றண்டமாகிய தேகத்திற் கான தொலைத் தொடர்புக் கோபுரமாக, ஞான விளக்கமாக அமைகின்ற தன்மை பற்றி பீனியல் சுரப்பியைக் குறிக்க “ஞானமணி என்கிற சொல்லாடலை சித்தர் பனுவல்கள் கையாண் டனவோ என எண்ணத் தூண்டுகிறது.”

பிராணாயாம சாதனையின் மூலமாகக் குண்டலினி சக்தியினை மேலெழுப்பு வதனுடாக தைமஸ் சுரப்பியையும், பீனியல் சுரப்பியினையும் உத்வேகமாகத் தொழிற்படச் செய்ய முடியும் என்பதனை திருமூலர் ஒரே பாடலில் பின்வருமாறு சுட்டியுள்ளமை கவனத்துக்குரியது.

“மலைமேல் மழைபெய்ய மாண்கன்று துள்ளக்
குலைமேல் இருந்த கொழுங்கனி வீழ
உலைமேல் இருந்த உறுப்பெனக் கொல்லன்
முலைமேல் அமிர்தம் பொழிய வைத்தானே”²⁵

யோகசாதனையின் மூலமாகக் குண்டலினி ஆற்றலானது சகஸ்ரதளமாகிய மூளையில் சென்று முட்டுவதனை “மாண்கன்று துள்ள” என்று சுட்டிய திருமூலர் மூளையில் ஒரு ஒளிவீசும் நுண் கனிபோல அமைந்த பீனியல் சுரப்பி தூண்டப்படுவதனை “குலைமேல் இருந்த கொழுங்கனி வீழ” என்ற அடிகளால் கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளார். கொல்லனின் உலைக்களத்தில் இருந்த இரும்பு செம்பிழம்பாக உருகியது போல நெஞ்சுக்கூட்டில்

அமைந்த தைமஸ் சுரப்பி தூண்டப்பட்டுத் தனது ஜீவரசத்தினைச் சிந்தியதை

**“உலைமேல் இருந்த உறுப்பெனக் கொல்லன்
முலைமேல் அமிர்தம் பொழிய வைத்தானே”²⁶**

என்ற அடிகளினூடாகக் குறியீடு செய்துள்ளமை நோக்கற்பாலது.

மனித நரம்பு மண்டலமும் ஆறு ஆதாரங்களும்:

மனித உடலில் எழுபத்து இரண்டாயிரம் நரம்புகள் பின்னியுள்ளன. இவற்றுள்

- 1) இடைகலை
- 2) பிங்கலை
- 3) சுஷ்ம்ணா (தண்டுவடம் அல்லது சுழுமுனை)
ஆகிய நரம்பு மையங்கள் பிரதானமானவை

இடைகலை:

இடதுகால் பெருவிரலில் இருந்து ஆரம்பித்து முழங்கால் தொடை வழியாகச் சென்று தண்டுவடத்தைச் சுற்றியபடி மேலேறி மூளையோடு இணைகிறது. இதனையே சந்திரநாடி, இடைநரம்பு, சந்திரகலை என இந்து மறைமொழி நூல்கள் சுட்டுகின்றன.

பிங்கலை:

வலதுகாற் பெருவிரலில் இருந்து ஆரம்பித்து முழங்கால், தொடை வழியே சென்று முதகெலும்பின் தண்டுவடத்தினைச் சுற்றியபடி மேலேறி மூளையோடு இணைவது இதுவாகும். இதனையே சூரியநாடி, சூரிய கலை என இந்துப் பணுவல்கள் சுட்டுகின்றன.

சுஷ்ம்ணா (தண்டுவடம் அல்லது சுழுமுனை):

மனிதனின் முதகெலும்பானது முப்பத்து மூன்று துண்டென்புகளால் ஆனது. இதன் இடையேயுள்ள துளை

வழியாகத் தண்டுவடம் அல்லது சுழமுனை நாடி செல்கின்றது. இதன் வழியாகவே கணத்தாக்கங்கள், செய்திகள் மூளைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுவதுடன் மூளை பிறப்பிக்கும் கட்டளைகள் பிறதொகுதிகட்குக் கடத்தப்படுகின்றது.

சந்திரநாடியாகிய இடைகலை பற்றியும் சூரியநாடியாகிய பிங்கலை பற்றியும் திருமூலர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

**“இந்துவும் பானுவும் இலங்கும் தலத்திடை
வந்துதித்த தெல்லாம்”²⁷**

இடைகலை நரம்பும் பிங்கலை நரம்பும் சுழமுனையாகிய தண்டுவடத்துடன் ஆறு இடங்களில் எதிர் எதிராகச் சந்தித்துக்கொள்கின்றன. அந்த ஆறு இடங்களே இந்து மெய்யியல் மரபில் ஆறுஆதாரங்களாகச் சுட்டப்படுகின்றன.

1) மூலாதாரம்	-	கடைசி முதுகெலும்பு
(இடுப்புப்பகுதி)
2) சுவாதிட்டானம்	-	அடி வயிறு
3) மணிபூரகம்	-	தொப்புள்
4) அநாகதம்	-	இதயம்
5) விசுத்தி	-	தொண்டை
6) ஆக்ஞை	-	புருவமத்தி

ஆகியபகுதிகளுக்கு நேர்பின்புறமாக முதுகெலும்பிலுள்ள தண்டுவடத்துடன் இச்சந்திப்புக்கள் நிகழ்கின்றன.

ஏழாவதாக இம்மூன்று நரம்புகளும் மூளையுடன் கலக்கின்றன. இந்த ஏழாவது ஆதாரத்தையே “சகஸ்ரதளம்” எனச் சித்தர் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இடைகலை நரம்புடன் இடதுபுற நாசித்துளை வழியே ஓடுகின்ற சுவாசமும் வலதுபுற அல்லது பிங்கலை நரம்புடன் வலது பக்க

நாசித்துளை வழியே ஓடுகின்ற சுவாசமும் இணைந்து இயங்குகின்றன.

இவ்வாறாக இடைகலை பிங்கலை என்ற இரண்டு நரம்பியக்கங்களோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள இரண்டு நாசித்துளைச் சுவாசங்களையும் சுழுமுனையோடு அவை பின்னுவதனால் தோன்றுகின்ற ஆதாரங்களையும் பரிபாஷையாகத் திருமந்திரத்தில் சில பாடல்களில் திருமூலர் சுட்டியுள்ளார்.

“ஏற்றம் இரண்டுள ஏழுதூரவுள்”²⁸

“ஆறு பறவைகள் ஐந்துதகத்துள்ளன”²⁹

திருமந்திரம் 2864 6 பறவை - 6 ஆதாரங்கள்

ஐந்தகம் - பஞ்சபூதங்களாலான உடல்

“எல்லாக் கலையும் இடைபிங்கலை நடுச்

சொல்லா நடுநாடி யூடே தொடர்மூலம்

செல்லா எழுப்பிச் சிரத்துடன் சேர்தலால்”³⁰

நிறைவாக

திருமந்திரம் பௌதீக உடலை ஆன்ம விடுதலைக்கு மிக அவசியமான சாதனமாகக் கருதியது. எனவே உடலும், அதன் இருப்பும், உடலுடன் கூடி வாழும் உலகியல் வாழ்வும் இடையூறுகளற்றதாக அமைய வேண்டும் என்பதில் சிரத்தை கொண்டிருந்தது. மேலும் பிரபஞ்ச இயற்கையின் மிக முக்கியமான கூறாக உயிர்ச்சுவடுகள் அமைகின்றன. பிரபஞ்ச இயற்கையின் தாற்பரியங்களை அதன் ரகசியங்களைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்வதே பௌதீக அதீதத்தை நோக்கிய பாய்ச்சலுக்கான படிக்கல் என்பதும் திருமூலரால் நன்கு உணரப்பட்டிருந்தது.

இந்த உணர்வுநிலையின் வெளிப்பாடாகவே உடற்றியல், இனவிருத்தி, மரபுரிமைப்பண்புகள், அபஞ்சுரப்பிகள், நரம்பு

மண்டலங்கள் முதலான உயிரியல் சார்ந்த கருத்தோட்டங்கள் திருமந்திரத்தில் எடுத்தாளப்பட்டதாகக் கருதவேண்டியுள்ளது.

அழக்குறிப்புகள்:

1. திருமந்திரம்,பா.424.
2. திருமந்திரம்,பா.2806.
3. திருமந்திரம்இபா..3565.
4. திருமந்திரம்,பா.3561.
5. திருமந்திரம்,பா.833.
6. திருமந்திரம்,பா.828.
7. திருமந்திரம்,பா.831.
8. திருமந்திரம்,பா.830.
9. திருமந்திரம்,பா.459.
10. முகுந்தன்,ச.,. “இந்து அறிவியற் புலத்தில் மருத்துவ இயல்-ஒரு நோக்கு”, **நெய்தல்** ஆய்வுச் சஞ்சிகை தொகுதி 04, எண் 01,கலைகலாசார பீடம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.2006. ப..101.
11. திருமந்திரம்,பா.478.
12. திருமந்திரம்,பா.452.
13. திருமந்திரம்,பா.445.
14. தன்வந்திரிபகவான் நாடி செய்யுள் .12
15. .வல்லாதியின் நாடிசாத்திரம் செய்யுள் 01.
16. வைத்தியசதக நாடி செய்யுள் 31
17. திருமந்திரம்,பா.2127.
18. திருமந்திரம்,பா.198.
19. திருமந்திரம்,பா.2125.
20. திருமந்திரம்,பா.468.
21. Ultimate Visual Dictionary of Science,p.192.
22. திருமந்திரம்,பா.2882.
23. Helaine,S.(2007),Encyclopedia of Classical Indian Sciences,p.236.
24. <http://nexusilluminati.blogspot.ro/2012/06/pineal-gland-crystal-transducer.html>
25. திருமந்திரம்,பா.2882.
26. மேலது
27. திருமந்திரம்,பா.1852.
28. திருமந்திரம்,பா.2833.
29. திருமந்திரம்,பா.2864.
30. திருமந்திரம்,பா.857.

திருமந்திரத்தில் பக்தி

றுாய் வலன்ரீனா ப்ரான்சீஸ்

யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் (147)

என்னும் திருமந்திர அடி உலகப்புகழ் வாய்ந்தது. இன, மத, மொழி மற்றும் பிரதேச எல்லைகளைக் கடந்து உலக மாந்தர் அனைவராலும் பின்பற்றப் படத்தக்க சிறந்த விழுமியமாக இத்தத்துவம் விளங்குகின்றது.

அது போலவே

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே (81)

என்னும் அடிகள் தமிழுலகில் மிகவும் பிரசித்தமானவை.

மதத்தாலும் இனத்தாலும் வேறுபட்டாலும் தமிழ்மொழியால் ஒன்றுபட்ட அனைவரையும் ஆட்கொண்ட தாரக மந்திரங்களாக இவை விளங்குகின்றன.

இத்தகைய சிறப்புமிக்க திருமந்திரத்தை இயற்றியவர், திருமூலராவார்.

திருமுறைகளுள் பத்தாம் திருமுறையாக அமையும் இந்நூல், சிறப்பாகத் 'திருமந்திரம்' எனப் பெயர் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. இதற்கு 'மந்திரமாலை' என்றொரு பெயரும் உண்டு.

இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுள் காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தம், வாதுளம், வியாமளம், காலோத்தரம், சுப்பிரம், மகுடம் ஆகிய ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரமாக திருமந்திரம் அமைந்துள்ளது. தமிழில் ஆகமங்களின் சாராம்சம் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளமை இதன் சிறப்பாகும்.

பக்தி இலக்கியமாகவும், வாழ்வியல் விழுமியங்களைக் கூறும் ஒழுக்க நூலாகவும் நயம் மிக்க இலக்கிய நூலாகவும் விளங்கும் திருமந்திரம், பொதுப்பாயிரம், சிறப்புப் பாயிரம் என்பவற்றுடன் ஒன்பது தந்திரங்களையும் 195 உட்தலைப்புகளையும் மூவாயிரம் பாடல்களையும் கொண்டு விளங்குகின்றது. சமயவுண்மைகள், உலகியல் ஒழுக்கங்கள், திருக்கோயில் வழிபாடு, திருவுருவச் சிறப்புக்கள், சக்கர அமைப்பு, மந்திர மாண்பு, அடியார் பெருமை, சிவகுருவின் முதன்மை, சிவ பூசையின் முக்கியத்துவம், சிவப் பேறு முதலான சிறப்பான விடயங்கள் இதில் கூறப்பட்டுள்ளன.

திருமந்திரம் எண்ணற்கரிய விடயங்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது. அவற்றுள் பக்தியுணர்வு வெளிப்படும் தன்மையினை விளக்குவதாக இக் கட்டுரை அமைகின்றது.

தெரிவு செய்யப்பட்ட பகுதிகள் மூலம் இவ்விடயம் விளக்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடியார்கள் இறைவன்மீது தாம் கொண்ட பக்தியினைப் பல்வேறு வெளிப்பாட்டுமுறைகள் மூலம் அல்லது உத்திகள்

மூலம் வெளிப்படுத்துவர். திருமூலரும் முழுமுதற்கடவுளான சிவபெருமான் மீது தாம் கொண்ட பக்தியினைப் பல்வேறு முறைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அகவயமாக நின்று தான்பெற்ற இன்பத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் அதேவேளை, அவ்வனுபவத்தினைப் பெறுவதற்குப் பிறரையும் தூண்டுகின்றார். பிறரது அனுபவங்களையும் அவர்கள் பெற்ற பயன்களையும் எடுத்துரைக்கின்றார். கடவுள் வாழ்த்தாக அமையும் பகுதி சிவபெருமானின் பெருமைகளையும் சிறப்புக்களையும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. அவற்றின் மூலம் பக்தியுணர்வு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

சிவனொடொக்கும் தெய்வம் தேடினும் இல்லை
அவனொடொப்பார் இங்கு யாவரும் இல்லை (4)

எனவும்

அவனை ஒழிய அமரரும் இல்லை
அவனன்றிச் செய்யும் அருந்தவம் இல்லை
அவனன்றி மூவரால் ஆவதொன்றில்லை
அவனன்றி ஊர்புகுமாறு அறியேனே (5)

எனவும்

தீயினும் வெய்யன் புனலினும் தண்ணியன்
.....
சேயினும் நல்லன் அணியன் நல்லன்பர்க்குத்
தாயினும் நல்லன் தாழ்சடையோனே (7)

எனவும்

ஆதியுமாய் அரனாய் உடலுள்நின்ற
வேதியுமாய் விரிந்தார்ந் திருந்தான் அருட்
சோதியுமாய் சுருங்காததோர் தன்மையுள்
நீதியுமாய் நித்தமாகி நின்றானே (14)

எனவும்

பிறப்பிலி பிஞ்சுகன் பேரருளாளன்
 இறப்பிலி யாவர்க்கும் இன்பம் அருளும்
 துறப்பிலி (25)

எனவும்

விளக்கிப் பரமாகும் மெய்ஞ்ஞான சோதி
 அளப்பில் பெருமையன் ஆனந்த நந்தி
 துளக்கறும் ஆனந்தக் கூத்தன் (155)

எனவும் சிவபெருமானின் பெருமை கூறப்படுகின்றது. அவனைத் தொழுதால் அவன் ஒருபோதும் உங்களை மறவான் (தொழுமின் தொழுதால் மறப்பிலி -25) எனவும் அமராபதிநாதனாகிய அவனைத் தொழுதால் அவன் வழித்துணையாவான் (28) எனவும் திருமுலர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அப்பனை நந்தியை ஆரா அமுதினை
 ஒப்பிலி வள்ளலை ஊழி முதல்வனை
 எப்பரிசாயினும் ஏத்துமின் ஏத்தினால்
 அப்பரிசீசன் அருள் பெறலாமே (36)

என்னும் பாடலின் மூலம் சிவபெருமானைத் தொழுவதால் உண்டாகும் நன்மைகளைக் கூறி பக்தியினை ஊட்டுகின்றார். மேலும் சிவபெருமான்மீது தாம் கொண்ட பக்தியினையும் அவரைச் சேவிக்கும் முறையினையும் தம் அனுபவவாயிலாகவே வெளிப்படுத்துகின்றார் திருமுலர்.

இருந்தேன் இக் காயத்தே எண்ணிலிகோடி
 இருந்தேன் இராப்பகல் அற்ற இடத்தே
 இருந்தேன் இமையவர் ஏத்தும் பதத்தே
 இருந்தேன் என்நந்தி இணையடிக்கீழே (142)

என்பதில் விண்ணவரால் போற்றப்படும் சிவபெருமானின் திருவடிக் கீழ் அவனால் தரப்பட்ட இவ்வுடம்பகத்தே அளவில்லாக் காலம் அவனை இருத்தி என்றும் மறவா நினைவுடன் இருந்தேன் எனத் தன்னிலையை உணர்த்துகின்றார்.

அதேபோல

என்னையறிந்திலேன் இத்தனை காலமும்

என்னையறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்

என்னை அறிந்திட்டு இருத்தலும் கைவிடாது

என்னை விட்டென்னை உசாவுகின்றா னன்றே (2325)

என்பதில் சிவபெருமானின் நல்லுணர்வாம் முற்றுணர்வு என்னும் விளக்கு ஏற்றப்படாமையால் தன்னையறியும் தன்மையை இழந்தமையையும், திருவருளால் தன்னை அறிந்தபின் உலகியலில் நின்றாலும் உலகியற் பொருள்கள் ஏதும் அறியாத நிலையையும் (ஆருயிர் சிவபெருமானில் அழுந்தி நின்றமையால் வேறொன்றும் அறியாமை) கூறி சிவபெருமானும் தன்னைக் கைவிடாது தன் அருளால் ஆட்கொண்டுள்ளான் என்பதை வலியுறுத்துவதன் மூலம் தனது முன்னைய நிலையையும் சிவபெருமானின் திருவருள் கைகூடப் பெற்றபின்னரான நிலையையும் தம் அனுபவ வாயிலாகத் தெளிவுபட உரைத்துள்ளார்.

ஆனின்றழைக்கும் அதுபோல் என் நந்தியை

நானின்றழைப்பது ஞானங் கருதியே (30)

என்பதில் ஆன் கன்று தன் தாய்ப்பசுவை நினைந்து உருகி அழைப்பதுபோல தானும் தன் நந்தியங் கடவுளை, அவன்தன் திருவடியுணர்வைப் பெறுதற்பொருட்டு அன்பால் ஓயாது அழைப்பதாகக் கூறுகின்றார். இங்கு அடியவருக்கும் கடவுளுக்கும் இடையிலான உறவு கன்றுக்கும் தாய்ப்பசுவிற்கும் இடையிலான உறவிற்கு ஒப்பிடப்படுகின்றது.

சூடுவன் நெஞ்சிடை வைப்பன் பிரான் என்று
 பாடுவன் பன்மலர் தூவிப் பணிந்துநின்று
 ஆடுவன் ஆடி அமரர் பிரான் என்று
 நாடுவன் நானின் றறிவது தானே (50)

என்னும் பாடலில் பக்திப் பரவச நிலையைக் காணலாம்.

திருவருள் துணையால் சிவபெருமானின் திருவடி மலரையைத் தலையிற் சூடுவேன்: அத் திருவடியுணர்வை மறவா நெஞ்சத்தில் வைப்பேன்; உயிர்க்குயிரான பெருந்தலைவனே என்று பாடுவேன்; பல நறுமலர்களைக் கைகளால் தூவி அர்ச்சித்துப் பணிந்து நிற்பேன். மகிழ்ச்சி மேலீட்டால் ஆடுவேன்; ஆடிச் சிவவுலகத்து வாழும் அமரர் பிரான் என்று அவனைச் சிந்திப்பேன் எனத் தன் பக்தியனுபவத்தை மேற்குறிப்பிட்ட பாடலில் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

நின்று தொழுவன் கிடந்தெம் பிரான்தன்னை
 என்றுந் தொழுவன் எழிற்பரஞ் சோதியைத்
 துன்று மலர்தூவித் தொழுவின் தொழுந்தோறுஞ்
 சென்று வெளிப்படும் தேவர் பிரானே (1473)

பணிசெய்து கிடந்து அருள்வழிநின்று எம்பிரானாகிய சிவபெருமானைத் தொழுவேன். சிவப்பேரொளியாகிய எழிற்பெரும் கூடரை என்றும் இடையறாது தொழுவேன் எனப் பக்தியனுபவத்தை வெளிப்படுத்துவதுடன் மெய்யன்பர்களை மிக்க மலர்கொண்டு அவன் திருவடி போற்றி வழிபாடு செய்யுமாறும், கைகூப்பி வலம் வந்து கீழ்விழுந்தெழுந்து வணங்குமாறும் அதனால் தேவர்பிரான் உள்ளத் தாமரையில் எழுந்தருள்வான் என்றும் வலியுறுத்துகின்றார்.

திருமன்னுஞ் சற்புத்திர சரியை
 உருமன்னி வாழும் உலகத்தீர் கேண்மின்
 கருமன்னு பாசம் கைகூம்பத் தொழுது
 இருமன்னு நாடோறும் இன்புற்றிருந்தே (1474)

என்பதிலும் மக்களை நேரடியாகவே விளித்து அறிவுரை பகர்கின்றார்.

கிடைத்தற்கரிய மக்கள் யாக்கை பெற்ற உலகத்தவரே கேளுங்கள். மகன்மைநெறிக்கண் ஒழுகுவார்க்கு வீடுபேறு எளிதில் வாய்க்கும். பிறவிக்கு வித்தாகிய ஆணவமலப் பாசம் இம்மகன்மை நெறியினரைக் கண்டு செயலற்றொடுங்கும். அதனால் நாள்தோறும் திருவைந்தெழுத்து ஒதி தொழுது இன்புற்றிருங்கள் எனக் கோருவதாக அப்பாடல் அமைகின்றது.

மேலும் **உண்மைச் சிவனடியார்களின் தன்மையினைக் கூறி பக்தி வைராக்கியமுடையோராக அவர்கள் வாழ்வரெனவும் எத்தகைய இடர் எதிர்ப்படினும் நாதனை விட்டுப் பிரியாதிருப்பரெனவும் உறுதிபட உரைக்கின்றார்.**

வானின் றிடிக்கிலென் மாகடல் பொங்கிலென்
கானின்ற செந்தீக் கலந்துடன் வேகிலென்
தானொன்னி மாருதஞ் சண்டம் அடிக்கிலென்
நானொன்றி நாதனை நாடுவன் நானன்றே (2806)

உண்மைச் சிவனடியார்கள் எது எவ்வாறு நிகழினும் சிவபெருமானின் திருவடியிலிருந்து தம் உள்ளத்தைப் பெயர்க்க மாட்டார். வானம் விழும்போல பேரிடி வந்தாலென்ன? கடல் பொங்கிப் பெருவெள்ளம் வந்தாலென்ன? காட்டுத் தீ நாட்டை அழித்தால் என்ன? நெஞ்சே நான் ஒன்றுதலாகிய ஒருமுகப்பட்டு என்னுள்ளே நாதனை நாடுவேன் எனத் தன் நெஞ்சொடு பேசுகின்றார்.

ஆனை துரக்கிரென் அம்பு ஊடறுக்கிலென்
கானத்து உழுவை கலந்து வளைக்கிலென்
ஏனைப்பதியினில் எம்பெருமான் வைத்த
ஞானத் துழவினை நானுமுவே னன்றே (2807)

ஆனை மதம் பொழிந்து துரத்தினாலென்ன? கூர்ங்கணை நெஞ்சை ஊடறுத்துச் சென்றாலென்ன? புலி என்னை வளைத்துக் கொண்டாலென்ன? சிவவுலகத்தில் திருவடிப்பேறு கிடைக்குமாறு ஞானநூல் தன்னை ஒதுதல், ஒதுவித்தல் முதலிய தொண்டினை நான் ஆற்றுவேன் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். இவை பக்தி வைராக்கிய நிலையை எடுத்தியம்புவன.

திருமூலர் தம் வரலாறு கூறுகின்ற பகுதியில் உள்ளம் உருகுமாறு தன் பக்தியனுபவத்தினை மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

அகலிடத்தார் மெய்யை அண்டத்து வித்தைப்
புகலிடத்தெம் மெய்யைப் போதவிட்டானைப்
பகலிடத்தும் இரவும் பணிந்தேத்தி
இகலிடத்தே இருள் நீங்கி நின்றேனே (141)

அனைத்துலகின் கண் வாழும் எல்லாவுயிர்கட்கும் உயிர்க்குயிராய் நிற்கும் மெய்ப்பொருளை, எல்லா அண்டங்களும் வெளிப்படுதற்கு வினைமுதற் காரணமாய் நிற்கும் வித்தை, என்றும் நின்று பொன்றாப் பேரின்பத்தைத் தெவிட்டாதருளும் வீடுபேற்று நிலைக்களமான புகலிடத்தை, அவ்விடத்து அருளால் அடியேனைப் புகவிட்ட உண்மை அறிவின்ப வடிவினை பகலும் இரவும் ஓயாது பணிந்து தொழுது மாறுபாட்டினைத் தரும் இவ்வுலகத்திடத்து ஆணவ இருளினின்றும் நீங்கி நின்றேன் எனத் தம் நிலையை அவர் உரைக்கின்றார். மெய்ப்பொருள், வினைமுதற் காரண வித்து, பேரின்பம், வீடுபேற்றினைத் தரும் புகலிடம் என்றெல்லாம் இறைவனைப் போற்றித் துதிக்கின்றார் திருமூலர்.

மேலும், நிலையாமைக் கருத்துக்களைக் கூறுவதன் மூலம் நிலைபேற்றினைத் தரும் முழுமுதலோன் பாதங்களைப் பற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

முதல் தந்திரத்தில் யாக்கை, இளமை, செல்வம், உயிர் ஆகியவற்றின் நிலையாமை கூறப்படுகின்றது.

பின்வரும் பாடல் யாக்கை நிலையாமையைக் கூறி அதனால் பிறவித்துன்பத்தை அறுக்கும் வல்லோனாகிய சிவபெருமானின் திருவடிகளை நினைந்தொழுகுமாறு வேண்டுவதாக அமைகின்றது.

மண்ணொன்று கண்டீர் இருவகைப் பாத்திரம்
 திண்ணென்றிருந்தது தீயினை சேர்ந்தது
 விண்ணின்று நீர்வீழின் மீண்டு மண்ணானாற் போல்
 எண்ணின்று மாந்தர் இறக்கின்றாரே (187)

ஒருவகையான மண்ணே இரு வகைக் கலமாவதற்குக் காரணமாகின்றது. ஒன்று தீயினைச் சார்ந்தது; மற்றொன்று தீயினைச் சாராது தன்னியல்பாய்ப் பசுமண்ணாய் மென்மையாக இருந்தது. விண்ணினின்று மழைநீர் விழுந்தால் தீயினைச் சாராத பசுமட்கலம் அழிந்து மீண்டும் மண்ணாகும். தீயினைச் சார்ந்த மட்கலம் அழியாது நிலைபெற்று நிற்கும். திருவருள் வழி நில்லாத உடம்பு தீயினைச் சாராத கலம் போன்றது. அது மீண்டும் பிறப்பதற்கு ஏதுவாகி அழிகின்றது. சிவபெருமானின் திருவடி நினைவாகி அவரைச் சார்ந்து நின்று அருள்நிலை பெற்றவர்கள் மீண்டும் பிறவார் என அப் பாடல் கூறுகின்றது. மிகச் சாதாரண உலகியல் நடைமுறையினை உயர் தத்துவத்தை விளக்குவதற்கு அவர் கையாண்ட நுட்பம் கவனத்திற்குரியது.

அதுபோலவே செல்வத்தின் நிலையாமையைக் கூறுகையிலும்

அருளும் அரசனும் ஆனையும் தேரும்
 பொருளும் பிறர் கொள்ளப் போவதன் முன்னந்
 தெருளும் உயிரொடும் செல்வனைச் சேரின்
 மருளும் பிணையவன் மாதவமன்றே (212)

என்பதில் செல்வம் பிறர் கொள்ளப் போவதன் முன்னர் திருவருளால் தெளிவுபெற்று தம் உயிரொடும் சிவனடியைச் சேர்ந்தால் தவப்பேறு கிடைக்கும் என்றும் அல்லாவிடின் அவ்வுயிர் பிறப்பினை எய்தும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் உயிர் நிலையாமை பற்றிக் குறிப்பிடும்போதும் சிவனின் திருவடிகளைச் சேவிப்பதனையே வலியுறுத்துகின்றார்.

மரங்கள் கிளைவிட்டுப் பரந்து நறுமணமிக்க மலர் தந்து தளிர்கள் தழைத்துச் செழித்து வளர்வதைக் கண்கூடாகக் காணலாம். அவையே பின்னர் பழுத்து உதிர்ந்து கழிவதையும் காணலாம். இவ்வாறு கண்முன்னே காட்சிகளைப் பார்த்திருந்தும் உடம்புக்கும் அழிவு வரும் எனவுணர்ந்து சிவனடியைச் சிந்திப்பவர் மிகச் சிலரே. சிவனைத் தொழாதார் காலன் வந்தழைக்கும் போது செய்வதறியாது துன்புறுவர். எனவே இவ்வுடம்பில் உயிரிருக்கும் போதே சிவனைத் தொழுது அருள் பெற்று உய்யும் வழி அடைய வேண்டும் எனப்படுகின்றது.

தழைக்கின்ற செந்தளிர் தண்மலர்க் கொம்பில்
இழைக்கின்ற தெல்லாம் இறக்கின்ற கண்டும்
பழைப்பின்றி எம்பெருமானடி ஏத்தார்
அழைக்கின்ற போதறி யாரவர் தாமே” (229)

என வரும் பாடலில் மேற்குறித்த கருத்து பொதிந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

மெய்யடியார் புகழ் கூறுவதன் மூலமும் தக்கன் முதலானோரின் வரலாற்றினூடாகவும் பக்தி வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

ஐந்தாம் தந்திரத்தில் சன்மார்க்கம் (காதன்மைநெறி), சகமார்க்கம் (தோழமைநெறி), சற்புத்திர மார்க்கம்

(மகன்மைநெறி), தாசமார்க்கம் (அடிமைநெறி) என்பன மூலமும் பக்திமுறைமை வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

சற்புத்திர மார்க்கத்தில் (மகன்மைநெறி நிற்பார்) திருமுறை வழியாக வழிபாடு செய்தல், திருமுறை எழுதுதல், அதனை ஒதுதல் முதலான பணிகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

தாசமார்க்கத்தில் (அடிமைநெறி) அடியார்க்கு எளியனாய் ஒழுகுதல், திருக்கோவில்களில் விளக்கிடுதல், மலர் கொய்தல், கோவில்களில் மணிகளை ஒலிக்கச் செய்தல், திருமுழுக்கிற்கு வேண்டிய திருத்தநீர் கொணர்தல் முதலான திருக்கோவில் திருத்தொண்டுகளைச் செய்தொழுகுதல் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

எளியனல் தீபமிடல் மலர் கொய்தல்

அளிதின் மெழுகல் அது தூர்த்தல் வாழ்த்தல் (1475)

என வரும் பாடல் மூலம் இது உணர்த்தப்படுகின்றது

திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானம் கைவரப் பெறாதோரின் இழிவு பற்றிக் கூறுவதனூடாகவும் பக்தியுணர்வு புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

அத்தகையோர் பழிப்பிற்கு ஆளாகி நரகில் வீழ்வர் எனவும், அரிய மக்கட் பிறப்பின் பயனை வீணாக்குபவர்கள் என்றும் நாய் போல வீணாகக் கத்தித் திரிவர் எனவும் குரங்கு போல தாவும் மனத்தையுடையவராய் இருப்பர் எனவும் கழுகு போன்று பிறரைக் கொத்தித் திரிவர் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

கத்தித் திரிவர் கழுவடி நாய்போன்று

கொத்தித் திரிவர் குரக்களி ஞானிகள்

அதேபோல தவநெறியினைப் பேணாதோர்க்குக் கத்தும் கழுதையை ஒப்பிடுகின்றார்

கத்துங் கமுதைகள் போலுங் கலதிகள்
 சுத்த சிவனெங்கும் தோய்வுற்று நிற்கின்றான்
 குற்றந் தெளியார் குணங்கொண்டு கோதாட்டார்
 பித்தேற்றி நாளும் பிறந்திறப்பாரே (1513)

என்பதில் தவநெறி பேணாதோர் (கலதிகள் - வீணர்கள்) பிறர் வெறுக்கும்படியாகக் குரலெழுப்பிக் கத்தும் கமுதை போலாவார். சிவபெருமான் எல்லாவிடத்தும் விரவி நிற்கின்றான். மக்கள் அவனை நினையாமல் அவனது மெய்ம்மையான புகழைப் பாராட்டித் தொழாமல் நிலையாப் பொருள்களில் மயக்கம் கொண்டு அதனால் பித்தேறி என்றும் பிறந்திறந்து துன்புறுவர் என வலியுறுத்துகின்றார்.

சிவபெருமானை வழிபடுவோருக்கு கன்று - தாய்ப்பசு முதலிய உவமையினைச் சிறப்பாகக் கையாளும் திருமூலர். அப்பெருமானை விட்டு விலகி நிற்போர்க்கும் பொருத்தமான உவமைகளைக் கையாண்டு எளிமையான முறையில் தன்பக்தியை வெளிப்படுத்தியுள்ளமை நயம் மிக்கது.

உண்மை உணர்ச்சி இல்லாதவர்கள் அகக்கண் குருடாகிய அறியாமையை நீக்கும் மெய்க்குருவினைக் கைக்கொள்ளார். அறியாமையை அகற்றும் நெறியே தெரியாத பொய்க்குருவினை மெய் எனக் கொள்வர். அங்ஙனம் கொள்வதால் வழிகாட்டத் தெரியாத குருடுங் குருடுங் கூடிக் குருட்டாட்டம் ஆடி குழியில் விழுவது போன்று அகக்கண் இல்லாத பொய்க்குருவினைக் கொண்டு கருக்குழியில் வீழ்வர் எனப் பொருத்தமான உதாரணத்தின் மூலம் மெய்யறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டிய வழிமுறையை விளக்கியுள்ளார்.

குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
 குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வார்
 குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
 குருடுங் குருடுங் குழிவிழுமாறே (1652)

என்பது அக்கருத்தினைக் குறிப்பிடும் பாடலாகும்.

அன்பு முதலான நற்பண்புகளையும் ஒழுக்க விழுமியங்களையும் வாழ்வியல் நெறிகளையும் கூடவே வலியுறுத்தும் திருமந்திரம், அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதன் ஊடாக இறையருளைப் பெறலாம் என்ற தத்துவத்தையும் விளக்கியுள்ளது.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பார் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே (257)

என அன்புடைமை என்னும் பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையை இதற்கு ஆதாரமாகக் கூறலாம்.

மெய்யுணர்வு இல்லாதவர்களே அன்பாகிய திருவருளும் இன்பாகிய சிவனும் இருவேறு பொருள்கள் என்பர். அன்பாகிய திருவருளும் இன்பாகிய சிவனுக்குத் திருமேனியாகும். இதனால் அன்பே சிவமாகும். இந்த உண்மையையும் எவரும் உணர்கிலர். அன்பே சிவம் என்னும் உண்மையினை திருவருளால் அறிந்தபின் தாம் இடையறாது திருவடிக்கண் வைக்கும் அன்பாகிய வித்தே சிவமாய் பேரின்ப நுகர்வாகும் என்பது இதன் பொருள்.

திருமந்திரம் சக்தியின் முக்கியத்துவத்தையும் சில பாடல்களில் வலியுறுத்தியுள்ளது. உமையவளான அவளது பெருமைகளைக் கூறுவதுடன் தோன்றாத் துணையாக நின்று அருள்பாலிக்கும் அவளைப் பரவ வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சத்தியென்பாள் ஒரு சாதகப் பெண்பிள்ளை
முத்திக்கு நாயகி என்பதறிகிலார்
பத்தியைப் பாழில் உகுத்தஅப் பாவிகள் (1175)

என்பதில் முத்திக்கு வழிகாட்டும் சக்தியினைப் போற்றுதலின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

மாதுநல் லாளும் மணாளன் இருந்திடப்
 பாதிநல் லாளும் பகவனு மானது
 சோதிநல் லாளைத் துணைப்பெய்ய வல்லிரேல்
 வேதனை தீர்தரும் வெள்ளடை யாமே (1133)

என்னும் பாடலில் மாது நல்லாள் தன் மணாளனாகிய சிவபெருமான் தன் மெய்யினில் சரிபாதி கொள்ள இடம் கொடுத்துப் பாதி நல்லாளாயினள் எனவும் அறிவுப் பேரொளியாகிய நல்லாளாம் அவளைத் தம் ஆருயிர்த் துணையாகக் கொள்வோரின் பிறவித்துன்பம் நீங்கிவிடும் எனவும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் பக்தியுணர்வைத் தூண்டுகின்றார் திருமுலர்.

இவ்வாறு பல்வேறு உத்திகளினூடாக திருமந்திரத்தில் பக்தி வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறிய முடியும்.

உசாத்துணை:

திருமுலர், திருமந்திரம் : விளக்கம் - ப.இராமநாதபிள்ளை, குறிப்பு - அ.சிதம்பரனார், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழக வெளியீடு, 2009.

திருமந்திரத்தில் மாயை

பொ. சந்திரசேகரம்

சைவசித்தாந்தத்திற்கு முதல் நூல்களாக இருப்பவை வேதம், சிவாகமம் என்ற இரண்டுமாகும். இவற்றுள் வேதம் உலகத்தவர் பொருட்டு அருளப்பட்ட பொதுநூலாகும், சிவாகமங்கள் சத்திநிபாதர் பொருட்டு அருளப்பட்ட சிறப்புநூல்களாகும். இச்சிறப்புநூல்களாகிய சிவாகமங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் சொந்த அனுபவம் என்பதனால் அவற்றின் தொகை எண்ணிக்கை அளவில்லாது இருப்பதுடன் அவை ஆரியம் எனப்படும் வடமொழியிலும், தமிழிலும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு பாதங்களாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு சிவாகமங்களில் கூறப்படும் நான்கு பாதக்கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியதாக தமிழில் உள்ள நூல் திருமந்திரமாகும். மெய்கண்ட சாஸ்திரங்கள் சித்தாந்தம் எனப்படும் சிவாகமங்களின் ஞானபாதத்தை மட்டும் விளக்க, திருமந்திரம் சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களையும் விளக்குவதனால், அறிஞர்கள் இதனை

ஒரு தோத்திர நூலாகக் குறிப்பிட்டுப் பத்தாம் திருமறையாக வைத்துள்ளனர். எனினும் திருமந்திரம் சிவாகமங்களின் ஞானபாதம் கூறும் பதி, பசு, பாசம் முதலிய முப்பொருள் கருத்தை எடுத்து விளக்கும் முறையில் சாஸ்திர நூலாகவும் விளங்குகின்றது. முப்பொருள்களில் பாசம் என்ற வகையில் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களும் உள்ளடக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் மாயை மலமாக இருந்தாலும், இருளாகிய ஆணவமலத்துடன் ஒப்பிடும்போது அது ஒளிப்பொருளாக இருந்து ஆன்ம விடுதலைக்கு உதவும் நிலையில் திருமந்திரத்தின் ஒன்பது தந்திரங்களிலும் கூறப்படும் மாயை பற்றிய கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டித் திருமந்திரம் கூறும் மாயை சைவசித்தாந்த மாயை என்பதை நிறுவுவதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

திருமந்திரம்

திருமந்திரம் என்பதில் வரும் திரு என்னும் சொல்லை வடமொழியிலே 'ஸ்ரீ' எனக் குறிப்பிடுவர். இது பலபொருள் கொண்ட ஒரு சொல் - மேன்மையுடைய எப்பொருட்கும் விசேடணமொழியாகி அவற்றிற்கு முன்னால் மகிமைப்பொருளை உணர்த்தி வரும்.¹ 'திரு' என்பதற்கு, இன்பம் வந்தாலும் துன்பம் வந்தாலும் இரண்டையும் ஒப்பக்கருதும் மனச்செம்மையே எனப் பேராசிரியர்கள் பொருள் கூறுவர். இத்தகைய மனச்செம்மையை "திருநின்ற மனச்செம்மை" எனப்போற்றுவர் சான்றோர்.² அடுத்து, மந்திரம் என்பது 'மந்' என்ற சொல்லினடியாக வந்தது. 'மந்' என்பது நினைத்தல், மனனம் செய்தல் எனப்பொருள்படும். "மநநாத் திராயதே இதிமந்த்ர" "தொடந்து நினைக்கப்படுவதனால் துக்கத்திலிருந்து நீக்குவது மந்திரம்."³ எனவே தொடர்ந்து நினைக்கப்படுவதனால் எது மனச்செம்மையைத் தருகின்றதோ அது தெய்வத்தன்மையான 'திருமந்திரம்' எனப்படுகின்றது. சிவாகமங்களில் பலவகையான மந்திரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. கிரியைக்கு அங்கமாக இருப்பது மந்திரம் "மந்திரம்விநா கிரியாநாஸ்தி கர்ஷணாத் யர்சனாந்திகா" மந்திரமின்றி கிரியை

இல்லை என்பதும், மந்திரமில்லாத வழிபாடு பலன் தராது என்பதும் சிவாகமங்களின் கருத்தாகும்.⁴ மூலாகமங்களான காமிகம் முதல் வாதுளம் வரையிலாக உள்ள 28 சிவாகமங்களில் “மந்திராவதார விதிபடலம்” என்று உள்ள பகுதியில் மந்திர வகை விரிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இம்மந்திரங்களில் சம்ஹிதாமந்திரம், பதமந்திரம், மூலமந்திரம், அஸ்திரமந்திரம், சப்தகோடிமந்திரம் என்று மந்திரங்கள் சில குறிப்பாகச் சொல்லக்கூடியவை. மந்திரத்தின் பயன் ஆன்மாக்களின் மலநீக்கமும், வீடுபேறும் ஆகும். திருமந்திரமும் இருவினை ஒப்பு முதலியவற்றிற்கு வேண்டப்படுவதாகிய மந்திரங்களை உள்ளடக்கியிருக்கின்றது. இதனால் திருமூலர் திருமந்திரத்தை ஆகமம் என்ற பெயருடன் மந்திரமாலை என்ற பெயராலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵

நூலமைப்பும் காலமும்

திருமந்திரத்தில் ஏறத்தாழ மூவாயிரம் பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் காமிகம் முதலான ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரமான கருத்து ஒன்பது தந்திரங்களாக அமைந்துள்ளன. மேலும் இந்நூலின் யாப்பு நற்சீரடி நான்கு கொண்டு, பெரும்பான்மை இயற்சீர் வெண்டலையும், சிறுபான்மை வெண்சீர் வெண்டலையும் கொண்டது. இதனைக் ‘கலிவிருத்தம்’ என்பர். திருமந்திரம் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று பலர் குறிப்பிட்டாலும், பௌத்த, சமண மதங்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு வருவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது எனக்கருதத்தக்க வகையில், திருமூலர் தம் நூலில் ஆறு சமயங்கள் எனவும், அவற்றிற் பலவாகிய நூறு சமயங்கள் எனவும், சமயங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், புறச்சமயதூடணம் பற்றிய பகுதியில் சமண, பௌத்த மதங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. எனினும் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படாத பதினெட்டுமொழிகள் இந்நூலில் வருகின்றமையாலும், சங்க காலத்திற்குப் பின் ஐந்து மண்டலங்களாகப் பகுக்கப்பெற்ற தமிழ்நாடு பற்றி இந்நூல்

கூறுவதனாலும், இந்நூல் சங்க இலக்கிய காலத்திற்கு பிற்பட்டது எனக்கொள்ளலாம்.⁶ கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் “நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்” (திருமுறை, 7, 35, 5) எனக்குறிப்பிட்டுள்ளதுடன், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் மற்றும் சேக்கிழார் என்போர் திருமூலரைப் பாடியுள்ளமையால் கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட நூல் திருமந்திரம் எனக்கொள்ளலாம். எனினும் திருமந்திரத்தின் காலம் பற்றி மேலும் ஆராயப்பட வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.

திருமந்திரம் கூறும் சைவசித்தாந்தப் பொருள் மரபு

தமிழில் எழுந்த சைவசித்தாந்த நூல்களில் சைவசித்தாந்தம் என்ற சொல்லை மாத்திரமின்றி சைவசித்தாந்தம் கூறும் பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருள் உண்மையை மிகத்தெளிவாக விளக்கும் முதல் நூல் திருமந்திரமாகும். பதிப்பொருள் எனப்படும் இறைவன் அநாதியாக இருப்பது போல, உயிர் எனப்படும் பசு மற்றும் ஆணவம், கன்மம், மாயை எனப்படும் பாசம் என்பவை அநாதியாகவே உள்ள பொருட்கள் என்பதைத் திருமூலர் திருமந்திரத்தின் முதலாந்தந்திரம் உபதேசப்பகுதியில்,

பதி, பசு, பாசம் எனப்பகர் முன்றில்
பதியினைப் போற் பசு பாசம் அனாதி

(திருமந்திரம், 114)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதுடன் எட்டாந்தந்திரத்தில் முப்பொருள்கள் பற்றி விளக்கும் இருபது பாடல்களில் முதற் பாடலில் முற்கூறிய கருத்தை,

“அறிவறி வென்ற அறிவு மனாதி
அறிவுக் கறிவாம் பதியு மனாதி
அறிவினைக் கட்டிய பாச மனாதி

அறிவு பதியிற் பிறப்பறுந் தானே (திருமந்திரம், 2404)

என மீளவும் வலியுறுத்த சிவப்பிரகாசம் ‘பலகலை யாகமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப், பதிபசுபாசந்தெரித்தல்’ (சிவப்பிரகாசம்,3) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், வேதாந்தம் உட்பட்ட ஏனைய இந்தியமெய்யியலில் கூறப்படாத ஆணவம் முதலிய பாசத்தை சைவசித்தாந்த மரபிற்கு ஏற்றாற்போல் அநாதிப்பொருட்கள் என்பதை உமி, தவிடு, முளை என உதாரணம் காட்டி,

ஆணவம் மாயையும் கன்மமும் ஆம்மலம்
காணும் முளைக்கு தவிடு உமி ஆன்மாவும்

(திருமந்திரம், 2192)

எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதாவது நெல்லிற்கு உமி, தவிடு, முளை போல ஆன்மாவுடன் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களும் அநாதிதொட்டு உள்ளன எனத் திருமந்திரம் காட்டும் உவமானம் சைவமரபிற்குரிய தனித்துவமான அம்சமாகும் என்பதனைச் சிவப்பிரகாசம், “உயிருண்டாவே உளதுமலம் மலமுளதாய் ஒழிந்த வெல்லாம் நெல்லின்முளை தவிடுமிபோல் அநாதியாக நிறுத்திடுவர் இது சைவம் நிகழ்த்து மாறே” (சிவப்பிரகாசம், 6) என்றது.

மாயை

இந்திய மெய்யியலில் பிரபஞ்சக் கோட்பாட்டை விளக்குவதற்குத் தோன்றிய கோட்பாடுகளில் மாயை மிக முக்கியமானது. ‘மாயை’ என்ற சொல்லைப் பல தத்துவங்கள் பயன்படுத்தி உள்ளன. ‘மா’ என்பது ஒடுங்குதல், ‘யா’ என்பது வருதல். உலகம் ஒடுங்குவதற்கும் மீண்டும் தோன்றுவதற்கும் இடமாய் உள்ளது என்பது இச்சொல்லின் பொருள். தமிழில் மாயை என்பது மாய்தல், மறைதல் என்ற பொருளில் உலகமாய்த் தோன்றி மறைவது எதுவோ, அது மாயை என்றும் கூறலாம். மேலும் தூலமாய் நின்ற பொருள்கள் படிமுறையாக ஒன்றைவிட ஒன்று சூக்குமமாய் மாறிக்கொண்டு போகும்போது, முடிந்த சூக்கும

நிலையே மாயை எனப்படுகின்றது. எனவே தூலமாய் நிற்கின்ற காரியப் பொருள்கள் அந்நிலையினின்று நீங்கி சத்தி மாத்திரமாய் நிற்பதே மாயையாகும். இந்த சக்தி சடசக்தி எனப்படும். வேதாந்த மரபில் 'யாமா' என்பதில் எழுத்து முன் பின்னாக மாறி 'மாயா' என வந்தது என்பர். யா-எது, மா-எதை ஆராய்ந்தால் இல்லை என்று ஆகின்றதோ அதுவே மாயை என்றும், 'மா' என்பது தோன்றுதல் எனவும், 'யா' என்பது ஒடுங்குதல் எனவும், தோன்றுவதற்கும் ஒடுங்குவதற்கும் இடமாகவுள்ளது மாயை என்றும் தமது கொள்கைக்கு ஏற்றவகையில் பொருள் கூறுவர். மேலும் மாயையை உள்பொருள் என்றும் கூறமுடியாது; இல்பொருள் என்றும் கூறமுடியாது; என்ற நிலையில் சொல்லொணாதது, இன்னதென விபரிக்கமுடியாது என்ற வகையில் அநிர்வசனீயம் என்று கூறினர். அதுபோல மாயை காரணமாக பிரமத்திலிருந்து தோன்றிய உலகமும் உள்பொருளுமன்று இல்பொருளுமன்று எனக்குறிப்பிட்டிருத்தல் காணலாம்.

மாயை ஏன்?

அத்வைத வேதாந்த மரபில் மாயை என்ற பொருள் எதற்கு என்ற கேள்விக்கு விடை அளிப்பது மிகவும் கடினமானது. ஆனால் சைவசித்தாந்தத்தில் அநாதியாகவே உயிர்களைப் பற்றியுள்ள ஆணவத்தை நீக்கும் பொருட்டு கன்மம், மாயை என்ற மலம் இறைவனது பெருங்கருணையினால் உயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது என்று விடை அளிக்கப்படும். திருமந்திரம் இக்கருத்தினை 'நண்ணிய பாசத்தின் நான் எனும் ஆணவம் பண்ணிய மாயையில் ஊட்டற் பரிந்தனன்' (திருமந்திரம், 2420) எனக் குறிப்பிட, சிவப்பிரகாசம் இக்கருத்தினை அடியொற்றி 'நீடுபரா சத்திநிகழிச்சா ஞான நிறைகிரியை தரவதனை நிமலன் மேவி நாடரிய கருணை திருவுருவ மாகி நவின்று பலகலைநாத விந்து வாதி, கூடுமொளி வளர்குடிலை மாயை மேவி' (சிவப்பிரகாசம், 22) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் நல்லாசிரியன் தூங்குகின்ற மாணவனைக்

கோல்கொண்டு எழுப்புவது போல இறைவனும் ஆணவ மலத்தில் கிடக்கும் உயிர்களை மாயையால் எழுப்புவான் எனவும்.⁷ ஆணவமலமாகிய ஒரு அழுக்கை நீக்க இறைவன் கன்மம், மாயை என்ற இரு அழுக்குகளைத் தருவது அழுக்குத்துணியை தூய்மை செய்வதற்கு உவர் மண்ணைப் பயன்படுத்துவது போன்றது எனவும் திருமந்திரம் குறிப்பிடுகின்றது.⁸ இதனை அருணந்தி தேவரும், 'செழுநவ அறுவை சாணி உவர் செறிவித்து அழுக்கை - முழுவதுங் கழிப்பன்' - என விளக்கம் தந்தார். இதனால் ஆணவம் இருள் எனவும், மாயை ஒளி எனவும் சொல்லப்படும். வேதாந்தம் மாயை உயிர்களுக்கு அறியாமையை ஏற்படுத்துவது எனக்கூற, சைவசித்தாந்தம் மாயை உயிர்களுக்கு அறிவு விளக்கத்தைத் தரும் என்கின்றது. 'அறிவான மாயையும் ஐம்புலக் கூட்டத், தறிவான மங்கை அருளது சேரின்' (திருமந்திரம்,1133) எனத் திருமந்திரம் குறிப்பிடச் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரநூல்கள், 'மாயா தனு விளக்காய்' (சிவஞானபோதம்,4:5) 'விடிவாம் அளவும் விளக்கனைய மாயை' (திருவருட்பயன்:30), 'இகலிவரும் இவை உணரின் இருள்வெளியாம் தன்மை' (சிவப்பிரகாசம்,37) எனக் குறிப்பிடுகின்றன. இதனால் ஒளியானதும் அறிவைத்தருவதுமான மாயைக்கும், அறியாமையை ஏற்படுத்துவதாகிய இருளான ஆணவத்திற்குமான வேறுபாட்டை வேதாந்த அறிஞர்கள் கருதத் தவறிவிட்டனர் எனலாம்.

மூவகை மாயை

உலகத்திற்கு முதற்காரணமாய் நித்தியமானதாய், சடப்பொருளாய், இறைவனுக்கு பரிக் கிரக அல்லது வைப்புச்சத்தியாய், இறைவனது வியாபகத்துக்குட்பட்ட வியாப்பியமாய், உள்பொருளாய், அருவாய் உள்ள மாயை.⁹ சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி மாயை என மூவகைப்படும். சுத்த உலகம், மிச்சிர (கலப்பு) உலகம், அசுத்த உலகம் என உலகம் மூவகைத்தது என்பதும், அதனால் அதற்கு முதற்காரணம்

மூன்றாதல் வேண்டும் என்ற முறையில் மூவகை மாயைகள் உள்ளன என்பதுடன் உயிர் வருக்கமும் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப்படுதலின் அவர்களுக்கூரிய உலகங்கள் வேறுவேறாக வேண்டப்படுதலின் மாயையும் மூன்றாக அமைந்துள்ளது. திருமந்திரம் இதனை,

“ஆறாறு குண்டலி தன்னின் அகத்திட்டு, வேறாகு மாயையின் முப்பான்(ல்)மிகுந்திட்டு”

(திருமந்திரம், 2418)

எனவும்,

‘விந்துவு மாயையு மேவுங் கிரியையுஞ்
சந்தத ஞான பரையுந் தனுச்சத்தி,
விந்துவின் மெய்ஞ்ஞானம் மேவும் பிரளயர்,
வந்த சகலர்சுத் தரான்மாக்கள் வையத்தே(திருமந்திரம், 2248)

எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு பிரளயகலர், சகலர், விஞ்ஞானகலர் ஆகிய மூவகையினராய் விளங்கும் ஆன்மாக்கட்கும் முறையே அசுத்த மாயை, பிரகிருதி மாயை, சுத்தமாயை என்பவற்றால் அவ்வப் புவனங்களில் தனு, கரண, போகங்கள் உளவாகும் என்பதுடன் எல்லா உயிர்கட்கும் சுத்தமாயையின் காரியமாகிய வாக்குக்களால் சவிகற்ப உணர்வுண்டாகும்.

மாயைமா மாயை கடந்துநின்றார்காண

நாயகன் நின்று நடம்செய்யுமாறே (திருமந்திரம், 2765)

என்ற திருமந்திரம் காரண மாயைகளை சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என இரண்டாக வகையிட்டிருக்க, சிவஞானமுனிவரும் தமது சிவஞானபாடியத்தில் ‘மாயை ஒன்றே குன்றிமணிபோல மலகன்மங்களோடு விரவாத பாகத்தில் சுத்தமும் அவற்றோடு விரவியபாகத்தில் அசுத்தமும் என இருவகைப்பட்டு நிற்கும்’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁰ உமாபதிசிவாசாரியார்

திருவருட்பயனில் மாயையை சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என்று வகையிட்டுள்ளார்.¹¹ அசுத்தமாயையின் காரியமாக உள்ள பிரகிருதிமாயை, ஆன்மதத்துவங்கள் இருபத்திநான்கிற்கும் காரணமாக உள்ள வகையில் மாயை மூன்றாக அமைகின்றது. இவ்வாறு மாயை மூன்று பொருளாகக் குறிப்பிடப்பட்டாலும், மாயை என்பது ஒருபொருளே என்பது சைவசித்தாந்தக்கருத்து. அதாவது சுத்தமாயை ஒன்றே தூலம், சூக்குமம், பரம் என வேறுபட்டுத் தூலமாய் நின்ற நிலையில் பிரகிருதிமாயை என்றும், சூக்குமமாய் நின்ற நிலையில் அசுத்தமாயை என்றும், பரமாய் நின்ற நிலையில் சுத்தமாயை என்றும் பெயர்பெற்று நிற்கும். சிவஞானசித்தியார், ‘தூலமாம் உருவினுக்குச் சூக்குமம் முதல் அதற்கு மூலம்மான் அதற்கு மூலம் மோகினி அதன் முதல்தான் மேலதாம் விந்து’ (சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், 140) எனவும், சிவப்பிரகாசம் ‘விரிவாய தன்செலில் வியாப்பியாய்’ எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே தூலம், சூக்குமம், பரம் என்ற தன்மையிலும், ஒன்றுக்கொன்று வியாபக வியாப்பியத் தன்மையிலும் மூவகை மாயைகள் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் தூய்மையாய் இருந்து இன்பத்தை மட்டும் தருவது சுத்தமாயை, இதற்கு மாறான தன்மையதாய் மல கன்மங்களோடு கலந்து மயக்கத்தைச் செய்வது அசுத்தமாயை, பிரகிருதி மாயை அசுத்தமாயையினின்று தோன்றிய காரியப்பொருள். எனவே மாயை ஒன்றாயினும், காரிய வேறுபாட்டால் மூன்றாகக் கூறப்படுகின்றது. சிவப்பிரகாசம், ‘பகர் மாயை ஒன்று’ (சிவப்பிரகாசம், 32) என்று அருளியிருத்தல் காணலாம்.

சுத்தமாயையை விந்து, ஊர்த்துவமாயை, மகாமாயை, குடிலை, குண்டலி எனக் குறிப்பிடுவர். இதிலிருந்து சொற்பிரபஞ்சமும், பொருட்பிரபஞ்சமும் என்ற இரண்டும் தோன்றும். சுத்தமாயையானது சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுவரன், உருத்திரன், என்போர்க்கும், விஞ்ஞானகலர், பிரளயகலர்க்கும், சரியை, கிரியை, யோகத்தில் நின்றோர்க்கும் தனுசுரண புவனபோகங்களைப்

பிறப்பிப்பதாய், நித்தியமாய், வியாபகமாய், அருவாய், சடமாய் சொல்வடிவும் சத்தமுமாகிய பொருள்வடிவும் தோன்றுதற்கு முதற்காரணமாய், மயக்கஞ் செய்யாததாய் இருப்பது.¹² பௌஷ்கராகமம் 'எந்தவஸ்த்துவில் சிவபெருமானுடய லய, போக, அதிகாரம் உளதோ, எதனின்று சுத்தாத்துவாவானது பிறக்கின்றதோ, அது சிவபெருமானுக்கு அதிஷ்டானரூபமாகிய சுத்தமாயை எனப்படும்' என்கிறது.¹³ அசுத்தமாயையை அதோமாயை, மாயை, மோகினி எனவும், சுத்தாசுத்த மாயை என்றும் கூறுவர். அதோ என்பது கீழ் எனப் பொருள்படும். மயக்கத்தைச் செய்வது ஆதலின் இது மோகினி எனப் பெயர்பெற்றது. பிரகிருதி மாயையை மான், அவ்வியக்தம் எனவும் குறிப்பிடுவர்.

மாயையும் தத்துவங்களும்

உலகத்தோற்றத்திற்கு மூலமாக உள்ள மாயையில் இருந்து தோன்றும் பொருட்களைத் தத்துவங்கள் என்று கூறுவர். இந்தியமெய்யியலில் மிகப்பழைமையான சாங்கியம், பிரகிருதி தத்துவங்கள் இருபத்தினான்கு என்று எண்ணிக் கணக்கிடுவர். சாங்கியரின் தத்துவங்கள் இருபத்தினான்கோடு மேலும் பன்னிரண்டு தத்துவங்கள் சேர்த்து சைவசித்தாந்திகள் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும், வேதாந்திகள் இருபத்தியெட்டுத் தத்துவங்களையும், மாயாவாதிகள் 25 தத்துவங்களையும் ஏற்றுக்கொள்வர். இவற்றுள் தத்துவங்களில் இருந்து வரும் தாத்துவிகங்கள் 60 உம் 36 தத்துவமும் சேர்ந்து 96 தத்துவங்கள் திருமூலரால் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆகின்ற தொண்ணூறோடாறும் பொதுவென்பர்

ஆகின்ற ஆறாறும் அருஞ்சைவர் தத்துவம்

ஆகின்ற நாலேழ் வேதாந்தி வயிணவர்க்கு

ஆகின்ற நாலாறை யைந்து மாயா வாதிக்கே(திருமந்திரம், 2179)

மூவகைப்பட்ட மாயைகளின் காரியங்களான தத்துவங்களுக்கு வேறுவேறு பெயர்கள் கூறப்படும். விந்து என்பது சுத்தமாயை

எனவே அதனது காரியம் வைந்தவம் எனப்படும். மாயை என்பது அசுத்தமாயையைக் குறிக்கும் எனவே அசுத்தமாயையின் காரியம் மாயேயம் எனப்படும். பிரகிருதி மாயா காரியங்கள் பிராகிருதம் எனப்படும்.

சுத்தமாயை படம் குடிலானால் போல் விருத்திப்பட்டு சுத்தப்பிரபஞ்சம் தோன்றும். அசுத்தமாயையின் ஒரு பகுதி ஏகதேசபரிணாமமாகி அசுத்தப்பிரபஞ்சம் தோன்றும். சுத்தமாயையின் காரியத்தை சிவபெருமான் தானேயும், அசுத்தமாயையின் காரியத்தை அநந்தர் மூலமும், பிரகிருதி மாயையின் காரியத்தை ஸ்ரீகண்ட ருத்திரர் மூலமும் செய்கின்றார் என்பது திருமந்திரத்தில்,

மாமாயைகைத் தாயாக மாமாயை ஈன்றிட,

ஆய பரசிவன் தந்தையாய் நிற்கவே (திருமந்திரம், 2268)

எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சிருஷ்டிக்கிரமமாக தத்துவங்கள் தோன்றும் முறையினை நோக்கும் போது சுத்தமாயையிலிருந்து முதலில் தத்துவங்கள் தோன்ற ஆரம்பிக்கும். அவை முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேச்சுரம், சுத்தவித்தை என்பன. இவ் ஐந்தும் சிவதத்துவங்கள் எனப்படும். பின்னர் அசுத்தமாயையில் இருந்து தோன்றும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மூலப்பிரகிருதி என்ற ஏழும் வித்தியா தத்துவம் எனப்படும். இதனைத் திருமந்திரம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

தேச திகழ் சிவஞ் சத்தி சதாசிவம்

ஈசன் அனல் வித்தை இராகங் கலை கால

மாசகல் வித்தை நியதி மகாமாயை

ஆசில் புரடாதி ஆன்மா ஈறு ஆறாறே” (திருமந்திரம், 2191)

அசுத்தமாயையில் உள்ள கலையில் இருந்து தோன்றும் மான் எனப்படும் மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து புத்திதத்துவமும்

அதிலிருந்து அகங்காரதத்துவம், அகங்காரதத்துவத்தின் மூன்று பகுதிகளில் தைசதவகங்காரத்தில் இருந்து மனமும் ஞானேந்திரியங்களான சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்ஙவை, ஆக்கிராணம் என்பனவும் தோன்றும். வைகாரிகவகங்காரத்தினின்று கன்மேந்திரியங்களான வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம் என்பன தோன்றும். பூதாதியகங்காரத்தினின்று சத்தம், பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தம் என்னும் தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் தோன்றும். மேற்கூறிய பஞ்சதன்மாத்திரைகளில் இருந்து ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவி என்ற பஞ்சபூதங்கள் தோன்றும். இவ்வாறு ஆன்ம தத்துவங்கள் இருபத்தினான்கும் அமைந்துள்ளன. திருமூலர் இரண்டாம் தந்திரத்தில் சர்வசிருஷ்டி பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அசுத்தமாயா தத்துவங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடாததோடு, மான் எனப்படும் புத்திலிருந்து தன்மாத்திரைகளும், தன்மாத்திரைகளில் இருந்து பஞ்சபூதங்களும் தோன்றுவதாகக் கூறியுள்ளார். எனினும் இத்தகைய வேறுபாடுகள் பதினான்கு சாஸ்திரநூல்களில் உள்ளமையும் மனம்கொள்ளத்தக்கது.

மானின் கண் வானாகி வாயு வளர்ந்திடும்
கானின்கண் நீரும் கலந்து கடினமாய்த்
தேனின்கண் ஐந்துஞ் செறிந்தைந்து பூதமாய்ப்
பூவின்கண் நின்று பொருந்தும் புவனமே. (திருமந்திரம், 382)

மேலும், மாயை ஒளிப்பொருளாய் ஆன்மாக்களுக்கு மயக்கத்தைச் செய்யாது என்பதை 'வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமும் செய்யுமன்றே' (சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம், 143) எனக்குறிப்பிட்டிருந்தாலும், அசுத்தமாயையில் இருந்து தோன்றிய காரியங்களான மாயேயத்தை மலக்கலப்பு இருப்பது பற்றி அதனைப் பஞ்சமலங்களுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடுவர். மறைப்புத்தொழில் பற்றி இறைவனது அருட்சத்தியை திரோதான சத்தி எனக்குறித்து அதனையும் மலத்துள் ஒன்றாகக் கருதுவது

போல, மாயாகாரியமும் மலம் என்று கூறப்படும். 'மாறா மலம் ஐந்தான் மன்னும் அவத்தையின்' (திருமந்திரம், 2160). இதனையே சிவப்பிரகாசம், 'தேகம் உறு கரணமொடு புவன போகச் செயலாரும் மாமாயைத் திரட்சி ஒன்று என்று ஆகமலம் ஐந்து என்பர்' என்று குறிப்பிடுகின்றது. மாயை சுத்த தத்துவ புவனங்களில் உள்ளவர்களைத் தவிர்த்து ஸகல ப்ரபஞ்சங்களையும் மயக்குகின்றது. (மோஹிக்க வைக்கின்றது) மயதி என்பதனால் 'மாயா' என்னும் சொல் பொருத்தமானதாகின்றது என்பது பௌஷ்கர பாஷ்யமாகும்.¹⁴

மூவகை மாயையில் இருந்து தோன்றும் தத்துவங்களை சுத்தாத்துவா, மிசிராத்துவா, அசுத்தாத்துவா எனப்பெயர் தாங்கி, முறையே சிவதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், ஆன்மதத்துவங்களுக்கு இடமாய், ஆன்மாவோடு கூடிச் செயற்படுத்தி முறையே மேல், நடு, கீழ்ப்பாகமாகவும், பிரேரக காண்டம், போசயித்திரு காண்டம், போக்கிய காண்டமாகவும், சித்து, அசித்து, சிதசித்தாகவும் அமையும். சுத்தவித்தை முதல் சிவதத்துவம் ஈறாகவுள்ள சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும், அங்குள்ள ஆன்மாக்களுக்கு சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வகர்த்திருத்துவங்களை உண்டாக்குகின்றமையால் சுத்ததத்துவம் எனப்படும். சிவசக்தி சுத்ததத்துவங்கள் மூலமாக சுத்தாசுத்ததத்துவங்களைக் காரியப்படுத்துவதால் அல்லது பிரேரிகையால் இதனைப் பிரேரக காண்டம் என்பர்.¹⁵

அசுத்தமாயா தத்துவம் சுத்தாசுத்தம் எனப்படும். இவை ஆன்மாக்களுக்கு சிற்றறிவு, சிறுதொழில்களை விளக்குவதற்கு சாதனமாகையால் சுத்தமாயும், சூக்கும தேகத்தின் வழியாக குணரூபமாகிய சுகதுக்க மோகங்களை உண்டாக்குவதற்கு சாதனமாகையால் அசுத்தமாயும் இருப்பதால் சுத்தாசுத்தம் எனவும், ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தைக் கொடுத்து அனுபவிக்கச் செய்வதனால் போககாண்டம் எனவும், ஆன்மாக்களுக்குச்

சகாயமாய் நின்று போகத்தை உண்டாக்குதலால் போசயித்திருகாண்டம் எனவும் குறிப்பிடுவர்.¹⁶

பிரகிருதிமாயா தத்துவம் ஆன்மாக்களுக்கு சாத்வீகம் முதலிய குணங்களினாலே சுக துக்க போகங்களை உண்டாக்குதலால் அசுத்தம் எனப்படும். அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களாயிருப்பதனால் போக்கிய காண்டம் எனப்படும்.¹⁷

முவகை மாயையிலிருந்து தோன்றும் தத்துவங்கள் முப்பத்தாறினையும் பொது, சிறப்பு, பொதுவும் சிறப்பும் என மூன்றாகப் பிரிப்பர். புவனவடிவாகிய தத்துவங்கள் எல்லோர்க்கும் பயன்படுதலிற் பொது எனவும், சூக்குமதேக வடிவாகிய தத்துவங்கள் தனக்குப் போகம் நுகர்வதற்குக் கருவியாதலிற் சிறப்பு எனவும், ஸ்தூலதேகவடிவாகிய தத்துவங்கள் தனக்குப் போகம் நுகர்வதற்கும் சந்தனம் பூமாலைபோல மனைவி முதலியோர் அனுபவித்தற்கும் பயன்படுதலிற் பொதுசிறப்பெனவும் கூறப்படும்.¹⁸ இவற்றுள் சுத்ததத்துவங்கள் ஐந்தும் சடமாயினும், சிவத்துக்கு சுதந்திர வடிவம் ஆகையினால் சித்து எனப்படும். ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும் புருட தத்துவம் ஒன்று சிதசித்து எனப்படும். ஏனைய முப்பது தத்துவங்களும் அசித்து ஆகும்.¹⁹

அறுநான்கு சுத்த மதிசுத்தா சுத்தம்

உறுமேழு மாயை யுடனைந்து சுத்தம்

பெருமாறியை மூன்றுங் கண்டத்தாற் பேதித்

துறமாயை மாமாயை யான்மாவி னோடே (திருமந்திரம், 2267)

சொல் உலகம்

அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என்பவற்றில் பொருள் உலகம் மட்டுமே தோன்றும். சொல்லுலகம் சுத்தமாயையில் இருந்து

தோன்றுவது. சொற்கள் அல்லது மொழிகள் நாதத்தினின்று தோன்றும் நாதம் சுத்தமாயையின் காரியம் அதனாலும் சுத்தமாயை உண்டு என்பது துணியப்படும். இசை ஓசைக்கு காரணம் ஆகாயம் என்பது போல எழுத்தோசைக்குக் காரணம் சுத்தமாயை என்பதாகும். இந்த எழுத்தோசை உயிர்களுக்கு சவிகற்ப உணர்வை உண்டாக்கும். அதாவது சுத்தமாயை பரவிந்து அபரவிந்து எனவரும் நிலையில் அவற்றில் இருந்து சொல்லுலகத்தின் சூக்குமநிலையாகிய பரநாதமும், அபரநாதமும் தோன்றும். பின்பு அவற்றிலிருந்து வைகரி முதலிய வாக்கு வடிவமான சொல்லுலகம் தோன்றும். இதனைத் திருமந்திரம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

*‘அருணோ தயத்தெழும் ஓசைதான்,
தெள்ளும் பரநாதத் தின்செயல் ஆதலால்,
வள்ளல் பரவிந்து வைகரி யாதிவாக்கு),
உள்ளன ஐங்கலைக் கொன்றும் உதயமே’* .

ஆன்மாவின் அறிவில் அருணோதயம் போலத் தோன்றும் எழுத்தோசை பரநாதத்தின் காரியம் என ஆகமங்களில் சொல்லப்படுவதால் அந்தப் பரநாதத்திற்கு காரணமான பரவிந்துவிலிருந்து வைகரி முதலிய வாக்குகளால் நிவர்த்தி முதலிய ஐந்து கலைகளிலும் அறிவு விளக்கம் சிவனால் உண்டாவதாகும். ‘மாமாயை மாயை வயிந்தவம் வைகரி’ (திருமந்திரம்,1045) ‘நிகழ்த்திடும் வாக்கு நான்கும் நிவிர்த்தாதி கலையைப் பற்றித் திகழ்ந்திடும் அஞ்சதாக’ (சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம்,44) எனக் குறிப்பிடுவதும் இக்கருத்தினையேயாகும்.

இவ்வாறு சுத்தமாயையில் இருந்து தோன்றும் சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்ற நான்கு வாக்குக்களும் ஒன்றின் ஒன்று தூலமாய் வளர்ச்சியுற்று நிற்கும். வாக்குகளுக்கெல்லாம் முதலாய்க் காரண நிலையில் நிற்பதே சூக்குமை வாக்காகும். அதில் எழுத்தின் தோற்றமில்லை. சூக்குமையாய் நின்ற வாக்குச்

சிறிது விரிவடைந்தது பைசந்தி எனப்படும். இது பொருளுணர்வு எழுத்துக்களின் வடிவில் நன்கு விளங்கித் தோன்றாது பொதுவாக விளங்கித்தோன்றும் நிலையாகும். மத்திமை வாக்கு என்பது பைசந்தி வாக்கு உதானன் என்னும் காற்றோடு கூடி மேலும் விரித்திப்பட்டுத் தொண்டையை அடைந்து மிக நுண்மையாக ஒலிப்பது. பைசந்தி, வைகரி என்ற இரண்டிற்கும் இடையில் நிற்பதால் இது மத்திமை வாக்கு எனப்படும். வைகரி வாக்கு தன்செவிக்கும் பிறர் செவிக்கும் கேட்கக்கூடிய வாக்கு. இதில் தன் செவிக்கு மட்டும் கேட்பது சூக்கும வைகரி எனவும், பிறர்செவிக்கும் கேட்பது தூலவைகரி எனவும் கூறப்படும்.

அத்துவாக்கள்

அத்துவா என்பது வழி எனப் பொருள்படும். மாயையின் காரியங்களான சொற்பிரபஞ்சம், பொருட்பிரபஞ்சம் என்பன முறையே மந்திரம், பதம், வன்னம் என்றும் புவனம், தத்துவம், கலை என்றும் ஆறு பகுதிகளாக அமைந்திருக்கின்றன. இந்த ஆறினையும் முறையே நன்கு உணர்ந்து ஒவ்வொன்றாகக் கடந்து சென்றால் இறைவனை அடையலாம் என்பதனால் அத்துவாகள் ஆறும் வழி அல்லது நெறி எனப்பட்டது. நிர்வாண தீட்சையில் ஆன்மாவைத் தூய்மை செய்யும் ஆசாரியன் அத்துவாக்கள் ஆறினையும் ஒன்றில் ஒடுக்கச்செய்து, இறுதியான கலாத்துவாவைத் திரோதானசத்தியில் ஒடுக்கி அதனைச் சிவத்தில் ஒடுக்கி மாணாக்கனுடைய மலத்தைக் கெடுத்துப் பிறவியை அறுப்பர் இதனை அத்துவாசோதனை என்றும், கலாசோதனை என்றும் கூறுவர். இது பற்றித் திருமூலர் மூன்று மந்திரங்களில் கூறியுள்ளார்.

தத்துவம் ஆறாறு தன்மனு ஏழ்கோடி

மெய்த்தகு வன்னம் ஐம்பானொன்று மேதினி

ஒத்து இருநூற்று இருபான் நான்கு

வைத்த பதங்கலை யோர்ரைந்தும் வந்தவே(திருமந்திரம், 2184)

என வரும் பாடலில் தத்துவம் முப்பத்தாறு, நம: ஸ்வஹா, ஸ்வதா, ஹும்பட், பட், வஷ்ட்ட, வஷ்ட்ட என்று முடிவை உடைய மந்திரங்கள் எழுகோடி, அகராதி கூகாராந்தமான எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்று, புவனம் இருநூற்றிருபத்து நான்கு, பதம் எண்பத்தொன்று, கலை ஐந்து எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் ஐந்து கலைகளில் நிவிர்த்தி கலையில் பிருதிவிதத்துவம் ஒன்றும், பிரதிட்டாகலையில் பிருதிவி தத்துவம் தவிர்ந்த ஆன்மதத்துவம் இருபத்தி மூன்றும் உள்ளடங்கும். வித்தியாகலையில் வித்தியாதத்துவம் ஏழும், சாந்தியாகலையில் சுத்தவித்தை, சதாக்கியம், ஈசுவரம் என்ற சிவதத்துவம் மூன்றும் உள்ளடங்க எஞ்சிய சிவம், சத்தி என்ற சிவதத்துவம் இரண்டும் சாந்தியாதீதகலையில் உள்ளடங்கும். மேலும், இக்கலைக்குரிய புவனங்கள் முறையே நிவிர்த்தி கலையில் 108, பிரதிட்டா கலையில் 56, வித்தியாகலையில் 27, சாந்திகலையில் 18, சாந்தியாதீதகலையில் 15 என அமைந்துள்ளது.

மாயையில் இருந்து தோன்றும் பொருள் உலகம் சார்ந்த தத்துவங்களில் அண்டங்கள் மிகமுக்கியமானது. தத்துவங்கள் உயிர்களுக்குத் தனுவும் கரணமுமாய் நிற்பனவேயன்றிப் புவனமும் போகமுமாயும் இருக்கின்ற வகையில் புவனம் உலகங்கள் பலவற்றை உள்ளடக்கிய அண்டங்களாய் நிற்கும். அண்டங்கள் பற்றிய விளக்கம் சிவாகமங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கந்தபுராணம் அண்டகோசபடலத்திலும், சிவஞானமுனிவரின் பாடியம் இரண்டாம் சூத்திரத்திலும் இது பற்றி ஓரளவு விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. திருமந்திரம் எட்டாம் தந்திரத்தின் அண்டாதி பேதம் பகுதியில் அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆசனமாகக் கொண்டு சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள சிறப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது.²⁰

உடம்பின்வகை

உயிருக்குள்ள உடம்பு தூலம், சூக்குமம், பரம் என மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள் பரம் எனப்படும் அதிசூக்கும உடம்பை “பரசரீரம்” என்பர். பரசரீரத்தை காரண சரீரம், கஞ்சக சரீரம் எனவும் பிரிப்பதுண்டு. மூலப்பகுதி அல்லது சித்தத்தை குணசரீரம் என்பர். சூக்கும சரீரத்தை புரியட்ட காயம் என வழங்குவர். முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள் கீழேயுள்ள பஞ்சபூதங்கள், ஞானேந்திரியங்கள், கன்மேந்திரியம் ஆகிய பதினைந்தும் தூலசரீரமாய் நிற்கும். தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும், மனம், அகங்காரம், புத்தி என்ற அந்தக்கரணங்கள் மூன்றும் ஆக எட்டும் சூக்குமசரீரமாய் நிற்கும். எட்டுத் தத்துவங்களால் ஆயினமை பற்றிச் சூக்கும சரீரத்தை, புரியட்டசரீரம் என்பதுமுண்டு.

அத்த னமைத்த வுடலிரு கூறினிற்

சுத்தம தாகிய சூக்குமஞ் சொல்லுங்காற்

சத்த பரிச ரூபரசகந்தம்

புத்திமா னாங்காரம் புரியட்ட காயமே. (திருமந்திரம், 2123)

மூலப்பிரகிருதியும் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் பரசரீரமாகும். பரசரீரத்துள் மூலப்பிரகிருதி குணசரீரம் என்றும், நியதி முதலிய ஐந்தும் கஞ்சக சரீரம் என்றும், மாயை காரணசரீரம் என்றும் பிரித்துக் கூறப்படும். சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும் சகலர், பிரளயாகலர்க்கு உடம்பாக வருவதில்லை என்பதுடன் விஞ்ஞானகலர்க்கு உடம்பாக அமையும்.

தத்துவாதீதம்

தத்துவங்களிலிருந்து உண்டான தனு, கரண, புவன போகங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டிருந்த ஆன்மா தத்துவங்களில் நின்றுப் படிப்படியாக நீங்குதல் தத்துவாதீதம் எனப்படும். இது 36 தத்துவங்களையும் படியாகக்கொண்டு கடத்தல் என்பதாகும்.

தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் எனத் தசகாரியங்கள் பத்தாகக் கூறப்படுகின்றது. இவற்றுள் பிரபஞ்சம் கானல்நீர், கனவு, நீர்மேல் எழுத்துப் போல தோன்றி மறையும் அசத்துப்பொருள் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். இதனைத் திருமந்திர ஆசிரியர்,

மரத்தை மறைத்தது மாமத் யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே

(திருமந்திரம், 2290)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மெய்கண்டார், ஒன்பதாம் சூத்திர அதிகரணத்துள் 'அசத்தாய் உள்ள வன்ன பேதங்களை அசத்து என்று காண உளதாய் நிற்பது ஞானசொருபம் என்று உணரற்பாற்று' என அருளினார்.²¹ திருமூலர் மரத்தையும் யானையையும் கொண்டு பிரபஞ்சத்தின் பொய்மையையும் மெய்மையையும் விளக்க, மெய்கண்டார் படிகத்தை உதாரணம் காட்டி விளக்கினார். சிவஞானமுனிவர், "படிகசொருபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நின்ற வேற்று நிறங்களை இவை நிலைத்தன அல்ல வேற்று நிறங்கள் என்று கண்டுவிடவியபோது நிலைத்த தன்மை உடையதாய் விளங்கி நிற்கும் படிகத்தின் சொருபம் போல நிலைத்த தன்மை உடைய ஞானத்தின் சொருபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நிற்கும் நிலைத்ததன்மை இலாததாய் உள்ள பிரபஞ்சத்தை இவை நிலைத்ததன்மை உடையனவல்ல என்று விவேகித்து அறியின் அவ் வழி நிராலம் பமாய் விளங்கித் தோன்றுவது அச்சிவஞானத்தின்சொருபம் என்று அறியும் பான்மைத்தது"²² மேலது, ப. 854.

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். திருமந்திரம் மேற்கூறிய செய்யுள் பொருளை இவ்வாறு கொள்ளாது வேதாந்தக்கருத்துக் கூறுவதாகப்

பொருள்கொள்பவர் சித்தாந்தக் கருத்தியல்பை இனிது உணராதவர் என்பது புலப்படும். இவ்வாறு தத்துவங்களைச் சடம் என்று கருதிப்படிப்படியாக நீங்கும்போது ஆன்மாவுக்கு முத்திநிலை சித்திக்கும். இதனை

நித்தம் பரனோடு உயிருற்று நீள்மனஞ்
சுத்தம் முதலைந்துத் தத்துவத் தானீங்கிச்
சுத்த மசுத்தந் தொடரா வகைநினைந்து
அத்தன் பரன்பாலடைதல் சித்தாந்தமே (திருமந்திரம், 2372)

எப்போதும் சிவப்பொருளோடு ஆன்மா பொருந்தி நின்ற மனமும், சுத்தம் முதலாகவுள்ள தன்மாத்திரை ஐந்தும் தத்துவ உண்மை ஆராய்ச்சியால் அவற்றின் நீங்கி, சுத்த மாயையும், அசுத்த மாயையும் பந்தியா வண்ணம் தியானித்து தலைவனாகிய முழுமுதற்கடவுளை அடைதல் முடிவானதாகும். சிவஞானசித்தியார் இதனை,

“ஓவிட விந்து ஞானமுதிப்பதோர் ஞானமுண்டேல் - சேவுயர்
கொடியினான் தன் சேவடி சேரலாமே”

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், 46)

எனவும், சிவபோகசாரம்,

‘ஆறாறு தத்துவமும் ஆணவமும் நீங்கி உயிர்
வேறாக நின்ற இடஞ் சொல்லின் - மாறா
இருளாய பாவனையற்று எங்குமாய் நின்ற
பொருளேகாண் நீயே புணர்.’ (சிவபோகசாரம், பா20)

எனவும், சிவயோகசுவாமிகள் நற்சிந்தனையில்

‘அத்துவா மாரக்கமாறும் அகற்றியே அடியனைனைத்,
தத்துவதீதனாக்கும் சற்குரு தாள்கள் வாழ்க.’

(நற்சிந்தனை, சிவயோக சுவாமிகள்)

எனவும் அருளியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆய்வின் முடிவு

திருமந்திரம் கூறும் மாயை பற்றிய கருத்துக்கள் சிவாகமக்கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட வகையில் சைவசித்தாந்தக் கருத்து வளர்ச்சிக்குப் பெருமளவில் உதவியுள்ளன. திருமூலர் மாயை என்பது உயிர்களை அநாதியாகப் பற்றியுள்ள ஆணவமலம் நீங்குவதற்காக இறைவன் கருணையினால் வழங்கியது என்பதுடன் மாயை மூவகை உயிர்வாக்கங்களுக்கு ஏற்ப சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என வகையிட்டு மாயைக்குரிய தத்துவங்களாக முப்பத்தாறையும் குறிப்பிட்டு, அம்முப்பத்தாறையும் கடந்து நின்றலே முத்தி எனவும், குறிப்பிட்டுள்ளமையால் திருமூலர் திருமந்திரத்தின் வாயிலாக சைவசித்தாந்த மாயை நிறுவுவதையே தனது கருத்தாகக் கொண்டிருந்தார் என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. சைவசித்தாந்த சாஸ்திரநூல்களும், சிவாகமங்களும் மாயா தத்துவங்கள் முப்பத்தாறையும் ஒரு ஒழுங்குமுறையில் கூறியது போலத் திருமந்திரம் கூறாதுவிடினும் சர்வசிருஷ்டி, உடலின் பஞ்சபேதங்கள், அவத்தைகள் பற்றிய பகுதியில் அவைபற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் மாயேயத்தை ஐம்மலங்களில் ஒன்றாகக் வைத்துள்ளமை அத்துவாக்கள் பற்றிக் கூறியுள்ளமை மற்றும் சிவாகமங்கள் கூறுவது போலப் பரநாதம், அபரநாதம், பரவிந்து, அபரவிந்து பற்றி விளக்கியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் திருமந்திரத்தின் மூவாயிரம் பாடல்களையும் ஆழமாக ஆராய்ந்து நாற்பாதங்களாக வகுத்து, அவற்றில் வரும் ஞானபாதக் கருத்துக்களை, ஆகமங்களின் ஞானபாதப் படலங்களின் அமைப்பில் அல்லது சாஸ்திர நூல்களின் அமைப்பில் சிறப்பான முறையில் தொகுத்து வெளியிட்டால் திருமந்திரம் கூறும் மாயை பற்றிய கருத்துக்களை நாம் இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ள முடியும் என்பதுடன் திருமந்திரத்தின் பாடல்கள் சில அத்வைத வேதாந்தக் கருத்தைக் கூறுவதாக கருதுவோரின் கருத்தும் பொருந்தாது என்பதையும் அறிய முடியும்.

நிறைவுரை

திருமந்திரம் சிவாகமக்கருத்துக்களைத் தழுவி, முப்பொருள் உண்மையைக் கூறுவதாயினும், அதனை ஒரு முழுமையான சாஸ்திரநூல் எனக்கொள்ள முடியாது எனினும், திருமந்திரம் சாஸ்திர நூல்கள் கூறுகின்ற முப்பொருள் உண்மையை ஓரளவு தெளிவாகவே தந்துள்ளது. குறிப்பாக மாயை பற்றிய விடயத்தில், மாயை மூலம் இறைவன் உலகத்தைப் படைத்தல், மாயையிலிருந்து வரும் சிவதத்துவம் முதலாகவுள்ள 36 தத்துவங்கள், அவற்றின் விளக்கங்கள், பொது, சிறப்பு, பொதுவும் சிறப்புமான தத்துவங்கள் மற்றும் மாயை ஒளியாக அமைந்து மலநீக்கத்திற்கு உதவுதல் முதலானவை சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

- 1 செந்திநாதையர், காசிவாசி, (2005), **பிரமசூத்திர சிவாத்துவித சைவபாடியம்**, தெய்வச்சேக்கிழார் சைவசித்தாந்தப் பாடசாலை, தஞ்சாவூர், இரண்டாம் பதிப்பு, ப.50.
- 2 வெள்ளைவாரணன், க., 1(994),**பன்னிரு திருமுறை வரலாறு**, முதற்பகுதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, ப.1.
- 3 கல்யாணசுந்தரக் குருக்கள், T.G.,(2011), **சைவாகம மந்திர வகைகள், சிவாகமக்கட்டுரைத்திரட்டு**, சிவாசார்யர் அறக்கட்டளை, சென்னை, ப.1.
- 4 மேலது,ப.2.
- 5 திருமந்திரம்,12, “சிந்தை செய்தாகமம் செப்பலுற்றேன்” “மந்திரமாலை” (திருமந்திரம்,25)
- 6 மேலது, மந்.111.”பண்டித ராவார் பதினெட்டுப் படையுங்”
- 7 மேலது,மந்.2163.
- 8 மேலது,மந்.2421.
- 9 சிவஞானசித்தியார், 143, **நித்தமாய் அருவாய் ஏகநிலையதாய் உலகத்திற்கு ஓர், வித்துமாய் அசித்தாய் எங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர், சத்தியாய்ப் புவனபோகம் தனுகரணமும் உயிர்க்காய், வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமும் செய்யுமன்றே**

- 10 மணி, சி.சு., (விளக்கம்) (20010, சிவஞான மாபாடியம், சி.சு. மணி வெளியீடு, சென்னை, ப.358.
- 11 திருவருட்பயன், 52, ஏகன் அனேகன் இருள் கருமம் மாயை இரண்டு, ஆக இவை ஆறு ஆதி இல்
- 12 கிருஷ்ணராஜா, சோ., (பதிப்பாசிரியர்) (2003)**சிவஞானபோதவசனலங்காரதீபம்**, இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு,ப.122.
- 13 மேலது, ப.122.
- 14 நாகலிங்கம்,அ., (2012) **ஆணவம் - கன்மம் - மாயை பற்றிய விளக்க உரைகள்**, மயிலைச் சின்னண்ணன் பதிப்பகம், சென்னை, ப.204.
- 15 திருவிளங்கம்,மு., (உரையாசிரியர்), (2010), **சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்**, சிவதொண்டன் சபை, யாழ்ப்பாணம், **244**.
- 16 மேலது,பக்.244-245.
- 17 மேலது, ப.246.
- 18 கிருஷ்ணராஜா, சோ., (பதிப்பாசிரியர்) (2003), மு.கு.நூ., ப.124.
- 19 மேலது, ப.243.
- 20 திருமந்திரம், 2297, “செறியுமண் டாசனத் தேவர் பிரானே”
- 21 மணி, சி.சு., (விளக்கம்) (20010, மு.கு.நூ., ப.854.
- 22 மேலது, ப. 854.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அருணைவடிவேலு முதலியார்.சி, திருமந்திரம் உரை தருமபுர ஆதீன வெளியீடு, மயிலாடுதுறை, 1997.
2. வரதராஜன்.ஜி, விரிவுரை திருமந்திரம், தொகுதி 1, தொகுதி 2, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 8ம் பதிப்பு, 2010.
3. வரதராஜன்.ஜி, திருமந்திரம் (7,8,9) தந்திரங்கள் பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 8ம் பதிப்பு, 2010.
4. திருமந்திரம், எட்டாந்தந்திரம் (பஞ்சாக்ஷர தீபம் என்னும் உரையுடன்) திருவாவடுதுறை ஆதீனம், 2009.
5. திருவிளங்கம்.மு., (உரை) சிவஞானசித்தியார் (சுபக்கம்), சிவத்தொண்டன் சபை, 2010.

திருமந்திரத்தில் ஆணவம்

நா. வாமன்

பன்னிரு திருமுறைகளுள் காலத்தால் முற்பட்டதாகவும் பத்தாம் திருமுறையாகவும் விளங்குவது திருமூலரால் இயற்றப்பட்ட திருமந்திரம். இந்நூல் மூவாயிரம் பாடல்களை பத்து இயல்களில் இருநூற்று முப்பது அதிகாரங்களாகக் கொண்டு அமையப்பெற்றுள்ளது. பாயிரம் நீங்கலாக அமையப்பெற்ற இயல்களின் எண்ணிக்கை ஒன்பதாகும். இவை ஒன்பதும் ஒன்பது தந்திரங்கள் எனப்படுகின்றன. மூவாயிரம் பாடல்களில் ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரத்தினைப் பாடியதாகத் திருமூலரே குறிப்பிடுகின்றார்.

“தந்திரம் ஒன்பது சார்வு மூவாயிரம்

சுந்தர னாகமச் சொல்” (தி.மந் 101)

நூலின் காலம் தொடர்பாக வெவ்வேறுபட்ட கருத்துக்கள் ஆய்வாளர்களால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக கி.பி 4ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட

காலப்பகுதியில் இந்நூல் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் என்ற கருத்தே பெரும்பாலும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தத்துவ நோக்கில் ஆராய்கின்றபோது சைவசித்தாந்த மெய்யியல் தொடர்பான கருத்தமைவுகளையே திருமந்திரம் அதிகம் பிரதிபலித்து நிற்கின்றது. அந்த வகையில் சைவசித்தாந்திகள் சாதிக்கின்ற திரிபதார்த்த நிச்சயத்தை (முப்பொருள் உண்மை) திருமந்திரமும் முன்வைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“பதி பசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல் பசு பாசம் அனாதி” (தி.மந்.115)

“அறிவறி வென்ற அறிவு மனாதி
அறிவுக் கறிவாம் பதியும் அனாதி
அறிவினைக் கட்டிய பாசம் அனாதி..” (தி.மந். 2405)

என்பதனூடாக பதி, பசு என்பவற்றுக்கு அடுத்தாற்போல் பாசத் தினை என்றுமுள்ள உண்மைப் பொருளாகக் குறிப்பிடுகின்றார். தொடர்ந்து பாசம் மூன்று வகைப்படும் என்பதை,

‘பசுக்களைக்கட்டிய பாசம் மூன்றுண்டு’ (தி.மந் 2406)

என்பதாற் குறிப்பார். அவை ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பனவாகும். இவை ஆன்மாவைப் பீடித்துள்ள மும்மலங்கள் என குறிப்பிடப்படும். இம்மும்மலங்களுள் ஆணவமலம் குறித்து எத்தகைய கருத்துக்களை திருமூலர் பதிவுசெய்துள்ளார் என்பதை ஆராய்வதாகவே இவ்வாய்வுக்கட்டுரை அமைகின்றது.

ஆணவம் - பொருள்

திருமந்திரத்தில் ஆணவமலம் குறித்த கருத்தமைவுகள் அதிகம் 8ஆம் தந்திரத்திலும் அதனைத் தொடர்ந்து 5ஆம்

தந்திரத்திலும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. 4,6,7,9 ஆம் தந்திரங்களில் அது பற்றிய சில குறிப்புக்களை அவதானிக்கலாம். ஆணவத்தினைக் குறிப்பதற்கு நேரடியாக ஆணவம் என்ற சொல்லும் இருள், அகங்காரம், அஞ்ஞானம், அறியாமை ஆகிய சொற்பதங்களும் இந்நூலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பொதுவாக ஆணவம் என்றால் ஆன்மாக்களின் அறிவு, இச்சை, செயல் என்பவற்றை அணுத்தன்மைப்படுத்துவது அல்லது சிறுமைப்படுத்துவது எனச் சைவசித்தாந்திகள் பொருள் கொள்வர். மேற்குறித்த பொருளிலேயே திருமந்திரத்திலும் ஆணவம் எடுத்தாளப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆணவத்தின் உண்மை இயல்பு

பொருட்கள் இருக்கின்றன என்னும் தன்மையை அறியவிடாமல் கண்ணை மறைக்கும் இருள் போல அறிவைச் சிறிதும் செயல்படவிடாது தடுத்து அறியாமையே வடிவாகச் செய்யும் நிலை ஆணவத்தின் உண்மை இயல்பு அல்லது தன்னியல்பு எனக் குறிப்பிடப்படும். திருமூலர் பல பாடல்களில் ஆணவத்தினை “இருள்” என்றே குறிப்பிட்டு அதன் இயல்பினை விளக்குதல் கவனிக்கத்தக்கது.

“இருட்டறை மூலை யிருந்த குமரி
குருட்டுக் கிழவனைக் கூடல் குறித்து.....” (தி.மந் 1514)

“இருள்கு முறையில் இருந்தது.....” (தி.மந் 1517)

“இருள் நீக்கி எண்ணில் பிறவி கடத்தி..” (தி.மந் 1516)

எனவரும் பாடல்களில் ஆணவம் ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து நிற்கும் தன்மை விளக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆணவம் வெளிப்படுதல்

ஒருவனிடத்தில் ‘நான்’, ‘எனது’ எனும் செருக்குகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் ஆணவம் தன்னை வெளிப்படுத்துகின்றது.

‘நண்ணிய பாசத்தில் நானெனல் ஆணவம்’ (தி.மந் 2421)
என திருமூலர் குறிப்பிடுதல் கவனிக்கத்தக்கது.

ஆணவம் ஆன்மாவை பற்றி நின்றல்

ஆணவமலம் ஆன்மாவைப் பற்றி நின்றலைப் பல்வேறு உவமைகளால் திருமந்திரம் விளக்குகின்றது. செம்பில் களிம்பு போலவும் நெல்லிற்கு உமி போலவும் அனாதியாகவே உயிர்களுக்கு இயற்கைக் குற்றமாய் ஆணவம் அமைந்துள்ளது. செம்பிற்கு அதன்மீது உள்ள களிம்பு குற்றமேயாகும். அக்குற்றம் இடையில் ஏற்பட்ட குற்றமன்று. செம்பு என்றுண்டோ அன்றே அந்தக் களிம்பும் உண்டு. இங்ஙனமே, அரிசி தோன்றும்பொழுது உமியோடு கூடத் தோன்றுகின்றதேயன்றி தனியாகத் தோன்றுவதில்லை. அரிசிக்கு உமி குற்றமே அன்றிக் குணமன்று. அதனால் உமி அரிசியை விட்டு நீங்கும்பொழுது அரிசி தூய்மை பெற்று விளங்குகின்றது. இவ்வாறே உயிர் என்று உண்டோ அன்றே அதற்கு ஆணவமலம் இருப்பினும், அது ஆன்மாவின் குணமன்று. அ.து அதற்குக் குற்றமாய்ப் பின்பு விட்டு நீங்குதலால் அது செயற்கையானதேயாகும் என்ற பொருள் வெளிப்படும் வகையில் திருமூலர் விளக்குகின்றார்.

‘களிம்பறுத்தான் எங்கள் கண்ணுதல் நந்தி’ (தி.மந். 114)
என்ற பாடலில் செம்பில் தோன்றும் களிம்பிற்கும்,

“ஆணவ மாயையும் கன்மமு மாமலம்

காணும் முளைக்குத் தவிடுமி ஆன்மாவும்.....”

(தி.மந். 2192)

எனும் பாடலில் அரிசியில் தோன்றும் உமிக்கும் ஒப்பிட்டு விளக்குதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கருத்தினையே சிவஞானபோத வெண்பா,

**“நெல்லில் உமியும் நிகழ்செம்பினிற் களிம்பும்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே”**

என்று குறிப்பிடுவதும் ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கதாகும். மேலும் பயிர்களை வளரவிடாது தடுக்கும் களைகள் போன்று ஆணவம் முதலான மலங்கள் ஆன்மாவைப் பற்றி நிற்கின்றன என்பதை,

**“தூறு படர்ந்து கிடந்தது தூநெறி
மாறிக் கிடக்கும் வகையறி வாரில்லை
மாறிக் கிடக்கும் வகையறி வாளர்க்கு
ஊறிக் கிடந்ததென் உள்ளன்பு தானே”** (தி.மந். 2867)
என்ற பாடலால் தெளிவுறுத்துவார்.

ஆணவத்தால் கட்டுண்ட ஆன்மாவின் நிலைகள்

உயிர் ஆணவ மலத்தோடு மாத்திரம் இருப்பது, பின்னர் அது மாயை, கன்ம மலங்களோடு கூடியிருப்பது. பின்னர் மும்மலங்களும் நீங்கப்பெற்று இறைவனோடு கலப்பது என்ற மூன்று நிலைகளையும் அவத்தை என்று திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். அவை முறையே கேவலாவத்தை, சகலாவத்தை, சுத்தாவத்தை என அழைக்கப்படும்.

கேவலாவத்தை

உயிர் ஆணவமலத்தோடு மட்டும் இருக்கும் நிலை ‘கேவலம்’ என வழங்கப்பெறும். கேவலம் என்ற சொல் தனிமை என்று பொருள்படும். இந்த நிலையில் ஆன்மாவிற்கு அறிவு, இச்சை, செயல் இல்லை. உடம்பும் இல்லை; உட்கருவி செயல்களாகிய மனம் முதலியனவும் இல்லை; அதனால் வினைகளை ஈட்டுவதும் இல்லை; அவற்றின் பயனாகிய இன்பதுன்பங்களை நுகர்வதும் இல்லை; உடல், பொறி, கரணம்

முதலிய எதுவும் இல்லாமல் அறியாமையே வடிவமாய்க் கிடக்கும் இந்நிலையை,

“அறிவின்றி முத்தன் அராகாதி சேரான்
குறியொன்றி லாநித்தன் கூடான் கலாதி
செறியுஞ் செயலிலான் றினங்கற்ற வல்லோன்
கிறியன் மலவியாபி கேவலந்தானே”

(தி.மந். 2247)

என்ற செய்யுளால் தெளிவுறுத்துவார். இக்கருத்தினை அவ்வாறே அடியொற்றியது போன்று சிவஞானசித்தியார் மேல்வருமாறு குறிப்பிடும்;

“அறிவிலன் அமுர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்களோடும்
செறிவிலன் கலாதி யோடுஞ் சேர்விலன் செயல்க ளில்லான்
பிறிவிலன் மலத்தி னோடும் வியாபிகே வலத்தில் ஆன்மா”

(சி.சித். 288)

சகலாவத்தை

இருள் நிலையாகிய கேவலத்தில் உயிர் அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் கொடுமையைக் கண்டு கண்ணுதலானாகிய இறைவன் கருணை காட்டுகின்றான். உயிரினிடம் அறியாமையைத் தந்து நிற்பதாகிய ஆணவ மலத்தைப் போக்குதற் பொருட்டு மாயை, கன்மம் என்னும் இரண்டு மலங்களையும் கூட்டுவிக்கின்றான். அவற்றால் ஆணவமலம் சிறிதே நீங்கப்பெற்ற உயிர் உடல் பொறி கரணங்களைப் பெற்று விண், மண், பாதாலம் என்னும் மூவுலகங்களிலும் பல பிறவிகளையெடுத்து உழலும் நிலை ‘சகலம்’ எனப்படும்.

“உரு உற்றுப் போகமே போக்கியத்து உற்று
மருவு உற்றுப் பூதம் மன அதீதம் மன்னி
வரும் அச்செயல் பற்றிச் சத்த ஆதி வைகிக்
கரு உற்றிடும் சீவன் காணும் சகலத்தே” (தி.மந். 2261)

சுத்தாவத்தை

மேற்கண்டவாறு சகல நிலையில் உழலுங்காலத்தில் நல்லார் சேர்க்கையும் நன்னெறி ஒழுக்கமும் வாய்க்கப்பெறுதலாற் சம்பாதிக்கும் சிவ புண்ணிய மகிமையினாலே காலகதியில் உயிருக்கு இருவினையொப்பு என்ற நிலை ஏற்பட்டு வினைப்பற்று நீங்கும். அத்தொடர்பில் அதைப் பற்றியிருந்த ஆணவமல சக்திகள் வலி கெடுதலாகிய மலபரிபாகம் உண்டாகும். அத்தருணத்தில் உயிரைப் பற்றியிருந்த திரோதான சக்தி தன்னியல்பு மாறிப் பராசக்தியாய் பிரகாசித்தலாகிய சத்தினிபாதம் தோன்றும். அந்நிலை கண்டு சிவன் குரு வடிவில் தோன்றி உயிரின் மும்மலப்பிணிப்பைத் தீக்கைஷ உபதேசங்களால் நீக்கியதும் அது ஞானவிளக்கமெய்தி மீளப் பிறப்புக்களிற் செல்லாது சிவன் திருவடிகளிற் செல்லும் நிலை உண்டாகும். இதுவே சுத்தாவத்தை எனப்படும்.

“இருவினை ஒத்திட இன்னருட் சத்தி
மருவிட ஞானத்தில் ஆதனம் மன்னிக்
குருவினைக் கொண்டு அருட்சக்தி முன்கூட்டிப்
பெருமலம் நீங்கிப் பிறவாமை சுத்தமே” (தி.மந். 2262)

மூவகை உயிர்களும் மலங்களும்

அளவில்லாதனவாகிய உயிர்கள் பலவும் மூன்று வகையினதாக உள்ளன. அவை விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்பனவாகும். இவற்றுள் ஆணவமலம் மாத்திரம் உடையவர்கள் விஞ்ஞானகலர் எனவும் ஆணவம், கன்மம் ஆகிய இரு மலம் உடையோர் பிரளயாகலர் எனவும் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்று மலங்களை உடையோர் சகலர் எனவும் அழைக்கப்படுவர். இதனைத் திருமுலர் மேல்வரும் செய்யுளால் உணர்த்துவார்;

“ஆணவ மாகும் விஞ்ஞான கலருக்குப்
 பேணிய மாயை பிரளயா கலருக்கே
 ஆணவ மாயையும் கன்ம மூன்றுமே
 காணுஞ் சகலர்க்குக் காட்டு மலங்களே” (தி.மந். 2241)

சகலர்

கருவிகளுடன் கூடிய புணர்வு நிலையிற் சார்ந்தோர் சகலர் ஆவர். இவர்கள் மும்மலப்பிணிப்பினர். மும்மலமாவது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன. மும்மலப்பிணிப்புடையார் யாவரெனின்? ஒப்பில்லாத அயன், மால், பல தேவர்கள், இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் முதலாகப் புழு ஈறாகச் சொல்லப்படும் அனைத்துயிர்களும் ஆகும்.

“சகல அவத்தையிற் சார்ந்தோர் சகலர்
 புகலு மலமு வகையும் புணர்ந்தோர்
 நிகரில் மலரோன்மால் நீடுபல் தேவர்கள்
 நிகழ்நரர் கீட மந்தமு மாமே” (தி.மந். 2230)

பிரளயாகலர்

தாவாமாயையினால் (அசுத்தமாயை) உடல்பெற்று அம் மாயையின்கண் உறைவோர் இருமலத்தாராவர். இவர்கள் இயல்பிலே இருமலத்தாரும் ஊழி முடிபாகிய பிரளயத்தில் திருவருளால் ஒருமலம் நீங்கிய இருமலத்தாரும் என இருவகையினராவர். ஒருமலமாகிய மாயை அகன்ற தன்மையர். இங்குள்ளார் சீகண்டவுருத்திரர், நூற்றெட்டு உருத்திரர் முதலியோராவர்.

“தாவிய மாயையில் தங்கும் பிரளய
 மேவிய மற்ற துடம்பாய்மிக் குள்ளன
 ஓவல் இலக்கணர் ஒன்றிய சீகண்டர்
 ஆவிய னூற்றெட் டுருத்திர ராகுமே” (தி.மந். 2231)

விஞ்ஞானகலர்

புலம்புநிலையினைச் செய்யும் ஆணவம் மட்டும் உடையார் ஒருமலத்தர். இவரை விஞ்ஞானகலர் என்பர். அனந்தர் முதலிய வித்தியேசுவரர் எண்மரும், சப்தகோடி மகாமந்திரர்களும் மந்திரேசர் பலரும் விஞ்ஞானகலர் ஆவர்.

“ஆகின்ற கேவலத் தாணவத் தானவர்
ஆகின்ற வித்தேச ராமனந் தாதியர்
ஆகின்ற எண்மர் எழுகோடி மந்திரர்
ஆகின்ற ஈசர் அநேகரு மாமே” (தி.மந் 2232)

ஆன்மா ஆணவத்தின் காரணமாக சிவத்தினின்றும் வேறானதாகக் கருதுதல்

சிவத்தினின்றும் பிரியாமல் இருக்கவேண்டிய ஆன்மாவானது அறியாமையினால் (ஆணவத்தால்) அது சிவத்தினின்றும் வேறானதாகத் தன்னைக் கருதுகின்றது. அவ்வாறு கருதும் வரை அதற்கு விடுதலை கிடையாது என்பதை இரு அன்னப்பறவைகளை உதாரணங் காட்டி விளக்குகின்றார்.

“அன்னம் இரண்டுள ஆற்றங் கரையினில்
துன்னி இரண்டுந் துணை பிரியாதன
தன்னிலை யன்னம் தனியொன்ற தென்றக்கால்
பின்ன மடவன்னம் பேறணுகாதே” (தி.மந். 2006)

ஆற்றங்கரையிலே இரண்டு அன்னப்பறவைகள் ஒருங்கே உடனமர்ந்துள்ளன. அவையிரண்டும் தம்முள் பிரிப்பின்றி நெருங்கித் துணைபிரியாதுள்ளன. அவற்றுள் தன்னியல்பினதாகிய ஆண் அன்னம் வேறு பிரிந்திருப்பது என்றாயின் அது பிரிய வேறுபட்ட பெண் அன்னம் வாழ்க்கைப் பேறாகிய இன்பத்தினை அடையமாட்டாது என்பது இதன் நேரடிப் பொருளாகும்.

இச் செய் யுளினூடாக அவர் கூற விளைந்தவற்றை நோக்குவோமானால்; வாழ்க்கையாகிய ஆற்றின் கரையெனப்படும் உடம்பின் கண்ணே உயிரும் சிவமும் ஒன்றியுள்ளன. தன்னியல்பினதாகிய சிவம் உயிரின் வேறாகப் பிரிந்து விடுமானால், அது பிரியத் தனிப்பட்டுள்ள ஆன்மா சிவப்பேற்றினை அடைதல் இயலாது” என்ற பொருள் தோன்ற வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. “நெருங்கிய நண்பர்களான அழகிய சிறகுடைய இரு பறவைகள் ஒரே மரத்தைப் பற்றிக்கொண்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒரு பறவை பழங்களைச் சுவைத்துப் புசிக்கிறது. மற்றொன்று சாப்பிடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது” என்ற முண்டோபநிடதக் கருத்தும் இப்பாடலோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும்.

ஆணவத்தினின்றும் விடுபடுவதற்கான வழிமுறைகள்

ஆன்மா ஆணவத்தின் பிடியினின்றும் விடுதலை பெறுவதற்கான உபாயத்தினையும் திருமூலர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தன்னையறிதல், நாற்பாதங்கள், பஞ்சாட்சரம், நாதோபாசனை, சக்தி உபாசனை, தீட்சை, குரு லிங்க சங்கம வழிபாடு என்பன இவற்றுள் முக்கியமானவையாகக் குறிப்பிடப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

தன்னையறிதல்

தன்னையறிதலால் ஆணவத்தின் பிடியினின்று ஆன்மா விடுபடமுடியும் என்பது திருமூலரது கருத்தாகும். ஆன்மா தனது இயல்பை உள்ளவாறு அறிந்து கொள்ளாதலால் தனக்கு வரக்கூடியது ஒரு துன்பமும் இல்லை. ஆன்மா தன்னியல்பினை உள்ளவாறு உணராமையினாலேயே தானே கெடுகின்றான். தனது இயல்பினை உள்ளவாறு உணராதற்கு ஏதுவாகிய சிவஞானத்தைத் தந்தருளும் இறைவனை அறிந்து பின்பு தன் தலைவனாகிய இறைவனையே பூசிக்கத் தான் அவனுடன் பிரிப்பின்றி இருத்தலாகிய பேரின்ப நிலையைப் பெறுகின்றான்.

“தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை

தன்னை யறியாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை யறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே யர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே”

(தி.மந். 2355)

நாற்பாதங்கள்

மலபந்தத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்குச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் நாற்பாதங்களும் வழிமுறைகளாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சரியை நெறியில் நிற்போர் சிவனது உலகத்தைச் சேர்தலாகிய சாலோக முத்தியினையும், கிரியை நெறியில் நிற்போர் இறைவனுக்கு அண்மையில் செல்லுதலாகிய சாமீப முத்தியினையும், யோக நெறியில் நிற்போர் இறைவனின் வடிவத்தைப் பெறுதலாகிய சாருப முத்தியினையும், ஞான நெறியில் நிற்போர் இறைவனுடன் கலத்தல் ஆகிய சாயுச்சிய முத்தியினையும் பெறுவர். இந்நான்கு மார்க்கங்களில் நான்காவதாகிய ஞானமார்க்கத்தையே சிறந்ததாகத் திருமந்திரம் வலியுறுத்துகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவாம்
ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின்மிக் காரே”

(தி.மந். 1467)

பஞ்சாட்சரம்

ஆன்மாக்கள் தம்மைப் பீடித்துள்ள மலங்கள் அல்லது துன்பங்கள் நீங்கப்பெற சிவனுக்குரிய மந்திரமாகிய பஞ்சாட்சரத்தை ஓத வேண்டும் என திருமந்திரம் வலியுறுத்துகின்றது. சிவாயநம என்ற சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தில் ‘சி’ என்ற எழுத்து சிவனையும் ‘வ’ என்ற எழுத்து அருளையும் ‘ய’ உயிரையும் ‘நம’ என்பது மலங்களையும் சுட்டுகின்றது. ‘சிவாயநம’ என்று ஓதும்போது ‘சிவ’ என்ற பதம் முன்னிலையில்

உள்ளது. அருளோடு கூடிய சிவத்தை முன்னிலைப்படுத்தி இவ்வாறு ஒதும்பொழுது இறையருள் எம்மை முன்னின்று வழிகாட்டி நடத்துகின்றது.

“ஆறெட் டெழுத்தின்மே லாறும் பதினாலும்
ஏறெட் டதன்மேலே விந்துவும் நாதமுஞ்
சீறிட்டு நின்று சிவாயநம வென்னக்
கூறிட்டு மும்மலங் கூப்பிட்டுப் போமே” (தி.மந். 930)

சக்தி உபாசனை

திருவருள் அம்மையின் வழிபாட்டினை முறைப்படி செய்திடப் பிறப்புக்கு வித்தாய்ப் பெருமயக்கம் தரும் ஆங்காரமாகிய ஆணவம் அகன்றிடும் என்பதை மேல்வரும் பாடலின் மூலம் திருமந்திரம் புலப்படுத்தி நின்றல் குறிப்பிடத்தக்கது.

“பொற்கொடி யாளுடைப் பூசனை செய்திட
அக்களி யாகிய ஆங்காரம் போயிடும்....”

(தி.மந். 1413)

தீட்சை

சமய தீட்சையால் ஆன்மாவில் பதிந்துள்ள மலக்குற்றங்களை அகற்றி ஆணவ மலத்தினது வன்மையைக் குறைக்கமுடியும் என்பதையும், விசேட தீட்சையால் சிவத்தின் துணைக்கொண்டு அமையப்பெற்ற மந்திரங்களால் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களின் வன்மையைக் குறைக்க முடியும் என்பதையும் நிர்வாண தீட்சையால் நிவிருத்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சந்தியாதீத கலைகளின் மலக்குற்றங்களைப் போக்கலாம் என்பதையும் திருமந்திரத்தால் அறியலாம்.

“சமையம் பலசுத்தி தன்செயல் அற்றிடும்
அமையும் விசேடமு மரன்மந் திரசுத்தி....”

(தி.மந். 1450)

ஆணவமல நீக்கத்திற்கு சக்தி துணை புரிதல்

ஆணவமான இருளில் எடுத்த எண்ணில் லாத பிறவிகளையெல்லாம் கடந்து ஆன்மா சிவத்துடன் பொருந்தி இன்பம் அனுபவிப்பதற்கு சக்தி துணைபுரிவதாகத் திருமுலர் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.

“இருள் நீக்கி எண்ணில் பிறவி கடத்தி
அருள் நீங்கா வண்ணமே ஆதி அருளும்....”

(தி.மந்.1516)

திருவருள் சக்தி மேலே போய் ஆன்மாவின் பரப்பைத் தன்னுள் அடக்கி ஆணவத்துடன் கூடிய மலத்தோடு மயங்கியிருந்த நிலையைப் போக்கிக் கன்மங்கள் யாவற்றையும் விலக்கி அறியாமையை அகற்றிச் சிவம் விளங்கக் கூடிய அருட்குணங்களைப் பதிவித்து அருள்மயமான ஞான சக்தி விளங்கும்படி செய்கின்றாள்.

“மருட்டிப் புணர்ந்து மயக்கமும் நீக்கி
வெருட்டி வினையறுத் தின்பம் விளைத்துக்
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
அருட்டிகழ் ஞான மதுபுரிந் தாளே” (தி.மந். 1518)

முத்தி நிலையில் ஆணவம்

திருமந்திரம் முப்பொருள் உண்மை கூறுவது. அவ்வகையில் பாசம் உண்மைப்பொருளாதலால் ஆணவமும் உள்பொருளாகின்றது. உண்மைப்பொருள் நித்தியமானது, அழிவற்றது. இந்நிலையில் செம்பிற் களிம்பு போல் ஆன்மாவுடன் உறைந்து நிற்கும் ஆணவம் ஆன்மாவின் முத்தி நிலையில் அழியாது தன் சக்தி மெலிந்து நிற்கும். இந்நிலையில் நான் என்ற அகப்பற்றும் எனது என்ற புறப்பற்றும் இல்லாது ஒழியும் என்பதைத் திருமந்திரம் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

“**ஞானத்தின் ஞானாதி நான்குமா ஞானிக்கு
ஞானத்தின் ஞானமே நானென தென்னாமல்....**”

(தி.மந். 1474)

என்றும், நீங்காத சிவானந்தம் ஆன சிவத்திடம் பொருந்தி நிற்க, ஆணவமலம் அறிவை மறைக்காது. அங்ஙனம் மறைப்பினும் தன்முனைப்பு நீங்கிச் சிவானந்த நிலையில் நிற்கவே எப்போதும் தன்னை விட்டு நீங்காத பேரின்பமான அமுதத்தில் நிலைபெறலாம் என்றும் தெளிவுபடுத்துதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

நிறைவுரை

ஆக, மேற்கூறப்பட்டவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கின்ற போது தமிழ்நாட்டிலே சைவசித்தாந்தம் ஒரு கோட்பாடாக உருவாக முன்னரே தோற்றம் பெற்ற நூலாகிய திருமந்திரம் சைவசித்தாந்தம் வலியுறுத்தும் ஆணவமலம் தொடர்பான பல்வேறு கருத்தமைவுகளை ஏலவே முன்மொழிந்து அதற்கான முன்னோடி இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது எனலாம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

மாணிக்கம். அ. (உரை), **திருமந்திரம்** - 3 தொகுதிகள், (2004), வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.

அறிவொளி.அ., (2009), **மெய்கண்ட சாத்திரம் மூலமும் உரையும்**, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.

வெள்ளைவாரணர்.க., (2002), **சைவசித்தாந்த சாத்திர வரலாறு**, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

சுப்புரெட்டியார்.ந., (2004), **சைவசித்தாந்தம் ஓர் அறிமுகம்**, கழக வெளியீடு, சென்னை.

திருமந்திரத்தில் சாங்கமம்

த. செல்வமனோகரன்

சைவ மெய்யியல் மரபில் தனக்கெனத் தனியிடத்தைக் கொண்ட நூல்களுள் திருமந்திரமும் ஒன்றாகும். வடநாட்டுத் தொடர்புடைய திருமுலர் என்பவரால் தமிழில் 9 தந்திரமும் 3000 பாடல்களும் கொண்டதாக இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இது சித்தர்நூல், சாஸ்திரநூல், தோத்திரநூல், அறிவியல் நூல், அறநூல், கவிதையியல் நூல் அல்லது இலக்கியநூல் எனப் பலவாறு அறிஞர்களால் சுட்டப்படுகின்றது. திருமுலருடைய காலம் கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டு எனவும்¹ கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டு² எனவும் கி.பி 4 – கி.பி 6 நூற்றாண்டுகளுக்கிடையிட்டதாகவும் எடுத்தாளப்படுகிறது³. நாயன்மாருள் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் “நம்பிரான் திருமுலன் அடியார்க்கும் அடியேன்”⁴ எனப் பாடியுள்ளமை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. சுந்தரரின் காலத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இது பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் திருமுலரின் காலத்தை கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டு என்கின்றனர்⁵.

இக்கட்டுரையின் தலைப்பு திருமந்திரத்தில் சங்கமம் என்பதாகும். ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக திருமந்திரத்தில் சங்கமம் என்ற சொல் இல்லை.

அச்சொல் இல்லை. இச்சொல்லாராய்ச்சி வழி திருவாசகத்துக்குள் நுழைந்தால் சிவபுராணத்தில் “தாவரசங்கமத்துள்” எனும் தொடரைக் காணலாம். இத்தொடருக்கு சங்க நூற்புலவர் அருளம்பலவாணரின் உரை வருமாறு:

“எல்லா உயிர்ப் பொருட்களும் நிலையியற் பொருளாகிய தாவரமும் இயங்கியற் பொருளாகிய சங்கமமும் என இரு கூற்றுள் அடங்கும். தாவர வகையுள் கல், புல், பூண்டு, மரம், என்னும் நான்கும் சங்கம வகையுள் புழு, பாம்பு, பறவை, பல்விருகம், மனிதன், அசுரர், முனிவர், பேய், கணங்கள், தேவர் எனும் பத்தும் கூறப்பட்டனவாகும்⁶.

என்கிறார். அதாவது ஈரறிவு உயிர்களிலிருந்து ஆற்றிவிலும் மேற்பட்ட உயிர்களாகும் நிலையைப் பெற்ற உயிரிகள் வரை சங்கமம் எனும் சொல்லால் சுட்டுகின்றார். சங்கமம் என மணிவாசகர் கையாண்ட சொல் அப்பொருளிலேயே பல உரையாசிரியர்களாலும் கையாளப்பட்டது⁷. சேக்கிழாரும் திருக்கூட்டமாக அணைந்தவராக அடியாரைச் சித்தரிக் கிறாரே தவிர, சங்கமம் என்ற சொல்லைக் கையாளவில்லை. சிவஞானபோதமும் உண்மை விளக்கமும் வேடம் என்ற சொல்லாலேயே சிவனடியாரைக் குறிக்கின்றன. தோத்திரம் தொட்டு சாத்திரம் ஈறாக சங்கமம் எனும் சொல் கையாளப் படாதது ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது. வீர சைவச் செல்வாக்கு மேலோங்கிய காலத்தில் முதன்மை பெறத் தொடங்கிய இவ்வடசொல் (ஐங்கமம்) மெல்ல சித்தாந்த சைவத்துள்ளும் அடியாரைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் புகுந்திருக்க வேண்டும்.

சங்கமமாவது யாது? எனும் வினாவிற்கு “இயங்கு திணைப் பொருள், ஒரு கவி, கலத்தல், கட்டுரை, சைவம், நிலையின்மை, புணர்ச்சி, யாறு கூடுமிடம்” எனப் பலவாறு அகராதிகள் பொருளுரைக்கின்றன⁸. இதன் வழி சங்கமம் என்றால் கலத்தல் அல்லது இணைத்தல் எனப் பொருள் கொள்ளின் அது ஐக்கியமாதல் என்றாகின்றது. ஆறும் கடலும் கலப்பது போல முக்தி நிலையில் ஆத்மன் இறைவனுடன் கலப்பான் எனும் ஐக்கியவாத சைவத்தையும் பிற்கால வீரசைவ முக்திக் கோட்பாட்டையும் சுட்டிவிடும். பிறிதொரு வகையில் சுட்டின் இது திருமந்திரத்தில் பதி, பசு, பாசம், ஆண், பெண் உள்ளிட்ட பல்வேறு இணைவு களைப் பேசுவதாக அமைந்துவிடும். அல்லது திருமந்திரத்தின் உயிரியல் சார்ந்த, பிறவி பற்றிய கருத்தை சார்ந்த ஆய்வாக மாறிவிடும். அதனை வேறு ஆய்வாளர்கள் ஆய்வு செய்கின்றனர். ஆகவே சங்கமம் எனும் சொல்லிற்கு சிவனடியார் திருக்கூட்டம், தொண்டர் என சைவ மெய்யியற் தளத்தில் நின்று பொருள் கொள்ளுதலே பொருத்தமானதாகும். அந்த வகையில் திருமந்திரம் பேசுகின்ற அடியார், அவர் தம் இயல்பு – சிறப்பு என்பவற்றையும் அது பிற்கால சைவ மெய்யியல் தளத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும் ஆராய்வதே சாலப் பொருத்தமானது.

அடியார் பற்றிய திருமந்திரத்தின் கருத்தியல் சற்று வித்தியாசமானது. முதற்கண் திருமுலர், அடியவர் - அடியாரல்லாதவர் என்போரை சமூகத்தில் இனம் காட்ட முற்படுகின்றார். உலகியலில் மூலம் - பிரதி, ஒளி - இருள் என்னும் இருமைத் தன்மை இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டு இவ்வேறுபாட்டை எடுத்தாள்வதன் ஊடாக உண்மை அடியவரை இனம் காட்ட அல்லது இலக்கணப் படுத்த முற்படுகின்றார்.

“தெளிவறியாதார் சிவனை அறியார்
தெளிவறியாதார் சீவனுமாகார்
தெளிவறியாதார் சிவமாக மாட்டார்
தெளிவறியாதார் தீரார் பிறப்பே”⁹

இதனூடாக ஞானத் தெளிவற்ற பிற சமயவுணர்வுடைய சைவரையும் பிற சமயத்தவரையும் சாடி, அறிவற்ற அவர் சிவனடியாராகார் என்கின்றார். அதே வேளை எது பெரிது என வினாவிச் சண்டை பிடிக்கும் பித்தரைக் காணின் எங்கள் பேர் நந்தி நகும்¹⁰ என்கின்றார். சிவம் பற்றிய ஞானத்தைப் பெறாது வேடம் பூண்டவர் நரகத்தார் ஆவார்¹¹. இவ்வேடதாரிகள் அடியாரோ எனில் அடியாராகார்¹². அவர்களுக்கு பின் வருமாறு உபதேசிக்கின்றார்.

“ஓடும் குதிரைக் குசை திண்ணம் பற்றுமின்
வேடங் கொண்டென் செய்வீர் வேண்டா மனிதரே
நாடுமின் நந்தியை நம் பெருமான் தன்னைத்
தேடும் இன்பப் பொருள் சென்றெய்தலாமே”¹³

என்கின்றார். உண்மையறியா வேடநிலையானது கண் இருந்தும் குருடராய் இருக்கும் நிலையாகின்றது. இக்குருடு நீக்கி மெய்யடியாராய்த் திகழ வழி காட்டுகின்றார். அப்படியாயின் மெய்யடியார்கள் யார்? அவர்தம் இயல்பு என்ன? என ஆராய்தல் வேண்டும். உலகியல் பொய்மைக் குருடு நீங்க, நல்ல குருநாதன் திருவருள் வேண்டும்; தெளிவுற வேண்டும்; அவரே தவத்தினர்;

“ஓடுங்கி நிலை பெற்ற உத்தமர் உள்ளம்
நடுங்குவதில்லை நமனுமங் கில்லை
இடும்பையு மில்லை இராப்பகல் இல்லை
படும் பயனில்லை பற்று விட்டோர்க்கே”¹⁴

எனத் தெளிவுறுத்துகின்றார். இவரே பற்றறுத்த மெய்யடியார்;

இறைவனின் திருவருள் பெற்றவரல்லாது ஏனையவர் இம்மாதவத்தின் இயல்பறியார்¹⁵; சித்தம் சிவமாதல் என்னும் பூரணத் தன்மையைப் பெற்றவர் யாரெனில் தாம் செய்பெருந் தவப்பயனாய் சித்தத்தைச் சிவன்பால் விட்டவர்; அவர் பெருமை

அளவில் என்கின்றார். ஒருவர் இறையடியாராக யாது செய்ய வேண்டும் எனில்,

“தேயத் தேரேறி நிமலன் அருள் பெற்றால்
ஆயத்தேரேறி அவன் இவனாமே”¹⁶

என்றும் இதற்கு இறையருள்¹⁷ வேண்டும். இவ்வருளால் உருப்பெறும் அடியார் கூட்டம் சிவமெய்யடியார் கூட்டம்¹⁸ எனக்கூறி இத்திருக்கூட்டத்தின் இயல்பைத் திருமந்திரம் பலவாறு பேசுகிறது. இவர் சிவனுக்கு மாறாக நிற்பவரை மதியார்¹⁹; சிவலோகத்தே தோன்றி, தூய உடலோடு அருந்தவம் புரிந்து, அவன் திருவடி கூடுவார்²⁰. இயங்கும் உலகினில் ஈசன் அடியவர் சிறிதேனும் மயங்காது செந்நெறிப் படுவர்,²¹ அல்லலில் சேரார்; எட்டு உறுப்பாலாகிய நுண்ணுடலையும் கண்டு தீர்க்க வல்லார்²². இறை திருவடி ஒன்றையே, பற்றி என்றும் சிவப்பணி புரிவோரிவர்²³. அடியார்க்கு வயது வேறுபாடில்லை²⁴. அவன்பால் அன்பு பூண்டு அவன் திருவடியையும் நெருங்க வல்லார்²⁵. திருமந்திரத்திற்குக் காலத்தால் பின்னெழுந்த சேக்கிழார், அடியார் பெருமையைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “அகில காரணர் தாள் பணிவார்²⁶. அத்தன் வேண்டி முன் ஆண்டவ ரன்பினான்²⁷. பூதமைந்தும் நிலையிற் கலங்கிலும் மாதொருபாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்²⁸. கேடுமாக்கமும் கெட்ட திருவினார் ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குவார்²⁹ என பலவாறு அவர்தம் பெருமையும் பெரிய புராணத்தில் முன்வைக்கப்படுகின்றது. மேலும் சேக்கிழார்,

“கூடும் அன்பினில் சும்பிடலே யன்றி
வீடும் வேண்டாவிறலின் விளங்கினார்”³⁰

என அவர்களின் அதிதீவிர பக்தியைக் கூறுகின்றார்.

சேக்கிழார் தம் பக்தித் திறத்தால் இறைவனை வணங்குவதைத் தவிர வீடு பேற்றைக் கூட விரும்பி வேண்டாதவரே உண்மை

அடியவர் என்கிறார். இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் எனும் நிலைகளில் தத்தம் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப இறைவனைச் சிக்கென பிடித்து நிற்கும் தன்மையினர் மெய்யடியார் கூட்டத்தினர் என எடுத்தாளப் படுகின்றது. இம்மெய்யடியார்களைத் திருமுலர் நான்கு வகையினராக எடுத்துரைக்கின்றார்.

“பக்தர் சரிதை படுவோர் கிரியையோர்
அத்தகு தொண்டர் அருள் வேடத் தாகுவோர்
சுத்த வியமதி சாதகர் தூ யோகர்
சித்தர் சிவஞானச் சென்றெய்து வோர்களே”³¹

எனும் பாடல் இவ்வகைப்பாட்டை எடுத்துரைக்கின்றது. அதாவது,

1. பக்தர்
2. தொண்டர்
3. தூயோகர் - சிவயோகர்
4. சித்தர் - சிவஞானியர்

என்போரே அவர்களாவர் மாணிக்கவாசகரும் இதனை,

“தொண்டர்கள் தூசி செல்லீர் பக்தர்கள் சூழப்போகீர்
ஓண்டிறல் யோகிகளே பேரணி யுந்தீர்கள்
திண்டிறற் சித்தர்களே கடைக் கூழை செல்மின்கள்
அண்டர் நாடாள்வோம் நாம் அல்லற்படை வாராமே”³²

எனும் பாடலில் எடுத்தாண்டிருப்பது கூட்டத்தக்கது. தொண்டர் என்னும் சொல் அடியார் - அடியவர் பணி என எடுத்தாளப்படுகிறது. திருமுலர் தொண்டு என்பதைப் “பணி” எனும் சொல்லால் விளக்குகிறார்.

“இது பணிந்து தெண்டிசை மண்டலம் எல்லாம்
அது பணி செய்கின்ற அவனொரு கூறன்
இது பணி மானுடன் செய்பணி”³³

என்கிறார். நோன்பு நெறியிற் செல்வோர் தொண்டர் என்கிறார். பக்தர் யாரெனில் சிவபக்தர்; ‘இது பணி செய்வது பக்திமைகாணே’³⁴ எனக் கூறுகின்றார். பக்தன் கிரியை, சரியை. பயில்வறுவோன் என்றும்³⁵ அவ்வாறு பயில்வற்ற அடியவன் இறையருளால் குற்றங்கள் நீக்கப்பெறுவான்; அந்நிலை அவனை யோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்; அந்த யோகத்தின் வழி பெறும் ஞானம் எண்ணமாகிய சித்தம் குருவருளால் சிவமாயந் தன்மை பெறும்.³⁶ இவ்வாறு சித்தம் சிவமாய தன்மை பெற்ற நிலையில் எல்லையில்லா அன்பினால் பக்தன் உருகுவான். எந்நாளும் இடையறாது அடிமைப் பணி செய்தொழுகுவான். இறைவனின் கமல பொற் பாதத்திற்கு முன் நின்று அருமறை அருள திருவடி உணர்வு கைவந்த மெய்யடியாரை ஊர்ந்து செறிந்த அறிவொளியால் விளக்கியருள்வான்³⁷. இப்பிரிப்பு, சரியை – தொண்டர், கிரியை – பக்தர், யோகம் - சிவயோகியார், ஞானம் - சித்தர் எனும் தளத்தில் அமைக்கப்பட்டது எனலாம். திருவடி உணர்வு கைவரப்பெற்ற சிவஞானியினர் சிவனோடு கலந்திடுவர். (சாயுச்சியம்). எண் வகைத் தவத்தால் சிவயோகம் மேற்கொண்டவர் சிவனார் திருவருள் பெறுவார் (சாரூபம்) நோன்பினராய கிரியையாளர் சிவன் அணுக்கராய் இருப்பார்; இவரே தொண்டர் - (சாமீபம்) சீலத்தராய சரியையாளர் சிவனுலகில் இருப்பர் அவரே பக்தர் - (சாலோபம்) என்னும் கருத்துக்களைத் திருமந்திரத்தில்³⁸ காண முடிகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நால்வகை அடியவரும் பற்றற்றோர்; மலபரிபாகம், இருவினையொப்பு, சத்திநிபாதம் என்னும் நிலைகளைக் கடப்பர்; இவருள் சிவஞானியரே மேலோர் என்பர். ஆயினும் அடியவருள் பாகுபாடு இல்லை; அவர் யாவரும் பற்றி நிற்கும் பற்றுதிப் பொருள் இறையாகிய சிவனே எனத் திருமந்திரம் எடுத்துரைக்கின்றது³⁹.

இவ் வடியார் பெருமையைத் திருமந்திரம் இருதளக்கூறுகளில் எடுத்துரைக்கிறது.

1. தற்கூற்று - தன்னுணர்வுப் பாடல் - தன்மைப் பரவல்
2. பிறர்கூற்று - படர்க்கைப் பரவல்

ஆசிரியர் தன்னுணர்வு சார்ந்து தன்னையே அடியவராய் பாவனை செய்து தற்கூற்றாய்க் கூறுகின்றார். இதற்கு உதாரணமாக,

“அடங்காத என்னை அடக்கி அடி வைத்து
இடங்காண் பரானந்தத்தே என்னை இட்டு
நடந்தான் செயும்நந்தி நன்ஞானக்கூத்தன்
படந்தான் செய் துள்ளுள் படித்திருந் தானே”⁴⁰
என்கிறார். அதே வேளை படர்க்கைப் பரவலில்,

“அடியார் அரனடி யானந்தங் கண்டோர்
அடியா ரவராவ ரத்தரு னுற்றோர்
அடியார் பவரே யடியவ ராமால்
அடியார் பொன்னம்பலத் தாடல் கண்டாரே”⁴¹

எனப்பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

இவ்வளவு பெருமைகளையும் உடைய அடியவரை வழிபடல் சிவனை வழிபடுதலை ஒக்கும் என்கிறார் திருமூலர். இவருக்கு திருவமுதூட்டல் சிவனுக்கு திருவமுதூட்டல் ஆகும் என்கிறார்⁴². இதனால் தான் ஒளவையும் “தொண்டர் தம் பெருமை செல்லவும் பெரிதே”⁴³ என்றார் போலும்.

வீரசைவம் சங்கமரை ஜீவன் முக்தராகவும் , அவதார புருஷர் களாகவும் இறை பணி மேற்கொள்ளத் தோன்றியவர்களாவும் திருக்கூட்டத்தவர்களாகவும் எடுத்தாள்கிறது⁴⁴.

இவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாகத் திரிபவர்கள் என்பர். பெரியபுராணம் சுட்டும் நாயன்மார்களின் வரலாறு இதற்குப் பொருந்துவதாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு வீர. சைவம் முன்வைக்கும் அஷ்டாவரணங்களில் ஒன்றாகவும் சடுத்தலங்களில் இரண்டாம் மூன்றாம் நிலைக்குரியவையாகவும் சங்கமம் எடுத்தாளப்படுகின்றது⁴⁵. சைவசித்தாந்தம் முக்திக்குரிய மார்க்கங்களில் ஒன்றாக சங்கம வழிபாட்டை எடுத்துரைக்கின்றது. அடியார்க்கு செய்யும் பணி இறைவர்க்குச் செய்யும் பணி என்பதைத் தெளிவுறுத்துகின்றது. மெய்கண்டார்,

“செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா
வம்மலங் கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானும் அரனெனத் தொழுமே”⁴⁶

என எடுத்துரைத்துள்ளமை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. திருமந்திரத்திற்கு உரை செய்த ப.இராமநாதன் அவர்களின் பின்வரும் கூற்று கவனிக்கத்தக்கது.

“இத்திருமந்திரம் பத்தாந் திருமுறையாகப் பண்டுளோர் தொகுத்தமைக்குக் காரணம் சிவஞான போதச் செழுந்தமிழின் பத்தாம் நூற்பாக் குறிப்பாகுமென்ப. அந்நூற்பாவின் குறிப்பு இறைபணி நிற்பல். இறைபணி நிற்பார் சிவபெருமானின் சிறந்த அடியவராவர்.....”⁴⁷

இக்கூற்று கால ஆராய்ச்சியடிப்படையில் ஆராயப்பட வேண்டியதாயினும் சிவஞான போத பத்தாஞ் சூத்திரம்,

“அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே”⁴⁸

எனக் கூறிய வழி அமைந்துள்ளது என்பது சுட்டியுரைக்கத்தக்கது.

திருமந்திரம் உலகியல் வாழ்வையும் ஆன்மீக வாழ்வையும், நிலையற்றன தொட்டு நிலையானது வரையும், பதி, பசு, பாசம், முக்தி, அதற்கான வழிகள் என ஒவ்வோர் உயிர்க்குமான அனைத்துத் தேவைகளையும் அம்சங்களையும் சங்கமிக்கச் செய்யும் நூலாக அமைந்து இறைநிலை பெற யாவர்க்கும் உகந்த வழியாக அடியவர் வழிபாடான சங்கம வழிபாட்டை சைவமெய்யியற்றளத்தில் எடுத்துரைத்து நிற்கின்றது.

அடிக்குறிப்பு

- 1 சிதம்பரனார், ஏ.துடிசைக்கிழார், 1969 திருமுலநாயனார் வரலாறு, திருமந்திரம், சைசித் தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், ப.61
Rasamanikam.M, 1964 Development of saivism in south India 300 – 1300 A.Dharma puram Adinam Madras, p.34
- 2 dasgupta.s,1975, A. History 08 Indian philosophy, Volume.V, motiala.Banarsidas, Delhi, p. 19.
- 3 Narayana Ayyar.C.V.1935, Origin and early History of saivism in South India University of Madras, Madras. p.204
- 4 திருதொண்டர் தொகை, பா.5.
- 5 ஞானகுமாரன், நா. பேராசிரியர், 2012, சைவசித்தாந்தத் தெளிவு, தூண்டி, திருநெல்வேலி, பக்.11 - 13
- 6 அருளம்பவாணர்,சு.பண்டிதமணி,1967, திருவாசக ஆராய்ச்சியுரை, முதலாம் பாகம், ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை. பக்.10-12
- 7 இக்கட்டுரையில் கையாளப்பட்டுள்ள திருமந்திர நூல்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் கவனத்திற் கொள்ளவும் திருமந்திரம், 2003, திருப்பனந்தாள் வெளியீடு.இராமநாதன்.ப.(உரை),2001 கழகவெளியீடு.
- 8 கழகத் தமிழகராதி, 1993, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி, ப.418,கதிரவேற்பிள்ளை.நா 2003, தமிழ்மொழி அகராதி, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை,ப.563
- 9 திருமந்திரம்,பா.1480
- 10 மேலது, பா.1568
- 11 மேலது, பா.1668

- 12 மேலது, பா.1672
 13 மேலது, பா.1679
 14 மேலது, பா.1624
 15 மேலது, பா.1625
 16 மேலது, பா.1651
 17 மேலது, பா.1649
 18 மேலது, பா.1883
 19 மேலது, பா.1831
 20 மேலது, பா.1832
 21 மேலது, பா.1836
 22 மேலது, பா.1837
 23 மேலது, பா.1841
 24 மேலது, பா.1842
 25 மேலது, பா.1843
 26 பெரியபுராணம், பா.139
 27 மேலது, பா.140
 28 மேலது, பா.142
 29 மேலது, பா.143
 30 மேலது
 31 திருமந்திரம்,பா. 1446
 32 திருப்படையெழுச்சி, பா - 614
 33 திருமந்திரம்,பா. 1454
 34 மேலது, பா.1454
 35 மேலது, பா.1454
 36 மேலது, பா.1455
 37 மேலது, பா. 1456
 38 மேலது, பா. 1420
 39 மேலது, பா. 2104
 40 மேலது, பா. 2695
 41 மேலது, பா. 2694
 42 மேலது,பா. 1884
 43 ஓளவையார் 1959, தனிபாடற்றிரட்டு, பா.56.
 44 இரத்தினசபாபதி. டாக்டர்.வை., 1990, வீரசைவம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், பக்.181.182
 45 மேற்படி பக். 189 - 208
 46 சிவஞானபோதம், சூத்.12
 47 இராமநாதன்.ப, (உரை), 2001, திருமந்திரம், கழகவெளியீடு, சென்னை,ப.29
 48 சிவஞானபோதம், சூத்.10

திருமந்திரத்தில் வாழ்வியல்

கலாந்த செல்வரஞ்சிதம் ச்வசுப்பிரமணியம்

வாழ்வியலின் பல்வேறு பரிணாமங்களைத் திருமந்திரம் ஊடாக விளக்குகின்றார். திருமுலர் தனி நிலைப்பட்ட இறை அனுபவத்தின் ஊடாகப் பெற்ற அனுபவ வெளிப்பாடாகத் திருமந்திரம் விளங்குகின்றது.

திருமந்திரம் அறத்தையும் ஆன்மீகத்தையும் எடுத்து விளக்கும் ஒரு வாழ்வியல் நூலாக பொது நூலாக விளங்குகின்றது.

வாழ்வியலில் இன்னது செய்யவேண்டும், இன்னது செய்யக் கூடாது என்ற முறையில் நியமங்களை திருமுலர் குறிப்பிடுவார். இவ்விடத்தில் இன்னா நாற்பது, முதலான அறநூல்கள் இனியவை நாற்பது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

தனிமனித அறம் பற்றிய கருத்துக்கள் காலங் காலமாக உணர்த்தப்பட்டுவந்துள்ளன. அறநூற் காலத்தில் தனிமனித அறிவுரைகள் அமைந்தன. திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற அறநூல்கள்

இவற்றைப் போதித்தன. சமணமும் பௌத்தமும் கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, பொருள் வரைபு என்பவற்றை தனிமனித ஒழுக்கங்களாகவும் அறங்களாகவும் கொண்டன. சமண பௌத்தக் அறக்கருத்துக்கள் திருமூலரைப் பாதித்ததா என்கின்ற சிந்தனை தோன்றுகின்றது. உயிர்ப்பலி, வேள்விச்சடங்குகளை முன்னிறுத்த ஆரியர்கள் செயற்பட்டனர். ஆரியர்களை திராவிடர் எதிர்த்தனர். கொல்லாமை என்பது திராவிடச் சிந்தனையாக வருகின்றது. இவை எல்லாவற்றையும் திருமூலர் உள்வாங்கி பஞ்சமா பாதகங்களை குறிப்பிடுகின்றார் எனலாம். மனித வாழ்க்கையை வழிநடத்திச் செல்லும். நெறிமுறைகளை விதிகளை அறக்கோட்பாடுகளாகக் கருதுவர். திருக்குறளில் ஒழுக்கமுடைமை எனும் தனி அதிகாரமே காணப்படுகின்றமை ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பஞ்சமா பாதகச் செயல்களை நீக்குதல்

பஞ்சமா பாதகச் செயல்கள் பற்றித் திருமந்திரம் கூறும்.

கொலையே, களவு, கள், காமம் பொய் கூறல்
மலைவான பாதகமாம் அவைநீக்கித்
தலையாம் சிவனடி சார்ந்து இன்பம்
சார்ந்தோர்க்கு இலையாம்.” (200)

கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் ஆகிய ஐந்தும் அஞ்சி நடுங்கத்தக்க பெரும் பாதகங்கள். இவற்றை நீக்கினோர். அவற்றால் வரும் துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு இறையனுபவம் பெற்று பெருவாழ்வு பெறுவர். கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் என்பவற்றை பஞ்சமா பாதகங்கள் என முன்னோர் பெயரிட்டனர். நரகத்தில் தள்ளக்கூடிய இந்தக் கொடிய தீயசெயல்களை செய்யக்கூடாது என அந்நூல்களும், சாஸ்திர நூல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. சமண, பௌத் தர்களும், இவற்றை வெறுத்து ஒதுக்கினர். திருமூலரும் வாழ்வியலுக்கு ஏற்ப விடயங்களை வலியுறுத்துகின்றார்.

கொல்லாமை

கொல்லாமை பற்றித் திருமந்திரம் கூறும் கொல்லாமை என்பது ஓரறிவு உயிர் முதல் ஆறறிவு உயிர் வரை எல்லாப் பிறப்பினங்களிலும் ஒன்றையும் கொல்லாமை ஆகும்.

கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லடிக்காரர் வலிக்கயிற்றாற் கட்டிச்
செல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே

கொலைப்பாவத்தை இப்பிறப்பில் செய்பவர்கள் மறுபிறப்பில் நரகவேதனைகளை அனுபவிப்பர் எனத் திருமந்திரம் கூறும் மறுமைத் துன்பத்தை எண்ணிப் பார்த்தேனும் இம் மையிற் கொலை புரியாது இருக்குமாறு திருமந்திரம் கூறும். திருக்குறள் கொல்லாமை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறும்.

“அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை : கோறல்
பிறவினை எல்லாம் தரும்”⁴ (குறள் 321)

பிற உயிர்களைக் கொல்லாத செயலே அறச் செயலாம். உயிர்களைக் கொல்லும் செயலானது தீவினைகளின் தீயபயன்கள் அனைத்தையும் ஒருசேரக் கொடுக்கும். அறச்செயல்களில் முதன்மையாகக் கொள்ளத்தக்கது யாதெனில் கொல்லாமையே.

புலால் மறுத்தல்

கொல்லாமைக்கு அடிப்படையாக அமைவது புலால் மறுத்தலாகும். புலால் உண்போர் இருக்கின்றதனால் கொலை உண்டாகின்றது. புலால் மறுத்தோன் தேவன் எனப்படுகிறான்.

உண்ணாமை உள்ளது உயிரினை ஊனுண்ண
அண்ணாத்தல் செய்யாது அளறு (குறள் 251)

புலால் உண்ணாமை என்னும் அறத்தை நிலைநிறுத்தியே இந்த உயிரானது உடலில் நிலை பெற்று வாழ்கின்றது. எனவே ஊன் உண்ணும் கொடியவர்களை நரகம் கூடவா என் மேல் நோக்கி வரவேற்காது வெறுக்கும் என்கின்றது.

நிலையாமைக் கோட்பாடு

உலகில் மாற்றம் ஒன்றுதான் நிலையானது. உலகில் எல்லாமே நிலையற்றது. மாற்றம் அழிவிற்கு உட்படும். இவ்வுலக இயற்கையைச் சுட்டுவதாக நிலையாமைக் கோட்பாடு அமைகின்றது. சமணபௌத்த மதங்களும் நிலையாமைக் கொள்கையை வலியுறுத்தின. சமண பௌத்த மதத்தவர்களின் காலப்பின்னணியில் அகவாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட பெண்கள் ஆண்களின் அதிகாரத்தால் துன்புற்றுச் சலிப்படைந்தனர். அதனால் அவர்களின் துன்பத்தை மாற்றும் கருவியாக நிலையாமைக் கொள்கையை வலியுறுத்தினர். ஆனால் திருமூலர் இறையருளைப் பெறவேண்டும். என்பதற்காக நிலையாமையை வற்புறுத்தினார் எனலாம். யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமைநிலையாமை, என்பவற்றைத் திருமந்திரம் கூறும் அறநூல்களும் நிலையாமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

யாக்கை நிலையாமை

யாக்கை நிலைமை பற்றிக் கூறும் பொழுது உயிரானவை உடம்பினின்றும் நீங்கும் பொழுது உடம்பு பிணம் என அழைக்கப்படுகின்றது. வாழ்க்கையின் நிலையாமையை மறந்து சுகங்களில் ஈடுபட்டு காலத்தை வீணாக்கும் மக்களுக்கு அறிவுரைபுகட்டுகின்றது. வாழ்க்கையின் நிலைமையை தெரிந்தும் அகங்காரத்துடன் செயற்படுகின்றனர். உடம்பு நிலையற்றது அதனால் புறப்பற்றை நீக்கி வாழ்வதே சிறப்பானது என்று திருமந்திரம் கூறும்.

சீக்கை விளைந்தது செய்வினை மூட்டு இந்த
ஆக்கை பிரிந்தது அலகுபழுத்தது
மூக்கினில் கைவைத்து மூடிட்டுக்கொண்டு போய்க்
காக்கைக்குக் கைப்பலி வைக்கின்ற வாறே ⁶ (147)

என உயிர் பிரிந்ததும் உடம்பு நிலையற்றது என்கின்றது.
உயிர்போகும் பொழுது உடம்பு அழியும். திருக்குறள் நிலையாமை
பற்றி பின்வருமாறு கூறும்.

நில்லாதவற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறிவாண்மை கடை (குறள் 331)

நிலையற்ற உயிரும் பொருட் செல்வமும் என்றும் நிலைத்து
நிற்பவை என்று கருதும் அறிவின்மையே ஒருவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட
நிலையாம். எனத் திருக்குறள் கூறுவது நோக்கத் தக்கது.

செல்வம் நிலையாமை

அறகா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அது பெற்றால்
அற்குப ஆங்கே செயல் (குறள் 333)

செல்வம் ஒருவரிடமும் நிலைத்து நிற்காத தன்மையது. ஒருவன்
அச்செல்வத்தைப் பெற்றுள்ளபோது நிலைபெற்ற நல்லலெண்ணங்
களை உடனே செய்துவிட வேண்டும்.

செல்வம் நம்முடையது அன்று. இன்பமும் பொருளும் கடலில்
செல்லும் மரக்கலம் போல் ஒன்றாக அழியும் தன்மையுடையன.
திருமந்திரம் செல்வம் நிலையில்லாதது என்பதைப் பின்வருமாறு
கூறும்.

ஈட்டிய தேன் பூ மணம் கண்டு இரதமும்
கூட்டிக் கொணர்ந்து ஒரு கொம்பு இடை வைத்திடும்
ஓட்டித்தாரந்திட்டு அது வலியார் கொளக்
காட்டிக்கொடுத்து அவை கைவிட்டவாறே (171)

நிலையில்லாத செல்வம் உள்ள போதே நிலையான அறங்களை செய்ய வேண்டும். தான தருமம் செய்யாவிட்டால் ஈட்டிய செல்வத்தை பிறர் கொண்டு செல்வர். தேனீக்கள் பல மலர்களிலிருந்தும் நீண்ட நாட்களாக சேகரித்து வைத்திருந்த தேனை எவ்வாறு ஒரு நாளில் தீயார் எடுத்துக் கொண்டு செல்கின்றனரோ அதேபோன்று ஈயார் ஈட்டிய செல்வத்தை வலியார் எடுத்துச் செல்வர் என திருமந்திரம் கூறும். செல்வம் நிலையில்லாதது என்றும் அதனைச் சேமித்து வைக்காமல் அறவழியில் தானதர்மம் செய்ய வேண்டும் என்றும் திருமந்திரம் கூறும்.

தேடிய செல்வத்தை நாம் எவ்வளவுதான் காத்தாலும் அது அழிந்து போகுமேயன்றி நிலைத்து இராது என்பதை விளக்கவே தேனீக்கள் சேர்த்த தேனை உவமை காட்டினார். செல்வம் என்பது என்றுமே ஒருவனிடம் நிலைத்திராது செல்வம் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கும். போகும்போது ஒரு சேர நீங்கிவிடும் என செல்வத்தின் நிலையாமையை வள்ளுவர் கூறுவது ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

இன்மை நிலையாமை

இளமை நிலையற்றது என்பதை திருமந்திரமம் கூறும்.

கிழக்கெழுந் தோடிய ஞாயிறு மேற்கே
விழக்கண்டுந் தேறார் விழியிலா மாந்தர்
குழக்கன்று முத்து எடுத்தாய்ச்சி நாளில்
விழக்கண்டுந் தேறார் வியனுய கோரே (177)

சூரியன் மறையும் பொழுது இளமையை இழந்துவிடுகின்றது. அதேபோன்று இளமை கழிந்து போவதற்கு முன் அறச்செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று திருமந்திரம் கூறும். முதுமைக்காலத்தில் அறச் செயலை செய்ய எண்ணினாலும் அதற்கு உரிய ஆற்றல் இல்லாமல் போய்விடும். இளமை

நிலையில்லாதது. அக்காலத்திலே நல்லறங்களை கற்கவேண்டும். ஆன்மா ஞானம் வெறுவதற்கு உரிய வழி முறைகளை திருமுலர் குறிப்பிடுகின்றார். நான் என்னும் ஆணவத்தினை முதலில் நீக்க வேண்டும். இதனாலேதான் நிலையாமைக் கோட்பாட்டைத் திருமுலர் வலியுறுத்துகின்றார்.

வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நியமங்கள்

பெரியாரைத் துணையாகக் கொள்ளுதல்

பெரியாரைத் துணைக்கொள்ளுதல் பற்றித் திருமந்திரம் கூறுகின்றது. எவர் பெரியவர் எனவும் அவர்களை எவ்வாறு துணைக்கொள்வது எனவும் அவ்வாறு துணைக் கொள்வதால் வரும் பயன் பற்றியும் திருமந்திரம் தெளிவுறுத்தும். பெரியார்கள் எனப்படுபவர் முற்று முணர்ந்த ஞானிகளாவர். அவர்களை நாடினால் மற்றவர்களும் சீலம், நோன்பு செறிவு அறிவு என்பவற்றைப் பெற வாய்ப்புண்டாகும். பெரியோர் விபரீத எண்ணங்களை எதிர்மறையான எண்ணங்களை மாற்றுவர். ஞான நெறியை விளக்குவர். மற்றவர்களையும் நன்னெறியில் வாழ்விப்பர் என்ற வாழ்வியலை திருமந்திரம் பேசுகின்றது.

அறிவார் அமரர் தலைவனை நாடிச்
செறிவார்பெறுவர் சிலர்தத்துவத்தை
நெறிதான் மிகமிக நின்றருள் செய்யும்
பெரியாருடன் கூடல் பேரின்பம் ஆமே (545)

இறைவனை அன்பால் நெருங்கினால் அன்றி சிவதத்துவத்தை உணரமுடியாது என்கிறது. சிவஞான போதமும் பெரியாரோடு சேர்தலை “அன்பரோடு மரீஇ” என்று கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

குருநிந்தை

சிவனுக்கு அடுத்தபடியாக அமைபவர் குருமார்களே அவர்களை நிந்தித்தல் பெரும் பாவச்செயல் என்கின்றது திருமந்திரம். ஓர் எழுத்தையேனும் உள்ளம் உணரும் வகையிலே

கூறிய சிறப்புடைய குருவை மனம்நோகும் வண்ணம் நிந்தனை செய்தல் ஆகாது. புழுவானது தானே அழியும் தன்மைகொண்டது அது போன்று குரு நிந்தை செய்பவர் தானே அழிவார் என்ற கருத்தைத் திருமந்திரம் தருகின்றது.

விருந்தோம்பல்

விருந்தோம்பல் பற்றித் திருமூலர் விதந்து குறிப்பிடுகின்றார். திருவள்ளுவர் விருந்தோம்பல் பற்றி ஒரு அதிகாரத்தால் குறிப்பிடுகின்றார் செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பர். கைமாறு கருதாது தானம் செய்தல் வேண்டும். தானம் உணவாலும் ஏனைய பொருள்களாலும் நிகழ்த்தப்படும். உள்ளத்தில் கருணையை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இது மனிதப் பண்பாகும். என்று ஈகையின சிறப்பை விளக்குகின்றார். பசித்தவர் யாராயினும் உணவு கொடுத்து உதவ வேண்டும். என்பதை விளக்குகின்றது. காக்கை உணவைக்கண்ட பொழுது பிறகாக்கைகளையும் அழைத்து உண்ணுகின்றது. தன்மையிலிருந்து வாழ்க்கை தத்துவத்தைப் போதிக்கின்றார். சான்றோர்களைக் கண்டவுடன் விருந்தினராக வரவேற்று அவர்களுக்கு உணவு அளித்து மிகுதியை மற்றவர்கள் பரிமாறிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விருந்தோம்பல் பண்பினைத் திருமந்திரம் கூறும். அடுத்த பாடலில் தகுதி உடையவர் தகுதி இல்லாதவர் என வேற்றுமை பாராது யாருக்கும் தானம் செய்யவேண்டும் என்கின்றார். வறியோருக்கு ஈதலே அறம் என்கின்றார். ஈகையை மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்திப் பேசுகின்றார். அறத்தில் சிறந்ததாகவும் தானத்தில் சிறந்ததாகவும் உணவிடலை திருமூலர் குறிப்பிடுவார். பசிப்பிணி போக்கும் மருந்தாக மட்டுமன்றி அறப்பெறுமதி என்னும் தகுதி பெறுகின்ற போது உணவு ஈகையின் முக்கிய இடம்பெறுகின்றது.

இறைவனை வழிபடுவதும் பிற உயிர்களிடத்து கருணை காட்டுவதும் இனிய பேச்சும் வாழ்க்கையின் பண்பாடாகும் என்பதைத் திருமந்திரம் விளக்கும்.

அரசனின் இயல்புகள் கடமைகள்

அரசனின் இயல்புகள் கடமைகள் பற்றித் திருமந்திரம் பேசும். அரசன் கல்வியறிவு பெற்றவனாக இருந்தல் வேண்டும். கல்வியில்லாத அரசன் இயமனுக்கு ஒப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளான். கல்வியறிவு இல்லாத அரசன் அறநெறியைச் சிந்தியாது நல்லோரையும் கொல்விப்பான். இயமனோ நல்லோரை அணுகான் என ஒப்புமை கூறி ஞானக் கல்வி கற்காத அரசனின் இயல்பினைத் திருமந்திரம் இயம்புகின்றது.

கல்லா அரசனும் காலனும் நேர் ஒப்பர்
 கல்லா அரசனிற காலன் மிக நல்லன்
 கல்லா அரசன் அறம் ஓரான் கொல் என்பன்
 நல்லாரைக் காலன் நணுகதில்லானே.

(238)

அரசனானவன் நாட்டில் தவநெறி வளரவும் வீணான நெறி அழியவும் சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டும். அவ்வாறு சிந்தித்துச் செயற்படாவிட்டால் நாடு அழிவு நோக்கிச் செல்லும். அதனைப் அறியாமை வளரும். அரசனின் செல்வமும் குறையும் எனத் திருமந்திரம் கூறும். தவத்திற்கு உரிய வாழ்வு மேற்கொள்ளாதவர் தவவேடம் பூண்பதால் என்ன பயன் எனக்கூறி அத்தகையோரை மன்னன் நன்னெறியில் வாழுமாறு செய்ய வேண்டும். பசு,பெண்கள், அறவோர், சிவனடியார் போன்றோரைக் காக்கும் பொறுப்பு அரசனுக்கு உரியது. அத்தகைய கடமைகளைச் செய்யாவிட்டால் நரகத்தில் வீழ்வான் என திருமந்திரம் அரசனின் கடமையைக் கூறகின்றது. அரசன் நாட்டை அறநெறியில் செலுத்துவான் ஆயின் மக்களும் அறநெறியில் வாழ்வார்கள்.

அன்புடமை

அறம் செய்வதற்கு அன்பே அடிப்படையாகும். அன்பும் சிவமும் ஒன்றேயாம் அன்பு உலகியல்; சிவம் இறையியல். இரண்டும் வேறு வேறு என்பர் அறிவிலிகள் அன்பே சிவம் என்பதை

யாரும் அறிந்திலர். அனுபவத்தால் ஒவ்வொருவரும் அதை அறிந்தால் அவர் உள்ளத்தால் அன்பு சிவம் இரண்டும் ஒன்றாகவே இருப்பதை அறிவர். அன்பு செய்யும் ஆன்மாவும் இறைவனும் ஒன்றிநிற்பதை அறிவர்.

காணப்படாத இறைவன் நாம் அன்பு செய்தால் தோன்றுவான். அசுரனை வெற்றி கொண்டவன். முனிவர்க்கும் அவரே இறைவன். உலகியலிற் செல்வோரை அன்புநெறியில் செலுத்தி அவர் நெஞ்சத்தில் வீற்றிருப்பான். நம்முடைய அன்பு கண்டு அணுகிவந்து அல்லற்காலத்தில் துணை ஆவான். பாவங்களையும் இன்னல்களையும் தீயைவிட மிக வேகத்துடன் எரிப்பவன் இறைவன். பக்தனுக்கு அன்பு அருள்வதிலோ நீரை விடக் குளிர்ச்சியானவன். இப்படியெல்லாம் இருந்தும் கூட அவனுடைய அருளின் அளவை எண்ணப்படி அறிகிறவர்கள் இல்லையே என்று உருக்கத்தோடு வருந்திக்கூறுகிறார் திருமுலர்.

கல்வி

இறைவனிடத்து இடைவிடாத அன்பு ஏற்படுவதற்கு ஞான நூல்களைக் கற்றல் வேண்டும். திருமந்திரம் ஞான நூற் கல்விபற்றிக் கூறுகின்றது. கற்கும் பொழுது ஏற்படும் ஐயங்களை சான்றோரிடம் கேட்டறிதல் வேண்டாம். இறைவனை அனுபவித்தலே கல்வியின் பயன். கல்லாதவர்களுடன் சேருதல் கூடாது. கடவுளே நம்மை வழி நடத்துவான். ஞானக்கல்வி கற்பதனால் வரும் பயன் பற்றியும் திருமந்திரம் கூறும். ஞானக்கல்வி பயிலாத அறிவில்லாத வர்களுக்குத் தம் உடல் பற்றிய உண்மையும் தத்துவங்களின் தன்மையும் பாசஞானமும் தெரியவராது.

கல்வியறிவாகிய பாசஞானம் உடையோர் தியானத்தில் நின்றால் அகக்கண் திறக்கும். கற்றறிவு பெற பதிஞானம் பெறலாம். பதிஞானத்தை நிறைத்தால் பாவங்கள் போகும். ஞான ஒளியாக இறைவன் விளங்குவான். ஞான நூல்களைக் கற்று அதன்படி

ஒழுகினால் ஒளி உடம்பாக மாறும். கல்வியால் நிலையானது எது, நிலையில்லாதது எது என்று உணரலாம். கற்றவர் உயிர் உடம்பில் நிலையாக நிற்காது என்று எண்ணி அறத்தினையும் தவத்தினையும் மேற்கொள்வர். கல்வி கல்லாதவர்கள் உலகில் பொல்லாத துயரம் தரும் செயல்களைச் செய்வர் எனத் திருமந்திரம்

அறம் வலியுறுத்தல்

அறம் செய்யான் திறம் என எதிர்மறையால் அறம் செய்ய வேண்டும். என திருமந்திரம் கூறும். அறம் செய்யாமல் விட்டால் நோய்கள் வரும். மறு பிறப்பில் நரகமே கிடைக்கும் என அறம் செய்யாததால் ஏற்படும் விளைவுகளைக் கூறுகின்றது.

அறம் அறியார் அண்ணல் பாதம் நினைபும்
 திறம் அறியார், சிவலோக நகர்க்குப்
 புறம் அறியார் பலர் பொய்மொழி கேட்டு
 மறம் அறிவான் பகை மன்னி நின்றானே¹⁵ (262)

அறத்தை அறியாதவரும் இறைவனை நினைபும் வகையறியாதவரும், சிவலோகத்தின் புறச்சுவர்களைக்கூட அறியாதவரும் ஆகிய பலரது பொய்களை நம்பினான் ஒருவன் அவன் மிக்க பகைமையைத் தேடிக்கொண்டு வாழ்கிறான். அவனுடைய குணம் செயல்களால் யாவரும் அவனுக்குப் பகையாயினர்.

சமூகம் பற்றிய நோக்கு

திருமுலருடைய காலத்தில் பல்வேறு தொழில் அடிப்படையில் சாதிகள் இருந்தன. திருமுலர் சாதி பேதம் பாராட்டுகின்றவர்களைக் கண்டிப்பதைக் காணலாம்.

ஆகுசம் ஆகுசம் என்பார் அறிவிலார்
 ஆகுசம் ஆம் இடம் ஆரும் அறிகிலார்
 ஆகுசம் ஆம் இடம் ஆரும் அறிந்தபின்
 ஆகுச மானிடம் ஆகுசம் ஆமே¹⁷ (2551)

ஞானிகளின் கருத்து எல்லா உயிர்களிடத்தும் இறைவன் குடியிருக்கின்றான். எல்லா உயிர்களிடத்தும் இறைவனைக் காண்பவர்கள் சாதியம் பேசமாட்டார்கள். என்பதைத் திருமூலர் வாக்கினால் உணரலாம். அறிவிலிகள் மெய் ஞானத்தை உணராதவர்கள்தான் சாதியத்தைப் பேசுபவர்கள் என்ற கருத்தியலை திருமூலர் முன்வைக்கின்றார்.

மனித இனங்கள் எல்லாம் ஒன்று. கடவுள் ஒன்று என்ற உயர்ந்த உண்மையான கொள்கையை திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒன்றேகுலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகங்கதி இல்லை நும் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர் நினைந்து உய்மினே⁸ (2104)

இப்பாடலின் ஊடாக நல்ல சிந்தனையை உடையவராக எல்லா இனமக்களும் எல்லாக் கடவுளும் ஒன்றே என்பதை உணர்த்துகின்றார். இன்றைய காலகட்டத்திற்கு ஏற்ற செய்தியை திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். பல இனங்கள் தம்முள் போட்டியும் பொறாமையும் உற்று உழல்கின்றன. எனது சமயம் தான் பெரியது வேறு சமயங்களில் உண்மையில்லை என்று சொல்லும் சமயவாதிகள் பலர் அவர்களுக்கெல்லாம் கூறும் அறிவுரையாக இது அமைகிறது. எந்தச் சமயம் சிறந்தது என்று பொருள் இல்லாமல் போட்டி போடும் அருளில்லாரை மூடர்கள் கழுதைகள் என்றெல்லாம் திருமூலர் கடுமையாக பேசுவதைக் காணலாம். (திருமந்திரம் 52, 58, 329, 538, 558)

முடிவுரை

திருமந்திரம் முதலில் மக்களுக்கு உரிய வாழ்வியல் அறங்களைப் பேசுகின்றது. இறைநிலையை விளக்கி இறைவனை

அடைவதற்கு உரிய யோகநெறியினைக் கூறுகின்றது. முடிவாக ஞானத்தை உணர்த்துகின்றார். வாழ்வியலில் பல நிலைகளிலும் உள்ளவர்கள் பின்பற்றும் வாழ்வியல் நெறிகளைத் திருமந்திரம் போதிக் கின்றது. நீதிநூலாகவும், தத்துவநூலாகவும், பக்திநூலாகவும், வாழ்வியல் நூலாகவும் பகுப்பாய்வு செய்யும் வகையில் திருமந்திரம் அமைகின்றது.

அடிக்குறிப்பு

- 01) திருமந்திரம், 2000, நியூ புக் கவுஸ் பதிப்பகம், சென்னை. பா.- 8
- 02) திருமந்திரம் பா.- 490
- 03) திருமந்திரம் பா.- 488
- 04) திருக்குறள் கொல்லாமை , 1989, பாரி நிலையம், சென்னை, நூ - 321
- 05) திருக்குறள் புலால் மறுத்தல் நூ - 251
- 06) திருமந்திரம் நூ - 320
- 07) திருக்குறள் நிலையாமை - 331
- 08) திருக்குறள் நிலையாமை - 333
- 09) திருமந்திரம் பா. - 345
- 10) திருமந்திரம் பா. - 351
- 11) திருமந்திரம் பா. - 532
- 12) திருமந்திரம் பா. - 535
- 13) திருமந்திரம் பா. - 393
- 14) திருக்குறள் அன்புடமை கு. 71
- 15) <https://search.yahoo.com>

திருமந்திரமும் ஆகமங்களும்

பாலகைலாசநாதசர்மா

திருமூலநாயனார் அருளிய பத்தாம் திருமுறையாகிய திருமந்திரம் என்பது ஆகமங்களின் சாரமாகத் திகழுகின்ற நூலாகும். ஆகமங்களின் உண்மைப்பொருளை தம் வாயிலாக வெளியிட வேண்டி இறைவன் என்னுடலை மறைத்தான் போலும் என நினைத்து ஆண்டுக்கு ஒரு பாடலாக மூவாயிரம் பாடல்களை அருளினார் என்பது திருமூலநாயனார் பற்றியும் திருமந்திரம் பற்றியதுமான வரலாறாகும்.

தமிழாகமம்

பக்தி இலக்கியவகை நூல்களை இருவகையாகப் பகுப்பார்கள். பன்னிருதிருமுறைத்தோத்திர நூல்களாகவும், சிவஞானபோதம் முதல் பதினான்கு நூல்களைச் சாஸ்திர நூல்களாகவும் கொள்வது சமயமரபாகும். ஆனால் திருமந்திரத்தில் ஏறத்தாழ இருபத்தி மூன்று திருக்குறள் அதிகாரத் தலைப்புகள் உள்ளன. பதி, பசு, பாசம் என்ற நிலையில் தத்துவ நூல்களாகவும், உயிர்கள்

இறைவனை அடைவதற்குரிய ஆன்ம நூலாகவும், எண்வகைச் சித்திகளைத் தரும் ஆற்றலுடைய நூலாகவும் குறிப்பிடுவதுண்டு. ஆகமங்கள் பற்றிக் கூறுவதால் ஆகமங்களின் சார்பு நூல் எனவும் தமிழாகமம் எனவும் திருமந்திரம் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.¹

இராமநாதபிள்ளை.ப (1957), திருமந்திரம்

திருமந்திரம் பற்றிய நூல் பதிப்புமுறையில் சிலபதிப்புகளிலே 3046 திருமந்திரப் பாடல்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இவ்வாய்வுக் கட்டுரை சம்மந்தப்பட்டவிடயத்தில் 17 சுவடிகளைப் பார்த்து, தெளிவாக ஆய்வுசெய்து 2998 திருமந்திரப் பாடல்களைக் கொண்டு சு.ப.அண்ணாமலை அவர்கள் இந்தியப் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தால் (திருவான்மியூர் -சென்னை) வெளியிடப்பட்டபதிப்பே இவ்வாய்வுக் கட்டுரைக்கு அடிப்படையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மூலாகமங்களில் குறிப்பாக காமிக, காரண ஆகமங்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.²

திருமூலர் எழுதிய திருமந்திரம் என்னும் நூல் மூவாயிரம் பாடல்களைக் கொண்டது. சைவத் திருமுறைமுறைகள் பன்னிரண்டினுள் இது பத்தாம் திருமுறையாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. யோகிகள் பல்லாண்டுகாலம் உயிர் வாழ்ந்திருப்பர் என்பது இந் நூற் கொள்கையாகும். திருமூலர் ஒருயோகி. ஆகவே அவர் தான் கற்றவிததையை உலகிற்குக் கூறுகின்றார். உடல் வேறு, உயிர்வேறு. இவையிரண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து இருந்தால் தான் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருட்களையும் அடையமுடியும் என்ற அந்த உபாயத்தைத் திருமூலர் நமக்கு கூறுகின்றனர்.

திருமந்திரம் ஒன்பது பகுதிகளாக உள்ளது. ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒரு தந்திரம் எனப் பெயர் பெறும். ஒவ்வொரு தந்திரத்திலும் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை இங்கு சுருக்கமாக

அறியமுடியும். திருமூலர் காலத்துத் தமிழகத்தில் சைவசமயம் இருந்த நிலைமையை உணர இச்செய்திகள் பெருந்துணை புரியவல்லவை.

ஆகம ஞானமும் திருமந்திரதந்திரங்களின் அமைப்பும் முதல் தந்திரம்

யாக்கைநிலையாமை, செல்வநிலையாமை, இளமை நிலையாமை, கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, காமஅடக்கம், அந்தணர் ஒழுக்கம், அரசன் கடமை, அறஞ் செய்தலின் சிறப்பு, அன்பைவளர்த்தல், பிறர்க்கு உதவிசெய்தல், கற்றோரிடமிருந்தும், நூல்களில் இருந்தும் அறிவை வளர்த்தல், மனத்தை விருப்புவெறுப்புக்களிற் செல்லவிடாமை போன்ற அறிவுரைகள் தரப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் தந்திரம்

அகத் தியர் தென்னாடுபோந்தமை, சிவனுடைய எட்டுவீரச்செயல்கள், லிங்கத்தின் தோற்றம், தக்கயாகம், பிரளயம், பற்றிய புராணக் கதைகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் சிவனுடைய ஐந்தொழில்களும், சக்தி, சிவன் விளையாட்டால் உண்டான ஜீவர்கள், விஞ்ஞானகலர், சகலர், பிரளயாகலர் என்னும் மூவகையினர் என்பதும் அவருள் மதிக்கத்தக்கவர் யாவர் என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. கோவில்களை அழிப்பது தீது சிவநிந்தைதீது, அடியார் நிந்தைதீது, பொறாமையுடைமை, பெரியாரைத் துணைக் கோடல் என்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளன.³

மூன்றாம் தந்திரம்

இப்பகுதி முழுவதும் யோகத்தைப் பற்றியது. ஆனால் பதஞ்சலி கூறும் யோக முறையன்று. இமயம் முதலிய எண்வகை யோகமுறைகளும் அவற்றால் அடையும் பயன்களும் பிறவும் கூறப்பட்டுள்ளன.⁴

நான்காம் தந்திரம்

மந்திர சாத்திரம் அல்லது உபாசனாமார்க்கத்தைப் பற்றியது. அஐபா மந்திரம், சபாலி மந்திரம், கூறப்பட்டுள்ளன. திரு அம்பலச் சக்கரம், திரிபுரச் சக்கரம், ஏரெளிச் சக்கரம், பைரவச் சக்கரம், சாம்பவி மண்டலச் சக்கரம், புவனாபதிச்சக்கரம், நவாஷர் சக்கரம் என்பவை பற்றிய விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தாம் தந்திரம்

சைவத்தின் வகைகளும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் இவைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. புறச் சமயங்கள் கண்டிக்கப் படுகின்றன. உட்க சமயங்கள் ஏற்கப் படுகின்றன.⁵

ஆறாம் தந்திரம்

உயிர் நாடியாக உள்ளவை சிவ குரு தரிசனம். அவனது திருவடிப் பேறு, ஞானத்தின் பொருள் தெரிபவன், தெரியப்பட்டபொருள், துறவு, தவம், அருளில் இருந்து தோன்றும் ஞானம், தக்கவர் இலக்கணம், தகாதவர் இலக்கணம், திருநீற்றின் பெருமை என்பவையாகும்.⁶

ஏழாம் தந்திரம்

ஆறு ஆதாரங்கள், ஆறு லிங்கங்கள், சமயசிறப்புபோதனை, ஐம்புலன்களை அடக்கும் முறை, குருவின் வருணனை, கூடாஒழுக்கம் முதலியன பேசப்பட்டுள்ளன.

சித்தாந்தத்தின் விளக்கம், காரியகாரஉபாதிகள், புறங்கூறாமை, சிவநிந்தை ஒழிப்பு, உண்மைபேசல், ஆசையை ஒழித்தல் முதலியவை கூறப்பட்டுள்ளன.⁷

ஒன்பதாம் தந்திரம்

குரு, குருமடம், குரு தரிசனம், வைணவசமாதி, ஸ்தூல சூக்தம், அதிசூக்தம்பஞ்சாட்சரங்கள் பேசப்பட்டுள்ளன.

இறைவனது நடன வகைகள் முதலியனவும் ஞானம் மலர்தல், ஞானத்தின் சிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளன.⁸

திருமந்திரம் மேற்கூறப்பட்ட பொருள் அமைப்பில் ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டில் காரணாகமம் தொடக்கம் மகுடாகமம் வரையான ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரம் திருமந்திரத்தில் உள்ளது. வேதவிளக்கமும் ஆகம (சிவாகம) விளக்கமும் ஒருங்கே இணைந்து ஆக்கப்பட்ட தமிழாகம நூல் திருமந்திரமாகும். ஆகமங்கள் ஒன்பதுதான் என்றும் பின் அவ்வொன்பது ஆகமங்களையும் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களாகப் பிரித்து தனித்தனி பெயர்கள் கொடுத்து, ஒவ்வொரு ஆகமத்தையும் கருமகாண்டம். ஞானகாண்டம், உபாசனாகாண்டம் எனனும் மூன்றுபிரிவுகளாகச் செய்தார்கள் என்றும், அவைகளே இப்போது சைவ உலகில் வழங்கிவருகின்றன என்றும் ஆதலின் மூலாகமங்கள் ஒன்பதே ஆகும் என்பது திருமுலரின் வலுவான கருத்தாகும்.

“ஆகமம் ஒன்பான் அதிலானநாலேழும்
மோகமில் நாலேழும் ழப்தேமுற்றுடன்
வேகமில் வேதாந்தசித்தாந்தமெய்ம்மையொன்றும்
ஆகமமுடிந்த அருள் சுத்தசைவமே”⁹

என தனது திருமந்திர பாசுரத்தில் திருமுலநாயனார் விளக்கியுள்ளார். ஒன்பது ஆகமங்களையும் ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பாடி “தமிழ் மூவாயிரம்” என்று பெயர் பெற்றதும் திருமந்திரமாகும். திருமுலர் ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரங்களை ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பாடினார் என்றே அறியமுடிகிறது.

“நந்தி இணையடி நான்தலைமேற்கொண்டு
புத்தியினுள்ளே புகப் பெய்து போற்றிசெய்து
அந்திமதிவுனை அலன் அடி நாடொறும்
சிந்தை செய்து ஆகமஞ் செப்பலுற்றானே”¹⁰
என்ற தற்குறிப்புப் பாயிரச் செய்யுளாலும்

“வந்த மடம் எழு மண்ணும்சன் மார்க்கத்தின்
முந்தி உதிக்கின்ற மூலன் மடவரை
தந்திரம் ஒன்பது சார்வுமுவாயிரம்
சுந்தரன் ஆகமச் சொன் மொழிந்தானே”¹¹

என்ற சிறப்பாயிரம் செய்யுளாலும் அறிய முடிகின்றது.

ஆகமப்பொருளையடிப்படையாகக் கொண்ட தந்திரங்களின் அமைப்பு

அடுத்து 2 ஆம் தந்திரத்தில் இடம்பெறும் தலையங்கங்களை ஆராய் வோமானால் அவை சற்று வித்தியாசமாக அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். இதற்குக் காரணம் திருமந்திரத்தில் காணப்படும் ஒவ்வொரு தந்திரமும் ஒவ்வொரு ஆகமத்தின் சாரத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. முதல் தந்திரம் காரணாகமத்தின் சாரத்தையும், இரண்டாம் தந்திரம் காமிகாமத்தின் சாரத்தையும், மூன்றாம் தந்திரம் வீராகமத்தின் சாரத்தையும், நாலாந் தந்திரம் சிந்தியாகமத்தின் சாரத்தையும், ஐந்தாந் தந்திரம் வாதுளாகமத்தின் சாரத்தையும், ஆறாந் தந்திரம் விமலாகமத்தின் சாரத்தையும், ஏழாந் தந்திரம் காலோத்தராகமத்தின் சாரத்தையும், எட்டாம் தந்திரம் சுப்பிரபேத ஆகமத்தின் சாரத்தையும், ஒன்பதாம் தந்திரம் மகுடாகமத்தின் சாரத்தையும் அறிவிக்கின்றன.

இதனையே பாயிரச் செய்யுள் 101 பின்வருமாறு கூறுகின்றது:
வந்த மடம் ஏழுமண்ணும் சன்மார்க்கத்தின்
முந்தி உதிக்கின்ற மூலன் மடவரை
தந்திரம் ஒன்பது சார்வு முவாயிரம்
சுந்தர ஆகமச் சொல் மொழிந்தானே!¹²

அந்த ஒன்பது தந்திரங்கள் எவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன என்று பார்க்கில் அதையும் திருமூலர் 63 ஆவது செய்யுளில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

பெற்ற நல் ஆகமம் காரணம், காமிகம்
 உற்றநல் வீரம் உயர் சித்தம் வாதுளம்
 மற்ற அவ்வியாமளம் ஆகும் காலோத்தரத்து
 உற்றநல் சுப்பிரம் சொல்லு மகுடமே¹³

ஆகவே முன்கூறியவாறு 1 ஆம் தந்திரம் காரணாகமத்தின் சாரத்தையும் 2 ஆம் தந்திரம் காமிகாமத்தின் சாரத்தையும் வெளிக்கொணர்கின்றன. அதாவது காரண ஆகம சாரமாக 1 ஆம் தந்திரத்தின் நல்லொழுக்கம் பற்றியும் காமிக ஆகமத்தின் சாரமாக 2 ஆம் தந்திரத்தில் அறவாழ்க்கை பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மற்றைய தந்திரங்கள் முறையே யோகப் பழக்கம் (வீராகமம்), மந்திரநுட்பம் (சிந்தாகமம்), சைவசமய ஒழுக்கம் (வாதுளாகமம்), சிவகுருநெறி நின்றல் (வியாமளாகமம்), அகப்புற உணர்வு (காலோத்தராகமம்), அருள் நுகர்வு (சுப்பிரபேத ஆகமம்), பேராப் பெருவாழ்வு (மகுடாகமம்) ஆகியவற்றைப் பற்றக் குறிப்பிடுகின்றன.¹⁴

பதிப்பு முயற்சிகள்

தற்காலங்களிலே தேவநாகரி எழுத்திலும், கிரந்த எழுத்துக்களிலும் காணப்படும், மூல ஆகமங்களின் பதிப்பு முயற்சிகளிலே வரும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகளில் சில இடங்களிலே தமிழாகமமான திருமந்திரப் பாடல்கள் காணப்படுவதையும் அவதானிக்கலாம். குறிப்பாக காரண காமிக ஆகமங்களினதும், பௌஷ்கரம் முதலிய உபாகமங்களின் பதிப்பு முகவுரைகளிலே இவற்றைக் காண முடிகிறது. திருமூலர் தம்முடைய தவப்பணியாய் விளங்கும் இந்நூலை “திருமந்திர மாலிகை” எனப் பெயரிட்டு விடுத்தற் போதிலும் “மாலிகா” என்ற சமஸ்கிருத சொல் “சிறுமாலை” எனப்பொருட்படும்.¹⁵ எனவே ஸ்ரீமந்திர மாலிகா எனப்படும் ஞானநூல் முதலில் சமஸ்கிருத மொழியிலேயே ஆக்கப்பட்டதெனக் கொள்வதற்கு ஆய்வு நோக்கில் இடமுள்ளது.

உபமஞ்சு பக்த விலாசத்தில் பகரும் வாய்மையை நோக்கின் இத்திருமந்திரத்தின் முதல் நூல் சமஸ்கிருதத்தில் உள்ளது என்பது முடிவாகின்றது. எனவே ஆகமங்களே திருமந்திரங்களின் முதன் நூலாகும். திருமுல் நாயனார் இறைவனை நோக்கித் தவம் இருந்து இறையருள் பெற்று மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மூவாயிரம் பாடல்கள் கொண்ட திருமந்திரத்தை ஆக்கியுள்ளார் என்பதே தெளிவாகின்றது.

ஆகமச் சிறப்பு

திருமந்திரத்திலே வரும் “ஆகமச்சிறப்பு” எனும் பகுதியிலே பத்துப்பாடல்கள் பின்வரும் விடயங்களை முன்வைக்கின்றன. ஆகமங்களை அருளியவன், ஆகமவழி, ஆகமஞானம், ஆகமம் கேட்டவர், பதி, ஞானம், தமிழ்-சமஸ்கிருதம் இரண்டிலும் ஆகமம், ஆகமம் கூறும் செய்தி திரிமூர்த்தி, ஆகமம் செய்தோன் போன்ற விடயங்கள் வரிசையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுடன் பொதுவாக உபதேசம், அட்டவீரம், லிங்கபுராணம், பஞ்சகிருத்தியம், சிவநிந்தை, அஷ்டாங்கயோகம், அஷ்டசித்தி, திருவம்பலச்சக்கரம், நவகுண்டம், வயிரமந்திரம், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், சக்தி நிபாதம், குருதரிசனம், திருநீறு, ஆராதனம், சிவபூஜை, பக்தி, பஞ்சாட்சரம், சிவதர்ஷனம், தோத்திரம் முதலிய விடயங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.¹⁶

முடிவுரை

ஒவ்வொரு மனிதனும் வாழ்க்கையிலே செய்யக்கூடிய தர்மங்களையும், அறங்களையும், எடுத்துக்கூறும் திருமுலர் சிறப்பாக “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” எனும் உயர் நோக்கோடு ஆகமங்களின் கருத்தை உள்வாங்கி, ஆகமங்களின் கருத்தை உள்வாங்கி, ஆகமங்களின் சார்பு நூலாகவும் தமிழாகமாகவும் திருமந்திரம் என்ற சிறப்பிற்குரிய நூலாகவும் திருமந்திரத்தைத் தந்திருப்பது சமய, தத்துவப்

பண்பாட்டு நிலைகளில் முக்கியமாக இடம்பெறுகின்றது. திருமுலரின் திருமந்திரப் பாடல்களிலே வரும் தத்துவம், சித்தாந்தம் சார்ந்த சிந்தனைகளிலே ஆகமங்கள் பற்றிய இவ்வாய்வினிலே காணமுடிகின்றது. ஆகமங்களே சமயத்திற்குரிய சிறப்பு நூலாகக் காணப்பட்டதைப் போன்று, திருமுலரின் திருமந்திரமே வழி நூலாகவும், சார்பு நூலாகவும், தமிழாகமமாகவும் விளங்குகின்றது என்பதை தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்பு

1. இராமநாதபிள்ளை.ப (1957), திருமந்திரம் மூவாயிரம் முதற்பகுதி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த பரிபாலனசபை, சென்னை 600004, பக் - 5-6
2. மேற்படி நூல் பக் - 7-10
3. சுப்பிரமணியன்.ச.வே(2013) பன்னிரு திருமுறை, மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை 600008, பக் - 771-772
4. மேற்படி நூல் பக் - 773
5. மேற்படி நூல் பக் - 774
6. மேற்படி நூல் பக் - 775
7. மேற்படி நூல் பக் - 776
8. மேற்படி நூல் பக் - 777
9. இராமநாதபிள்ளை.ப(1957), திருமந்திரம் மூவாயிரம், முதற் பகுதி, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த பரிபாலன சபை, சென்னை 600004, பக் - 59
10. மேற்படி நூல் பக் - 64
11. மேற்படி நூல் பக் - 67
12. மேற்படி நூல் பக் - 69
13. மேற்படி நூல் பக் - 56
14. விக்கினேஸ்வரன்.க.வி(2013) இந்துசமய சிந்தனைகள், அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம், கொழும்பு-2, பக் -3
15. மேற்படி நூல் பக் - 4
16. மேற்படி நூல் பக் - 5

திருமந்திரத்திலும் தம்மபதத்திலும்
கூறுகின்ற பஞ்ச பாவாங்கள்
மற்றும் பஞ்ச சீலம்

தம்மக ஜயசங்க

ஆய்வின் நோக்கம்

பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள தம்மபதத்தில் தெளிவுபடுத்துகின்ற பஞ்ச பாவங்களையும் பௌத்தர்களின் பஞ்ச சீலத்தையும் தமிழ் திருமந்திரத்தின் பஞ்ச மா பாதகங்களோடு ஒப்பாய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தம்மபதம்

“அறவழி” என்ற கருத்துள்ள தம்மபதம் பௌத்த திரிபிடகங்களில் ஒன்றான சூத்திர பிடகத்தைச் சேர்ந்த குத்தக நிகாய (kuddhaka nikāya) என்ற நூல் தொகுப்பின் ஒரு நூலாகும். தேரவாத பிரிவின் தம்மபதம் பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது

423 காதைகளாகவும் 26 வர்க்கம் எனும் அத்தியாயங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பௌத்தர்களால் இது பெரிதும் போற்றப்படுவதோடு திருக்குறள், பகவத்கீதை, பைபிள் போன்ற நூல்களுக்கு இணையானதாய் உலக இலக்கியத்திலேயே அவற்றைப் போலச் சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுகிறது.

புத்த பெருமான் அவ்வப்போது அருளிய உபதேச வாக்கியங்களான இது பௌத்த சமயத்தவர்களின் பாராயண நூலாகவும் பிரமாண நூலாகவும் அமைகிறது.

இவை புத்தர் காலத்தில் ஜனரஞ்சகமான அறக்கருத்துகள் கொண்ட பழமொழிகள் மக்களால் பயபக்தியோடு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. மக்கள் ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு நன்றாக வாழ்வதற்கு இதில் வழிகாட்டப்படுகிறது. சமஸ்கிருத மொழியின் “தர்மம்” என்ற சொல்லின் பாளி வடிவம் “தம்மம்” ஆகும். பாளி மொழியில் “தம்மம்” (Dhamma) என்ற சொல்லுக்கு பலபொருள் உண்டு.

சமயம்

நீதி

இயல்பு

விநயம்

கோட்பாடு

இயற்கை

“பதம்” என்ற சொல்லுக்கும் பல பொருள் உண்டு.

வழி

மார்க்கம்

உபாயம்

அடித்தளம்

“தம்ம பதம்” என்பது

அறவழி, அறநெறி, அறக்கொள்கை, அறக்கோட்பாடு என்ற பல கருத்துகள் உள்ளன. இதன் காலம் நிச்சயமாக நிர்ணயிக்க முடியாது. பௌத்த சமயத்தின் அறக்கருத்துகளின் சுருக்கமாக இருக்கும் இது முதலாம் பௌத்த சங்க மாநாட்டிலே அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

தம்ம பதத்தில் வக்க அல்லது வர்க்க என்ற கூறப்படும் 26 இயல்கள் உள்ளன.

1. யமக வக்கோ (yamaka vaggô) (ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய இரண்டு பாக்களைக் கொண்ட இயல்)
2. அப்பமாத வக்கோ (appamâda vaggô) (மடியின்மை அல்லது விழிப்புடைமை பற்றிய இயல்)
3. சித்த வக்கோ (citta vaggô) (சித்தம் அல்லது மனம் தழுவிய இயல்)
4. புப்ப வக்கோ (puppha vaggô) (மலர்களை உவமையாகக் கொண்ட இயல்)
5. பால வக்கோ (bâla vaggô) (மூடர்களின் இயல்புப் பற்றிய இயல்)
6. பண்டித வக்கோ (pandita vaggô) (அறிவாளிகளின் தன்மை கூறும் இயல்)
7. அறஹந்த வக்கோ (arahanta vaggô) (அறஹத் நிலையை அடைந்தவர்களின் சிறப்பினைக் கூறும் இயல்)
8. ஸஹஸ்ஸ வக்கோ (sahassa vaggô) (ஆயிரம் என்றும் சொல்லோடு தொடர்புடைய இயல்)
9. பாப வக்கோ (papa vaggô) (பாவத்தின் இயல்பினைக் கூறும் இயல்)
10. தண்ட வக்கோ (danda vaggô) (தண்டனையின் வகைப் பற்றிய இயல்)

11. ஜரா வக்கோ (jârâ vaggô) (மூப்பின் இயல்பினை எடுத்தியம்பும் இயல்)
12. அத்த வக்கோ (atta vaggô) (“தான்” எனப்படுவோனின் தன்மைப் பற்றி நுலலும் இயல்)
13. லோக வக்கோ (lôka vaggô) (உலகம் என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ள இயல்)
14. புத்த வக்கோ (bhuddha vaggô) (புத்தர்களின் சிறப்பினை எடுத்தியம்பும் இயல்)
15. ஸுக வக்கோ (sukha vaggô) (“சுக” என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ள இயல்)
16. பிய வக்கோ (piya vaggô) (“பிய” என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ள இயல்)
17. கோத வக்கோ (kôdha vaggô) (“கோதம்” என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ள இயல்)
18. மல வக்கோ (mala vaggô) (“மலம்” என்னும் சொல் எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ள இயல்)
19. தம்மட்ட வக்கோ (dhammattha vaggô) (“தம்மட்ட” என்னும் சொல்லினால் தொடங்கும் இயல்)
20. மக்க வக்கோ (magga vaggô) (“மார்க்கம்” என்னும் சொல்லினால் தொடங்கும் இயல்)
21. பகிண்ணக வக்கோ (pakinnaka vaggô) (பல விடயங்களின் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள இயல்)
22. நிரய வக்கோ (niraya vaggô) (நரகம் என்னும் சொல்லோடு தொடர்பு கொண்ட இயல்)
23. நாக வக்கோ (nâga vaggô) (நாகம் என்னும் சொல்லோடு தொடர்புடைய இயல்)
24. தண்ஹா வக்கோ (tanhâ vaggô) (தண்ஹா பற்றிக் கூறும் இயல்)
25. பிக்கு வக்கோ (bhikkhu vaggô) (பிக்குகளின் இயல்பினைக் கூறும் இயல்)

26. பிராஹ்மண வக்கோ (brâhmana vaggô) (பிராமணர்களின் சிறப்பியல்புகளை கூறும் இயல்)

தம்ம பதத்தில் பஞ்ச பாவங்கள்

தம்ம பதத்தின் 18 ஆவது மல வக்கத்தில் பஞ்ச பாவங்கள் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

*yô pânamatipâtçti- musâvâdan ca bhâsati
lôkç adinnaC âdiyati- paradâraC ca gacchati*¹ (246)

*surâmçraya pânaC ca- yô narô anuyunjati
idhçvamçsô lôkasmiC- mûlaC khanati attanô*² (247)

மேல் வந்த பாளி காதைகளின் கருத்துக்கள்:

இவ்வுளகில் யார் உயிரைக் கொல்லுகிறார்களோ, பொய் பேசுகிறார்களோ களவெடுக்கிறார்களோ, பிறர் மனை நாடுகிறார்களோ, மது அருந்துகிறார்களோ, அவர்கள் தங்கள் வேரையே அகழ்ந்து எடுப்பவர் போலாகிறார்கள்.

தம்ம பதத்தின் 248 ஆவது காதையில்

*çvaC bhô purisâ jânâhi- pâpadhammâ asaññatâ
mâ taC lôbhô adhammô ca- ciraC dukkhâya
randhayuC.*³ (248)

மானிடனே இதை அறிவாயாக பாவங்களைக் கை விடுதல் கஷ்டம், லோபமும், துவேஷமும் உன்னை நீங்காத துக்க நிலைக்கு இழுத்துச் செல்லாதிருப்பதாக.

திருமந்திரம்

தமிழ் சைவ சமயத்தவர்களின் முதல் நூல் திருமந்திரமாகும். அது திரு மூலரால் எழுதப்பட்ட நூலாகும். பன்னிரு திருமுறைகளில் பத்தாவது திருமந்திரமாகும். இது ஒன்பது தந்திரங்கள் கொண்ட நூலாகும். இவைகளில் மூவாயிரம் பாடல்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு பாடலிலும் நான்கு வரிகள் உண்டு.

திருமந்திரத்தில் தமிழ் மக்களின் கலாசாரம், அறம், மொழி என்பனவை கூறப்படுகின்றன. அறம் சார்ந்த சிந்தனைகள் மனித வாழ்க்கையின் மேம்பாட்டிற்கு இன்றியமையாதனவாக உள்ளன என்பதனை திருமந்திர கருத்துக்கள் ஊடாக அறிந்து கொள்ள இயலும்.

திருமந்திரத்தின் முதலாவது தந்திரத்தில் பஞ்ச மாபாதகங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

**கொலையே களவுகள் காமம் பொய் கூறல்
முலைவான பாதகமாம் அவை நீக்கித்
தலையாம் சிவனடி சார்ந்த இன்பம் சார்ந்தோருக்கு
இலையாம் இவைஞானானந்தத்து இருத்தலே⁴ (200)**

உயிர் கொலை, திருட்டு, பெண் இச்சை, பொய் பேசுதல், கள்ளு குடித்தல் ஆகிய ஐந்தும் மிகப் பெரும் பாவங்கள் தீயசெயல்கள் ஆகும். இந்தத் தீச்செயற்களை விட்டொழித்து தலைவனாம் சிவபெருமான் திருவடித்துணை நாடி இன்புற்று இருப்பவர்களுக்கு வேறு வகைத் துன்பங்கள் இல்லை. சித்த சமாதியில் இவர்கள் ஞானாந்தம் அடைந்திருப்பார்.

இந்த ஐந்து வகையான பாவங்களைப் பற்றி தம்ம பதமும் கூறுகின்றது. இந்த பஞ்ச பாவங்களை விட்டு வாழ்வது நன்மைக் கிடைக்கும் காரணங்களாக அமையும்.

இந்த ஐந்து செயல்களை கைவிட்டு சீல அனுஷ்டானம் செய்வதே “பஞ்ச சீலம்” என்று கூறப்படும். இவை பௌத்த மக்களின் அடிப்படை கொள்கைகளாகவும் திகழ்கின்றன.

பஞ்ச சீலங்கள்

1. *pâGâtipâtâ vçramaGi sikkhâpadaC samâdiyâmi*
2. *adinnadânâ vçramaGi sikkhapadaC samâdiyâmi*
3. *kâmçesu micchacârâ vçramaGi sikkhâpadaC samâdiyâmi*
4. *musâvâdâ vçramaGi sikkhâpadaC samâdiyâmi*
5. *surâmçrayamajja pamâdammhânâ vçramaGi sikkhâpadaC samâdiyâmi*

1. உயிர் கொலை செய்தல்
2. களவு எடுத்தல்
3. காழழாகிய பிறன் மனை இச்சித்தல்
4. கள்ளு முதல் போதைப் பொருள்கள் உட்கொள்ளல்
5. பொய் பேசுதல்

என்ற அறத்திற்கு மாறான கர்மங்களிலிருந்து விலகி இருக்கும் நோன்பு பஞ்ச சீலமாகும்.

தீவினை தவிர்த்தல், நல்வினை ஆக்குதல், சுத்தி செய்தல் ஆகிய மூன்று சாதனைகளையும் தம்மபதமும் திருமந்திரமும் ஒரேமுகமாக வளியுறுத்துவதைக் காணலாம். மனித சமூகத்தின் மேம்பாட்டுக்கு அறக்கருத்துக்கள் இன்றியமையாதவையாகவும் இன, மொழி, மத, பண்பாட்டு, மரபுகளைக் கடந்தவையாகவும் விளங்குகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

- 1 அமரஹேவா மத்தும, (1994) தம்மபதம், மத்திய கலாசார நிதியம், கொழும்பு, பக்கம் 151
- 2 மேலது
- 3 அமரஹேவா மத்தும, (1994) தம்மபதம், மத்திய கலாசார நிதியம், கொழும்பு, பக்கம் 152
- 4 மாணிக்கவாசகன், ஞா. (உரை) (2014) திரு மூலர் திருமந்திரம், உமாபதிப்பகம், சென்னை பக்கம் 89

மொழியியல் நோக்கில் திருமந்திரம்

கலாந்த சுபத்ன் ரமேஸ்

சமயம் என்பது இறைவனோடு தொடர்புடையது. இறை வழிபடுவதற்காக ஏற்பட்ட சமயமும், வாழ்வியல் பொறிமுறையும் இணைந்து செய்யத்தக்கன எனவே, செய்யத் தகாதன எனவே என்பதை வரையறுக்கின்றன. அருவமாக வணங்கப்பட்ட இறைவனை உருவமாக வழிபடத் தொடங்கியபின் இறையுருவங்கள் கிளைத்தன. சமயங்களும் கிளைத்தன. அருவ வழிபாட்டிலிருந்து உருவ வழிபாடு என்பது ஏற்பட்டது. ஆகமங்கள், கோயில்கள் உருவ அமைப்பிலிருந்து வழிபாட்டு நெறிகள் வரை நெறிமுறைகளை வழங்கின.

சமயங்கள் மனிதகுலத்தை நெறிப்படுத்துவன. இம்மை - மறுமை சொர்க்கம் - நரகம் வீடு - பேறு ஆகியவற்றில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவன. மறுபிறப்பு என்பது முற்பிறப்பில் செய்த வினைப்பயன் என்பதை வலியுறுத்துவன. எனவே அறிந்தும், அறியாமலும், தெரிந்தும், தெரியாமலும் செய்த தவறுகளுக்குப்

பாவமன்னிப்பும், பிராயச்சித்தமும் கோருவது மாந்தர் இயல்பு. இதனை எல்லாச் சமயங்களும் வலியுறுத்துகின்றன.

இறைவனை எந்த மார்க்கத்திலே சென்று வழிபட்டால் அவனை அடையலாம் என்று பக்தர்களுக்குள்ளே சந்தேகம் உண்டாவதுண்டு. பூசனை முறைகளும், மூர்த்தி பேதங்களும், இவற்றை நாடும் வழிகளும் பற்றி பலவாறாக நம் முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பலவிதமான வழிபாட்டு முறைகளிலே எதைக் கொண்டு இறைவனைப் பணிந்து கடைத்தேறலாம் என மயங்கும் மக்களுக்குத் திருமூலர் ஆணித்தரமாக அறிவுறுத்துகின்றார்.

திருமந்திரமாலை எனவும், தமிழ் மூவாயிரம் எனவும் அழைக்கப்படும் பத்தாம் திருமுறையாகிய திருமந்திரம் ஒரு சிவயோகப் பெருநூலாகும். தெய்வத்தமிழ் என்று போற்றப்படுகின்ற பன்னிரு திருமுறைகளிலே பத்தாம் திருமுறையாகத் தமிழ் மந்திரமாகிய திருமந்திரம் திகழ்கின்றது. "தோத்திரத்திற்குத் திருவாசகம் சாத்திரத்திற்குத் திருமந்திரம்" என்பது சான்றோர் வாக்கு.

வகைப்பாட்டுச் சிறப்பு

பத்தாம் திருமுறையான திருமந்திரம் மிகச் சிறந்த வாழ்வியல் நூலாகும். திருமூலர் இந்நூலை ஒன்பது ஆகமமாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு ஆகமத்திற்கும் தந்திரம் எனப் பெயரிட்டு, ஒன்பது தந்திரங்களையும் மூவாயிரம் பாடல்களாகப் பாடி இவ்வுலகிற்கு அளித்துள்ளார். அதுமட்டுமல்லாமல் இந்நூலைத் தமிழ் மூவாயிரம் எனவும் அழைப்பர். அதாவது திருமந்திரப்பாடல்கள் மூவாயிரம் என்பதே திருமூலரின் வாக்கும் ஆகும்.

திருமூலரின் தந்திரப்பாடல்கள் தெளிவும், இனிமையும், தூய்மையும் பொருந்திய நடையில் அமைந்திருப்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உலகியல் வாழ்வாகிய சமுதாய வாழ்வில்

பெற்ற தம் அனுபவங்களை எளிய நடையில் சிறுசொற்கள், சிறுவாக்கியங்கள், இலக்கணக்கூறுகள், மொழிக்கூறுகள் மூலமாக அவர்கள் வெளிப்படுத்துகின்றார். இத் தந்திரப் பாடல்களில் உள்ள மொழிக்கூறுகளையும், மொழிப்பயன்பாடுகளையும் நுணுகி ஆராயுமிடத்து அவற்றின் அமைப்பு புலனாகின்றது.

திருமூலர் பாடுபொருளுக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளாரோ அதேயளவு வடிவத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். இவ்வகைப் பாடல்களின் மொழி அமைப்பில் சொல், தொடர், வாக்கியம், உருவகம் போன்றவை அடங்கியுள்ளன. எனவே மொழி அமைப்பில் இடம்பெற்றுள்ள வாக்கியங்கள், தொடர்கள், சொற்கள் போன்றவை இடம்பெற்றுள்ள முறைபற்றி விரிவாக இங்கு ஆராயப்பட்டு உள்ளது. மேலும் இப்பாடல்களில் கையாளப்படும் மொழிக்கூறுகளைக் கையாளும் பாணியானது குறிப்பாக இடைச்சொற்கள், உரிச்சொற்கள், இரட்டைச் சொற்கள், மூவிடச் சொற்கள், பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் போன்றவை திருமூலரது நடைச்சிறப்பை மேலும் மெருகூட்டுகிறது.

திருமந்திரத்தில் காணப்படும் மொழியியல் சிறப்புக் கூறுகள்

தொல்காப்பிய இலக்கணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அநேகமான இலக்கணக் கூறுகள் திருமந்திரப் பாடல்களின் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்படும் சிறப்பை அதன் மொழிநடையினூடாக இங்கு எடுத்துக்காட்டுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். அதுமட்டுமல்லாமல், திருமூலர் சமயம் என்பது ஒருவனுடைய வாழ்க்கையில் பக்தி பூர்வமாக இறைவனைப் பூசை செய்வது மட்டுமல்ல தங்கருமம் செய்து வழிபடவேண்டுமென்பதை தனது பாடல்கள் மூலம் எடுத்து விளக்கியுள்ளார். உலகியல் வாழ்வாகிய சமுதாய வாழ்விலும், மெய்ந்நெறி வாழ்வாகிய சமயத்துறையிலும் பெற்ற தம் அனுபவங்களை எளிய நடையில், சிறு சிறு

தொடர்களாக, எச்சக்கூறுகளின் அடிகளாகக் காணப்படுகின்றமை அதன் நடைச்சிறப்புக்கு சிறந்த உதாரணங்களாகும்.

பெயரெச்சங்கள்
செய்த மூவாயிரம் தமிழ்
செய்த முந்நூறு
செய்த முப்பது
செய்த மூன்றும்

பெற்ற இன்பம்
நின்ற மறைப்பொருள்
நின்ற உணர்வு
பற்றத் தலைப்படும்

எடுத்த மொழி
ஆத்த மனை
காத்த மனை
காய்ச்ச பலா
வினையெச்சங்கள்
ஆண்டி
வேண்டி
தோண்டி
தாண்டி
கூத்தாடி

எச்சங்களை அடுக்கியும் திரும்பத் திரும்ப ஒரே சொற்களை அடுத்தடுத்து ஒன்று சேர்த்து மேலும் அழகூட்டும் பண்பு இங்கு சிறப்பாக நோக்கத்தக்கது.

வினை முற்றுக்கள்

அதுமட்டுமல்லாமல் வினை முற்றுக்களை அடுக்கும் மொழி நடைச்சிறப்பையும் இப்பாடல்களில் கூறலாம்.

உணர்ந்தேன் உலகினில் ஒண்பொருளாரைக்
கொணர்ந்தேன் குவலயம் கோயில் என்நெஞ்சம்
புணர்ந்தேன் புனிதனும் பொய் அல்ல மெய்யே
பணிந்தேன் பகலவன் பாட்டும் ஒலியே

துணை வினைகள்

இவை மட்டுமல்லாமல் துணைவினைகள் மிகுந்தவையாக இப்பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பல பாடல்களில் காணப்படும் துணை வினைகள் அப்பாடலின் சிறப்பை எளிமைப்படுத்தி வாசகருக்கு அவற்றை தொடர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு அவாவை, விருப்பத்தை ஏற்படுத்துவதைக் காணலாம்.

கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டு
கொண்டு போய் சுட்டிட்டு
உள்ளே நினைந்து போற்று
சந்நிதியில் சுடுமாறு போல்

வினாச் சொற்கள்

இவ்வாறு முற்றுக்களை அடுக்குவது போன்றே வினாச் சொற்களும் அடுத்தடுத்து கையாளப்பட்டுக் காணப்படும் பாடல்களும் இங்கு காணப்படுகின்றமை இதன் இன்னுமோர் சிறப்பாகும்.

தான் வரைவற்றபின் ஆரை வரைவது?
தானவன் ஆனபின் அரை நினைவது?
காமனை வென்ற கண் ஆரை உகப்பது?
தூமொழி வாசகம் சொல்லும் நீரே

உரிச்சொற்கள்

இவை மட்டுமல்லாமல் உரிச்சொற்கள், இடைச்சொற்கள் போன்றனவும் மிகுதியாக காணப்படுவதை திருமந்திரப்பாடல்களில் காணலாம். பல உரிச்சொற்கள் தக்க இடங்களில் வைத்து கையாளப்பட்டுள்ளமை அவரின் சொல்லாட்சி சிறப்புக்கு உதாரணமாகும்.

ஒண் சுடர்

கண் சுடர்

தண் சுடர்

மிக்க

அறு

உறு

தொழிற் பெயர்ச் சொற்கள்

மேலும் தொழிற்பெயர்ச்சொற்கள், எண்ணுப்பெயர்கள், எதிர்மறைச்சொற்கள் என மிக நீண்ட இலக்கண அம்சங்கள் இங்கு காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பூசித்தல் வாசித்தல் போற்றல் செபித்திடல்
கொய்தல், தூர்த்தல், வாழ்த்தல், பற்றல்
காண்டல், செப்பல், கேட்டல், சிந்தித்தல்

எண்ணுப் பெயர்கள்

“ஒன்று அவன் நானே இரண்டு அவன் இன்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள் நான்கு உணர்ந்தான், ஐந்து
வென்றனன் அறு விரிந்தனன் எழு உம்பர்ச்
சென்றனன் தான் இருந்தான் உணர்ந்து எட்டே”
“அஞ்செழுத்தும் எட்டெழுத்தும்

ஆறெழுத்தும் நாலெழுத்தும்
பஞ்செழுத்தும்”

இவ்வாறு பல பாடல்களில் இப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

எதிர்மறைச் சொற்கள்
கொடையில்லை
கோள் இல்லை
கொண்டாட்டம் இல்லை
நடை இல்லை

இல்லனும் அல்லன் உள்ளன் அல்லன்.....
காக்கை கவரிலென், பழிக்கிலென்
பெய்யிலென்? பழிச்சிலென்?

சுட்டுப் பெயர்கள்

திருமூலர் பாடல்களில் பல சுட்டுப் பெயர்கள் கையாளப்பட்டுள்ளமை இன்னுமொரு முக்கிய சிறப்புஅம்சமாகும். குறிப்பாக அது, இது, உது ஆகிய மூன்று சுட்டு பெயர்களும் இங்கு சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன . சிறப்பாக ‘உற்றறிவு’ என்பதில் வரும் உது என்ற சிறப்பு வடிவம் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத்தமிழுக்குரிய சிறப்பான மொழிக் கூறாகும். இதனை இந்தியத் தமிழில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை என்பது ஆய்வாளர்களின் கணிப்பாகும் ஆனால் இச்சிறப்புக்கூற்றை நாம் திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் காண்பது எம்மை ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது.

“அதோ முக மாமலராயது கேளும்
அதோ முகத்தாலொரு நூறாய் விரிந்து
அதோ முகமாகிய அந்தமில் சத்தி
அதோ முகமாகி அமர்ந்திருந்தாளே”

அப் பகை

எப் பகை

-

எதிர்மறை

அந்நெறி

இந்நெறி

உற்றிவு

அற்றறிவு

அக்கணன்

எக்கணன்

அது இது என்று அவமே....

மூவிடப்பெயர்கள்

மூவிடப்பெயர்களின் சிறப்பைக்கூட திருமூலர் தனது பாடல்களின் மூலம் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார். இலக்கண வகைமைக்குள் ஒன்றாகிய இடம் என்ற பகுப்பு பல்வேறு விதமாக இவர் பாடல்களில் புலப்படுமாற்றை பின்வருபவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

தன்மை இடம்

“தானே புலனைந்தும் தன் வசம் ஆயிடும்
தானே புலனைந்தும் தன் வசம் போயிடும்
தானே புலனைந்தும் தன்னில் மடைமாறும்
தானே தனித்தெம் பிரான் தனைச் சந்தித்தே”

யானும் பொய் என் நெஞ்சம் பொய்

என் அன்பும் பொய்

ஆனால் வினையேன் அழுதால்

உன்னைப் பெறலாமே.

நானென்றும் நாளென்றும்...

படர்க்கை இடம்

“அவளை அறியா அமரரும் இல்லை
 அவளன்றிச் செய்யும் அருந்தவம் இல்லை
 அவளன்றி ஐவரால் ஆவதொன்றில்லை
 அவளன்றி ஊர்புகும் அறு அறியேனே”

முன்னிலை இடம்

“ஒன்று கண்டீர் உலகுக்கு ஒரு தெய்வமும்
 ஒன்று கண்டீர் உலகுக்கு உயிர் ஆவது
 ஒன்று கண்டீர் இனி சமச்சிவாயப் பழந்
 தின்று கண்டேற்கிது தித்தித்தவாறே.”

நில்லன்மின், வவ்வன்மின், உண்மின்,

இவ்வாறு பல பாடல்கள் மூவிடத்தையும் பிரதிபலிக்குமாறு திருமந்திரம் முழுக்கக் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். இப்பாடல்களில் உள்ள மேற்கூறிய தன்மை முன்னிலை படர்க்கை இடங்கள் மூலம் கடவுளை அழைக்கும் விதமானது திருமுலரின் மொழித்திறனை நன்கு விளக்குகின்றது.

வேற்றுமைகள்

மனையாளை	-	ஐ	-	2ம் வேற்றுமை
மனையாள்	-	பெயர்	-	1ம் வேற்றுமை

புடவை கிழிந்தது போயிற்று
 நாட்டில் இயங்குகின்றா
 அன்போடு - ஓடு - 3ம் வேற்றுமை

ஒத்த - 7ம் வேற்றுமை

உடம்பினுக்குள்ளே- உருப்பொருள் -7ம் வேற்றுமை

கால வேறுபாடுகள்

நிகழ்காலம்

மகிழ்கின்ற

கவிழ்கின்ற

அவிழ்கின்ற

இறந்தகாலம்

செய்தான்

அளந்தேன்

எதிர்காலம்

செய்வான்

அறிவாள்

செறிவாள்

நீண்ட வாக்கியங்கள்

திருமந்திரப் பாக்களின் ஒவ்வொரு வரியும் முற்றுப்பெற்ற வாக்கியங்களாக அமைந்திருத்தல்.

“தானே புலனைந்தும் தன் வசம் ஆயிடும்”

“அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டாய்”

முடிவற்ற தொடர்கள்

திருத்தி வளர்த்தோர் தேமாங்கனியை

இவை நல ஆயினும் எட்டி பழுத்தால்

சிறப்புக்கூறுகள்

நான்கு வரிகளும் ஒரேவிதமாக அமைந்திருத்தல்.

“மானுட ராக்கை வடிவு சிவலிங்கம்

மானுட ராக்கை வடிவு சிதம்பரம்

மானுட ராக்கை வடிவு சதாசிவம்

மானுட ராக்கை வடிவு திருக்கூத்தே”

“படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்று ஈயில்

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கங்கு ஆகா

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயில்

படமாடக் கோயில் பகவற்கது ஆமே”

பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. குறிப்பாக பதி, பசு, பாசம் என்னும் தத்துவத்தை,

“பதி பசு பாசம் எனப் பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போற் பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றணு காப் பசு பாசம்
பதி யணுகில் பசு பாசம் நில்லாவே”

பேச்சு வழக்குச் சொற்கள்

ஊத்தை

பாண்டம்

சலக்குழி

சேறு

நாற்றம்

ஊர்

செவன்

அசபா மந்திரம் என்பது ஓரெழுத்தொருமொழி அது எல்லா மந்திரங்களுக்கும் ஆதாரமாய் நிற்கும் முதல்வனைக் குறிக்கின்றது. இதனை வரிவடிவத்தில் காட்ட முடியாது. உபதேசக்கிரமத்தில் தான் இதனை அறியலாம்.

ஒலிவெளியில் கேட்குமாறு சொல்லும்நிலை ஒன்று உள்ளது. உதட்டளவில் சொல்வது இரண்டாவது நிலை., இருதயத்தில் வைத்துச் சொல்வது மூன்றாம் நிலை. அதற்கெல்லாம் மேலாக சோஹம் ஹம்சம் என்பது நான்காவது நிலை, இதனைப் பேசா எழுந்து என மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களில் ஒன்றாகிய கொடிக்கவி கூறுகிறது.

“அஞ்செழுத்தும் எட்டெழுத்தும்
ஆறெழுத்தும் நாலெழுத்தும்
பஞ்செழுத்தும் மேலைப்

பெருவெழுத்தும் - நெஞ்சழுத்தில்
 பேசும் எழுத்துடனே பேசா எழுத்தினையும்
 கூசாமற் காட்டக் கொடி”

அ, உ, ம் என்ற மூன்றெழுத்துக்களும் ஒன்று சேர்ந்தே ஓம் என்ற எழுத்து தோற்றம் பெறுகிறது என்பது அறிஞர்களின் கருத்தாகும். ஓம் என்ற பிரணவத்தை ஒதி உணர்கின்ற ஞானமே பரம்பொருளை அடையும் நெறியாகும். பேசும் எழுத்தை ‘வ’ எனவும், பேசாத எழுத்தை ‘சி’ எனவும் கூறுவது தமிழாகம மரபாகும். சிவ என இணைத்து ஒதுவதே வழமையாகும்.

இவ்வாறு எழுத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டிருக்கும் பாடல்களின் மூலம் பேச்சில் எழுத்துக்களின் முக்கியத்துவம் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. வடமொழியிலே உள்ள வேத சிவாகமக் கருத்துக்களை தமிழிலே கூறும் தனிநூலாகத் திருமந்திரம் திகழ்கிறது. திருமந்திரம் ஒன்றே தமிழில் உள்ள சிவாகம நூலாகும். சிவாயநம என்ற பஞ்சாட்சர மந்திரத்தில் ‘சிவ’ என்னும் பதியும், ‘நம’ என்னும் பாசமும், ‘ய’ என்னும் பசுவும் ஆகிய முப்பொருளும் அடங்கியுள்ளது. மேற்கூறிய இவ்விரு எழுத்துக்களும் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தின் மகிமையை மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

இம்மொழிக்கூறுகள் மட்டுமல்லாமல் மொழியியலல்லாத கூறுகளும் இப்பாடல்களில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதை பின்வரும் பாடல்களில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அளவுப் பெயர்களைச் சுட்டுவதாக

“யார் அறிவார் இந்த அகலமும் நீளமும்.....”

சுவையான விடயம் :

துன்பம், பிணி பற்றிய பாடல்

“இருமலும் சோகையும் ஈகையும் செய்யும்.....”

முடிவுரை

மேற்கூறிய இலக்கண அம்சங்களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் போது திருமந்திர பாடல்கள் யாவுமே தேவார பாடல்கள் போலல்லாது, தத்துவக் கருத்துக்களை இலகுவான நடையில் சாதாரண மக்களும் உய்த்துணரும் வகையில் அழகாக அமைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம், மக்கள் தம் வாழ்வில் கண்டவற்றையும், பட்டறிந்தவற்றையும் உரைக்கும் செய்திகளை திருமுலர் தான் கையாண்ட மொழிக் கூறுகளைக் கொண்டு சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமையை அவரின் பாடல்கள் எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருமுலரின் மொழித்திறன் அவர்கையாளும் மொழிக்கூறுகளைக் கொண்டு மதிப்பிடக் கூடியதாகும். அதாவது அவர் மொழிக்கூறுகளைக் கையாளும் பாணியானது, அவரது மொழி நடைச்சிறப்பிற்கு மெருகூட்டுகிறது என்றே சொல்லவேண்டும். இவற்றிலிருந்து திருமுலர் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை கற்றுணர்ந்த தேர்ந்த புலமையாளர் என்பதை இப்பாடல்களின் மொழிச்சிறப்பை பன்முறை எடுத்து ஓதுவதன் மூலம் பெருமை கொள்கிறார் என்றே குறிப்பிடவேண்டும். அதாவது இப்பாடல்கள் மொழியாற்றல், சொல்லாட்சி, இலக்கணத்தெரிவு போன்ற பல்வேறு கூறுகளால் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றமை இவ் ஆய்வின் தெளிவுக்குரிய சான்றாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இராமநாதன்,அ (ed.) சித்தர்பாடல்கள் சென்னை,பிரேமா பதிப்பகம், 2005
2. இராமநாதபிள்ளை,.ப திருமந்திரம் மூவாயிரம் - பகுதி I, பகுதி II, திருநெல்வேலி, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 2007
3. கணபதி, ரி.என், தமிழ் சித்தர் மரபு, சென்னை, ரவி பதிப்பகம் ,2005

4. திருவாவடுதுறை ஆதீனம் : திருமந்திரக்கருத்து, திருமந்திர மாநாட்டு மலர், 1964.
5. மகாலிங்கம். சிவ, தவமுனிவனின் தமிழ் மந்திரம், கரிகணன் பதிப்பகம், 2013.
6. Epstein ,E.L Language style , London, Methnen & Co, Ltd , 1978
7. Ganapathy, T.N. and K.R. Arumugam. The Yoga of Siddha Tirumûlar:Essays on the Tirumandiram. Quebec: Babaji's Kriya Yoga Publications, 2006.
8. Ganapathy, T.N. The Philosophy of the Tamil Siddhas. New Delhi: Indian Council of Philosophical Research, 1993.
9. Thirumalai , M.S Aspects of Language use , All India Tamil Linguistics Association , Annamalai Nagar , 1983
10. Tirumantiram. ed. and commen. G. VaratarâjaI.CeIIai: Pa;aliyappâ Brothers, Vol. I, Seventh edition, 2006 [1978]; Volume II, Fifth edition, 2002 [1983]; Vol. III, Fifth edition 2003 [1985].
11. Vamadeva, Chandraleka. The Concept of Vannanpu "Violent Love" in Tamil Saivism : With Special Reference to the Periyapuram. Uppsala, Sweden: Uppsala University, 1995.

திருமந்திரத்தில்

பசுக் கோட்பாடு

மா. வேதநாதன்

சைவத்திருமுறை பன்னிரண்டினுள் சைவத்தின் சாத்திர நூலாகவும் தோத்திர நூலாகவும் விளங்கும் சிறப்பு பத்தாம் திருமுறையாகிய திருமுலரின் திருமந்திரத்திற்குண்டு. தமிழாகமம் என்று போற்றப்படும் திருமந்திரம் சித்தாந்தசைவம் கூறும் பதி,பசு,பாசம் என்னும் முப்பொருள் உண்மையைக் கூறும் தொன்மையான சைவத்தமிழ் இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது. திருமந்திரத்தில் காணப்படும் சைவசித்தாந்தம் கூறும் பசுக் கோட்பாடுபற்றிய கருத்துக்களை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பசு - சொல் விளக்கம்

பச் + உ என்பது “பசு” எனவரும். “பச்” என்பதற்குப் “பந்தித்தல்”, அல்லது “கட்டுதல்” என்பது பொருளாகும். உயிரானது பாசத்தினால் பந்திக்கப்பட்டுக் கட்டப்பட்டிருப்பதால் அது “பசு” என்று பெயர் பெறுகின்றது. இது சிவஞானசித்தியாரில்,

“பசுத்துவம் உடையன் ஆகிப் பசு என நிற்கும் ஆன்மா”
(சி.சி.210)

என வரும். பசுத்துவம் என்பது பாசத்தால் பந்திக்கப்பட்டுள்ள கட்டப்பட்டுள்ள பசுவின் தன்மை என்பதாகும். பசுக்கள் மூன்று பாசத்தினால் கட்டப்பட்டள்ளன என்பது திருமந்திரத்தில்,

“பசுக்களைக் கட்டிய பாச மூன்றுண்டு” (திருமந்திரம்,2406)

“அறிவினைக் கட்டிய பாசம்” (திருமந்திரம்,2405)

என வருகின்றது. இங்கே அறிவு என்பது “பசு” வினைக் குறித்து நிற்கின்றது.

சைவசித்தாந்தத்தில் “உயிர்” அல்லது “ஆன்மா”வைக் குறிக்கும் கலைச் சொல் “பசு” என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. கிரணாகமம், பௌஸ்கர ஆகமம், ம்ருகேத்திர ஆகமம், சுப்பிரபேதாகமம் ஆகிய ஆகமங்களில் “பசு படலம்” என்று ஒரு படலமே உள்ளது. திருமந்திரத்தில் ‘பசு’ இலக்கணம் பலவாறு கூறப்பட்டுள்ளது. “பசு” எனும் சொல் உயிர், ஆன்மா, பிராணன், புருடன், சீவன், பசு, போதகன், விலங்கு என்று பலவாறாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பசு உண்மை

சைவசித்தாந்தத்தில் பசு உண்மை அனுமானப் பிரமாணத்தின் துணைக்கொண்டு நிறுவப்படுகின்றது. பசுவுண்மையை சிவஞானபோத மூன்றாம் நூற்பாவில் மெய்கண்டதேவர்,

“உளதுஇலது என்றலின் எனதுடல் என்றலின்
ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின் கண்படின்
உண்டிவினை இன்மையின் உணர்த்த உணர்தலின்
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா”

(சிவஞானபோதம், சூத்திரம்,3)

என்று நிறுவியுள்ளார். இவ்வுண்மை அந்நூலின் நான்காம் நூற்பாவிலும்,

“அந்தக்கரணம் அவற்றின் ஒன்று அன்று
அவை சந்தித்தது ஆன்மா”

(சிவஞானபோதம், சூத்திரம்,4)

என்று மொழியப்பட்டுள்ளது.

பரம் பொருளுக்கு வேறாக ஆன்மா என்ற ஒன்று உண்டு எனும் உண்மையும் அதன் இயல்பும் சிவஞானசித்தியாரில்,

“அறிந்திடும் ஆன்மா ஒன்றை ஒன்றினால் அறிதலானும்
அறிந்தவை மறத்தலானும் அறிவிக்க அறிதலாலும்
அறிந்திடும் தன்னையும் தான் அறியாமையானும் தானே
அறிந்திடும் அறிவன் அன்றாம் அறிவிக்க அறிவன் அன்றே”

(சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம், 233)

என வருகின்றது. பசுவுண்மை பற்றிய இக்கருத்துக்கள் திருமந்திரத்தில் ஐம்பொறிகளும், அந்தக் கரணங்களும் சூக்கும உடலும் உயிர் அன்று. இவை எல்லாம் மகத்தத்துவத்திலிருந்து தோன்றியவை. புருடனும் கலை, காலம், நியதி, வித்தை, அராகம் என்னும் ஐந்தின் கூட்டத்தால் பொருந்துவதாகும். ஆனாதியாய் உள்ள ஆன்மாவானது முப்பத்தாறு தத்துவத்தின் முடிவில் நிலைபெற்றிருக்கும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது திருமந்திரத்தில்,

“இந்திரியம், அந்தக்கரணம் இவை உயிர்
வந்தன சூக்தம் உடலன்று, மான் அது
தந்திடும் ஐவிதத்தால் தற்புருடனும்
முந்து உளம் மன்னும் ஆறாறு முடிவிலே”

(திருமந்திரம், 2083)

எனவும்,

“உடம்பிடை நின்ற உயிர்”(திருமந்திரம், 2148)

எனவும் வருதலாலும் அறியப்படுகின்றது. உடம்பிடை நின்ற உயிர் என்பது சிவஞான போதத்தில் “தனுவினுள் ஆன்மா” என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

பசு இலக்கணம்

சைவசித்தாந்தத்தில் பதியின் இலக்கணங்களைச் சொருபலக்கணம், தடத்தலக்கணம் என்று வரையறை செய்வது போன்று பசுவுக்கும் சொருபலக்கணம், தடத்தலக்கணம் ஆகிய இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளது. பசுவின் இயல்புகளான சொருப, தடத்தலக்கணம் பற்றி சி.அருணைவடிவேலு முதலியார், ஆன்மா “அறிவுப் பொருளாதல், ஆயினும் தானாக அறிய மாட்டாது வேறொன்றின் துணையாலே அறிதல். அறியும் பொழுது ஒவ்வொன்றாகப் படிமுறையால் அறிதல். அறிந்தே நில்லாமல் இடைவிட்டு இடைவிட்டு அறிதல், அறியப்படும் பொருளில் அழுந்தி அதுவேயாதல். இவையெல்லாம் உயிருக்குள்ள தன்னியல்பாகிய சொருபலக்கணமாம். இத்தன்மையால் இறைவனைப் பற்றமாட்டாத பாசங்களால் பசு பற்றப்பட்டதாகின்றது. அதனால், பாசம் காரணமாகப் பசுவினிடத்தில் காணப்படுவன யாவும்”பொதுவியல்பு” எனப்படும் தடத்தலக்கணமேயாகும். அவை “அவத்தை” என வைத்து விளக்கப்படும்”

(சி.அருணைவடிவேலு முதலியார்,1994:55)

பசு சித்தசக்தி

“பசு சித்தசக்தி” என்பது “ஆன்மசித்தசக்தி” எனும் ஆன்மாவின் அறிவாற்றலைக் குறித்து நிற்கின்றது. சைவசித்தாந்தம் கூறும் பிரமாணங்களுள் ஆன்மசித்தசக்திக்குச் சிறப்பிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. திருமந்திரத்தில் ஆன்மசித்தசக்தி,

“தன்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்

தன்னையே அர்ச்சிக்கத் தானிருந்தானே”(திருமந்திரம்,2355)

“அறிகின்ற என்னை அறியாதிருந்தேன்
அறிகின்றாய் நீ என்றருள் செய்தார் நந்தி
அறிகின்ற நானென்று றறிந்து கொண்டேனே”

(திருமந்திரம்,2181)

“தனையறிவான் அறிவு”

(திருமந்திரம்,2329)

என வருவதால் நன்கு அறியப்படுகின்றது.

பசுக்கள் அநாதி

சைவசித்தாந்தத்தில் பதி எப்படி அநாதியோ அவ்வாறே பசுவும் அநாதி. பாசமும் அநாதி. இதனைத் திருமந்திரம்,

“பதி,பசு,பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப்போற் பசு பாசம் அநாதி”

(திருமந்திரம்,2048)

என்றும்

“அறிவறிவென்ற அறிவுமனாதி”

(திருமந்திரம்,2405)

என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு “அறிவுமனாதி” என்பது பசு அநாதி என்பதையே சுட்டி நிற்கின்றது.

பசுக்கள் பல

பசுக்கள் பல என்பது சைவசித்தாந்த அடிப்படைக் கோட்பாடாகும். இது திருமந்திரத்தில் “பசுக்கள் பல வண்ணம்” என்றும் (திருமந்திரம்.2193), “பசுப்பல கோடி” என்றும் (திருமந்திரம், 2406) வருதலாலறியலாம்.

மூவகைப் பசுக்கள்

சைவசித்தாந்தம் மலங்களின் தொடர்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பசுக்களை சகலர், பிரளயாகலர், விஞ்ஞானகலர் மூன்று வகையாக வகையீடு செய்கின்றது. ஆணவம், கன்மம், மாயை

எனும் மும்மலங்களாலும் பிணிக்கப்பட்டவர்கள் சகலர் ஆவார். ஆணவம், கன்மம் ஆகிய இரண்டு மலங்களினாலும் கட்டப்பட்டவர் பிரளயாகலர் ஆவர். விஞ்ஞானகலர் என்போர் ஆணவமலம் மட்டும் உடையவர்கள். இக்கருத்து திருமந்திரத்தில்,

“ஆணவமாகும் விஞ்ஞானகலர்க்குப்
பேணிய மாயை பிரளயாகலருக்கே
ஆணவமாயையுங் கன்ம மூன்றுமே
காணுஞ் சகலருக்குக் காட்டும் மலங்களே”(திருமந்திரம்,2241)
என மொழியப்பட்டுள்ளது.

பசுக்களின் வகையீடு

சைவசித்தாந்தம் ஆணவமலம் மட்டும் உடையவர்களை விஞ்ஞானகலர் என்றும், ஆணவம்,கன்மம் எனும் இருமலமுடையவர்களை பிரளயாகலர் என்று, ஆணவம்,கன்மம்,மாயை எனும் மும்மலங்களை உடையவர்களைச் சகலர் என்றும் பசுக்களை மூவகையாக வகைப்படுத்தியுள்ளது. இதனை மேலும் வகைப்படுத்தி விஞ்ஞானகல(ர) பசுக்கள் நான்கு வகையினர் என்றும், பிரளயாகல(ர) பசுக்கள் மூன்று வகையினர் என்றும், சகல(ர) பசுக்கள் மூன்று வகையினர் என்றும், பசுக்களைப் பத்துவகையாகத் திருமந்திரம் வகையீடு செய்கின்றது. இது திருமந்திரத்தில்,

“விஞ்ஞான நால்வரு மெய்ப் பிரளயா கலத்
தஞ்ஞான மூவருந் தாங்கு சகலத்தின்
அஞ்ஞான மூவருமாகும் பதின்மராம்
விஞ்ஞான ராதியர் வேற்றுமை தானே” (திருமந்திரம்,493)
என்று வகுத்தறியலாம்.

பசுக்களின் யோனி பேதங்கள்

பசுக்கள் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களைப் பொருந்தி சுரர் - 11லட்சம், நரர் - 9 லட்சம், மிருகம் - 10லட்சம், தாவரம்- 19லட்சம், பறவை - 10லட்சம், நீர் வாழ்வன

– 10 லட்சம், ஊர்வன – 15 லட்சம், ஆகிய எழுவகைப் பிறப்பும் 84 லட்சம் யோனி பேதங்கள். இதனை அருனந்திசிவாச்சாரியார்,

“எண்பத்து நான்கு நூறு ஆயிரத்தாய்

ஊண்பல் யோனி எல்லாம்” (சிவஞானசித்தியார்,179)

என்று மொழிவர். இச் சைவசித்தாந்தக் கருத்து மிகத் தெளிவாகத் திருமந்திரத்தில்,

“அப்பரி செண்பத்து நான்குநூ றாயிரம்

மெய்ப்பரி செய்தி விரிந்துயி ராய் நிற்கும்”

(திருமந்திரம்,409)

என்று வருதலால் அறியலாம்.

பசுக்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருத்தல்

சைவசித்தாந்தத்தில் உயிர்கள் பல என்றும் அவை விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் எனப் பல திறத்தினர் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும் அவையாவும் சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மையாகிய ஓரியல்பையுடையன எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைத் திருமந்திரம் நுட்பமாக,

“பசுக்கள் பலவண்ணம் பாலொரு வண்ணம்”

(திருமந்திரம்,2193)

என்று மொழிகின்றது. பாலின் நிறம் வெண்மையாகும். இது சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மையைக் குறிப்பால் உணர்த்தி நிற்கின்றது.

பசு சதசத்து

“பசு” எனப்படும் உயிர் சைவசித்தாந்தத்தில் “சதசத்து” என்று கூறப்படுகின்றது. உயிர் எதனை எதனைச் சார்ந்ததோ அதனதன் சுபாவமே தன் சுபாவமாய் அதுவதுவாய் வசிப்புண்டு நின்றறியும் இயல்புடையது. இவ்வாறு உயிர் சதசத்து என்ற சைவசித்தாந்தக்

திருமுறையும் சைவகீதிருநெறியும்

கருத்தினையே “அறிவு சதசத்து” (திருமந்திரம்,2329) என்ற சொல்லால் திருமந்திரம் குறிப்பிடுகின்றது.

பசுக்கள் சிற்றறிவு வடிவானவை

பசுக்கள் சிற்றறிவு வடிவானவை அறிவு வடிவானவை. தாமே அறியும் இயல்பற்றவை. அறிவிக்க அறியும் இயல்புடையவை. இத்தகைய ஆன்மா பற்றிய சைவசித்தாந்ததக் கருத்துக்கள் திருமந்திரத்தில்,

“அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை
 அறிவு வடிவென் றருள் செய்தான் நந்தி
 அறிவு வடிவென் றருளா லறிந்தே
 அறிவு வடிவென் றறிந்திருந் தேனே”

(திருமந்திரம்,2357)

என வருகின்றது. பசுக்கள் சிற்றறிவுடையவை என்பதையே “அறிவு வடிவென் றருள் செய்தான் நந்தி” என்பதால் திருமுலர் குறிப்பிடுகின்றார்.

பசுக்கள் வியாபகமானவை

சைவசித்தாந்தம் உயிர்கள் வியாபகமானவை என்றும், ஆனால் அவை இறைவனில் வியாபகத்திற்கு உட்பட்டவை என்றும் கூறுகின்றது. பசுக்களின் வியாபகத்தன்மை திருமந்திரத்தில்,

“வியாபி கேவலத்தானே”

(திருமந்திரம்,2247)

எனவரும். இதுவே சிவஞானசித்தியாரில்,

“வியாபி கேவலத்தில் ஆன்மா”

(சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம்,288)

என வருகின்றது.

பசுவைப் பந்திக்கும் மும்மலங்கள்

பசுவை மும் மலங் கள் பந் திக் கும் முறையை சிவஞானசித்தியாரில்,

“மும்மல நெல்லினுக்கு முளையொடு தவிடு மிப் போல்
மம்மர் செய்து” (சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்,176)

எனவரும் சிவப்பிரகாசத்தில்

“நெல்லின்முளை தவிடுமி போல நாதியாக நிறுத்திடுவர்”
எனவும், தத்துவப்பிரகாசத்தில் (சிவப்பிரகாசம்,25)

“மூன்றும் நெல்லுக்குத் தவிடுமியுமுளையும் போ அநாதியாய்
நிற்கும்” (தத்துவப்பிரகாசிகை, பாசவியல்,35)

எனவும் வருகின்றது. இதே உவமை திருமந்திரத்தில் ஏற்கனவே
கூறியிருப்பது குறிப்பிடற்பாலதாகும்.

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களும் நெல்லுக்கு
முளையும், தவிடும் உமியும் போல உயிருக்கு மயக்கத்தைச்
செய்யும். ஊமி தவிடு முளை என்பன அரிசியின் உண்மை
வடிவை மறைத்திருப்பது போல ஆணவம், மாயை, கன்மங்கள்
உயிரின் உண்மை வடிவை மாற்றியிருக்கும் என்பது நெல்லு
மலங்களொடு கூடிய உவமையில் உள்ளது. அரிசி ஆன்மாவைச்
சுட்டி நிற்கின்றது. உமி ஆணவமலத்திற்கும், தவிடு மாயைக்கும்,
முளை கன்மத்திற்கும் உவமைகளாகும். இந்த உவமையானது
மும்மலங்கள் பசுவோடு அநாதியே கூடி நிற்கும் தன்மையை
விளக்குவதாகும். இதே உவமை திருமந்திரத்தில்,

நெற்பயிர் உருவாவதற்கு உமி, தவிடு, முளை மூன்றும்
அவசியமாக இருப்பது போன்று ஆன்மாவின் தொழிற்பாட்டிற்கும்
மும்மலங்களும் அவசியமானவை. இது திருமந்திரத்தில்,

“ஆணவமாயையுங் கன்மமு மாமலங்
காணு முளைக்குத் தவிடுமியான்மாவும்”

(திருமந்திரம்,2192)

என வரும்.

பசுவும் இறைவனும்

உயிர்களுடனும் உலகுடனும் இறைவன் ஒன்றாகவும், வேறாகவும் உடனாகவும் நிற்பான். இது திருமந்திரத்தில் நுட்பமாக

“உடலாய் உயிராய் உலகமதாகிக்
கடலாய்க் கார்முகில் நீர் பொழிவானாய்
இடையாய் உவப்பில் எங்குந்தானாகி
அடையார் பெருவழி அண்ணல் நின்றானே”

(திருமந்திரம்,413)

எனவரும்.

பசுவும் பாசமும்

சைவசித்தாந்தத்தில் சாலோகம் என்பது திருமந்திரத்தில்,
“பாசம் பசுவான தாகும் இச்சாலோகம்”

(திருமந்திரம்,1509)

என்று கூறியிருப்பது சிந்தனைக்குரியது.

“கருடன் உருவம் கரதும் அளவில்
பருவிடம் தீர்த்து பயங்கெடுமாபோல்
குருவின் உருவம் குறித்த அப்போதே
திரிமலம் தீர்த்து சீவனவனாமே” (திருமந்திரம்,2659)

கருடமந்திர உபாசகன் கருடமந்திரத்திற்குரிய கருடனை நினைத்தவுடன் பாம்பு கடித்தவன் நஞ்சு நீக்கி எழுத்திருப்பது போல ஆன்மா குருவை தியானிப்பதன் மூலம் மலம் நீக்கிச் சிவனாகின்றார் என்று திருமூலர் மொழிகின்றார்.

கேவலாவதையில் பசு

“அவத்தை” என்னும் வடசொல்லுக்கு “நிலை” என்பது பொருள். அவத்தை, காரண அவத்தை, காரிய அவத்தை என இருவகைப்படும். அவற்றுள் காரண அவத்தை முன்றாகும். அவை

கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்பனவாகும். பசுவானது மாயை, கன்மம் என்பவற்றோடு சேராமல் ஆணவமலத்தோடு மட்டும் இருப்பது கேவலாவத்தையாகும். ‘கேவலம்’ என்தற்குத் “தனிமை” என்பது பொருளாகும். இந்நிலையில் பசுவுக்கு உடல், பொறி, கரணங்கள் என்ற எதுவும் இல்லை. பசுவின் இத்தகைய முதல் நிலை, ‘அநாதி கேவலம்’ எனப்படும். கேவலாவத்தையில் பசுவின் இயல்புகள் திருமந்திரத்தில்,

“அறிவின்றி முத்தன் அராகாதி சேரான்
குறியொன் றிலான் நித்தன் கூடான் கலாதி
செறியுஞ் செயலிறினலான்ங்கற்ற வல்லோன்
கிறியன் மலந் வியாபி கேவலதானே”

(திருமந்திரம், 2247)

என வருகின்றது. பசுவின் இவ் வியல்பு நிலையை அருணந்திசிவாச்சாரியாரும் அப்படியே,

“அறிவிலன் அழர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்களோடுஞ்
சேறிவிலன் கலாதியோடுஞ் சேர்விலன் செயல்கள் இல்லான்
குறியிலன் கருத்தாவல்லன் போகத்திற் கொள்கையில்லான்
பிரிவிலன் மலத்தினோடும் வியாபிகேவலத்தில் ஆன்மா”

(சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம், 288)

என்று மொழிந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலதாகவுள்ளது.

சகலாவத்தையில் பசு

பசு, மாயையின் காரியப் பொருளாகிய உடல், கருவி, உலகு, நுகர்பொருள் ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ள இவ்வுலகியல் நிலை சகலாவத்தை எனப்படும். பசுவின் இந்த இயல்பினை கூறுவது,

“உருவுற்றுப் போகமே போக்கியந் துற்று
மருவுற்றுப் பூத மனாதியான் மன்னி

வருமச் செயல் பற்றிச் சத்தாதிவைகிக்

கருவுற் றிடுஞ் சீவன் காணுஞ் சகலத்தே” (திருமந்திரம், 2261)
எனவரும் திருமந்திரமாகும். இத்திருமந்திரச் சொல்லையும்
பொருளையும் அடியொற்றியது,

“உருவினைக் கொண்டு போக போக்கியத் துன்னல் செப்பல்
வருசெயல் மருவிச் சத்தமாதியாம் விடயந்தன்னிற்
புரிவதுஞ் செய்திங் கெல்லா யோனியும் குழன்று
திரிதரும் சகலமான அவத்தையில் சீவன் சென்றே”

(சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம், 230)

எனவரும் சிவஞானசித்தியாராகும்.

சுத்தாவத்தையில் பசு

பசுவின் ஆணவமலம் பரிபாகம் உற்றபொழுது இறைவன்
தீக்கையால் மும்மலங்களையும் அறுத்து ஞானத்தைக் கொடுத்துத்
தன்மயம் ஆக்கும் நிலை சுத்தாவைதம் எனப்படுகின்றது.
பசுவைப் பற்றி நின்ற ஆணவமலம் நீக்கிப் பிறவாநிலையடைதலே
சுத்தாவத்தையாகும். இது திருமந்திரத்தில்,

“இருவினை யொத்திட இன்னருட் சக்தி

மருவிட ஞானத்தின் ஆதனமன்னிக்

குருவினைக் கொண்டருட் சக்திமுன் கூட்டிப்

பெருநிலம் நீக்கிப் பிறவாமை சுத்தமே” (திருமந்திரம், 2262)

என வருகின்றது.

பசுவும் உடம்பும்

“பசு” எனப்படும் உயிரும், உடம்பும் வேறு என்பது
சைவசித்தாந்த பசுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படைக் கருத்தாகும்.
இது திருமந்திரத்தில்,

“உடம்பொடு யிரிடை விட்டோம் போது”

(திருமந்திரம், 176)

என்று வருகின்றது. உடம்பில் உயிர் இருக்கு மட்டுமே அதற்குப் பெயரும் புகழும் இருக்கும். உடம்பிலிருந்து உயிர் பிரிந்துவிட்டால் பெயர் கூடப் பிணம் என்று அழைக்கப்படும். இது திருமந்திரத்தில்,

“பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டு”

(திருமந்திரம், 145)

என வருகின்றது. இவற்றால் திருமந்திரத்தில் சைவசித்தாந்தம் கூறும் உயிரின் மேன்மை சிறப்பாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளமை தெரியவருகின்றது.

பசு புண்ணியம்

சைவசித்தாந்தம் மனிதநேயத்தை மட்டுமன்றி ஆன்ம நேயத்தையும் வற்புறுத்தும் அரிய தத்துவமாகும். இந்தவகையில் உயிர்களின் பொருட்டுச் செயற்படும் அறச் செயல்கள் சைவசித்தாந்தத்தில் பசுபுண்ணியம் என்று கூறப்படும். இதனையே திருமூலர்,

“யாவர்க்குமாகும் பசுவுக்கொரு வாயுறை” (திருமந்திரம்,) என்று மொழிந்துள்ளார்.

பசுக்கள் இறைவனுக்கு அடிமையானவை

சைவசித்தாந்தம் இறைவனுக்குப் பசுக்கள் அடிமை என்று குறிப்பிடுகின்றது. இது திருமந்திரத்தில்,

“தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை யறியாமல் தானே கெடுகின்றான்”

(திருமந்திரம், 2355)

என வருவதால் உய்த்து அறியலாம். தன்னை அறிதலாவது, பசுவாகிய தன்னை இறைவனுக்கு அடிமை என்று அறிதலாகும். தன்னை அறிதலால் பசுவுக்கு வருவது ஆன்மலாபமேயன்றி எத்தகைய இழப்பும் இல்லை என்பதனையே ‘தன்னையறியத் தனக்கொரு கேடில்லை’ என்கிறார். ஆன்மா தன்னையறியும்

பொழுதே முதல்வன் ஒருவன் உளன் என்பதையும் அவனுக்குத் தான் அடிமை என்பதையும் உய்த்துணர முடியும். சைவசித்தாந்தத்தில் பசுக்கள் இறைவனுக்கு அடிமை என்பது “மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்” எனவரும் சுந்தரர் தேவார அடியாலும் உணர்த்தப்படும்.

சிவாலய அமைப்பில் பசு

சைவசித்தாந்தம் கூறும் பதி, பசு, பாசம் எனும் முப்பெருங்கோட்பாட்டின் விளக்கமாகவே சிவாலயங்கள் அமைந்து விளங்குகின்றன. இவற்றுள் சிவாலயத்தில் பலிபீடத்திற்கு முன்பாக காணப்படும் இடபம் சைவசித்தாந்த பசுக்கோட்பாட்டைச் சுட்டி நிற்பதாகத் திருமந்திரம் குறிப்பிடுகின்றது. இக் கருத்துக்கள் யாவும் திருமந்திரத்தில்,

“ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாம்
ஆய பசுவும் அடலே நென நிற்கும்
ஆய பலிபீட மாகுநற் பாசமாம்
ஆய அரனிலை யாய்ந்து கொள் வார்கட்கே”
(திருமந்திரம்,2411)

என்று வருவதாலறியலாம்.

முடிவுரை

இவ்வாறாகச் சைவசித்தாந்தம் உயிர் பற்றி வரையறை செய்துள்ள பசுக்கோட்பாட்டின் அடிப்படைக் கருத்துக்களான உயிர்கள், இறைவனைப் போல அனாதியானவை. அவை உண்மையானவை. அவை பாசங்களால் கட்டுண்டவை. உயிர்கள் ஒருமலத்தார், இருமலத்தார், மும்மலத்தார் என மூவகைப்படுபவை. உயிர்கள் பாசங்களினின்று நீங்கினால் பேரின்பம் துய்க்கும் உரிமையுடையவை. உயிர்கள் சிற்றறிவுடையவை. உயிர்கள் இறைவனுக்கு அடிமைப்பட்டவை. உயிர்கள் அறிவு, இச்சை, செயல்களை உடையவை. உயிர்கள் தாமே அறியும் இயல்பற்றவை. பிறர் அறிவிக்க அறியும் இயல்புடையவை. உயிர்கள் சார்ந்ததன்

வண்ணமாயிருப்பவை. உயிர்கள் வியாபகமானவை. ஆனால் இறைவன் வியாபகத்திற்கு உட்பட்டவை போன்றவை தமிழில் திருமந்திரத்திலேயே முதன் முதலில் ஒருங்கே காணப்படுவது திருமந்திரத்திற்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகவுள்ளது. இவ்வாறாகத் திருமந்திரத்தில் சைவசித்தாந்தம் கூறும் பசுக் கோட்பாடு பற்றிய கருத்துக்கள் தெளிவாக இடம்பெற்றுள்ள போதும், பசு எனும் சொல் திருமந்திரத்தில் பற்பல பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளன என்பதும் இங்கு குறிப்பிடற்பாலதாகவுள்ளது. மேலும் இந்திய தத்துவங்கள் உயிர் பற்றிக் கூறும் கருத்துக்களையும் திருமந்திரத்தில் கண்டின்புற முடிகின்றது.

குணைநூல்கள்

1. அருணைவடிவேல்முதலியார்,சி.,(ப.ஆ.), 1988, **மெய்கண்ட சாஸ்திரம், (சைவசித்தாந்தம்)**
தருமை ஆதீன வெளியீடு, தருமபுரம்.
2. அருணைவடிவேலுமுதலியார்.சி., 1994, **முப்பொருள்இயல்பு, சைவசித்தாந்தப் பெருமன்றம், சென்னை.**
3. குமரகுருபரன் பிள்ளை,T.M.,(ப.ஆ.), 1968, **திருமுலநாயனார் அருளிய திருமந்திரமாலை எனப் பெயர் பெற்ற திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறை,**
ஸ்ரீகுமர குருபரன் சங்கம், ஸ்ரீவைகுண்டம்.

திருமந்திரத்தில் ஆலய வழியாடு

தருமத் விக்னேஸ்வார் பவநேசன்

ஆலய வழியாடு

அழகு ஒரு தத்துவம். எங்கெல்லாம் அழகு பொலிகின்றதோ அங்கெல்லாம் இறைவன் உள்ளான். இயற்றை முழுவதிலும் அமைந்துள்ள அழகு எம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வதாக உள்ளது. மனத்தில் மேலான எண்ணத்தை எழுப்புவதற்கு இத்தகைய அழகு பயன்படுகின்றது. உயர்ந்த எண்ணங்கள் மனத்தில் உதிப்பதற்கும், அவற்றைச்சிந்திப்பதற்கும் அழகிய இடங்கள் பெரிதும் பயன்பட்டு வந்துள்ளன. ஓர் இடத்தில் உதித்த உயர்ந்த எண்ணம் பிறகு அந்த இடத்திற்கே புதிய அருள் சக்தியை நல்குகின்றது. உயர்ந்த எண்ணம் அழிவற்றது என்பதும் ஆன்றோர் துணிபு. அவர்கள் எண்ணிய உயர்ந்த எண்ணங்களும் இயற்கையின் பொலிவும் ஒன்று சேர்ந்து ஓர் இடத்தைப் புண்ணியத் தலமாக்குகின்றன. புண்ணியத்தலத்திற்கு மூலமகிமை இவ்வாறு அமைகின்றது.

தவசிகளும் முனிவர்களும் பலகாலங்களில் பல இடங்களில் வசித்து வந்துள்ளனர் என்பது வரலாறு. அவர்களின் சிந்தனையில் உயர்ந்த எண்ணங்கள் ஓயாது உதித்து வந்தன. இந்த எண்ணங்களின் வலிவால் அவர்கள் உதித்த இடங்கள் புண்ணியத்திருத்தலங்களாகி விட்டன. உயர்ந்த கருத்துக்களைத் தம் மனத்திலே வளர்க்க முயலுகின்றவர்கள் இத்தகைய புண்ணியத்தலங்களை நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிகின்றது. ஆன்ம சாதனத்தில் மேநிலை அடைய முயல்பவர்களுக்கு இத்தலங்கள் அனுகூலமான சூழ்நிலையாக அமைகின்றன. சாதகர்கள் என்னும் மேலான எண்ணங்களுக்கு தலங்கள் மேலும் துணைபுரிகின்றன. இக்கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டே புண்ணியத்திருக்கோயில்கள் பல தோன்றியுள்ளன.¹

சங்ககாலத்தில் நதிக்கரையிலும் மரச்சோலைகளிலும் தெய்வவழிபாடு நிகழ்ந்து வந்தது. பரிபாடலில் வருகின்ற

‘ஆலமும் கடம்பும் நல்யாற்று நடுவும்
கால்வழக்காறு நிலைக்குன்றமும் பிறவும்
அவ்வவை மேய வேறு வேறு பெயரோய்
எவ்வயினோயும் நீயே’²

என்ற பாடலில் ஆலம், கடம்பு, ஆற்றிடைக்குறை குன்றம் முதலிய இடங்களில் வேறு வேறு பெயரையுடையவராக எழுந்தருளியிருப்பதாகக் கூறப்பெற்றிருத்தல் இக்கருத்திற்கு அரணாக அமைகின்றது. நாளடைவில் இத்தகைய விருட்சங்கள் தலவிருட்சங்களாயின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் நாட்டில் உள்ள பெரிய கோவில்கள் யாவும் இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்டவை. இவை ஆகமத்தின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்டவை. மலையைக் குடைந்தும் ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டன. இவை ‘குடைவரைக்கோயில்’ என்னும் பெயரால் வழங்கின.

இவ்வாறு அமைந்த கோவில்கள் மானுடசரீரம் என்னும் ஆலயத்தின் புறச்சின்னமாகும். மானுடசரீரமே ஆலயங்களுள் மிகச்சிறந்தது என்பதை எல்லாக் காலத்திலும் ஆன்றோர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அண்டமெங்கும் ‘அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்’ குடிகொண்டிருக்கும் தெய்வம் சிறப்பாக மானுட உடலில் வீற்றிருக்கின்றது என்பது ஆன்றோர் வகுத்த கோட்பாடாகும். திருமூலரின்

‘உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன்
உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று
உடம்பினை யானிருங் தோம்புகின்றேனே’³

என்ற பாடலும் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது. இவரே உடம்பை வளர்ப்பது உயிர் வளர்ப்பதற்கு ஒப்பாகும் என்று மொழிந்துள்ளார்.⁴

இவர் குறிப்பிட்டுள்ள தத்துவக்கருத்தினை பாமர மக்கள் அறிந்து கொள்ள முடியாது. இவர்கள் அறிந்து கொள்வதன் பொருட்டே திருக்கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆலயம் ஒன்று உடல் என்னும் ஆலயத்தின் புறச்சின்னமாகும். மூலஅமைப்பாகிய உடலிலுள்ள தத்துவங்களுக்கு அஃது ஒத்திருக்குமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆலயங்கள் மூலம் எம் உடல் அமைப்பிலுள்ள மகிமைகளை மேலும் தெளிவாக அமைத்துக்கொள்ளலாம். தேசப்படத்தைக்கொண்டு தேசத்தை கண்டு அறிந்து கொள்வதைப்போலவே திருக்கோயிலின் துணைகொண்டு எமக்கு இயல்பாக அமைந்துள்ள உடல் என்னும் ஆலயத்தின் தத்துவங்களை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். அந்த அமைப்பிலிருந்து நாம் அறிந்துகொள்ளும் அறிவிற்கு ஏற்ப எம் வாழ்க்கையைத் திருத்தி அமைத்துக்கொள்ளமுடிகின்றது.

சீவ வழிபாடு

வழிபாடுகள் மனிதனுக்கு மனிதன், சமயத்திற்கு சமயம், சமூகத்திற்குச் சமூகம் வேறுபட்டுக் காணப்படலாம். ஆனால் சிவவழிபாடு மேற்கொள்வதற்கென பல விதிமுறைகள் உள்ளன. அவ்விதிகளின் அடிப்படையிலேயே சிவவழிபாட்டை மேற்கொள்ள வேண்டும். அதுவே வழிபடும் மக்களுக்கும், நாட்டிற்கும் நன்மை பயக்கக் கூடியதாக இருக்கும். இத்தகைய சிவவழிபாட்டு முறைகளை ஆகம நூல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. ஆகமம் என்றால் இறைவனை அடையும் வழிமுறைகள் எனப்படும். சிவாகமக்கருத்துக்களைத் திருமந்திரம் எடுத்துக்கூறுவதால் திருமந்திரம் ஒரு சிவாகமநூல் எனப்படுகின்றது. இறைவனைத்தேடி எங்கும் அலைய வேண்டாம், உடலை வருத்தும் விரதங்களை மேற்கொள்ள வேண்டாம், அவன் மனிதர்களிடத்தே உறைந்துள்ளான். என்பது சைவசித்தாந்தத்தின் உயர்த்தத்துவக்கருத்தாகும். இதனையே வள்ளுவரும்

‘மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்தது ஒழித்து விடின்’⁵

என்று உடல்மேல் கொள்ளும் சடங்குகள் தேவையில்லை என்கின்றார். எனவே உள்ளத்தின் மூலமே சிவனின் அருள் பெறவும் வழிபாடு செய்யவும் உகந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

திருமுலர் உள்ளம் பெருங்கோயில் உடம்பு ஆலயம், வாயே கோபுரவாசல், புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கு எனக்குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

‘உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பாலயம்
வள்ளல் பிராணர்க்கு வாய் கோபுரவாசல்
தெள்ளத்தெரிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப்புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே’⁶

என மனிதனின் ஐம்புலன்களும் சிவனின் அருள் பெற உதவும் வாயில்கள் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு

உள்ளம் கோயிலாகவும் உடம்பு ஆலயமுமாகப் போற்றப் பெறுவதால் மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டுகளும் இறைவனுக்கும் சென்றடையும். இதனையே திருமுலர் பட வடிவில் இருக்கும் இறைவனுக்கு ஒன்று கொடுத்தால் அது நடமாடும் கோயிலாக இருக்கும், மனிதருக்குச் சென்று சேரா எனவே மனிதருக்கும் இறைவனுக்கும் ஒரு சேர்ச்சென்றடைய மனிதர்களுக்கு ஒன்று கொடுத்தால் அது படவடிவில் இருக்கும் இறைவனுக்கும் சென்றடையும் என்பது திருமுலரின் உட்கிடையாகும். இதனையே

*‘நடமாடக் கோயில் நம்பர்க் கொன்றீயில்
படமாடக் கோயில் பகவற்கு தாமே’*⁷

என்று குறிப்பிடுகிறார். எனவே சிவனை நினைத்துருகும் மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டுகள் அனைத்தும் இறைவனைச் சென்றடையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அன்பே சிவம்

‘அன்பே சிவம்’ என்பது திருமந்திரக் கோட்பாடு. சைவ நெறியைப் பொறுத்தவரை திருமுலரது இவ்விளக்கம் சிறப்பாகப் பொருந்துவதாகும். இறைவன் மீது அன்பு செலுத்துவதும் இறை அடியார்கள் மீது அன்பு செலுத்துவதும், ஆன்மீக மேம்பாட்டிற்கென உறுதுணையாக நிற்கும் குருவின் மீது அன்பு செலுத்துவதும் சைவ நெறியில் சிறப்பாக இடம் பெறும் அம்சங்கள். சைவத்தின் வழி அடியார் மீது அன்புடையவராதல் மிக உயர்ந்த செயலாகப் போற்றப்படுகின்றது. மனிதகுல மேம்பாட்டிற்கும் அன்பே உறுதுணை என்பது தெளிவாகின்றது. கீழைத்தேய சமயச் சான்றோர்கள் அன்பு அனைவருக்கும் பொது என்ற கோட்பாட்டினை விளக்கியுள்ளனர்.⁸ இறைவனை ஆத்மீக சாதகன் ஒருவனாலேயே

உணரமுடியும். ஊனக்கண்ணால் காணமுடியாது அது போன்றே அன்பையும் நாம் இன்னது என்று சுட்டிக்காட்ட முடியாது. ஆனால் எமது உள்ளத்தினால் உணர்ந்து அனுபவிக்க முடிகின்றது. இறைவன் அன்பு மயமானவர் என்பதை எடுத்துக்காட்டவே திருமூலர் 'அன்பே சிவம்' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. இங்கு அன்பை இறைவனுக்கு நிகராக ஒப்பிட்டுள்ளார்.

மனிதன் அடையமுயலும் இலட்சியமாகிய உள்பொருள் பற்றிய அறிவை உறுதிப்படுத்துவதும் அவனை ஆன்மீக வாழ்வில் முழுமை பெறச் செய்வதும் சமயத்தின் பணி என அறிஞர் கருதுவர். சமயத்தின் வழி உயர் இலட்சியத்தை அடைவதற்கு இறைவன் மீது அன்பு செலுத்துதல் உறுதுணை புரியும். இக்காரணத்தினால் தான் திருமூலர் அன்புடைமையில் அன்பைச் சிவனோடு இணைத்துக் கூறியுள்ளார். அன்பின் ஊற்றே அறமாகவிரிகின்றது. அன்பின்றி அறமில்லை, அருள் இல்லை, இன்பமில்லை இதனால் தான் மிகவும் உயர்வான மாசற்ற தூய உண்மையின்பத்தைத் திருமூலர் சிவமெனப் போற்றினார். அன்பின் தீவிரத்தால் சிவம் வாய்க்கும் அன்பே சிவமாகும் என்று அறிஞர் கூறுவர். அறியாதார் அன்பு வேறு சிவம் வேறு என்பர். அன்பே சிவம் என்று அறிந்தவர் தமது அன்பை சிவந்துலங்கக் காண்பர். அன்பே இன்பச் சிவமாகும். தேனும் இனிமையும் போலப் பாலும் சுவையும் போல பூவும் மணமும் போல அன்பும் சிவமும் ஒன்றேயாம்.

'அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவதாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவதாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே'¹⁵

அன்பு மிகப் பெரிது. அது அனைத்தினும் பெரிய சிவனுடனே பிரியாது பின்னிக் கிடந்ததென் பேரன்பு தானே எனத் திருமூலர்

குறிப்பிடுகின்றார். அன்புடன் உள்ளம் நெக்குருகும் அடியார்க்கே இறைவனை எய்த முடியும் என்ற உண்மையை

*அன்பொடுருகி அகங்குழைவார்க் கண்
என்பொன் மணியினை எய்தவொண்ணாதே*

என்ற அடிகளால் விளக்கிக் காட்டுகிறார். அன்பையுருக்கி இறைவனை ஏத்துங்கள் என மனித குலத்திற்குத் திருமுலர் வழிகாட்டுகின்றார்.

*என் அன்புருக்கி இறைவனை ஏத்துமின்
முன் அன்புருக்கி முதல்வனை நாடுமின்*

என எம்மை இறை வழிபாட்டிற்கு ஆற்றுப்படுத்துகின்றார். அன்புள்ளவர்க்கே இறைவன் துணையாவான் என்பதை

*அன்பினுள் ளாகி அரும் பொருள்
அன்பினுள் ளார்க்கே அணைதுணையாமே*

எனத் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். அன்பு செய்வாரை சிவன் அறிவன் எனத் திருமுலர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். உயிருள்ள போதே திருவருளுக்குப் பாத்திரராக வேண்டும் என்பதே சமய நெறி காட்டும் உண்மை. இவ்வுலகில் எமக்குத் துணை இறைவன் திருவருள் ஒன்றே. உள்ளத்தில் அன்பும் சிவமயமான உயிர்களிடத்தில் அருளும் கொண்டொழுகவல்லார்க்கு இறைவன் அருள் மகிழ்ந்து அன்பு செய்வான். அன்பர்க்கன்பன் என்பதைத் திருமுலர்,

*கொழுந்தன்பு செய்தருள் கூரவல்லார்க்கு
மகிழ்ந்தன்பு செய்யும் அருளதுவாமே*

எனப் போற்றுகின்றார்.

இவ்வகையில் பார்க்குமிடத்து இறைவன் மீது அன்பு செலுத்தி அவன் அருளுக்குப் பாத்திரமாகும் ஒருவனது வாழ்வு முழுமை பெற்ற தொன்றாக அமைந்து விடுகின்றது. அன்பு மயமான வாழ்வு ஒன்றுதான் எம்மை இறைவனது சந்நிதிக்கு அழைத்துச் செல்லவல்லது என்பதை அருளாளர்களது வாழ்க்கை அனுபவங்கள் எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

திருக்கோயில் பூசையின் முக்கியத்துவம்

சிவன் கோயில்கள் அனைத்திலும் செந்தமிழ் வேத ஆகமங்களில் கூறிய படி நாள் வழிபாடு சிறப்பு வழிபாடுகள் தவறாது செய்ய வேண்டும். இவ்வழிபாட்டினால் நாடும் நாட்டு மக்களும் சிறப்படைவர். இவ்வாறு செய்யத்தவறினால் உலகத்திற்கு அளவில்லாத நோய்கள் பெருகும், வேண்டும் காலத்து மழை பெய்யாது, மன்னரும் போர் வலிமையின்றி மனமும், மானமும் இழந்து சீரழிவர் என்பது திருமுலரின் வாக்காகும்.

இவை மட்டுமல்லாமல் செந்தமிழ் பிராமணரே சிவனின் திருவடியே குறிக்கோளாகவும் அடிமையாய் வாழ்வதே பெரும் பேரின்பமாகவும் கொண்டு வாழ்கின்றனர். இவர்களே பூசை செய்ய உரியவர் ஆவார். என திருமுலர் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் தமிழ் நாட்டின் வெளியிலிருந்து வருவோரும் உயர்நிலைப் பெயரை வைத்துக் கொள்வர். அவர்கள் பேர் கொண்ட பார்ப்பார் எனப்படுவார். அவர்கள் திருக்கோயில்களில் பூசை செய்யத் தகாதவராவார். அவர்களைக் கொண்டு பூசை செய்வித்தால் வேந்தர்க்குத் தீங்கும் நாட்டிற்கு பஞ்சமும் உண்டாகும் என்பதனைத் திருமுலரின் திருமந்திரம் பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிடுகிறது.

பேர் கொண்ட பார்ப்பான் பிரான் தன்னை அர்ச்சித்தா
 பேர் கொண்ட வேந்தர்க்கு பொல்லா வியாதியாம்
 பார் கொண்ட நாட்டுக்கு பஞ்சமுமாம் என்றே
 சீர் கொண்ட நந்தி தெரிந்துரைத்தானே¹⁰

இவ்வரிய மானிடப்பிறப்பை நமுவவிடாமல் தக்கவாறு பயன்படுத்தி பிறவித்துன்பத்தினின்றும் விடுபட்டு முக்தி இன்பத்தை அடைந்திட வேண்டும். அங்ஙனம் அடையப்பெறுவதற்கு திருமுலரது திருமந்திரம் பல உபாயங்களைத் தெளிவுபட எடுத்தியம்புகின்றது.

திருமந்திரம் கூறும் சரியை

ஆன்மாவானது அடையக்கூடிய பயன் இரண்டு. ஒன்று அறியாமை நீக்கம், மற்றொன்று இன்பப்பேறு, சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்கினையும் முறையே பாடல், ஆடல், நாடல், தேடல் என வகைப்படுத்தி அவ்வழியே இறைவனைப்போற்றும் முறை என்று பொதுமையில் அவையடக்கப் பாடலில் திருமுலர் குறிப்பிடுகின்றார். உலகில் தோற்றம் பெற்ற எவ் உயிரும் சரியை நெறியில் இருந்து தான் ஞானப்பக்குவத்திற்கு வருதல் வேண்டும். சரியை, கிரியை, யோகம் முதலிய தவங்கள் நேரே முத்திப்பேற்றினைக் கொடுக்காது ஞானத்தையே கொடுக்கும். ஞானமே முத்திக்கு வாயிலாகும்.

சைவநெறியில் சரியை மிக முதன்மையானது என உபதேசிப்பதாக திருமந்திரப்பாடல் அமைகின்றது.

நேர்ந்திடு மூல சரியை நெறியாதென்று
ஆய்ந்திடும் காலாங்கி கஞ்சமலைய மான்
ஓர்ந்திடும் கந்துரு கேண்மின்கள் பூதலத்து
ஓர்ந்திடும் சுத்த சைவத்துயிரதே.

தலயாத்திரை செய்வதும், தீர்த்தம் ஆடுதலும் கோயில்கள் எங்குள்ளன என்று தேடிய நிலையில் அதனைச் சிவபெருமான் என்று பாடுதலும், பாடிப்பணிவதும், பணிந்த பின் கூடிய நெஞ்சத்துக்கோயிலாய் கொள்வதும் சரியையின் முதல் அடையாளம். ஆழ்ந்து அனுபவித்த அருளாளர் சிவகூத்தைக் கண்டு தரிசித்த சிவயோகி திருமுலர் தன் நெஞ்சத்துக் கோயிலாய்

கொண்ட இறைவனைப் பணிந்து பாடிய பாடல் நெஞ்சை நெகிழவைக்கின்றது. வழிபடுவோர் நெஞ்சமே கோயிலாகும் இதனை

நாடும் நகரமும் நற்றிருக்கோயிலும்
 தேடித்திரிந்து சிவபெருமானென்று
 பாடுமின் பாடடிப் பணியின் பணிந்த பின்
 கூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாய்க் கொள்வனே

எனவரும் திருமந்திரப்பாடல் விளக்குகின்றது. இவ்வாறு திருமூலர் சரியை என்னும் தலைப்பில் சரியையே சைவர்களுக்கு உயிர் நாடி என பதிவு செய்கின்றார். மேலும் பூசைகளின் இயல்பை விளக்கி இறைவனுக்கு வழிபடுவோர் நெஞ்சமே கோயில் என நயமாகக் கூறுகிறார்.

திருக்கோயிலிழவு

திருமந்திரத்திலே இரண்டாம் தந்திரத்தில் இருபத்தைந்து பிரிவுகள் உள்ளன. அவற்றுள் இப்பிரிவு பத்தொன்பதாவதாக உள்ளது. 18வது பிரிவு தீர்த்தம் என்பதாகும். திருக்கோயிலிழவு என்ற இப்பகுதியில் 5 மந்திரங்கள் உள்ளன. ‘தீர்த்தம்’ என்பது எம்மைப் புனிதப்படுத்துவது. புனிதப்படுத்துகின்ற பொருள் புறத்தே பலவாக இருந்தாலும் இறைவனுடைய திருவருள் தான் ஆன்மாவை புனிதப்படுத்துவது. இவ்வாறு திருக்கோயிலின் உயர்வு இங்கு குறிக் கப்படுகின்றது.¹¹ திருக்கோயிலை அதனுடைய உயர்வுக்கேற்றபடி கொண்டு நடக்க வேண்டும். அதனுடைய உயர்வுக்கு மாறாக இழித்தல் கூடாது. திருக்கோயிலை அதனுடைய உயர்வின்றும் தாழ்த்தும் நிலையிலே எம் உள்ளம் செல்லக் கூடாது என எதிர் மறையாக நான்கு கருத்துக்களை ஐந்து திருமந்திரத்தினாலே தெரிவிப்பது இப்பகுதி.

முதலாவதாக திருக்கோயில் மூர்த்தி எனப்படுவது சிவலிங்கவடிவமாகும். அச்சிவலிங்க வடிவத்திற்குத் தாவரம் என்பதும் பெயர். சம்பந்தர் சிவலிங்க மூர்த்தியை

“தழைத்ததோர் ஆத்தியின் கீழ்த் தாவரம்

மணலால் கூப்பி” என்று தாவரம் என்ற சொல்லாலே வழங்கியுள்ளார். அவ்வாறே திருமூலரும் **“தாவரலிங்கம் பறித்தொன்றில் தாபித்தால்”** எனக் கூறுகின்றார். சிவலிங்கம் தாபிக்கப்படுவதும் உண்டு. தானே முளைப்பதும் உண்டு. தானே முளைப்பது சுயம்பு எனப்படும். தானே ஸ்வயம்புவாக இருந்தாலும் பெரியோர்களாலே பிரதிஸ்டிக் கப்பட்டு இருந்தாலும் முன்னிலையிலிருந்து பெயர்க்கக்கூடாது. பெயர்த்தல் தவறு என்பது ஒரு கருத்தாகும். அடுத்து திருக்கோயிலை பழுதுபடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இரண்டாவது கருத்து. மூன்றாவதாக திருக்கோயிலே நித்தியம், நைமித்தியம், காமியம், பிராயச்சித்தம் முதலியவற்றை குற்றமின்றி செய்து வரவேண்டும் என்பதாகும்.

பொதுவாக **“சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது”** என்று பொதுமறையினாலே எடுத்து ஓதப்பட்ட வகையிலே ‘நித்தியம், நைமித்தியம்’ என்று சொல்லப்படுகின்ற இருவகையான வழிபாடு அங்கே நடக்க வேண்டும். அந்த வழிபாட்டை எமக்கு தெரிவிப்பன வேதாகமங்கள். **‘வேதம்’** நெறியை உணர்த்துவதாக சிவாகமங்கள் துறையில் தங்கி நின்று அனுபவித்தற்கு உரிய நிலைமைகளை விளக்குவதாக அமைவதால் நெறிநூலும் துணைநூலுமாக அமைகின்ற வேதாகமங்களின் படி நித்திய வழிபாடு, நைமித்திய வழிபாடு என்பவற்றைக் குறைவறச் செய்ய வேண்டும் என்பது மூன்றாவதாக சொல்லப்படும் கருத்தாகும். நான்காவதாக வழிபாட்டை செய்வோர் அவற்றை குறைவறச் செய்வதற்கு உரிய தகுதி உடையவராக இருக்க வேண்டும்.

ஆக இந்த நான்கு கருத்துக்களை ஐந்து மந்திரங்களினால் குறிப்பிடுகின்றார் திருமூலர்.

முதல் பாட்டில் சிவலிங்க மூர்த்தியை அசைத்தல் கூடாது, இடம் பெயர்த்தலும் கூடாது என்று கூறுகின்றார். இப்பணியை மக்கள் சமூகமே செய்ய வேண்டும். ஆனால் மக்கள் எப்படி ஒழுங்கிற்குட்படுகிறார்கள் என்றால், அரசாட்சியினால் தான் ஆகும். ஆதலால், அக்கடமை அரசனுடைய கடமை ஆகின்றது. ஆகவே வழிபாட்டில் பிறழ்நேரின் அரசுக்குத் தான் முதலில் தீங்கு வருமென்பதை கூறுகிறார். அதனால் அரசுக்கு தீங்கு வராதிருக்க வேண்டுமானால் திருக்கோயிலில் தான் எம் ஆட்சியை பாதுகாத்தலும், மக்களை நன்னெறியில் செலுத்துதலும் உள்ளன.

எமக்கு எப்படி இதயம் உடம்பு முழுவதும் செல்லக் கூடிய குருதியைச் சேர்த்து உடம்பு முழுவதற்கும் கொடுப்பதற்காக இருக்கின்றதோ அதுபோல, ஆண்டவனுடைய திருவருளைப் பெற்று மக்களுக்கு கொடுக்கக் கூடிய இடம் திருக்கோயிலாகும். ஆதரினால் திருக்கோயிலை அரசர்கள் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டும். இது பற்றியே

“தாவரலிங்கம் பறித்தொன்றில் தாபித்தால்
ஆவதன் முன்னே அரசு நிலைகெடும்
சாவதன் முன்னே பெருநோய் அடுத்திடும்
காவலன் போர் நந்தி கட்டுரைத்தானே”

என்று திருமந்திரம் குறிப்பிடுகின்றது.

அசையாமல் இருக்கின்ற அசலம் எனப்படும் சிவலிங்கத்தை நிலைபெயரச் செய்தால் அதை செய்து முடித்தற்குள்ளே ‘அரசு நிலை கெடும்’ அதுமாத்திரமன்று அவர்கள் இறத்தற்கு முன்னே உடம்பு ஊறுபடும். அதாவது அதை செய்வதற்கு காரணமாக இருக்கின்றவர்கள் உடம்பும் ஊறுபடுமென்றார்.

“கட்டுவித்தார் மதிற்கல்லொன்று வாங்கிடில்
 வெட்டுவிக்கும் அபிடேகத் தரசரை
 முட்டுவிக்கும் முனி வேதியராயினும்
 வெட்டுவித்தே விடும் விண்ணவன் ஆணையே”

இங்கு சிலசமயங்களில் திருக்கோயில்களில் இருக்கும் கற்கள் எம் வீட்டில் உபயோகிக்கப்படுவதாகக் கூட இருக்கலாம். கட்டுவித்து ஆர்மதில் பெரியோர்களால் சிவபுண்ணிய பேறு கருதி கட்டுப்பட்டு அமைந்து நிறைந்திருக்கின்ற மதிலில் ஒரு கல் சிறிது பழுதுறும்படி செய்தாலும் வெட்டுவிக்கும், அதை ஊறுபடுத்தினால் இவர்களுடைய உடம்பு ஊறுபடும். யாருக்கு அப்படி என்றால் அபிடேகத்து அரசரை, அதாவது முடிமன்னருக்கு இப்படி நிகழும்.

இன்னும் முட்டுவிக்கும், அவர்கள் எச் செயல்களிலே சென்றாலும் அச் செயல்கள் கைகூடாதபடி இடையூற்றை விளைவிக்கும். இத்தவற்றை ஈடுசெய்ய முடியாது.

வெட்டுவித்தேவிடும் அவர்களது உடம்பிற்கும் ஊறுவரும். ஆதலால் சிவாலயங்களை ஊறுபடாமல் பாதுகாக்க வேண்டுவது அரசனது கடமை.

“ஆற்றரு நோய்மிக் கவனிமழையின்றிப்
 போற்றரு மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர்
 கூற்றுதைத் தான் திருக்கோயில்களெல்லாம்
 சாற்றிய பூசைகள் தப்பிடில் தானே”

வேதாகமங்களிலே நித்தியம், நைமித்தியம் என்று விதிகளினால் சொல்லப்பட்ட பூசைகள் தப்பிடில் அதாவது தவறுகள் நேர்ந்தால் உலகத்திற்கே அது கேடுபயக்கும். ஆற்றரு நோய்கரு ஆவணி மழை பெய்யாது மன்னர்களும் வெற்றி கொள்வது குறைவடையும்.

“முன்னவனார் கோயில் பூசைகள் முட்டிடிந்
மன்னர்க்குத் தீங்குள வாரி வளங்குன்றும்
கன்னம் களவு மிகுந்திடும் காசினி
என்னரு நந்தி எடுத்துரைத்தானே”

முன்னவனார் கோயில் பூசைகள் முட்டிடிந் மன்னர்க்குத் தீங்குள அதாவது பூசை தவறிடிந் அது அரசுக்கு உத்பாதம். பூசையில் ஏதாவது குறையிருந்தால் அரசாட்சிக்கு ஏதோ தீங்குளதாகும்.

மழைபெய்யாது, உலகில் தீய செயல்கள் மிகும். மக்கள் நல்லபடி ஒழுகமாட்டார்கள் ஷன்கிறார்.

இவ்வகையிலே திருக்கோயிலிலே இருக்கும் மூர்த்தி எந்த வடிவில் இருக்கிறதோ அதைச் சிதையாமல் நிலை பெயராமல் பாதுகாக்க வேண்டும். திருக்கோயில்களை நாம் பழுதறப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். நித்திய நைமித்திய பூசைகளை சிறப்பாக செய்து வர வேண்டும். பூசிக்கின்றவர்கள் அந்தத் தகுதியில் குறையாதவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். இது பொது மக்கள் சார்பில் அரசினுடைய கடமையாகும். இவ்வாறு தகுதி உடையவரைக் கொண்டு பூசை முதலியன ஆற்ற வேண்டும். இந்த நான்கு கருத்துக்கள் திருக்கோயில் இழிவு எனும் இப்பகுதியில் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறாக திருமந்திரத்திலே ஆலய வழிபாடு பற்றிய கருத்துக்கள் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளமை தெளிவாகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சுப்புரெட்டியார்.ந. பேராசிரியர், சைவசித்தாந்தம் ஓர் அறிமுகம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை 2004, ப.373
2. பரிபாடல்.41 அடி, 67-70
3. திருமந்திரம், மூன்றாம் தந்திரம் - காயசித்தி உபாயம் -2

4. மேலது, மூன்றாம் தந்திரம் காயசித்தி உபாயம்-1
5. திருக்குறள் - கூடாஒழுக்கம், 280
6. திருமந்திரம் - 1792
7. திருமந்திரம் - 1821
8. மீசாலை திருநீலகண்ட வெள்ளை மாவடிப்பிள்ளையார் கோயில் குடமுழுக்கு மலர் “ அன்பே சிவம் “ – ப.கோபாலகிருஷ்ணன் 1997, ப.31
9. திருமந்திரம் - 257
10. திருமந்திரம் - 502
11. பத்தாவது திருமந்திர மாநாட்டு மலர், திருவாவடுதுறை ஆதீனம், 1963, ப.41

உசாத்துணை நூல்கள்

1. திருமந்திரம், (1933) சைவசித்தாந்த மகா சமாஜம், சென்னை.
2. திருமந்திரம் (முதற்பகுதி 1-5 தந்திரங்கள்) 1942 திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.
3. திருமந்திரம் மூலமும் உரையும், (1994), மௌனாச்சிரமம், கொழும்பு.
4. தெய்வத்தமிழ் (1975) இரண்டாம் பொதுநிலைப்பத்து நாள் கருத்தாய்வரங்கக் கட்டுரைகள், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.
5. பத்தாவது திருமந்திர மாநாட்டு மலர், (1963) திருவாவடுதுறை ஆதீனம்.
6. வரதராஜன்.ஜி, (1994) திருமந்திர விரிவுரை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை.
7. திருமந்திர விளக்கம், (1940) சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார், அன்பு நிலையம், திருச்சி, ஜில்லா.
8. திருமுலர் திருமந்திரம், (1976) திருப்பனந்தாள் வெளியீடு, ஸ்ரீவைகுண்டம், திருநெல்வேலி
9. இசைப்பாவும் மந்திரமும், (2015) ஆய்வரங்கச் சிறப்புமலர், இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.
10. நான்காவது அனைத்துலக சைவசித்தாந்த மாநாட்டுக் கருத்தரங்கமலர் (2008) தொகுதி2, தருமபுர ஆதீனம், அனைத்துலக சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சி நிறுவனம், மதுரை.
11. இளையதம்பி.மு. (1978) முப்பொருள் உண்மை விளக்கம், சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம்.
12. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர், இந்துப்பண்பாட்டு மரபுகள், (1992), வித்தியா வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

நவீன சிந்தனைகளின் ஒளியில் திருமந்திரம்

கலாநிதி ம. நந்திரா

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின் பெரும் பகுதியினை இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை பக்தி இலக்கியங்களே நிறைத்து வந்துள்ளன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட அறிவியல் வளர்ச்சி மற்றும் புத்தொளி இயக்கங்களின் தாக்கம் மேற்கத்தைய நாடுகளில் மதம் மற்றும் மதம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளைக் கேள்விக்குட்படுத்தியது. எனினும் கீழைத்தேய நாடுகளில் இது வேறுவிதமாக அமைந்தது. அவ்வகையில் தமிழர் வாழ்வியலில் மதம் என்பது மனிதனின் வாழ்வியலுடன் ஒன்றியதாகவே இருந்துள்ளது. தமிழர்களின் அன்றாட வாழ்வில் மதம், வழிபாடு மற்றும் சடங்குகளின் வகிபங்கு ஆழமானதும் விசாலமானதுமாகும். ஏனைய துறை சார்ந்த ஆய்வுகள் போல பண்பாட்டு ஆய்வுகளுள் ஒன்றாகத் தமிழில் பக்தி இலக்கிய ஆய்வும் புறக்கணித்துவிட முடியாதவொன்றாக அமைந்துள்ளது. மார்க்சியவாதிகள் தொடக்கம் சமயவாதிகள் வரை பல்வேறு

கோணங்களில் பக்தி இலக்கிய ஆய்வு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர்.

பக்தி இயக்க காலத்தில் வாழ்ந்த திருமுலரின் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. திருமுறைகளின் வரிசையில் இந்நூல் இடம்பெற்றிருப்பினும் பெரும்பாலான திருமுறைகளின் பொதுப் போக்கிலிருந்து இது வேறுபட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். இத்தொகுப்பிலுள்ள பல பாடல்கள் அவை எழுதப்பட்ட காலத்துச் சைவ சமய சார்பான கருத்துக்கள், சமூக நடைமுறைகள் என்பன பற்றிக் கூறும் அதேவேளை அக்காலகட்டத்தில் காணப்பட்ட பொதுவான சிந்தனைப் போக்கிற்கு மாற்றாகப் பல புதிய சிந்தனைகளையும் முன்வைப்பதை அவதானிக்கலாம். திருமந்திரத்தின் காலம், அதன் தொகுப்புமுறை, பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை என்பன குறித்து வெவ்வேறுபட்ட கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

எனினும் தலைப்பின் பொருத்தம் கருதியும் விரிவஞ்சியும் அவ்வாய்வினுற் செல்லாது கிடைக்கின்ற திருமந்திரப் பாடல்களினுள்ளே காணப்படும் நவீன சிந்தனைகளை வெளிக்கொணர்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது. இக்கட்டுரைத் தலைப்பில் வரும் நவீனம் என்ற சொல் நிலவுடமைச் சமூகத்தின் விழுமியங்களை நிராகரிக்கின்ற முற்போக்கான புதிய சிந்தனைகளையே குறிக்கின்றது.

திருமுலரைச் சித்தராகக் கருதும் மரபு காணப்படுகின்றது. சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்தில்,

*கயிலாயத்து ஒரு சித்தர் பொதியில் சேர்வார்
காவிரி சூழ் சாத்தனூர் கருதும் மூலன்*

என்று குறிப்பிடுகிறார். இவர் கைலாயத்திலிருந்து தென்னாடு வந்து திருவாவடுதுறைத் திருத்தலத்தில் அமர்ந்து யோக நிஷ்டையில் ஆண்டுக்கொரு பாடலாக மூவாயிரம் தமிழ்ப்

பாடல்களைப் பாடினார் என்றும் அவையே திருமந்திரப் பாடல்கள் என்றும் கொள்ளும் ஐதீகம் காணப்படுகின்றது. திருமுலர் தனது பாடலொன்றில் “முலன் உரை செய்த மூவாயிரம் தமிழ்” (99) என்று கூறியிருப்பதை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர்.

திருமுலரும் தன்னைச் சித்தராகவே கருதி இருக்கின்றார் என்பதற்கு அவரது பாடல்களில் அகச்சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. ‘ஒப்பில் எழுகோடி யுகமிருந்தேனே’ என்றும் ‘இருந்தேன் இக்காயத்தே எண்ணிலி கோடி, இருந்தேன் இராப்பகல் அற்ற இடத்தில்’ (80) என்றும் இவர் தம் திருமந்திரத்தில் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சித்தர் மரபு மருத்துவத்துடன் தொடர்புடையது. சித்தமருத்துவம், தாவரங்கள், விலங்குகள், கனிமங்கள், தாதுப்பொருள்கள், என்பவற்றைப் பயன்படுத்தி நோய்த்தடுப்பு, நோய் நீக்கம் ஆகியவற்றை மேற்கொள்கின்ற மருத்துவ மரபாகும். அத்துடன் வட இந்திய மருத்துவ அறிவியலான ஆயுர்வேதத்தில் இல்லாத ரண சிகிச்சை என்கின்ற சத்திரசிகிச்சையும் சித்தமருத்துவத்தில் காணப்படுகின்றமை சிறப்பம்சமாகும். சித்தர்களையும் சித்தமருத்துவத்தையும் சைவ சமயத்தோடு தொடர்புபடுத்துகின்ற மரபு காணப்படுகின்ற தெனினும் அவர்களுடைய மருத்துவ அறிவியல் இடையறாத தொடர்ச்சியான மரபாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படுவதும் தற்கால மேற்கத்தைய மருத்துவ அறிவியலோடு தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டிருப்பதுமாகிய விடயங்களை நோக்குமிடத்து அவர்கள் பகுத்தறிவு வாய்ந்த, அறிவியல் சார்ந்த ஆய்வாளர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

சித்தர்கள் பற்றிய மேற்கூறிய அறிவியல் சார்ந்த பார்வையில் இருந்துதான் அவர்களுடைய சமூக, மதம் சார்ந்த கருத்தியல்களை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். அவ்வகையில்

குறிப்பாகத் திருமுலருடைய பாடல்களில் பல கலகக் குரல்களை நாம் காண முடிகின்றது.

சித்தர்கள் தம் சமகாலத்தில் காணப்பட்ட வைதீகம் சார்ந்த நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட அரசின் அங்கீகாரமும் ஆதரவும் உடைய மதப்பிரமாண்டங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்தினர். அத்தகைய மரபுகளுக்கு மாற்றாக அவர்கள் தமிழ் மரபில் சங்ககாலம் தொட்டு இன்றுவரை தொடர்கின்ற எளிமையான வழிபாட்டு மரபுகளை முன்நிறுத்தினர். (சங்கப் பாடல்களிலேயே மேற்குறித்த இரு வேறு மரபுகளும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள மையைக் காணமுடிகின்றது.) திருமுலருடைய பாடல்களிலும் மேற்கூறிய வைதீகம் சார்ந்த, நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட மத வழிபாட்டு முறைகள், சடங்குகள், ஐதீகங்கள் என்பவற்றிற்கு மாற்றான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

உலகின் பல்வேறு மதங்களும் இயற்கையைக் கடவுளின் படைப்பாகவும் உயிரற்ற பௌதீகப் படைப்பாகவுமே அடையாளப்படுத்துகின்றன. Animism என்று ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படுகின்ற வழிபாட்டு முறை என்பது சடப்பொருள்கள், தாவரங்கள் மற்றும் இயற்கையின் கூறுகளான மழை, இடி, மின்னல், தாவரங்கள், விலங்குகள் ஆகியவற்றிற்கு ஆன்மா உள்ளதாகவும் அவை மனித வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கக் கூடியன எனவும் நம்புகின்ற மரபாகும். Animism என்ற கோட்பாட்டையும் தாண்டி இயற்கையின் அனைத்துப் பரிமாணங்களிலும் கடவுளைக் காண்கின்ற மரபு தமிழிலும் காணப்படுகின்றது.

இயற்கை வழிபாடு என்பது சங்ககாலத்துத் தமிழர்களின் வழிபாட்டு முறையாகவும் இருந்தது. நீர்நிலை, மண், மரம், மலை, ஆகாயம், விலங்குகள், பறவைகள் என இயற்கையின் அனைத்து வடிவங்களிலும் தெய்வம் உறைவதாக அவர்கள்

நம்பினர். அரசருவாக்கம் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் வடஇந்திய, ஆரிய, வைதீக வழிபாட்டு மரபுகள் அரசுகளின் ஆதரவுடன் குறிப்பாகத் தமிழ் மண்ணில் காலூன்றத் தொடங்கின. அவை முன்னிறுத்திய கருத்துக்களில் முக்கியமான வேதமே (ஸ்மிருதி) மேலான கடவுள் என்ற கருத்தும், வடஇந்திய புராணங்கள் முன்வைக்கும் கடவுள்களின் அறிமுகமும், ஆகமங்கள் முன்வைக்கின்ற பெருங்கோயில் மரபும் சடங்குகளும், மனுதர்ம சாஸ்திரம் எனப்படும் மனுஸ்மிருதி மற்றும் பகவத்கீதை முன்வைக்கும் வர்ணாச்சிரம தர்மம் ஆகியன முன்னிறுத்தும் சாதீயப் பாகுபாடும் தமிழ் மண்ணில் நுழைந்தன.

தொன்றுதொட்டு வந்த தமிழர்களின் மருத்துவ அறிவையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் பின்பற்றி வந்த சித்தர்கள் மேற்கூறிய பண்பாட்டு நெருக்கடியைச் சந்தித்த போது அவர்களுடைய கலகக் குரல்களாகவே அவர்களுடைய பாடல்கள் அமைந்தன. இந்த வரலாற்றுப் பின்புலத்திலேயே அரசு, தனிச்சொத்துரிமை, குடும்பம், நிறுவனமயப்பட்ட வழிபாட்டு முறைகள் என்பவற்றிற்கு எதிரான சித்தர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் மாற்றுக் கருத்துக்களையும் காண முடிகின்றது. உதாரணமாகத் திருமுலரின் பின்வரும் பாடல் மேற்கூறிய கருத்துக்களை நிரூபிப்பதாக அமைகிறது:

அகரம் ஆயிரம் அந்தணர்க்கு ஈயில்என்
சிகரம் ஆயிரம் செய்து முடிக்கில்என்
பகரு ஞானி பகல்ஊண் பலத்துக்கு
நிகரிலை என்பது நிச்சயம் தானே. (1860)

திருமந்திரப் பாடல்களுள் அண்டம், இயற்கை, உயிர் என்பவற்றின் தோற்றம், இருப்பு, மனித உடற்கூறு சார்ந்த அறிவியற் கருத்துக்கள், மனிதப்பிறப்பு, உடல்நலம், மருத்துவம்,

வழிபாட்டு முறைகள், அறம், நீதி, ஒழுக்கம், என்பன பற்றிய கருத்துக்கள், மூட நம்பிக்கைக்கு எதிரான கருத்துக்கள், மொழிப்பற்று எனப் பரந்த அளவிலான விடயங்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன.

திருமுலருடைய கவிதை மொழிவு முறைக்கும் ஏனைய பக்தி இலக்கிய கர்த்தாக்களின் கவிதை மொழிவு முறைக்குமான வேறுபாட்டிலிருந்தே திருமுலருடைய பாடல்களின் கருத்தியல் பற்றிய விவாதத்தை நாம் தொடங்க முடியும்.

ஏனைய பக்தி இலக்கிய கர்த்தாக்களது கவிதையாக்க மரபும் பாடுபொருளும் மரபு சார்ந்ததாகக் காணப்படும் அதேவேளையில் திருமுலரது கவிதை மொழிவு முறைமையும் பாடுபொருட்களும் அரச அதிகாரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பெரும் பான்மையான வெகுஜனங்களின் மரபுகளை அடியொற்றியதாகக் காணப்படுகின்றது. அதேவேளை சமய குரவர்கள் நால்வரில் பிராமணர் அல்லாத திருநாவுக்கரசரது பாடல்களில் காணப்படுகின்ற மொழிப்பற்று திருமுலரது பாடலில் மேலோங்கி இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. வேறு எந்த பக்தி இலக்கிய கர்த்தாக்களும் பயன்படுத்தாத ஒரு சிறந்த தொடரைப் பயன்படுத்தியதன் மூலம் திருமுலர் மதத்தையும் மொழியையும் இறுகப் பிணைத்துள்ளார். அது வருமாறு:

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே (81: 3-4)

“இறைவனைத் தமிழ் செய்தல்” என்ற தொடர் மரபு தாண்டிய ஒரு புதிய தொடராகக் காணப்படுகின்றது.

எளிய தமிழ் நடையும் மரபுத் தொடர்கள் மற்றும் பழமொழிகளை யொட்டிய சொற்பிரயோகங்களும் திருமுலரின் பாடல்களில் விஞ்சி நிற்கின்றன. மேற்கூறிய தன்மையின்

தொடர்ச்சியாகப் பண்டைத் தமிழரின் வழிபாட்டு முறையைத் திருமுலர் முன்னிறுத்து கின்றமையைக் காண முடிகின்றது. இறை வழிபாடு என்பது கோயில்கள், சடங்குகள், ஆகிய பிரமாண்டங்களைச் சாராதது என்பதையும் அது மிகவும் எளிதான நுண்ணிதான உள்ளார்ந்த அனுபவம் என்பதையும் திருமுலர் பல பாடல்களில் முன்னிறுத்துகின்றார்.

இறைவழிபாடு என்பது எளிமையான தன்நிலைப்பட்ட அனுபவம் என்பதற்கப்பால் பின்பற்றப்படுகின்ற சடங்குகள் வீணானவை, பயனற்றவை என்பதைப் பல இடங்களில் திருமுலர் வலியுறுத்துகின்றார். பின்வரும் பாடல்களைச் சான்றாகக் காட்டலாம்:

புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ணல் அதுகண்டு அருள்புரியா நிற்கும்
எண்ணிலி பாவிகள் எம்இறை ஈசனை
நண்ணறி யாமல் நழுவுகின்றாரே (1828)

உள்ளத்தின் உள்ளே உளபல தீர்த்தங்கள்
மெள்ளக் குடைந்து நின்றாடார் வினைகெடப்
பள்ளமும் மேடும் பரந்து திரிவரே
கள்ள மனமுடைக் கல்வி இலோரே (509)

திருமுலர் சாதி உட்பட்ட சமூக வேறுபாடுகளை நிராகரிக்கின்றார். சமத்துவமுடைய ஒரு சமூகத்தை அவர் வலியுறுத்துகின்றார். உதாரணமாகப் பின்வரும் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம்:

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகுங்கதி இல்லை நும் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர் நினைந்து உய்மினே. (2104)

ஆர்க்கும் இடுமின் அவர் இவர் என்னன் மின்
பார்த்திருந்து உண்மின் பழம்பொருள் போற்றன்மின் (250)

சாதீயக் கோட்பாட்டை முன்னிறுத்துகின்ற வர்ணாச்சிரம தர்மம், மனுஸ்மிருதி ஆகியன மனித உடலையும் உடல் உழைப்பையும் கீழானதாகத், தீட்டானதாகக் கட்டமைக்கின்றன. இக்கருத்தைத் திருமூலர் மறுதலிக்கின்றார். மாறாக உடல் என்பது புனிதமானது, போற்றிப் பேணத்தக்கது என்பதை ஒரு மருத்துவர் என்ற நிலையில் நின்று கூறுகின்றார். உதாரணமாக:

உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானாற்கு வாய் கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே. (1823)

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்று இருந்தேன்
உடம்புக்குள்ளே உறு பொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டானென்று
உடம்பினை யான் இருந்து ஒம்புகின்றேனே
(725)

என்ற பாடல்களைச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். பிறிதொரு பாடலில்,

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே. (724)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதே போல பெண்களுடன் தொடர்புடைய தீட்டு என்ற அர்த்தத்தில் வரும் ஆசுசம் என்பது பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

ஆசுசம் ஆசுசம் என்பர் அறிவிலார்
 ஆசுசம் ஆம்இடம் ஆரும் அறிகிலார்
 ஆசுசம் ஆம்இடம் ஆரும் அறிந்தபின்
 ஆசுசம் மானிடம் ஆசுசம் ஆகுமே (2551)

அறம், தர்மம் என்ற சமகாலக் கட்டமைப்புக்களை நிராகரிக்கும் திருமூலர் அவற்றுக்கு முற்போக்கான விளக்கங்களைத் தருகின்றார். உதாரணமாக அன்னதானம் என்பது உணவற்ற ஏழை எளியவர்க்கு அளிக்க வேண்டிய ஒன்று என்பதைப் பின்வரும் பாடல் மூலம் வலியுறுத்துகின்றார்:

அற்றுநின்றார் உண்ணும் ஊணை அறனென்னும்
 கற்றன போதம் கமழ்பவர் மானிடர்
 உற்றுநின்று ஆங்கொரு கூவல் குளத்தினில்
 பற்றிவந் துண்ணும் பயன்அறி யாரே (253)

நாலடியார் குறிப்பிடுகின்ற நடுவுநிலைமை தருகின்ற கல்வியழகே அழகு என்ற கருத்தினை அடியொற்றித் திருமூலரும் நடுவுநிலைமையை உயர்ந்ததாகப் பின்வரும் பாடல் மூலம் குறிப்பிடுகின்றார்:

நடுவு நின்றார்க்கு அன்றி ஞானமும் இல்லை
 நடுவு நின்றார்க்கு நரகமும் இல்லை
 நடுவு நின்றார் நல்ல தேவரும் ஆவர்
 நடுவு நின்றார்வழி நானும் நின்றேனே (320)

இத்தகைய நவீன முற்போக்கான கருத்தையே தன்னையும் சித்தர் என்று அழைத்துக்கொண்ட பாரதி, “நீதி உயர்ந்த மதி கல்வி – அன்பு நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்” எனக்குறிப்பிடுகின்றார். சித்தர் மரபின் நவீன சிந்தனைப்போக்கின் தாக்கம் இன்றுவரை தொடர்கிறது என்பதையே இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

மேலும் மருத்துவ அறிவு உள்ளவர் என்ற முறையிலும் வாழ்க்கை பற்றிய பல்வேறு விடயங்கள் பற்றிய தேடல் உள்ளவர் என்ற வகையிலும் திருமூலர் அறிவையே ஆற்றலாக முதன்மைப்படுத்திக் கூறுகின்றார். வேதங்களிலே இருக்கின்ற பல்வேறு விடயங்களையும் விடுத்த அவர் அவ்வேதங்கள் முதன்மைப்படுத்தும் அறிவு பற்றிய சிந்தனையை முன்னிறுத்துகின்றார்:

அறிவுக்கு அறிவு இல்லை ஆக்கமும் இல்லை
 அறிவுக்கு அறிவு அல்லது ஆதாரம் இல்லை
 அறிவே அறிவை அறிகின்றது என்றிட்டு
 அறைகின்றன மறை ஈறுகள் தாமே (2358)

என அறிவே கடவுள் என்பது வேதங்கள் கண்ட முடிவு என்பதைத் திருமூலர் தெளிவுபடுத்துகிறார். இதேபோல் பிறிதொரு இடத்தில்,

அறிவு வடிவு என்று அறியாத என்னை
 அறிவு வடிவு என்று அருள் செய்தான் நந்தி
 (2357: 1-2)

என்கிறார். மேற்குலகத் தத்துவ மரபின் தந்தையாக வருணிக்கப்படும் சோக்கிரட்டீஸ் அறியாமையை உணர்வது தான் உயர்ந்த அறிவு என்றும் “உன்னையே நீ அறிவாய்”

(know thine own self) என்றும் கூறுவார். அதேபோல் திருமூலரும் தன் அறியாமையை உணர்ந்து கொள்ளுதல் உயர்ந்த அறிவு என்ற கருத்தைப் பின்வரும் பாடல் மூலம் உணர்த்துகின்றார்;

அறிவு அறிவு என்று அங்கு அரற்றும் உலகம்
 அறிவு அறியாமை யாரும் அறியார்
 அறிவு அறியாமை கடந்து அறிவானால்
 அறிவு அறியாமை அழகிய வாறே (2362)

உலகில் வேறெந்த தத்துவ மற்றும் மதக் கோட்பாடுகளையும் விட மனித நேயமே உயர்ந்தது என்ற கருத்தைத் திருமூலர் வலியுறுத்துகின்றார். எவ்வாறு மனித உடல் புனிதமானது என வலியுறுத்தினாரோ அதேபோல் மனித நேயமும் அன்புமே சிறந்தவை எனக் கூறுகின்றார். உதாரணமாகப் பின்வரும் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்:

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
 அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
 அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்
 அன்பே சிவமாய் அமர்ந்து இருந்தாரே (270)

இதேபோல இறையடியார்கள் “நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கென” விழித்து மனிதநேயக் கருத்தைப் பின்வருமாறு முன்வைக்கிறார்:

படமாடக் கோயிற் பகவற்கு ஒன்று ஈயில்
 நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்கு ஆகா
 நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்றீயில்
 படமாடக் கோயில் பகவற்கு அது ஆமே (1857)

“மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை” என்ற கருத்தின் வழி மக்களுக்குச் செய்யும் பணியே அதியுன்னதமான இறை பணி

என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றார். இதற்கும் ஒருபடி மேற் சென்று “வாடுகின்ற பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்” என்ற வள்ளலாரின் கருத்திற்கு இணையான வகையில் ஜீவகாருண்யத்தை முன்வைக்கின்றார். இவரது பாடல்களில் மிக அதிகமாக அனைவராலும் மேற்கோள் காட்டப்படும் பின்வரும் பாடல் மூலம் மிக உன்னதமான இவரது கருத்து வெளிப்படுகின்றது:

யாவார்க்கும் ஆம் இறைவற்க்கு ஒரு பச்சிலை
யாவார்க்கும் ஆம் பசுவ்க்கு ஒரு வாயுறை
யாவார்க்கும் ஆம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவார்க்கும் ஆம் பிறர்க்கு இன்னுரை தானே (252)

இவ்வாறு மனித உடல், உடல் ஆரோக்கியம், மனித அன்பு, மனிதர்களுக்கான சேவை, தர்மம், தானம், இன்சொல் என மானுடத்தைப் போற்றி முதன்மைப்படுத்துகின்ற மனிதநேய சித்தாந்தத்தைத் திருமூலர் தமிழர்களுக்களித்த அறிவுக் கொடையாக நாம் கருத முடியும்.

கூணை நூல்கள்:

அருணாசலம், மு. 2005, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பதினான்காம், பதினைந்தாம், பதினாறாம் நூற்றாண்டு : மூன்றாம் பாகம், பார்க்கர் வெளியீடு, சென்னை.

மாணிக்கவாசகன், ஞா. 2003, திருமூலர் திருமந்திரம், மூலமும் விளக்க உரையும் (பத்தாம் திருமுறை), உமா பதிப்பகம், சென்னை

திருமந்திரத்தில் கடவுட் கோட்பாடு

சீவ. மகாலங்கம்

திருமந்திரத்தின் சிறப்பு

திருமுலருடைய திருமந்திரம் சைவ சமயத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் பத்தாவது திருமுறையாக வைக்கப்பட்டு பல ஆண்டுகளாகப் பக்தி சிரத்தையோடு சைவத்தமிழ் மக்களால் ஓதப்பட்டு வருகின்ற நூலாகும். தோத்திரத்திற்குத் திருவாசகம், சாத்திரத்திற்கு திருமந்திரம் என்பது நம்மிடம் உள்ள முதுமொழி. மந்திரம் என்பதன் பொருள் நினைப்பவனைக் காப்பது என்பதாகும். பன்னிரு திருமுறைகளில் மந்திரம் என்று போற்றப்படும் சிறப்பு திருமந்திரத்திற்கு மட்டுமே உண்டு. அருள் நூல்களை வழங்கிய ஞானிகளை நிறைமொழி மாந்தர்கள் என்றே தொல்காப்பியரும் வள்ளுவரும் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளர்ந்த
முறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப¹

நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டிவிடும்²

திருமந்திரம் ஒழுக்கத்தை உபதேசிப்பதோடு ஆன்ம நாட்டத்திற்கும், ஞானத்தோடு இணைந்த பக்தி வாழ்க்கைக்கும் வேண்டிய பயிற்சியைத் தரும் நூலாகவும் உள்ளது. தமிழ் மந்திரமாகிய திருமந்திரத்தை அனுபவ ஞானத்திருநூல் ஒன்றே ஆன்றோர்கள் அனைவரும் போற்றுகின்றார்கள். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கும், வாழ்வின் இறுதி லட்சியமாகிய வீடு பேற்றினை அடைவதற்கும் உரிய வாழ்க்கை நெறிகளைத் திருமந்திரம் வகுத்துக் காட்டியுள்ளது. இந்நூல் யோக நூலாக, வைத்திய நூலாக, வாழ்க்கை நூலாக, தத்துவ நூலாக பல வகைகளில் மானிட சமூகத்திற்கு வழிகாட்டும் நூலாகத் திகழ்கிறது.

திருமந்திரம் தமிழ் ஆகமம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சிவாகமங்களில் காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தியம், வாதுமை, வியாமளம், காலோத்தரம், சுப்பரம், மகுடம் என்னும் ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரமாகத் திருமந்திரத்தின் ஒன்பது தந்திரங்களும் அமைந்துள்ளன. அன்பின் அடிப்படையாய் எழுவது தோத்திரம். அறிவின் அடிப்படையில் எழுவது சாத்திரம், திருமந்திரம் சாத்திர நூலாக மட்டுமல்லாது தோத்திர நூலாகவும் மிளர்வதைப் பல திருமந்திரப் பாடல்களின் ஊடாக அறிய முடிகிறது. திருமந்திரத்தின் பெரும் பகுதி யோக நூலாகவே காட்சி தருகிறது.

சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் பத்தாவதாகத் திகழ்வது திருமந்திரம். சொற்சுவையாலும், பொருட் சுவையாலும் திருமுறைகள் அனைத்திற்கும் மகுடம் வைத்தாற்போலத் திருமந்திரம் மிளர்கிறது.

“திருமூலர் வெறும் பாட்டுக்களை மட்டும் எழுதிக் கொடுத்த கவி அல்ல. மூவாயிரம் ஆண்டுகள் யோகம் செய்து அந்த யோகநிலை யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையம்” என்ற பரந்த உயரிய நோக்கத்தைக் கொண்டு ஆண்டுக்கு ஒரு பாடலாக மூவாயிரம் பாடல்களை எழுதி திருமந்திரமாயைத் தமிழ்த்தாய் கழுத்திலே சூட்டிக் கொடுத்த ஞானி. மூவாயிரம் ஆண்டுகள் தனிமையில் தவயோகம் செய்த ஞானியார், முத்தி பெற்ற சிவயோக சித்தர்”³

திருமூலர் அறுபத்து மூவர் நாயன்மார்களில் ஒருவராகப் போற்றப்படுகின்றார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டர் தொகையில் “நம்பிரான் திருமூலர் எனக் குறிப்பிட்டு வணங்கும் சிறப்புடையவர் தாயுமானவர் “சக்கரவர்த்தி தவராசயோகியெனும் மிக்க திருமூலனருள் மேவு நாள் எந்நாளோ”⁴ என்று திருமூலரது யோக நெறியின் உயர்வைப் பாடுகின்றார்.

இரு பேராறுகள் கலப்பது போல் தமிழ் நெறியும், வைதிக நெறியும் கலந்து அமைந்திட, சைவசமயம் ஒரு பெருஞ் சமயமாக உருவாகிய காலத்தில் அவ்வுருவாக்கத்திற்கு திருமூலர் தமது பணியினை ஆற்றிச் சைவநெறிக்கு சாத்திரமும் தோத்திரமுமாக அமையும் முதல் நூலை ஆக்கினார்.⁵ தமிழ் நெறியைத் தழுவி வடமொழியில் எழுதப்பட்ட ஆகமங்களை ஒப்பத் தமிழில் முதல் ஆகமமாகத் திருமூலர் திருமந்திரத்தை அருளியுள்ளார். இதனைத்

தண்ணிலவார் சடையார் தாம் தந்த ஆகமப் பொருளை
மண்ணின் மிசைத் திருமூலர் வாக்கினால் தமிழ் வகுப்ப⁶
எனச் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

சித்து என்ற சொல் தெளிந்த ஞானத்தைக் குறிக்கும். ஞானம் பெற்றவர்களைச் சித்தர் என்று கூறுவதும் உண்டு. சித்தி பெற்றவர்களைச் சிவனோடு ஒத்தவர்களைக் கருதி மக்கள்

மதித்துப் போற்றுகின்றனர். சித்தத்தைச் சிவன் பால் வைத்துச் சிந்தனையில் மூழ்க மூழ்க சித்தவிகாரம் ஒடுங்கும் சித்த விகாரம் ஒடுங்க ஆத்மசக்தி அகத்திலே பீறிட்டு எழும். ஆத்ம சக்தி முழுமை பெறுகின்றபோது சித்துக்கள் அனைத்தும் கைகூடும்.

காயசித்தி பெற்றுச் சிவஞான வாயிலாக 'இரண்டற்ற நிலையில் சிவத்தோடு ஒன்றியிருத்தலே சித்தர்களின் முடிபாகக் கருதப் பெற்றமையைத் திருமந்திரம் தெரிவிக்கின்றது.⁷

திருமூலர் இறையருளால் தான் பெற்ற தெய்வீக அனுபவத்தை அனைவரும் பெறல் வேண்டும் என்ற பரந்த சிந்தனை கொண்டிருந்தார். இவர் மனித உடம்பிற்குள் இருக்கும் மெய்ப்பொருளினை நேரிலே கண்டார். தான் அடைந்து அனுபவித்த அந்தப் பேரின்பத்தை உலக மக்கள் அனைவரும் அடைய வேண்டும் என்று விரும்பினார்.

நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்
வான் பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் இவ்வையகம்
ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம்
தான் பற்றப் பற்றத் தலைப்படும் தானே ⁸

வானில் வியாபித்துள்ள பரம்பொருளே ஊனினும் மறைந்து நிற்கிறது. உணர்விலே கலந்து உறைகிறது. இந்த உணர்வு நிலையைப் பற்றிக் கொண்டு ஈடுபட ஈடுபடப் பேரின்பமானது, தானே வந்து சித்திக்கும். இந்தப் பேரின்பத்தை நான் பெற்றேன். அதை உலகமும் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் திருமூலர்⁹

பிறவிப் பகை நீங்கி ஆன்ம விடுதலை பெறுவதற்கு திருமந்திரம் திசை காட்டியாக அமையும். திருமந்திரத்தின் உள்ளே சிவம் பிரகாசிக்கின்றது. திருமந்திரப் பாடல்கள் கூறும் கருத்துக்களை அகத்திலே நினைத்துப் போற்றும் அடியார்கள் தெய்வீக

நிலையைப் பெறுவார்கள் என்பதைப் பின்வரும் தனிப்பாடல் விளக்குகின்றது.

திருமந்திரமே சிவகதிக்கு வித்தாம்
 திருமந்திரமே சிவமாம் - அருமந்த
 புந்திக்குள்ளே நினைந்து போற்றும் அடியார் தமக்குச்
 சந்திக்கும் தற்பரமே தான்.

‘ஆகமங்களின் உட்பொருளையும், சிவன் சக்தி வழிபாட்டின் தத்துவத்தையும், யோகத்தின் உண்மையான தத்துவத்தையும் மாண்பையும், ஆதம ஞானத்தின் ஒளியையும் பற்றித் திடமாக பாடல்களடங்கிய ஞானக் களஞ்சியம் என்று ந. வி. சுப்பிரமணிய அய்யரும், ‘திருமுறைகளில் திருமந்திரம் புற நடையானது. அது தோத்திரமும் சாத்திரமுமாம், அன்றி, சில பகுதி சித்த பரிபாஷையோடு கூடியதுமாம். திருமந்திரத்தையும் வேத ஆகம வரிசையில் வைத்துக் கொள்ளல் சாலும்’ என்று இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையும் கூறியுள்ளமை எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கவையாகும்.¹⁰

வேத உபநிடதங்களில் கடவுட் கோட்பாடு

இருக்கு வேதம் ஒரு கடவுள் கோட்பாட்டினை முன்மைப் படுத்துகின்றது. இவ்வேதத்தில் வரும் உள்பொருள் ஒன்றே அறிஞர்கள் அதனைப் பலவாகக் கூறுவர் என்ற கூற்று அக்காலக் கடவுட் கொள்கையை விளக்குவதாக உள்ளது.

“இந்து மதத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்று எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமுமாய் மூலமுமாய் அமைந்த எங்கும் நிறைந்த எல்லாம் கடந்த பரம்பொருள் ஒன்று மூல உள் பொருளாய் இருக்கிறது என்பதாகும். இதனையே கடவுள் ஈஸ்வரன் என்று மக்கள் பொதுவாய்க் குறிப்பிடுவார்கள்.¹¹

அசையும் உலகிலுள்ள ஒவ்வோர் அசையும் பொருளிலும் இறைவன் நிறைந்து நிற்கிறான். இவற்றின்மேல் உள்ள பற்றினை விடுவதன் மூலம் நீ இன்பம் பெற இயலும், எவனுடைய செல்வத்திலும் ஆசை வைக்காதே என ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம் கூறுகிறது. இந்துக்களின் அன்றாட ஐபத்திற்குரிய காயத்திரி மந்திரம் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

ஓம் பூர் புவஹ் சுவஹ்

தத் - சவித்துர் வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்ய

தீமஹி, தியோ யோ நவஹ் பிரசோதயாத்”

‘ஓம் என்னும் ஓங்கார வடிவாக கடவுள் நிலமாகவும், ஆகாயமாகவும், மோட்சமாகவும் காணப்படுகிறார். சுயஒளி மயமான இறைவரின் வழிபடத்தக்க பிரகாசமான தேஜஸைப் பற்றி நாம் தியானிக்கிறோம். நம் மனத்தை அவரே நடாத்துவராக¹² உபநிடதங்கள் இறைவன், உயிர், உலகு ஆகிய மூன்று பொருட்களைப் பற்றி ஆராய்ந்த பொழுதிலும் இறைவனுக்கே முதலிடம் வழங்குகின்றன. உபநிடதங்கள் காணப்படும் உலகினையும், அனுமானிக்கப்பட்ட உயிரினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு காணப்படாத இறைவனுக்கு விளக்கம் கூறுகின்றது. உடலை இயக்குவது உயிர், உயிரை இயக்குபவன் இறைவன் என உபநிடதங்கள் பேசுகின்றன. பிரம்ம உலகத்தோடு கூடி உலகம் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் நிலையைச் சப்பிரபஞ்சநிலை என்றும் உலகத்தினின்றும் நீங்கி நிற்கின்ற நிலையை நிஷ்பிரஞ்ச நிலை என்றும் கூறுகின்றன.

சிவாகமங்களிற் கடவுட் கோட்பாடு

ஆகமம் என்ற சொல்லிற்கு ஒன்றிலிருந்து வந்தது என்பதே பொருளாகும். சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டும் சிவனுடைய ஐந்து முகங்களில் இருந்தும் வந்தவை ஒன்றே கூறப்படுகிறது.

ஆ என்பது பாசம் 'க' என்பது பசு 'ம' என்பது பதி. ஆக முப் பொருளையும் கூறுவதே ஆகமம் என்று விளக்கம் கூறுவதும் உண்டு. ¹³

ஆன்மாவைப் பீடித்திருக்கும் மலங்கள் நீங்கி ஆன்மா இறைவனை அடைய வழிகாட்டும் ஞானத் திருநூலாக சிவாகமங்கள் திகழ்கின்றன. ஒவ்வொரு ஆகமமும் சரியா காண்டம். கிரியா காண்டம், யோக காண்டம், ஞான காண்டம் என நான்கு பகுதிகளை உடையது.

“முதல் நிலை, உருவ வழிபாடு, இரண்டாவது நிலை மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்தலும் ஜபங்கள் செய்தலும், இதை விட உயர்ந்தது மனத்திலேயே நடாத்தும் வழிபாடு, எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது முழுமுதல் பற்றிய தியானம்” ¹⁴

ஆன்மீகத் துறையில் சிறந்து விளங்குபவர்கள் கடவுளை எங்கும் காண இயலும். ஆன்மீக வலிமை பெறாதவர்களுக்கு விக் கிரகமே பரம்பொருளைச் சுட்டும் ஒரு சின்னமாகப் பயன்படுகிறது. யோகிகள் பேரின்பமயமான இறைவனைத் தங்கள் உள்ளத்திலேயே காண்கிறார்கள்.

“சிவாகமங்களின் ஞான காண்டப் பகுதியை விளக்குவதே சைவ சித்தாந்தம் ஆகும்”. இதனைச் சிவாகமம் சித்தாந்தமாகும் என்று சிவப்பிரகாசம் குறிப்பிடுகிறது. சைவ சித்தாந்திகளை ஆகமாந்தியர் என்று அழைக்கும் மரபும் உண்டு.

வேதம், ஆகமம் ஆகிய இரண்டும் இறைவன் உலகுய்ய வழங்கிய நூல்கள் என்றும், முன்னது பொது வகையாலும் பின்னது சிறப்பு வகையாலும் சித்தாந்தக் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றன என்பதையும் சிவஞானசித்தியார் பின்வருமாறு விளக்குகிறது.

வேதங்களும், ஆகமங்களும் இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பெற்ற உண்மையை அறிவிக்கும் நூல்களாகும். சைவர்கள் வேதத்தைப் பொது நூலாகவும், ஆகமத்தைச் சிறப்பு நூலாகவும் கொள்கிறார்கள். சிவபெருமானால் உணர்த்தப்பெற்ற அவைகளின் முடிவுகள் வேறு வேறானவை என்று சிலர் கூறுகின்றார்கள். தத்துவ தரிசனம் கண்ட பெரியோர்கள் இரண்டு நூல்களும் ஒரே முடிபையே கூறுகின்றன என்பதை அறிவார்கள்.

வேதமோடாகமம் மெய்யாம் இறைவன் நூல்
 ஓதும் பொதுவும் சிறப்பு மென்றுள்ளன
 நாதன் உரையவை நாடில் இரண்டந்தப்
 பேதமதென்பர் பெரியோர்க்கபேதமே¹⁵

பன்னிரு திருமுறைகளில் கடவுட் கோட்பாடு

பன்னிரு திருமுறைகளும் சிவனையே முழு முதற் கடவுளாகக் காட்டுகின்றன. முப்பொருள் கோட்பாடுகள் திருமுறைகளில் ஆன்மீக அனுபவங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. திருமுறைப் பாடல்களில் இறை தத்துவம், ஆன்மீகத் தொடர்பு, திருவருள், வீடுபேறு, சைவநாயன்மார்களின் உணர்வு பூர்வமான அனுபவங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

இறைவனை வழிபட்டால் வினைகளை நீக்க முடியும் அல்லது குறைக்க முடியும் என்ற கருத்துக்களைத் திருமுறைகளில் காணலாம். சிவமூல மந்திரமாகிய நமசிவாய மந்திரத்தை உச்சரிப்பவர்களை வினைகள் பற்றாது என்பதை ஞானசம்பந்தர் தனது பின்வரும் பாடலின் ஊடாக விளக்குகின்றார்.

நம்புவாரவர் நாவினவிற்றினால்
 வம்பு நாண்மலர் வார்மது வொப்பது
 செம்பொனாந் திலகம் முலகுக்கெலாம்
 நம்பன் நாமம் நமச்சிவாயவே.

சிந்தனையையும், உடல் உறுப்புக்களையும், பொறி புலன்களையும் இறைபணியிலே ஈடுபடுத்தினால் அகங்காரம், மமகாரம் நீங்கப் பெற்று தன்னுள்ளே சிவத்தைக் கண்டு சிவனாக மாறுவான் என்பது அப்பர் வாக்காகும். பசு கரணம் எல்லாம் சிவகரணமாகும். சிந்தனை முழுவதும் சிவமாக மாறிவிடும் என்கிறார்.

தந்தையும் தாயுமாகித் தானவன் ஞானமூர்த்தி
முந்திய தேவர் கூடி முறை முறை இருக்குச் சொல்ல
எந்தை நீ சரணம் என்றங் கிமையவர் பரவியேத்தச்
சிந்தையுட் சிவமதானார் திருச்செம்பொன் பள்ளியாரே

அப்பர் பெருமான் சிறுதெய்வ வழிபாட்டினை ஏற்கவில்லை. சிவனையே முழுமுதற்கடவுளாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார் என்பதனை,

‘சென்று நாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம்
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம்’
என்ற அவரது பாடல் வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

ஒவ்வொருவரும் செய்த வினைகள் அதற்குரிய பலனைத் தந்தே தீரும் என்றே சைவசித்தாந்ததின் வினைக் கோட்பாடு கூறுகிறது. பிறருக்குத் துன்பங்களை நாம் முற்பகல் செய்தால் நமக்குத் துன்பம் பிற்பகலில் தாமே வரும் என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் கருத்தினைச் சுந்தரரும் தனது பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

குற்றொருவரைக் கூறை கொண்டு
கொலைகள் சூழ்ந்து களவெலாஞ்
சொற்றொருவரைச் செய்ததீமைகள்
இம்மையே வரும் திண்ணம்.

மணிவாசகப் பெருந்தகை “மயக்கம் ஆயதோர் மும்மலப் பழவினைக்குள் அழுத்தவும்” என அருளிச் செய்திருப்பது மும்மல வாசனையைக் குறிக்கும். அஞ்செழுத்து மந்திரம் ஒன்றே மல வாசனையைப் போக்கும். இதனை “நானேயோ தவம் செய்தேன் சிவாய நம எனப் பெற்றேன்” எனத் திருவாசகம் குறிப்பிடுகிறது. மணிவாசகருக்கு இறைவன் அருளிய திருவருளின் சிறப்பை மலங்களை நீக்கி அவரைச் சிவமாக்கி ஆட்கொண்ட உயர்வை அச்சோப் பதிகத்தின் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. முத்திக்குரிய மார்க்கம் எதுவென்று தெரியாமல் மூர்க்கரோடு கூடித் திரிந்த எனக்கு பக்தி நெறியினை அறிவித்து வினைகளை வேரோடு சரியும் வண்ணம் செய்து, மூலமாகிய ஆணவ மலம் உட்பட மும்மலங்களையும் நீக்கித் தன்னைச் சிவமாக்கி இறைவன் ஆட்கொண்டான் என்பதனைத் திருவாசகத்தின் அச்சோப் பதிகப் பாடல் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரோடு முயல்வேனைப்
பத்தி நெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்
சித்த மலம் அறுவித்துச் சிவம் ஆக்கி எனை ஆண்ட
அத்தன் எனக்கு அருளிய ஆறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

உலகெலாம் என்ற தொடரை முதலாகக் கொண்டு பாடிய சேக்கிழார் இறைவனது திருவடியையே அதன் பொருளாகக் கொண்டு ‘மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்’ என்றே முதற் பாடலை பாடி முடித்தார். உலகு என்பது உயிர்களைக் குறித்து நிற்கிறது. இறைவன் உயிர்களின் சொல்லையும் நினைவையும் கடந்தவன். அதனாலேயே கடவுள் எனப்படுகிறான். பாச ஞானங்களுக்கும், பசு ஞானங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனாகி இறைவனை அரியவனாகக் காட்டிய ஒதுதல் என்பதால் வாக்கையும் காட்டி வாக்கு மனாதீதன் என்பதை விளக்குகின்றார். இது இறைவனுடைய சொரூப நிலை ஆகும். ஆனால் உணர்வதற்கு அரியனவாயினும் எளியவனாக உருவம் தாங்கி நின்றலால்

நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன் என்கிறார். இது இறைவனது தடத்த நிலையாகும்.

திருமந்திரத்தில் கடவுட் கோட்பாடு

திருமுலரின் பக்தி நிலை

திருமுலர் தான் அருளிய திருமந்திரப் பாடலில் சிவனையே முழுமுதற் கடவுளாகக் குறிப்பிடுகின்றார். 'தோத்திரமானது அன்பை முதிர்வித்து அருளைப் பெறுவிப்பதாகும். சாத்திரமானது அவ்வருளை நிறைவித்து இறைவன்பால் இறவாத இன்ப அன்பை அடைவிப்பதாகும். திருவருள் வயத்தால் எழுந்த தோத்திர சாத்திரங்களுக்கே இத்தன்மை உண்டு, ஏனையவற்றுக்கு அது இல்லை.

திருமந்திரம் சாத்திர நூலாக மட்டுமன்றித் தோத்திர நூலாகவும் மிளர்கிறது. பக்தி நெறியில் உயர்நிலையில் நிற்பவர்களைப் பித்தர் என்று கூறுவது உலகியல் மரபு.

இறைவன் முத்து வகையில் சிறந்த ஆணி முத்தைப் போன்றவன், காலையிலே உதயமாகின்ற உதய சூரியன் போன்றவன். இத்தகைய சிறப்புமிக்க இறைவனை வானவரும் வணங்குகிறார்கள். அத்தகைய இறைவனைக் காணாது புலம்புகின்ற என்னைப் பைத்தியகாரன் என்று உலகத்தவர்கள் கூறுகின்றார்களே என்பதை வேதனையுடன் திருமுலர் குறிப்பிடுகின்றார்.

முத்தினின் முத்தை முகிழிள ஞாயிற்றை
எத்தனை வானோரும் ஏத்தும் இறைவனை
அத்தனைக் காணா தரற்றுகின்றேனையோர்
பித்தன் இவனென்று பேசுகின்றாரே¹⁷

இறைவனோடு கூடி அனுபவித்த இன்பத்தினை அந்தப் பக்திப் பரவசத்திலே நின்று திருமுலர் பாடுகின்றார். அன்பினால் இறைவன் செய்த உதவியை நினைந்து உருகி அழுவேன். அவன்

புகழ்மாலையான தோத்திரத்தைப் பாடுவேன். என் எலும்பு நைந்துருக இரவு பகல் என்ற வேறுபாடின்றி எப்போதும் வழிபடுவேன். ஆர்வ மேலீட்டினால் தனக்குப் பொன்மேனிபோன்று காட்சி தரும் இறைவனைத் தின்பன், கடிப்பன், திருத்துவன் என்றெல்லாம் பாடுகின்றார். இறைவனுக்காக இதயம் அன்பினால் உருகுவதும், கண்களில் ஆனந்த அருவி நீர் சொரிவதும், அரற்றிப் புலம்புவதும் ஞான சாதகனின் மெய்ப்பாடுகளாக அமைந்து விடுகின்றன. யோகியும், ஞானியும், சித்தருமாகிய திருமுலர் பக்திப் பரவச நிலையில் நின்று சிவகாதலோடு பாடுவதைக் பின்வரும் திருமந்திரம் விளக்குகிறது.

அன்புள் உருகி அழுவன் அரற்றுவன்
என்பும் உருக இராப்பகல் ஏத்துவன்
என்பொன் மணியை இறைவனை ஈசனைத்
தின்பன் கடிப்பன் திருத்துவன் தானே¹⁸

சிவனே முழு முதற் கடவுள்

பன்னிரு திருமுறைகளும், பதினான்கு மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களும் தமிழர்களின் சிந்தனையில் முகிழ்த்த உயர் தத்துவமாகிய சைவசித்தாந்த தத்துவமும் சிவனையே முழுமுதற் கடவுளாகக் காட்டுகின்றன. சிவனை விட மேலான தெய்வம் உலகில் எங்கு தேடினும் இல்லை. தனக்குவமை இல்லாத பெரியவனாக விளங்கும் சிவன் அண்டமெல்லாம் கடந்து நின்று பொன்போல ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றான். அடியவர்க்கு எளியவனாகிய இறைவன் மெய்யன்பர்களின் அன்பால் விளங்கும் நெஞ்சத் தாமரையில் இருந்து அருள் புரிவான்.

சிவனோடொக்குத் தெய்வம் தேடினும் வேறில்லை
அவனோடொப்பார் இங்கு யாவரும் இல்லை
புவனம் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்
தவளச் சடை முடித் தாமரையோனே¹⁹

சிவபெருமானுடைய பரத்துவத்தின் தன்மையை நிலைநாட்டுவதே இரண்டாம் தந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள உட்பொருளாகும். சிவனே முழு முதற் கடவுள் என்பதும் எல்லா உயிர்களும் சென்று அடைவதற்குரிய புகலிடம் அவனே என்பதும், திருமால் நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் சிவனை இகழ்ந்து தாழ்ந்ததும், பின்னர் சிவனைப் போற்றி வாழ்ந்ததும் இங்கே கூறப்பட்டுள்ளது. பஞ்ச கிருத்தியம் என்று சொல்லப்படுகிற படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகியவற்றைச் செய்பவர் பரமசிவனே என்பதும் இங்கு நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.²⁰

சீலம் நோன்பு என்பவற்றைக் கடைப்பிடித்து மெய்யுணர்வு நூல்களைக் கற்றுவர மலமாயா கன்மங்கள் நீங்கும். மலங்கள் நீங்கியதும் ஆன்மா சிவத்தோடு பொருந்தும். குற்றங்கள் நீங்கியதும் முழுமுதற் பொருளாகிய சிவத்தினை அகத்திலே காண்பார். இவ்வாறு அகத்திலே சிவத்தினைக் காணும்பேறு பெற்றவர்களே சைவ சித்தாந்திகள் ஆவர். சைவ சித்தாந்தம் என்ற சொற்றொடர் முதன் முதலில் திருமந்திரத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது.

கற்பன கற்றுக் கலைமன்னு மெய்யோகம்
முற்பத ஞான முறை முறை நண்ணியே
சொற்பத மேவித் துரிசற்று மேலான
தற்பரங் கண்டோர் சைவசித்தாந்தரே²¹

‘தலைவனாகிய சிவபெருமானின் திருவருளைப் பெறுவதற்குச் சிவபூசை, குருபூசை, மாகேசுவர பூசை என்ற வழிபாட்டு முறைகளை ஆகமம் வகுத்த வழியில் செய்தலைத் திருமூலர் எடுத்துக் கூறுகின்றார். சிவனாகவே சிவலிங்கத்தைப் பாவித்துச் செய்யும் அகவழிபாட்டைக் கூறுகின்றார். ஆகமங்களின் ஞானாபாத முடிவைச் சுருக்கமாகச் சித்தாந்தம் எனக்

குறிப்பிடுகின்றார். சிந்தாந்தம் என்பது பரமசிவனை நினைத்து புலன்களிலிருந்து நீங்கி அசுத்தமாயையும், சுத்தமாயையும் தன்னைத் தொடராமல் நின்று பரசிவனை அடைதல் என்று கூறுகின்றார்.²²

இந்த உலகையும் இதன் இயல்புகளையும், உயர் வர்க்கங்களையும், கடவுள் தத்துவத்தையும் நுட்பமாக ஆராய்ந்த திருமூலர் பதி, பசு, பாசம் ஆகிய மூன்று பொருள்களையும் நித்தியப் பொருள்கள் எனக் கூறியுள்ளார். பதி என்பது இறைவன். பசு என்பது ஜீவன்களாகக் கருதப்படும் உயிர்த் தத்துவம். பாசம் என்பது ஆன்மாக்களைச் சுட்டி நிற்கும் தளை. உயிரும், தளையும் ஈசுவரனைப் போல அநாதியானவை. பாசம் என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்கள். இந்த மும்மல பாசத்திலே உயிர்ப்பசு கட்டுண்டு நிற்கிறது. ஆணவ மலம் ஆன்மாவிடம் அஞ்ஞானத்தை தூண்டுகிறது. கன்மம் நல்வினை, தீவினை என்ற வேறுபாட்டை உண்டாக்கி உயிரைப் பிறவி நோயில் சிக்க வைக்கிறது. மாயை ஆன்மாவை இறை உணர்விலிருந்து மாற்றிப் பிரபஞ்சப் பற்றில் மயங்க வைக்கிறது. பதியாகிய இறைவன் கருணையோடு ஆன்மாக்களை அணுகும்போது, ஆன்மாக்களைப் பீடித்துள்ள தளை தானாகவே நீங்கிவிடும். ஆன்மாக்களும் மயக்கம் தெளிந்து இறைவனை உணரும்.

பதி பசு பாசம் எனப் பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற் பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றணுகாய் பசு பாசம்
பதியணுகிற் பசு பாசம் நிலாவே²³

உயிரானது பிறப்பு இறப்புக்களில் அகப்பட்டு இறைவனை அணுக முடியாமல் பாசத்தில் அழுந்திக் கிடக்கிறது. இந்தப் பாசம் நீங்கி அறியாமை அகன்று உயிரானது உய்ய வேண்டும் என்றால் அதற்கு இறைவனே வந்து ஆட்கொள்ள வேண்டும்.²⁴

சிவ சக்தி வடிவம்

சிவன் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்வதற்காகத் திருவருட் சத்தியோடு பிரிவின்றிக் கலந்து நிற்கிறார் என்றே சைவசமயத் திருநூல்கள் கூறுகின்றன. இதனை “யாதொரு, தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி யாங்கே மாதொரு பாகனார் தாம் வருவார்” என்று சிவஞான சித்தியாரும் கூறுகிறது. அருட் சக்தியாகிய பராசக்தியைப்பல வடிவங்களில் வழிபாட்டு நிலைகளிலே தரிசனம் கண்டு ஊனும் உள்ளமும் உருகிப் பாடுகின்றார் திருமுலர். பராசக்தியின் அருளாற்றலை அறியாத தேவர்கள் இல்லை. அவளுடைய துணையின்றி எந்தத் தவமும் ஆகாது. பராசக்தியின் ஆற்றலைக் கொண்டுதான் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில்களும் நடைபெறுகின்றன. பஞ்சமூர்த்திகள் என்று சாஸ்திரங்களிலே சொல்லப்படுகின்ற ஐந்து கடவுளர்களும் தேவியின் ஆற்றலினாலேயே இயங்குகிறார்கள். பராசக்தியின் துணையில்லாமல் முத்தியைப் பெற முடியாது.

அவளை அறியா அமரரும் இல்லை
அவளன்றிச் செய்ய அருந்தவம் இல்லை
அவளன்றி ஐவரால் ஆவதொன்றில்லை
அவளன்றி ஊர் புகும் ஆறு அறியானே²⁵

“இறைவனும் இறைவியும் இணைந்திருந்தால் தான் உலகமே இயங்கும். சத்தனாகிய இறைவன் தனியேயிருந்தால் ஒன்றும் நடவாது. சக்தி அவனுடன் கலக்க வேண்டும். அவனும் அவளும் பிரிப்பின்றித்தான் உள்ளனர். நாம்தாம் அவர்களைப் பிரித்து வைத்திக்கிறோம். தனித்தனியே இருத்தி வழிபாடு செய்கிறோம்²⁶

“தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத்தரும் சக்தி
பின்னிமிலான் எங்கள் பிரான்”

என்றே சைவ சித்தாந்த சாஸ்திர நூல்களில் ஒன்றாகிய திருவருட்பயனும் குறிப்பிடுகிறது.

“பராசக்தி என்று நம்முடைய பெரியோர்கள் துதிக்கும் மூர்த்தி, ஆண்டவனைக் கருணையின் வடிவமாகக் கருணாமூர்த்தியாகத் தனிப்படுத்திப் பாவிப்பதற்கு ஒரு சாதனமாகும். இறைவன் இந்த உருவத்தில் இறைவியாகி விடுகிறான். நம்முடைய உள்ளங்கள் தாயைக் கண்டு நெகிழும் வண்ணம் நெழிந்து இறைஞ்சுவதற்காக இறைவனே பெண் வடிவமாகிறான். இறைவனுக்குள்ள எல்லாக் குணங்களையும் தேவிக்குச் சூட்டி இறைஞ்சுவது பெரியோர் களுடைய முறை. பாவனைக்கு மாத்திரம் வேறுபடுத்துவதே தவிர இறைவன் வேறு. இறைவி வேறு என்பதில்லை.²⁷

சக்தி வழிபாடு சக்தியுபாசனை மார்க்கம், தாட்சண்ய மார்க்கம் என்று இரு வகைப்படும். சிவமும் சத்தியும் அபின்னமாக இருப்பதாக உபதேசிப்பது தாட்சண்ய மார்க்கம் (சாக்தேயம்) எனப்படும். சைவ சித்தாந்தமும் இந்த நிலையையே ஏற்றுக் கொள்கிறது. நான்காவது தந்திரம் முழுவதும் சக்தி வழிபாட்டின் சிறப்பினையே எடுத்துப் பேசுகிறார். ஆதார, ஆதேயத்தினை அலங்கரிப்பவளாகிய பராசக்தியின் தியானம், உபாசனை பற்றி நான்காம் தந்திரம் குறிப்பிடுகிறது. சக்தி உபாசனை என்ற பெயரில் சிலர் மது மாமிசம் நிறைய அருந்துகிறார்கள். திருமூலர் இத்தகைய வழிபாட்டினைத் தயவு தாட்சண்யம் இன்றிக் கண்டிக்கிறார். சக்தியின் அருளை வேண்டிக் கள்ளைக் குடிக்கும் இவர்கள் தங்களிடம் உள்ள சக்தியையும் இழக்கிறார்கள் என்பதைச்

சக்தியை வேண்டிச் சமயத்தோர் கள் உண்பர்
சக்தி அழிந்தது தம்மை மறத்தலால்

எனத் திருமந்திரம் குறிப்பிடுகிறது. நிலைத்த, அழியாத, மாறாத பேரானந்தப் பெருவாழ்விலே நிலைத்து நிற்கச் செய்வதுதான் உண்மையான சக்தி வழிபாடு ஆகும்.

மாது நல்லாளாகிய திருவருட் சக்தி அவர் மணாளனாகிய சிவன் தன் உடம்பில் செம்பாதி கொள்ள இடம் கொடுத்துப் பாதி நல்லாள் ஆயினாள். சிவனும் அம்பிகைக்குப் பாதி இடம் கொடுத்துப் பகவானாயினான். அத்தகைய அறிவுப் பேரொளியாக இருக்கின்ற அருட்சக்தி ஆருயிர்த் துணையாகக் கொள்பவருக்கு பிறவித் துன்பம் நீங்கும்.

“அறிவைச் செலுத்தும் முறையில் உந்து சக்தியாகவும் அறிவை அறியும் முறையில் உணர்வு சக்தியாகவும் சக்தி சிவத்துக்காகத் தொழிற்படுகிறது. மணாளனாகிய சிவம் தூண்டாதபொழுது சக்தி தொழில் இல்லை²⁸”

சூரியன் ஒளிமயமாய் இருந்து அவன் நம்முடைய கண்ணுக்குப் புலம்புகிற நிலை ஒன்று. தனது ஒளியைப் பிற பொள்களின் மேல் வீசி அந்தப் பிரகாசத்தினால் மற்றப் பொருள்களை நமக்குப் புலம்படுத்துகிற நிலை இரண்டாவது. இது போலவே இறைவன் தனது நிலையில் சிவமாகவும், தனது ஆற்றலை வழங்கிச் செயற்படும் நிலையில் சக்தியாகவும் விளங்குகிறான். இந்தத் தத்துவத்தையே அம்மையப்பனாகவும், உமையொரு பாகனாகவும் உருவாக்கி வழிபடுகிறார்கள் பக்தர்கள்.²⁹

உடல் இறைவன் வீற்றிருக்கும் கோயில்

அண்ட சராசரமெல்லாம் வியாபித்திருக்கும் இறைவனை இந்தப் பிண்டமாகிய உடம்பிலே காணலாம் என்பதை உணர்ந்தவர்கள் சித்தர்கள்.

‘கடவுளைக்காண முயல்பவர்கள் பக்தர்கள் என்றும் கண்டு தெளிந்தவர்கள் சித்தர்கள் என்றும் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார்

கலைக்களஞ்சியக் கட்டுரைத் தொகுதியில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³⁰ சித்த புருஷர்களில் மூலவராகிய திருமூலர் நாம் ஒவ்வொருவரும், பெற்றிருக்கின்ற உடல், இறைவன் வீற்றிருக்கின்ற கோயில் என்பதை யோக நிஷ்டையில் இருந்துதான் பெற்ற அனுபூதி ஞானத்தின் ஊடாக விளக்குகின்றார். சிவனுக்குள்ளே சிவமணம் பூத்த நிலையில் உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கி வாழ்ந்த தவசீலராகிய திருமூலர் உடம்பையும் இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலாகப் பேண வேண்டும் என வற்புறுத்துகிறார். ‘நமக்கு இந்த சரீரம் கிடைத்தது நாம் இறைவனை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறுதற் பொருட்டேயாம்’ என்பது நாவலர் பெருமானின் வாக்கும் ஆகும். இறைவன் வீற்றிருக்கும் இந்தப் புனிதமான கோயிலாகிய உடம்பை நாம் இறந்த உயிர்களைப் புதைக்கும் சுடுகாடாக மாற்றக் கூடாது. உடம்பைக் கருவியாகக் கொண்டு திருவருளைப் பெற முயற்சி செய்தல் வேண்டும் என்பதைத் திருமந்திரம் வலியுறுத்துகிறது. ‘நமக்கு இந்தச் சரீரம் கிடைத்தது நாம் இறைவனை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறுதற் பொருட்டேயாம்’ என்பது நாவலர் பெருமானின் வாக்கும் ஆகும். இறைவன் வீற்றிருக்கும் இந்தப் புனிதமான கோயிலாகிய உடம்பை நாம் இறந்த உயிர்களைப் புதைக்கும் சுடுகாடாக மாற்றக் கூடாது. உடம்பைக் கருவியாகக் கொண்டு திருவருளைப் பெற முயற்சி செய்தல் வேண்டும் என்பதைத் திருமந்திரம் வலியுறுத்துகிறது.

காயமே பொய் என்ற வாதம் வலுப்பெற்றிருந்த சித்தர்கள் மரபில் திருமூலர் உடம்பைக் கோயில் என்று பாடிய முதல் கவிஞராகத் திகழ்ந்தார். உடம்பைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை திருமந்திரமும் பல பாடல்களில் எடுத்து விளக்குகிறது. அழிந்து போகின்ற இந்த உடலை உயிர் இருக்கும் வரை ஆரோக்கியத்தோடும் உறுதியோடும் பாதுகாக்க வேண்டிய காய சித்தி உபாயத்தை திருமந்திரப் பாடல்கள் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

“ஒருகாலத்தில் இந்த உடம்பைத் துச்சமாகக் கருதி உதாசீனம் செய்தேன். ஆனால் இந்த உடம்புக்குள் உறுதுணையான பரம்பொருளைக் கண்டு விட்ட பிறகு அந்த உதாசீனத்தை விட்டு இவ்வுடம்பை நன்றாக பாதுகாக்க ஆரம்பித்தேன் என்கிறார் திருமூலர்³²

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன்
உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன், கோயில் கொண்டானென்று
உடம்பினை யானிருந்து ஒம்புகின்றேனே ³²

அன்பே சிவம்

திருமுறைகள் அன்பு நெறி நூல்கள். திருமந்திரம் விரிவால் யோகநெறி பற்றியது ஆயினும் கருத்தால் முடிபால் அன்பு நெறி நூலே ஆகும். யோக நிலையை ஒரு சாத்திரம் போலத் (Science of Yoga) திருமந்திரம் விளக்குகின்றது. நமது மனம் அன்பில் நிலைத்திருப்பதற்கு ஒரு வழியாகத் திருமந்திரம் யோகத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது.

‘மற்ற திருமுறைகளைப் போலவே திருமந்திரமும் அன்பு, அருள், சிவம் என்பவற்றைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. ஆனால் அவை எல்லாம் அவற்றை அனுபவமாக வெளிப்படுத்துகின்றன. திருமந்திரம் அவற்றை அடையும் நெறிமுறையை விளக்குகின்றது. அன்பு உயிரினுடைய பண்பு, அருள் சிவத்தினுடைய பண்பு’³³

பீற ஆசிரியர்களைப் போலவே திருமூலரும் அன்பு, அருள் ஆகிய சிவ அனுபவங்களைப் பெற்றார். ஆனால் யோக நெறியின் மூலமாகப் பெற்றார். யோகத்தில் பல வகைகள் உள்ளன. அவற்றுள் சிவயோகத்தை முறையாகப் போதிக்கும் நூல் திருமந்திரம். யோகம் என்பது ஒன்றி நின்றல். வழிபடும் அன்பன் சிவத்துடன் ஒன்றி நின்றல் சிவயோகம். சைவநெறி ஆன்மீக

வளர்ச்சிப் படிநிலைகள் ஆகிய தசகாரியத்துள் (10படி நிலைகள்) ஒன்பதாவதாகச் சிவயோகத்தைக் கூறும்.

இவ்வுலக வாழ்விலே சிவநிலை பெற வேண்டுமாயின் அன்பிலேயே நிலைத்து நிற்கும் சித்தம் வேண்டும். அன்பு மனத்தின் உணர்வு மட்டும் அன்று உயிரின் குணம். அன்புச் சிந்தனையில் நிலைத்து நின்றால் உயிரை, நம்மை, ஆன்மாவை உணரலாம். அதற்கு வழியாகத் திருமுலர் யோகத்தைக் கூறுகின்றார்.

‘அன்புப் பேறுதான் ஆன்மா தன்னை அறிதல் (Self realization) இந்த நெறியில் ஒருவன் தன்னை அறிந்தால் அவனும் அன்பும் வேறல்ல, அவனும் அருளும் வேறல்ல, அவனும் சிவனும் வேறல்ல என்று உணரும் அனுபவங்கள் அடுத்து அடுத்து உண்டாகும்.’³⁴

திருமந்திரத்தின் மூலமந்திரம் அன்பே சிவம் என்பதே ஆகும். தருமத்தையும் தருமம் செய்யும் முறைகளையும் எடுத்தோதிய திருமுலர் இறைவனிடம் அன்பு கொள்ளும் முறையையும் சிறப்பாக விளக்குகிறார். அன்பு என்றும் சிவம் என்றும் வெவ்வேறாகப் பிரித்துக் கூறுவது தவறு எனவும் இரண்டும் ஒன்றேயெனவும் திருமுலர் வலியுறுத்துகிறார். அன்புதான் கனிந்து பூரணம் பெற்றுச் சிவமாகிறது என்பதை மக்கள் அறியாமல் தடுமாறுகிறார்கள். அன்புதான் சிவம் என்பதை எல்லோரும் அறிந்து விட்டால் பின்பு அவர்களே அன்புருவான சிவமாய் அமர்ந்திருப்பார்கள் வாழ்ந்திருப்பார்கள் ஆனந்த வெள்ளவத்தில் திளைத்திருப்பார்கள்.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே³⁵

‘மத வேறுபாடுகள் இருக்கலாம், சமயச் சண்டைகள் கிளம்பலாம். ஆனால் அன்புதான் கடவுள் என்ற விசயத்தில் விவாதம் ஒன்றுமிருக்க முடியாது. இந்த அன்பு தான், சிவம் என்பதை மக்கள் உணர்ந்தால் ஒருவரை ஒருவர் விரோதித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். இம்சிக்கமாட்டார்கள். இந்த இம்சைகளுக்கும், விரோதங்களுக்கும் யுத்தங்களுக்கும் காரணம் என்ன என்று கேட்டால் அன்பை மறப்பது தான். அன்புதான் உண்மை, அன்புதான் பரதத்துவம் என்று உறுதி கொண்டால் சுகம் நமக்குத் தானாகவே கிடைக்கும்.’³⁶

உள்ளத்திலே ஈரம் இல்லாவிட்டால் நாம் இறைவனைக் காண முடியாது. அன்பு உருவாய் இருக்கும் பரதத்துவத்தை அறிய வேண்டுமானால் அன்பு மயமாகப் பார்க்க வேண்டும். அன்பு செய்வாரைத்தான் சிவன் காப்பாற்றுவார். இந்த அன்பை நாம் செய்யாவிட்டால் ஈசனை எவ்வளவு காலம் வணங்கினாலும் நாம் அடைய முடியாது.

‘அன்பே தான் பரத்துவம். தைத்திரியத்திலே அழகான மந்திரம் இருக்கிறது. பிரம்ம தத்துவத்தை ரசமென்றும், ஆனந்தமென்றும் அந்தச் சுலோகம் கூறுகிறது. அந்தப் பரம்பொருள் ஞானரசம், இன்பமயமானது. அன்பே வீடானது. ஜீவர்கள் ரசமயமான ஆனந்தத்தை இன்பத்தை அடைந்து தான் ஆனந்தம் பெறுகிறார்கள். இந்த ஆனந்தமாய் இருக்கிற அவகாசம் இல்லாவிட்டால் எந்தப் பிராணன் ஜீவிக்க முடியும்? உயர்வாழ முடியும் என்று கேட்கிறது இந்தச் சுலோகம்.

சீவகதிக்கு வழிகாட்டும் மந்திரங்கள்

திரயீ வித்யா என்று அழைக்கப்படும் இருக்கு, யசுர், சாமம் ஆகிய மூன்ற வேதங்களில் நடுநாயமாகத் திகழ்வது யசுர் வேதமாகும். யசுர் வேதத்தில் ஸ்ரீ ருத்திரத்தில் ‘நமசிவாய’ என்ற திருவைந்தெழுத்து மந்திரம் காணப்படுகிறது. ‘நமசிவாய

ச சிவதராயச' மங்கள வடிவினரும் தம்மை அடைந்தவரையும் சிவமாக்கும் மிக மங்கள வடிவினரும் ஆகிய உருத்திரனுக்கு வணக்கம். இவ்வேத வாக்கு சைவத்திற்கு உயிர் நாடியாக உள்ளது. உலகியல் நன்மையை விரும்புகிறவர்கள் தூல பஞ்சாக்கரத்தையும் (நமசிவாய) முக்தி காமிகள் சூக்கும் பஞ்சாக்கரத்தையும் ஒதிப் பயன் பெறலாம். சிவாய நம என்ற சூக்கும பஞ்சாட்சரத்தை ஒளி பெற்ற குரு சீடனுக்கு உபதேசம் செய்வார். சிவமும் அதன் உடனான சக்தியும் ஒளி மயமானவை. சூக்கும பஞ்சாட்சர செபத்தால் சிவனைப் பற்றிய பாசம் நீங்கி விடும். சிவப்பரம்பொருளைச் சிந்திப்பதில் உள்ள பயன்களை அறியாதவர்கள் வாயிருந்தும் பேச இயலாத ஊமைகளாவர். சிவ சிவ என்று சிந்திக்க மலமும் மூக்கக் காற்றாகிய பிராணனும் அலைபாயாது குவிந்து ஒரு முகப்பட்டு உள்ளடங்கி இருக்கும்.

முற்பிறவியில் செய்த தீவினையின் காரணமாக சிவ சிவ என்று சிவனது பெயரைப் பாவிகள் சொல்வதில்லை. எத்தனைய தீவினையாளரும் சிவ சிவ என்று கூறுவாராயின் அவர்களின் தீவினைகள் நீங்கும். சிவ சிவ என்று, கூறித் தியானிப்பவர் தெய்வ வடிவு பெற்றுத் திகழ்வர். சிவநாமத்தை தொடர்ந்து கூறினால் நமது தீவினைகள் முற்றாக நீங்கி விடுவதுடன் சிவகதியும் கிடைத்துவிடும்.

சிவ சிவ என்கிலர் தீவினையாளர்
 சிவசிவ என்றிடத்தீவினை மாளும்
 சிவ சிவ என்றிடத் தேவருமாவர்
 சிவ சிவ என்னச் சிவகதிதானே³⁸

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியம், செய்யுள் 178
2. திருக்குறள் - 28

3. சுப்பிரமணியபிள்ளை , ஜி. 'திருமந்திர மாநாட்டு மலர், ப. 14
4. தாயுமானவர், எந்நாட்கன்னி, 3,7
5. அண்ணாமலை, சுப., 'ஆய்வு முன்னுரை' திருமந்திரம் மூல பாட ஆய்வுப் பதிப்பு, முதற்பகுதி, பக். xi
6. திருமூலநாயனார் புராணம், பெரிய புராணம், பாடல் 33
7. தண்டபாணி தேசிகர், ச., 'பத்தாம் திருமுறை திருமந்திரம்', தெய்வத்தமிழ், ப.196
8. திருமந்திரம், 85
9. ராஜாஜி சோமு, திருமூலர் தவமொழி, ப.18
10. இந்துகலைக்களஞ்சியம், தொகுதி எட்டு, ப.106
11. மகாதேவன், T.M.P; இந்து சமய தத்துவம், ப.20
12. சுக்கில யஜுர் வேதம், ஒஓஓஎ : 3
13. லக்ஷ்மணன், கி, இந்திய தத்துவ ஞானம், ப. 369
14. மகாதேவன், T.M.P. இந்து சமய தத்துவம், ப. 40
15. திருமந்திரம், 2397
16. சிவப்பிரகாச தேசிகர், அணிந்துரை, திருமந்திர விரிவுரை (ஜி.வரதராசன், தொகுதி ஐ, ப. எண்கை
17. திருமந்திரம், 2984
18. திருமந்திரம், 2980
19. திருமந்திரம், 5
20. திருமந்திர மாநாட்டு மலர், திருவாவடுதுறை அநீனம், 1954, ப. 15
21. திருமந்திரம், 1421
22. அண்ணாமலை, சுப. 'ஆய்வு முன்னுரை', திருமந்திர மூல பாட ஆய்வுப் பதிப்பு, முதற்பகுதி, ப. XLI
23. திருமந்திரம், 115
24. ராஜாஜி சோமு, திருமூலர் தவமொழி, ப. 32
25. திருமந்திரம், 1053
26. சரவணபவன், திருமந்திரம் காட்டும் திருநெறி, ப. 42
27. ராஜாஜி சோமு, திருமூலர் தவமொழி, ப. 94
28. வரதராஜன். ஜி, திருமந்திரம் விரிவுரை, தொகுதி 2, பக். 120
29. ராஜாஜி சோமு, திருமூலர் தவமொழி, ப. 95
30. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 4, ப. 643
31. ராஜாஜி சோமு, திருமூலர் தவமொழி, ப. 90
32. திருமந்திரம், 725
33. அண்ணாமலை, சுப., ஆய்வு முன்னுரை. திருமந்திர மூலபாட ஆய்வுப் பதிப்பு, முதற் பகுதி, ப. xi

34. அண்ணாமலை, சுப., ஆய்வு முன்னுரை. திருமந்திர மூலபாட ஆய்வுப் பதிப்பு, முதற் பகுதி, ப. xvi
35. திருமந்திரம், 270
36. மகாதேவன், T.M.P. "தலைமையுரை", திருமந்திர மாநாட்டு மலர், ப. 11-12.
37. மகாதேவன், T.M.P. "தலைமையுரை", திருமந்திர மாநாட்டு மலர், ப. 11-12.
38. திருமந்திரம் - 2716

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இந்து சமய தத்துவம், T.H.P. மகாதேவன்
2. இந்திய தத்துவ ஞானம், கி. லக்ஷமணன்
3. திருமூலர் தவமொழி, ராஜாஜி, சோமு
4. திருமந்திர மூலபாட ஆய்வுப் பதிப்பு, சுப. அண்ணாமலை
5. தெய்வத்தமிழ், தண்டபாணி தேசிகர்
6. பெரியபுராணம், தருமபுர ஆதீன வெளியீடு
7. திருமந்திரம் பகுதி, I, II, III, ஜி. வரதராசன்
8. திருமந்திர மாநாட்டு மலர்கள், திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
9. இந்து கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 8
10. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 4
11. திருமந்திரம் காட்டும் திருநெறி, சரவணபவன்
12. திருக்குறள்
13. தவமுனிவனின் தமிழ் மந்திரம், சிவ மகாலிங்கம்
14. சைவ சமய வளர்ச்சி, மா. இராசமாணிக்கனார்
15. திருமந்திர முன்னுரை, திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
16. இந்து நாகரிகம், தரிசனங்களும் வாழ்வியலும், சிவ மகாலிங்கம்.

திருமந்திரத்தில் கண்மம்

ந. சுபராஜ்

சைவ சமயத்திற்கு மட்டும் உரிய ஒரு சமய நூலாக அமையாது, உலக மக்களுக்கெல்லாம் அறத்தையும், ஆன்ம ஈடேற்றத்தையும், மருத்துவக் கூறுகளையும் எடுத்துரைக்கும் பொது நூலாக திருமந்திரம் அமைந்துள்ளது. திருவாவடுதுறையில் யோகத்தில் பலகாலம் இருந்து இத்திருமந்திரமாலையை உலகுக்கு வழங்கினார் திருமூலர். இதில் 3100 செய்யுட்கள் உள்ளன. ‘மூலன் உரை செய்த மூவாயிரம் தமிழ்’ என்பதனால் இதற்கு உரியவை 3000 செய்யுட்களே. எஞ்சியவை பிற்சேர்க்கைகளாகும்.

திருமந்திரம் ஒன்பது உட்பிரிவுகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு பிரிவும் ‘தந்திரம்’ என அழைக்கப்படுகின்றது. இந்த ஒன்பது தந்திரங்களும், ஆகமங்கள் ஒன்பதின் சாரமாக அமைந்துள்ளன. காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தம், வாதுளம், வியாமளம், காலோத்தரம், சுப்பிரம், மகுடம் என்பன அவ்வொன்பது ஆகமங்களாகும்

“தந்திரம் ஒன்பது சார்வு முவாயிரம்
சுந்தரன் ஆகமச் சொன்மொழிந் தானே”¹

இந்நூலின் முதல் நான்கு தந்திரங்கள் சிவஞானத்தைப் பெற விரும்புவோர் அதற்குத் தம்மைத் தகுதியாளராக்கிக் கொள்ளுதற்கு உரிய வழிகளை விளக்குகின்றன. ஐந்தாவது தந்திரம் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை விவரிக்கின்றது. ஆறு முதல் ஒன்பது வரையான தந்திரங்கள் ஞானம் பெறும் நிலையில், உணர்ந்து பெறத்தக்கனவாக உள்ள நல்ல பயன்கள் பற்றி உணர்த்துகின்றன. ஆசனம், பிராணாயாமம், தியானம், சமாதி முதலியன பற்றியும், எண்பெரும் சித்திகள் பற்றியும், உடம்பைப் பேணிக் காக்கும் வழி பற்றியும் இந்நூல் விளக்கியுள்ளது.

இவற்றுள் ஐந்தாவது தந்திரமே இவ்வாய்வின் முக்கிய மூலமாக அமைகின்றது. சைவ சமயத்தின் நான்கு பிரிவுகள், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு நெறிகள், அந்த நெறிகளில் நிற்பார் அடையும் நான்கு நிலைகள் ஆகியன ஐந்தாவது தந்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இறைவன் இயல்பு, உயிர்களின் இயல்பு, பாசத்தின் பண்பு, குருவின் இன்றியமையாமை, நல்வினை தீவினைகள், இவற்றின் நீக்கம், ஞானம் கைவரப்பெற்ற சிவயோகிகளின் பெருமையும், தன்மைகளும் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. அவ்வரிசையில் கன்மம் பற்றிய சிந்தனைகளையும் இத்தந்திரமே விபரிக்கின்றது.

மும்மலங்களில் ஒன்று கன்மம்

சைவ தத்துவங்களுள் முதன்மையானதாக கருதப்படுகின்ற சைவசித்தாந்தம் மும்மலங்களாக ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடும். திருமந்திரமும் மும்மலங்களில் ஒன்றாக - கன்மத்தைச் சுட்டுகின்றது.

“தாயினும் மும்மலம் மாற்றித் தயா என்னும்”²

“பசுக்களை கட்டிய பாசம் மூன்று”³

முதலிய திருமந்திர செய்யுளடிகள் இதனை நிறுபித்து நிற்கின்றன. அதன் பின்பே சைவசித்தாந்தம் மும்மலம் பற்றிய சிந்தனைகளை விரிவுபடுத்தியது. பாசம் எனும் பதம் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மலங்களை விபரிக்கின்றது என்பதை சைவசித்தாந்திகள் கூறுவதற்கு முன்பே திருமூலர் அதனை தெளிவாக வரையறுத்து விட்டதனை,

“விஞ்ஞானத் தோர்க்கா ணவமே மிகுதனு
எஞ்ஞானத் தோர்க்குத் தனுமாயை தானென்ப
அஞ்ஞானத் தோர்க்குக் கன்மந் தனுவாகும்
மெஞ்ஞானத் தோர்க்குச் சிவதனு மேவுமே”⁴

“தாணுவை ஒவ்வாமல் தண்டுலமாய் நிற்கும்
பேணுவாய் மற்றுநின் பாசம் பிரித்தே”⁵

ஆகிய செய்யுட்களிலும் காணலாம்.

மும்மலம் அநாதியானது

திருமந்திரம் பசுவாகிய உயிரையும் பாசமாகிய மும்மலத்தினையும் உள்ள பொருளென்றே வாதிக்கின்றது. பதி எவ்வாறு அநாதியானதோ அவ்வாறே பசுவும் பாசமும் அநாதியானது என்கிறது. அவ்வகையில் உயிரினை பற்றிக் கொண்டிருக்கும் கன்மத்திற்கும் தொடக்கம் இல்லையென தெளிவாக திருமந்திரம் குறிப்பிடுகின்றது.

“பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல்பசு பாசம் அநாதி”⁶

எனந் திருமந்திரச் செய்யுள் இதற்கு தகுந்த ஆதரமாக அமைகின்றது.

கன்மம் அநாதியானது எனக் கூறுவதற்கான காரணத்தினையும் திருமந்திரம் கூறுகின்றது. குற்றவியல்பாகிய ஆணவத்தை குறைக்கும் பொருட்டே கன்மம், மாயை என்பன இறைவனால் அனாதி தொட்டே ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் ஏற்படுத்தி வைத்தான் என திருமந்திரம் கூறுகின்றது.

“பாசஞ் செய்தானை படர்ச்சடை நந்தியை”⁷

எனுஞ் செய்யுளில் இதனைக் காணலாம். திருமந்திரம் ஆகமத்தின் சாரமாக அமைந்திருந்தாலும் அனைவரும் உணரும் எளிமையும், இனிமையும் உடைய பாடல்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. ‘அன்பே சிவம்’ என்ற தொடரைப் பலரும் அறிவர். மனிதர்கள் ஏனைய மனிதர்கள்பால் செலுத்தும் அன்பில்தான் உலகம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் மனிதன் கொண்டிருக்கும் அன்பு என்பது அவன் செய்யும் வினைகளினால் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. இதனடிப்படையில் மனிதனுக்கு மனிதன் வேறுபட்டு காணப்படுவதற்கு வினையெனும் கன்மமே ஆதாரமாக அமைகின்றது. திருமூலரும் திருமந்திரத்தில் இத்தகைய கன்மம் பற்றிய சிந்தனைகளை தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

கன்மம் என்பது என்ன?

‘கன்மம்’ பற்றி திருமூலர் வரையறை செய்யும் போது, “பிறவிக்கு காரணமாக அமைவதாகவும் பிறவித் துன்பத்திலிருந்து விடுபட உதவுவதாகவும் அமைவது கன்மம்” என்கிறார்.

“கருமங்கள் ஒன்று கருதும் கருமத்(து)
உரிமையும் கன்மமும் உன்னும் பிறவிக்
கருவினை யாவதும் கண்டகன்(று) அன்பிற்
புரிவன கன்மக் கயத்துட் புகுத்துமே”⁸

செய்யும் செயல்களால் வரும் வினைகள் பிறவிக்கு காரணமாக அமைகின்றன. இருந்தபோதிலும் உயிர்கள் செய்யும் செயல்கள் மூலம் இந்த கருமவினைகளில் இருந்து விடுபடவும் முடியும்.

“உடற்செயல் கன்மம் இந்த உடல்வந்த வாறே தென்னின் விடப்படு முன்னு டம்பின் வினைஇந்த உடல்வி னைக்கும் தொடர்ச்சியால் ஒன்றுக் கொன்று தொன்றுதொட் டநாதி வித்தின். இடத்தினின் மரம்ம ரத்தின் வித்தும்வந் தியையு மாபோல்”⁹

உடலின் செயல்களால் வரும் கன்மம் தொடர்ச்சியாய் உயிர்களை தொடரும். இது விதையில் மரமும் மரத்தில் விதையும் வருவது போலாகும் என பொருத்தமான உதாரணத்தின் மூலம் சிவஞான சித்தியார் விளக்குகின்றது.

உயிருடன் கன்மம் கொண்டுள்ள தொடர்பு

உயிருக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு அநாதியானது எனக் கண்டோம். இத்தொடர்பினை தெளிவுபடுத்த சில உதாரணங்களை திருமந்திரம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இதனை,

“ஆணவம் மாயையும் கன்மமும் ஆம்மலம்
காணும் முளைஅத் தவிடுமி ஆன்மாவும்
தாணுவைப் போலாமல் தண்டுல மாய்நிற்கும்
பேணுவாய் மற்றுநின் பாசம் பிரித்தே”¹⁰

எனுஞ் செய்யுளில் காணலாம். அதாவது, மும்மலங்களும் முறையே அரிசிக்கு முளை, தவிடு, உமி போல் இருக்கின்றன. முதலில் தவிடு, அதற்கும் கீழ் உமி, அதற்கும் கீழ் முளை. இப்படியாக ஆன்மாவை சுற்றி இவை மறைத்து இருக்கின்றன என்கிறார்.

மூவகை கன்மங்கள்

திருமந்திரம் கன்மத்தினை மூன்று வகைப்படுத்தி விளக்குகின்றது. பிற்காலங்களில் சைவசித்தாந்தமும் இம்மூவகை கன்மம் பற்றி தன் கோட்பாட்டில் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியது. மூவகைக் கன்மங்களாவன:

1. சஞ்சித வினை - எஞ்சியுள்ள வினைத் தொகுதி.
2. பிரார்த்தம் - இப்பிறவியிலே அனுபவிப்பதற்கென்று எடுத்துக் கொள்வது.
3. ஆகாமியம் - புதிதாக வந்து சேர்பவை

திருமந்திரத்தின்,

“தான் முன்னஞ் செய்த விதிவழி தானல்லால்
வான் முன்னஞ் செய்தங்கு வைத்ததோர்”¹¹

எனுஞ் செய்யுள் மூவகைக் கன்மம் பற்றி கூறுகின்றது. திருமந்திரத்தில் இடம்பெறும்,

“நின்ற வினையும் பிணியும் நெடுஞ்செயல்”¹²

எனுஞ் செய்யுளடியில் குறிப்பிடப்படும் “நின்றவினை” என்ற பதம் சஞ்சிதவினையைக் குறித்து நிற்கின்றது. இதுபோல்,

“தீயவை தார்மின்கள் சேரும் வினைதனை”¹³

என்பதில் வந்துள்ள சேரும் வினை ஆகாமிய வினையைக் குறிக்கின்றது. அதாவது இப்பிறவியிலே ஈட்டப்படுகின்ற வினையாதலால் அது புதிய வினையாக கருதப்பட்டு ‘சேரும் வினை’யென திருமூலரால் பெயரிட்டழைக்கப்படுகின்றது.

சஞ்சித வினைகளின் ஒரு பகுதியாகிய பிரார்த்தத்தை அனுபவித்து விட்டு ஆகாமிய வினைகள் வராமல் தடுத்து விட்டால் பிறவித் துன்பம் நீங்கி விடும். இதனை ஒரு அழகான உவமை மூலம் காட்டுகின்றது திருமந்திரம்.

“ஆமேவு பால்நீர் பிரிக்கின்ற அன்னம்போல்
தாமே தனிமன்றில் தன்னந் தனிநித்தம்
தீமேவு பல்கரணங்களும் உற்றன
தாமேழ் பிறப்பரி சார்ந்த வித்தாமே”¹⁴

அதாவது நம்முடைய செயல்களில் தீவனைகள் நிறையக் கலந்துள்ளன. பசும்பாலில் உள்ள நீரைப் பிரிக்கும் அன்னப்பறவையைப் போல, சிவபெருமான் சிதம்பரத்தில் உள்ள கனகசபையில் தன்னுடைய ஒப்பில்லாத நடனத்தினால் நம்முடைய தீய வினைகளைப் பிரித்து விடுகின்றான். நம்முடைய பிறப்புகளுக்கு காரணமான தீய வினைகள் வறுக்கப்பட்ட வித்துக்களாகி விடுகின்றன. வறுக்கப்பட்ட வித்துக்கள் முளைக்காது. அதுபோல் மறுபிறவி என்பது இராது என விபரிக்கிறது திருமந்திரம்.

வினைகளுக்குச் சொந்தமானவர் அவற்றைச் செய்தவரே

அவரவர் வினையை அவரவரே உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். ஆதலால் அவரே அதனை அனுபவிக்கவும் தலைப்பட்டவர் எனுஞ் சிந்தனை திருமந்திரத்தில் தெளிவாக கூறப்படுகின்றது. இதனை,

“ஆறிட்ட நுண்மணல் ஆறே சுமவாதே
கூறிட்டுக் கொண்டு சுமந்தறிவாரில்லை”¹⁵

எனுஞ் செய்யுளில் காணலாம். இங்கு ஆறு - உயிர், ஆற்று நீர் - வினை, மேடு பள்ளங்கள் - வினையின் வகை, அவற்றை ஆறு சுமத்தல் - வினைப்பயன்களை நுகர்தல் என உருவகிக்கப்படுகின்றன. அதவாது ஆற்றுநீர், அதிலுள்ள மேடு, பள்ளங்களை ஆறு சுமப்பதுபோல் வினையினையும், அவற்றின் தன்மைகளையும் ஆன்மாக்களே சுமக்க வேண்டுமென திருமந்திரம் வற்புறுத்தின்றது. புறநானூற்றுச் செய்யுளில் இடம்பெறும்,

“தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா”¹⁶

எனுஞ் செய்யுள் இக்கருத்தினை வற்புறுத்தி நிற்பதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

கன்மத்திற்கும் மறுபிறப்புக்கும் உள்ள தொடர்பு

மனிதன் செய்யும் கன்மத்திற்கேற்ப மறுபிறவி ஏற்படுகின்றது. அதனை ஏற்படுத்தி வைப்பவனாக இறைவன் உள்ளான் என்கிறது திருந்திரம்.

“கூடு கெடின் மற்றோர் கூடு செய்வானுளன்”¹⁷

இதனை ஒரு உவமை மூலம் தெளிவுபடுத்த முனைகின்றது திருமந்திரம். இயற்கையாகவோ செயற்கையாகவோ நாம் வாழும் வீடு அழியும் போது புதியதோர் வீடு கட்டி அங்கு குடி புகுகின்றோம். அதுபோலவே ஆன்மாக்களும் ஒரு உடல் அழியும் போது மற்றுமொரு உடலை எடுக்கின்றது. அதுவே மறுபிறப்பாக அமைகின்றது.

“வீடு கெடின் மற்றோர் வீடுபுக்கால் ஒக்கும்”¹⁸

இவ்வாறு ஆன்மாக்களுக்கு மறுபிறப்பில் புது உடல் படைத்தளிக்கப்பட்டனும் ஆருயிர் முன்னியைந்துள்ள பழைய உயிரேயாகும். மழை போன்ற இயற்கை அழிவுகளினால் நாடு சேதமடைகின்ற போதிலும் அந்நாட்டை விட்டுவிட்டு செல்லாமல் இருப்பதுபோல் உயிர்களில் மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை என்கிறது திருமந்திரம்.

“நாடு கெடினும் நமர்க்கெடுவாரில்லை”¹⁹

உயிர்கள் முன்பு செய்த வினைக்கீடாக இன்பம், பிணி, மூப்பு, சாக்காடு ஆகியவற்றை உயிர்களின் கருவினுள் அமையப் படைப்பவன் இறைவன் என்கிறது திருமந்திரம். இதனை,

“நின்றுயிராக்கு நிமலன் என்னாருயிர்
ஒன்றுயிராக்கும் அளவை உடலுற
முன்துயராக்கும் உடற்குந் துணையதா
நன்றுயிர்ப்பானே நடுவு நின்றானே”²⁰

எனுஞ் செய்யுளிலே விபரிக்கும் திருமந்திரம் உயிர்கள் வினையின் ஆட்சிக்குள்தான் நிற்கும் எனவும் அதனை மாற்றும் மதி இறைவன் ஒருவனுக்கே உள்ளது எனவும் கூறுகின்றது. .

“வல்வினை ஒன்றல்ல வாழ்வை
வெறுத்தன ஈசனை வேண்டி நின்றானே”²¹

வினையினால் ஏற்படும் துன்பம்

மனிதன் அடையும் துன்பங்கள் யாவும் அவனாலேயே உருவாக்கப்படுகின்றன. மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றினால் மனிதன் வினைகளை உருவாக்கிக் கொள்கின்றான். ஆன்மா மூவகைப்பட வினையீட்டுவதனை திருமந்திரம்,

“மனம் வாக்குக் காயத்தால் வல்வினை மூளும்”²²

என உரைக்கின்றது. பொறாமை, கோபம், வெகுளித் தன்மை போன்றவை மனத்தினால் தேடிக் கொள்ளும் தீயவினைகளுள் சிலவாகும். பொய், வன்சொல் பேசல், புறங்கூறல், தீயவற்றை உரையாடுதல் போன்றன வாக்கினால் ஏற்படும் தீவனைகள். காயத்தினால் ஏற்படும் தீவினைகளாக கொலை, களவு, காமம், உயிர்களை துன்புறுத்துதல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வினைகள் யாவும் மனிதனுக்கு கொடிய துன்பத்தை விளைவிக்கின்றன. இதனை திருமூலரும்,

“அறுத்தன ஆறினும் ஆன்இனம் மேவி
அறத்தனர் ஐவரும் எண்ணிலி துன்பம்”²³

எனுஞ் செய்யுளில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். வன்னம், பதம், மந்திரம், தத்துவம், கலை, புவனம் என்னும் ஆறுவழிகளாலும் (அத்துவாக்களாலும்) பசுத்தன்மையைப் பேணி, ஐம்புலன்களால் எண்ணற்ற துன்பத்தைத் தேடுகின்றோம். ஒன்றல்ல பல கொடிய

வினைப்பயன்கள் வந்து வாழ்வை வருத்துகின்றது. இதனால் வெறுப்புற்ற மனதினராய் வாழ விருப்பற்று நிற்கின்றோம் என வினைகளினால் ஏற்படும் துன்பநிலையையும் வெறுப்பையும் பற்றி திருமூலர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

கன்மம் முதலிய பாசங்களால் ஆன்மா இறைவனை அடைய முடிவதில்லை

ஆன்மாக்களின் ஈடேற்றத்திற்குத் தடையாக கன்மம் முதலிய பாசம் இருக்கின்றது என திருமந்திரம் உரைக்கின்றது. விண்ணில் மேகங்கள் பரந்திருந்தாலும் ஆகாயத்தோடு ஒட்டுவதில்லை. கண்கள் பல காட்சிகளைக் கண்டாலும் கண்ணில் அவை ஒட்டுவதில்லை. ஆனால் கண்கள் அதில் படிகின்றன. அதுபோல எண்ணம் நினைவுக்கு அப்பாலுள்ள இறைவன் அடையமாட்டாது. பாசத்தால் பசுவாகிய ஆன்மா பசுவுள் பதி இருப்பதை அறியா. இதனால் ஆன்மா பதியை உணரா என தெளிவுறுத்துகிறது திருமந்திரம்.

“விண்ணினைச் சென்று அணுக வியன் மேகங்கள்
கண்ணினைச் சென்று அணுகாப் பல காட்சிகள்
எண்ணினைச் சென்று அணுகாமல் எனப்படும்
அண்ணலைச் சென்று அணுகாப் பசுபாசமே”²⁴

வினைப்பயனில் இருந்து நீங்குதல்

வினைப்பயனில் இருந்து நீங்குதல் என்பது தீயது செய்யாதிருத்தல் அல்ல. பற்றற்று இருத்தலைக் குறிக்கும் என்கிறது திருமந்திரம். இதனை,

“புண்ணிய பாவம் இரண்டுள பூமியில்
நண்ணும் பொழுதறி வார்சிவஞானிகள்
எண்ணி இரண்டையும் வேரறுத்தப்புறத்து
அண்ணல் இருப்பிடம் ஆய்ந்து கொள்வீரே”²⁵

எனுஞ் செய்யுளில் காணலாம். ஆன்மாக்களின் ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு தடையாக இருப்பனவற்றுள் கன்மம் முக்கியமானதாகும். இக்கன்மமாகிய வினையினை நீக்கி ஆன்மாக்கள் முத்திநிலையை பெறுவதெவ்வாறு என திருமூலர் தெளிவாக குறிப்பிடுகின்றார். அறமும் (தானம்) தவமும் கொண்டே வினைக்கடல் வென்று அருட்கடல் புகலாம் என வழி சொல்கிறது திருமந்திரம்.

“திளைக்கும் வினைக்கடல் தீர்வுறு தோணி
இளைப்பினை நீக்கும் இருவழி உண்டு
கிளைக்கும் தனக்கும் அக்கேடில் புகழோன்
விளைக்குந் தவம் அறம் மேற்றுணையாமே”²⁶

நாம் வினைக்கடலில் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். அதனை நம் வாழ்வு என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த வினைக்கடலைக் கடக்கத் தோணிகளாக – துன்பக் களைப்பை நீக்கும் இருவழிகள் உள. நமக்கும் நம் சுற்றத்தவர்க்கும் குற்றமற்ற தன்மையையும் புகழையும் தரும் தவம், அறம் என்பவற்றை மேற்கொள்ளாதலே அவ்வழிகள் என்கிறது திருமந்திரம்.

முயல் தவம்

ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கான வழிகளாக அறம், தவம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடும் திருமந்திரம் தவத்தின் ஒரு பகுதியாகிய முயல்தவம் பற்றியும் கூறுகின்றது. பிறவிகள் தொடர்வதற்கு முயல் தவம் செய்யாமை காரணம் என்பதை விளக்கிக் கூறுகின்றார் திருமூலர். இதனை,

“பின்னை நின்று என்னை பிறவி பெறுவது
முன்னை நன்றாக முயல்தவம் செய்கிலர்”²⁷

எனுஞ் செய்யுளில் காணலாம். இங்கு முயல் தவம் என்பது தவத்தை வாழ்வில் நின்று வேறான ஒன்றாகக் கருதாது

வாழ் வையே தவமாகக் கொள்ளும் பெருநிலையை உணர்த்துகிறது.

முடிவுரை

திருமந்திரத்தை சைவசித்தாந்தத்தின் முக்கிய பிரமாண நூலாகக் கூறுவது மரபு. கன்மக் கொள்கையின் அடிப்படையில் நோக்கும் போதும் திருமந்திரம் சைவசித்தாந்தத்தின் முக்கியமான பிரமாண நூலாகவே அடையாளங் காண முடிகின்றது. அத்துணையளவு நுட்பமான முறையில் கன்மம் பற்றிய சிந்தனைகளை திருமந்திரம் கூறுகின்றது. திருமூலர் கன்மக் கொள்கையினூடாக மனிதனின் எதிர்கால வாழ்வினையும் அதன் தன்மையையும் தீர்மானிக்கும் சுதந்திரத்தை அவனுக்கே விட்டு விடுகின்றார். திருமந்திரம் இதனூடாக அறநெறிக்கும் ஒழுக்கவியலுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து இவ்வாழ்வினை முறைப்படி வாழ மனித சமுதாயத்தை தூண்டுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருமந்திரம், சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள்	15. திருமந்திரம்:2805
2. திருமந்திரம்:116	16. புறநானூறு:192
3. திருமந்திரம்:2367	17. திருமந்திரம்:2808
4. திருமந்திரம்:2097	18. திருமந்திரம்:2808
5. திருமந்திரம்,8:6	19. திருமந்திரம்:2808
6. திருமந்திரம்:52	20. திருமந்திரம்:318
7. திருமந்திரம்:2369	21. திருமந்திரம்:958
8. திருமந்திரம்,8:2	22. திருமந்திரம்:2612
9. சிவஞான சித்தியார், சுபக்கம், பா.100	23. திருமந்திரம்:958
10. திருமந்திரம்,8:6	24. திருமந்திரம்:1045
11. திருமந்திரம்:2367	25. திருமந்திரம்:2018
12. திருமந்திரம்:2573	26. திருமந்திரம்:115
13. திருமந்திரம்:416	27. திருமந்திரம்:81
14. திருமந்திரம்:120	

சைவ மரபில் ஒன்பதாம் திருமுறை

கலாந்த ஸ்ரீ.பீரசாந்தன்

முன்னுரை

சைவத் திருமுறைகளுள் ஒன்பதாம் திருமுறையாக, இருபத்தெட்டு திருவிசைப்பாப் பதிகங்களும், ஒரு திருப்பல்லாண்டுப் பதிகமும் அமைந்துள்ளன. இவை பொதுவாக,

“ஆக வளர் திருமுறை ஏழ் அருள் திருவாசகம் ஒன்று
மோகமெறி திருவிசைப்பா மாலை முறை ஒன்று”

எனக்கூறப்பட்டவாறு, “திருவிசைப்பா மாலை” எனத் தொகுப்பாகச் சுட்டப்பெறுகின்றன.

இத்திருவிசைப்பா மாலையிலமைந்த பாடல்கள் தோன்றிய காலம், தமிழ் வரலாற்றிலும் சைவசமய வரலாற்றிலும் மிகுந்த முதன்மை இடம்பெறும் காலமாகும். இவர்கள் காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவனாகக் கருதப்பெறும் முதலாம்

ஆதித்த சோழன் காலத்துக்கும், கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் வாழ்ந்தவனெக் கருதப்படுகிற முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலத்துக்கும் இடைப்பட்டதாகும். தமிழ் சோழ மன்னர் ஆட்சி இக்காலப் பகுதியில், தமிழக எல்லை கடந்து கங்கை வரையான வட நாட்டிலும், கடாரம் முதலிய பிற தேசங்களிலும் பேரெழுச்சியுடன் நிலவியது. தமிழகத்தில் நிலவிய சைவ அரசராகிய சோழராட்சி உண்மையில் அச்சமய உயர்ச்சிக்குப் பல வழிகளிலும் உறுதுணையாக இருந்தது.

இக்காலகட்டத்தில் தோன்றிய, இவ்விசைப் பாக்கள் சைவ மக்கள் வாழ்வியலிலும், சைவ மரபிலும் பெறும் சிறப்பிடத்தை, இக்கட்டுரை ஆராய விழைகின்றது.

பிற்காலக் கோயில் பற்றிய இசைப்பாக்கள்

சோழ அரசர்களால் அமைக்கப்பெற்ற புகழ்பெற்ற சைவத்திருக் கோயில்களான களந்தை ஆதித்தேச்சரம், திரைலோக்கிய சுந்தரம், தஞ்சைப் பெரிய கோயில், கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம் ஆகிய திருத்தலங்கள் பற்றிய பிரார்த்தனைப் பாடல்கள் இத் திருவிசைப்பா மாலையிலேயே காணப்பெறுகின்றன. கட்டடக் கலையின் சிறப்பாலும், பிரமாண்டத்தாலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் மிக முக்கியத்துவம் பெறும் தஞ்சைப் பெரியகோயில் மற்றும் கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம் குறித்து வேறு திருமுறைப் பாடல்கள் இல்லை. அதனால், தேவாரத் திருத்தலங்களின் பின் எழுச்சிகண்ட கோயில்கள் பற்றிய பாடல்களைக் கொண்டிப்ப தனால், இத்திருவிசைப்பாமாலை அக்கால மக்கள் மத்தியில் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்குமெனக் குறிப்பது தவறாகாது.

திருக்கோயில்கள் சிலவற்றுக்கும், அங்குறையும் ஈசர்களுக்கும் திருப்பெயர்களாக, ஒன்பதாம் திருமுறையிலே பயிலும் சொற் றொடர்கள் வழங்கப்பெறுவதையும் காணமுடிகிறது.

“திருவீழிமிழலை இறைவனைத் திருவீழித் தங்கு சீர் செல்வத் தெய்வத் தான்தோன்றி நம்பி என்று சேந்தனார் கூறுகின்றார். திருவீழிமிழலையுடைய இறைவனுக்கு, தான்தோன்றிபட்டாரர் என்றும் தான்தோன்றி மகாதேவர் என்றும் பிற்காலத்து ஆன்றோர் பெயர் சூட்டி வழிபட்டனரென அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. இத்தான் தோன்றி என்னும் பெயரை திருஞானசம்பந்தர் முதலியோர் கூறாமையால் சேந்தனாரே திருவீழிமிழலை இறைவனை முதற்கண் இவ்வாறு வழங்கியுள்ளாரென்று அறியலாம். மேலும் மூவர் பாடிய தேவாரங்களையும், திருவாதவூரர் பாடிய திருவாசகம், திருக்கோவையார்களையும் போல இவருடைய இசைப்பாக்களும் நாட்டில் நல்ல செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன என்பதற்கு, இக்கல்வெட்டுக்களே சான்றாகின்றன”

என்கிறார் ஔவை துரைசாமிப்பிள்ளை.

மக்கட் பெயர்களும் இசைப்பாத் தொடர்களும்

சைவ மக்கள் மததியில் ஒன்பதாம் திருமுறை, பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியிருந்தது என்பதற்கு, இத்திரு முறையில், இறைவனைப் புகழ்ந்தேற்றவென வழங்கப்பட்ட தொடர்கள், மக்கட்குப் பெயர்களாக வழங்கப் பெற்றமை சான்றாக வல்லது.

முதலாம் இராஜராஜ சோழனின் கல்வெட்டு ஒன்றில் கூறப்பெறும் தனிச்சேரிப் பெண்டுகளின் பெயர்களுள் ஒன்று ‘நீறணி பவள குன்றம்’ என்பது, இப்பெயர்,

“நீறணி பவள குன்றமே நின்ற
நெற்றிக்கண் உடையதோர் நெருப்பே” (6)

எனும் திருவிசைப்பாவிலிருந்து வழங்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறே, ‘எடுத்த பாதம்’, ‘மழலைச்சிலம்பு’ முதலிய திருவிசைப்பாச் சொற்றொடர்களும் மக்கட் பெயர்களாக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

திருவாவடுதுறை உறை சிவனை, சேந்தனார் தமது திருவிசைப்பாப் பாடலில், ஆவடு தண்டுறை தருணேந்து சேகரனே எனப் போற்றியுள்ளார். இங்கு இறைவனுக்குச் சேந்தனார் வழங்கிய ‘தருணேந்துசேகரன்’ எனும் பெயர், பின்பு, பலராலும் தமது குழந்தைகளுக்குச் சூட்டப்படும் பெயராக விளங்கியுள்ளது. திருவாவடுதுறையில் வாழ்ந்த தமிழறிஞர்களுள் ஒருவருக்கு ‘தருணேந்து சேகர் பண்டிதர்’ என்பது பெயர். இவ்வாறு, செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற ஆளுமைகளுள் ஒருவர் ‘இராச்சந்தூர்த் தருணேந்து சேகரபட்டன்’ எனும் பெயருடன் விளங்கியுள்ளார்.

தமது குடும்பப் பிள்ளைகளுக்கு, ஒன்பதாம் திருமுறையில் பயின்றுவரும் சொற்றொடர்களைப் பெயர்களாக வைப்பது ஒருபுறம் இருக்க, தாம் தொடரும் அறப்பணிகளுக்கும் இவ்வாறு பெயரிட்டு வழங்குவது சைவர்தம் வழக்காக இருந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் செய்தியைக் கூறலாம். “சிவலோக நாயகச் செல்வமே” என, திருவாவடுதுறைத்தலம் உறை சிவனை, சேந்தனார் பாடியுள்ளார். திருவாவடுதுறையில் மடம் நிறுவப் பணியாற்றிய இளங்காரிக்குடி கங்கை கொண்ட சோழ அனந்தபாலன் என்பவன், அடியார்களுக்கு அமுது அளிக்கவென நிறுவிய, மடத்துக்கு “சிவலோக நாயகன் மடம்” எனவே பெயரிட்டுள்ளான் என்பது கருதத்தக்கது.

இச் செய்திகள், அக்கால கட்டத்துச் சமுதாயத்தில் திருவிசைப்பா பெற்றிருந்த தனியிடத்தைத் தெரிவிக்கின்றன.

பஞ்சபுராண மரபு

இசை கலந்து பாடப்பெறத்தக்க தேவார காலத்துக்குப் பிற்பட்ட பிரார்த்தனைப் பாடல்களாக இவை இருந்தமையால், தொகையில் குறைந்தவையெனினும் தனித் திருமுறையாக வைக்கப்பட்டன எனக் கருதஇடமுண்டு.

“நம்பியாண்டார் நம்பி தேவாரம் தொகுத்தபோது, சமயாசாரியார் பாடல்களான தேவார திருவாசகங்கள் அன்றி, தம் காலத்திலும் தம் காலத்திற்கு முன்பும் வேறு இசைப்பாடல்கள் இருந்தமை கண்டு, அவை இசைப்பாடல்களாய் இருந்தமையால் தேவாரத்தோடு ஒத்துப் போற்றத்தக்கன என்று கருதியும், ஆதரிப்பார் இன்றி அவை கைந்நெகிழுமாறு விடக்கூடாது என்று முடிவு செய்தும் தம் காலத்திலிருந்த அரசன் போன்ற மெய்யன்பர் களுடைய விருப்பத்திற்கிணங்கியும், திருவிசைப்பா மாலையைத் தொகுத்தார்.”

என்பர் ஆய்வாளர்,

இச் சைவத் திருமுறைப் பெருந்தொகுப்பிலிருந்து சிலவற்றைத் தெரிந்து அருட்பாக்களாகத் திருக்கோயில்களில் ஓதும் மரபில், ஒன்பதாம் திருமுறை பெறும் சிறப்பிடம் குறிப்பிடற்பாலது. “பஞ்சபுராணம்” பாடும் மரபில், தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் ஆகிய அருட்பாடல்கள் ஐந்தாம் அடங்குகின்றன.

“தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரிய புராணம் என்னும் இவ்வைந்தும் அருட்பா எனப் பெயர்பெற்று, சைவத்துக்கும் சிவபூசைக்கும், சிவாலய நித்திய நைமித்தியங்

களுக்கும், சிவதரிசனத்துக்கும், அடியவர் பூசைக்
கும் நியம மந்திரங்களாய் இருக்கும்.
இவ்வாறு திருக்கோவையாருண்மையிலே சொல்லப்
பட்டது.”

என்கிறார் ஆறுமுக நாவலர்.

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய தேவார
முதலியர் தம் பாடல்களின் தொகுப்பாக விளங்கும் அளவிற்பெரிய
முதல் ஏழு திருமுறைகளிலும் இருந்து ஒரேயொரு தேவாரம்
மட்டும் “பஞ்ச புராணம்” மரபில் இடம்பெற, அளவில் மிகச்
சிறிய ஒன்பதாம் திருமுறையில் இருந்து திருவிசைப்பா, திருப்
பல்லாண்டு ஆகிய இரு அருட்பாக்கள் தெரிவுபெற்றுள்ளன.
இவ்வாறு, இருபாடல்கள் இணைக்கப்பட்டது ஏன் என்பது நீண்ட
ஆய்வுக்குரியது. எனினும், பஞ்ச புராண மரபு ஏற்பட்டு நிலை
பேறடைந்த காலப்பகுதியில், மக்கள் மத்தியில் ஒன்பதாம் திரு
முறைக்கு இருந்த செல்வாக்கையே இது காட்டுகின்றது எனலாம்.

இப் பஞ்ச புராண மரபு ஏற்பட்டு, நிறைவுப் பாடலாக, பெரிய
புராணம் ஒதப்பட்டு வருதற்கு முன் நிலவிய அருட்பா ஒதல்
வழமையில், நிறைவாக, திருப்பல்லாண்டே பாடப்பட்டு வந்துள்ளது
என்பர் அறிஞர்.

“சைவத் திருமுறைகளை ஒதுமிடத்து முடிவில்
இத் திருப்பல்லாண்டை மங்கலக் காப்பாகக்
கூறிமுடிப்பது வழக்கமாக இருந்து வருகிறது.
திருமாலடியார்கள் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தை
அத்யபாகம் செய்யுமிடத்து பெரியாழ்வார் பாடிய
திருப்பல்லாண்டை முதற்கண் ஒதித் தொடங்குவர்.
சைவர் திருப்பல்லாண்டை ஒதித் திருக்கடைக்
காப்புச் செய்வர்”

என்பது அவர் கூற்று.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் திருப்பல்லாண்டு

நிறைவாக, தமிழக எல்லை கடந்து - இந்திய எல்லை கடந்து - தமிழ் மன்னராட்சி நிலவிய தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இன்றும் சைவத் திருமுறைச் செல்வாக்குக் காணப்படுவதையும், குறிப்பாக, ஒன்பதாம் திருமுறைப் பாக்கள் அங்கு பலவிடங்களிலும் முக்கியத்துவம் பெறுவதையும் சுட்டலாம். இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக, இந்தோனேசிய நாட்டுச் செல்வந்தர் வீடுகளில், இன்றும் திருமண வைபவங்களிலே, திருப்பல்லாண்டு பாடும் மரபைக் கூறலாம். இதனை “லாண்டு பாடு” என மக்கள் அழைப்பரெனக் கூறும் அறிஞர், முதற் பாடலாக வழங்கும் “மான்கடில்” என்பது, திருப்பல்லாண்டாகிய “மன்னுக தில்லை” என்பதன் திரிபு எனவும் சுட்டுவர்.

உசாத்துணை நூல்கள்:

1. அருணாசலம், மு., ஒன்பதாம் திருமுறை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, 1974.
2. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஒளவை சு., சைவ இலக்கிய வரலாறு, ஸ்ரீ செண்பகாபதிப்பகம், சென்னை, 2012.
3. வெள்ளைவாரணன், க., பன்னிரு திருமுறை வரலாறு - இரண்டாம் பகுதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1997.

12840CC

273490

தேவாரப் பதிகங்களை அடியொற்றி பதிகவடிவிலே பாடப்பட்ட இத்திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டுப் பதிகங்கள் பக்தி உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டிலும், இசைநடைத்திலும், இலக்கிய உத்திகளிலும் கணிசமான வளர்ச்சி நிலையைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. இறைவனது தோற்றமும் அவன் எழுந்தருளியுள்ள கோயில்களது அமைப்பும் சூழ்நிலைகளும் அங்கே நடைபெறும் விழாக்களும் வழிபாடுகளும் மிக நுணுக்கமான வகையிலே நேர்த்தியான ஒரு கட்புலச் சித்திரிப்பு என்று சொல்லத்தக்க வகையிலே அவற்றிலே எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பக்தி உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுத் திறத்தால் தமிழிலக்கிய மரபுக்கும் சைவ சமய மரபுக்கும் கிடைத்த அருநிதியமாக திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டுப் பதிகங்களைக் கொள்ளலாம்.

கருத்து வளத்தின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் கிடைத்த அரும்பெரும் நிதியம் என்று கொள்ளத்தக்கது திருமந்திரம். தனக்கு முன்மாதிரி ஒன்று இல்லாததும் தன்னைப் பின்பற்றியதாக மற்றொன்று இல்லாததும் என்று சுட்டிச் சிறப்பிக்கத்தக்க வகையில் பரந்துவிரிந்த தமிழ் நூற்பரப்பில் தனித்துவத்தோடு காணப்படுவது அது. சமய வரலாற்றில் காலத்துக்கு ஒவ்வாத நடைமுறைகளை நீக்கி, இந்து சமயத்தை நவீனமயப்படுத்த வேண்டும் என முனைந்த சீர்திருத்தவாதிகள் முன்வைத்த சிந்தனைகள் பலவற்றைப் பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன்பே தன்னகத்தே கொண்டமைந்தது. வெற்றுச் சடங்குகளையும் போலி ஆசாரங்களையுமே கொண்ட ஆரவாரத் தன்மையுள்ள சமயமாகவன்றி, அர்த்தமுள்ள சமயமாகச் சைவத்தை இனங்காட்டுவது. 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்', 'அன்பே சிவம்', 'நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கொன்று ஈயின் படமாடக் கோயில் பகவற்கதாமே', 'உள்ளம் பெருங் கோயில் உனுடம்பு ஆயைம்' முதலாகத் திருமந்திரம் முன்வைக்கும் கோட்பாடுகள் பல நாம் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியவை.

ISBN: 978-955-9233-41-1

9 789559 233411

விலை ரூபா 700.00

PBD

4801880

Rs. 700.00

THIRU SAIVATHIRUNERIUM
02 February, 2019

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org